

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

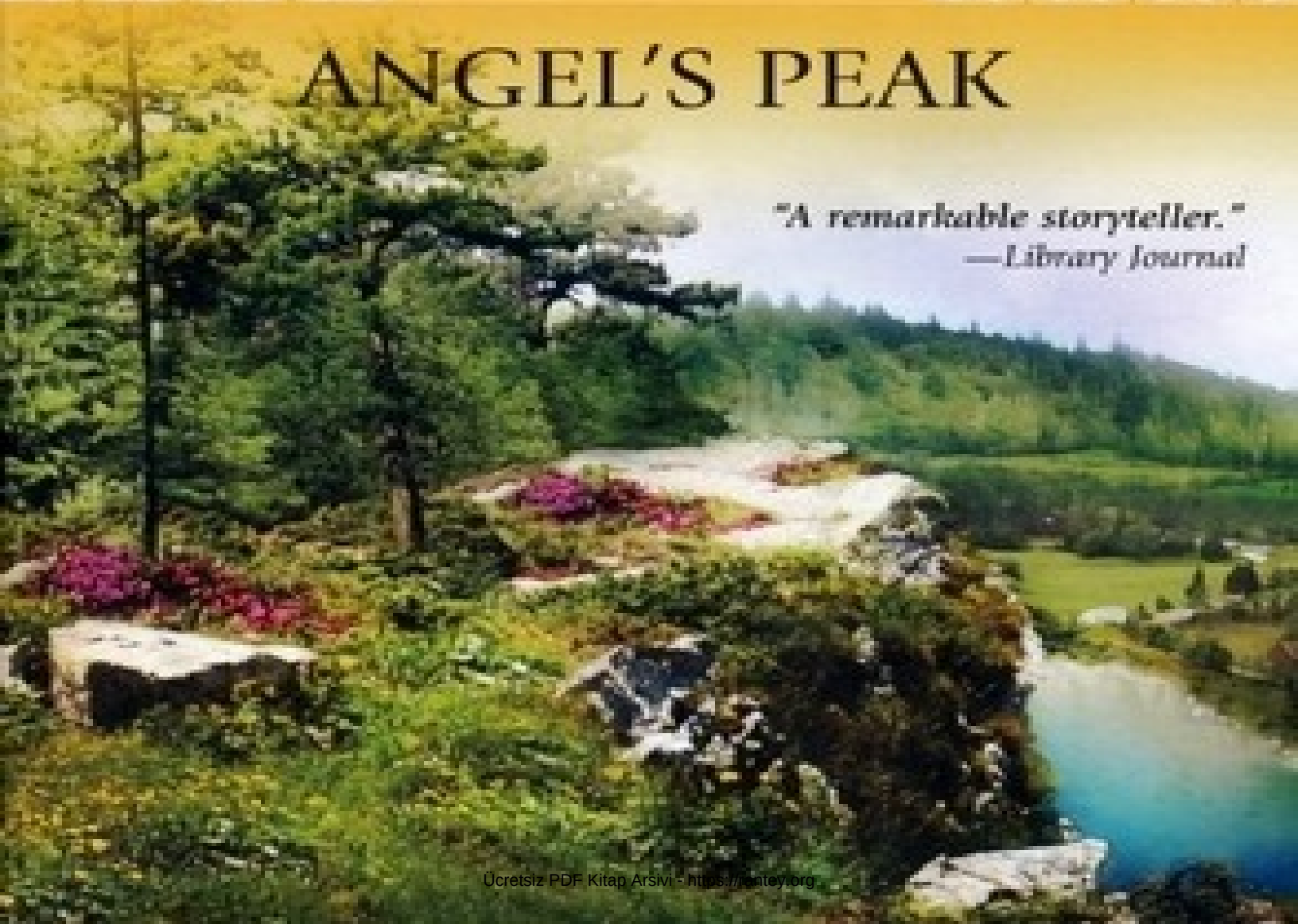
NEW YORK TIMES AND
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ROBYN CARR

A Virgin River Novel

ANGEL'S PEAK

*"A remarkable storyteller."
—Library Journal*

New York Times ve USA TODAY çoksatın yazarına övgüler ROBYN CARR

"Son derece tatmin edici bir okuma. Hem mizahi hem de iç burkucu derecede duygusal olan bu kitap kısa sürede unutulmayacak."

-RT Book Reviews Cennet Vadisi hakkında

"Carr bu büyüleyici seriyle kendini kanıtlamış."

-Library Journal

"Virgin River kitapları o kadar etkileyici ki karakterlerle anında bağ kurdum ve daha fazlasını, daha fazlasını istedim."

-#New York Times'ın en çok satan 1 numaralı yazarı
Debbie Macomber

"Robyn Carr güçlü erkekler, büyüleyici kadınlar ve tekrar tekrar ziyaret etmek isteyeceğiniz bir topluluk yaratıyor. Kim daha fazlasını isteyebilir ki?"

-New York Times çok satan yazarı Sherryl Woods

"Gelecekte çok şey vaat eden bir serinin heyecan verici ilk bölümü."

-New York Times çok satan yazarı Clive Cussler

"Kadınların dostlukları, aşkları ve aileleri hakkında sıcacık, harika bir kitap. Bayıldım!"

-Susan Elizabeth Phillips, Zeytin Sokağındaki Ev üzerine

Ayrıca şuradan da temin edilebilir
New York Times çoksatan yazarı
Robyn Carr ve MIRA Books

Virgin Nehri serisi
FORBIDDEN FALLS
PARADISE VALLEY
TEMPTATION RIDGE
İKİNCİ ŞANS GEÇİŞİ
BAKIR NEHİR NOELİ WHISPERING ROCK
SHELTER DAĞI VIRGIN
NEHRİ

Grace Valley serisi
VADİNİN
DERİNLİKLERİNDE, DAĞIN
HEMEN ÖTESİNDE
NEHRİN AŞAĞISINDA

Romanlar
ASLA ÇOK GEÇ DEĞİL
KAÇAK METRESİ MAVİ
GÖKYÜZÜ
DÜĞÜN PARTİSİ
ZEYTİN SOKAĞINDAKİ EV

Robyn Carr'ın yeni romanını bekleyin
MOONLIGHT YOLU
mevcut Mart 2010

ROBYN CARR
ANGEL'S PEAK

Her detayı hatırlayan Beki Keene için. Güzel, özverili ve sadık dostluğunuz için teşekkür ederim. Her e-posta ve ziyaretinize değer veriyorum.

İçindekiler

Birinci Bölüm

İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm

Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm

Yedinc

i Bölüm

Sekizi

nci

Bölüm Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Onbiri

nci Bölüm Oniki

Bölüm

Onüçü

ncü

Bölüm

Ondördüncü

Bölüm

Onbeşinci Bölüm

Onaltıncı

Bölüm

Teşek

kür

Bir

Virgin River'da güneş battıktan sonra Sean Riordan için pek fazla eğlence kalmıyordu, tabii kardeşi Luke'un evinde ateşin başında oturmak istemiyorsa. Ama Luke ve yeni karısı Shelby birbirlerine sarılıp tatlı sözler söylerken sessiz ve rahat bir şekilde oturmak Sean için onsuz da yapabileceği özel bir işkenceydi. Bazen yorgun numarası yapıyorlardı, böylece gece sekizde yatağa girebiliyorlardı. Çoğu zaman Sean onların işini kolaylaştırırdı; sahildeki daha büyük bir kasabaya gider, manzaranın tadını çıkarır, biraz vitrinlere bakar, belki de kendi kadınıyla tanışır.

Sean, Virgin River'ın birkaç saat güneyinde, Kuzey Kaliforniya'daki Beale Hava Kuvvetleri Üssü'nde görev yapan bir U-2 pilotuydu. Bir ton izin biriktirmişti ve bir sonraki mali yıla sadece doksan gün devredebiliyordu, yani öldürecek birkaç ayı vardı. Kardeşi yeni evlenmişti ve Sean onun sağdıcı olmuştu. Sean düğünden sonra Virgin River'da kalmaya ve izninin bir kısmını kullanmaya karar verdi. Luke ve Shelby'nin yaklaşık bir yıldır birlikte oldukları düşünüldüğünde, Sean buralarda takılarak balayına müdahale ediyormuş gibi hissetmiyordu. Tüm o aşk dolu şeyler, anlaşılmaya varmalarından çok, sanki yeni tanışmışlar gibi hâlâ sıcak olmalarıyla ilgiliydi.

Bebek yapmaktan çok söz ediliyordu, bu da Sean'ı Luke konusunda şaşırtmıştı. Ancak Luke'un her gece o yumurtayı çivileme konusundaki istekliliği Sean'ı hiç şaşırtmamıştı.

Gündüzleri Sean'ın her zaman yapacak çok işi vardı. Luke ve Sean'ın bir yatırım olarak birlikte satın aldıkları ve Luke'un artık tam zamanlı olarak işlettiği ve kiraladığı kulübelerin bakımı vardı. Avlanmak ve balık tutmak da vardı - hâlâ geyik mevsimiydi - somon ve alabalıklar da boldu; nehir hemen ön kapının önünden akıyordu. Luke ve yardımcısı Art o kadar çok balık yakalıyorlardı ki Luke bir baraka satın almak, evden buraya kablo döşemek ve büyük bir dondurucuya yatırım yapmak zorunda kaldı.

Virgin River bölgesinin boş vakti olan bir adam için cazibesi yadsınamazdı. Sean özünde bir doğa adamıydı ve dağlardaki Ekim renkleri harikaydı. İlk kar yağışı çok uzun sürmeyecekti ve kısa bir süre sonra Beale'e geri dönmesi gerekecekti. Bu arada tek yapmak istediği, önünde ağabeyi ve yengesinin kucaklaşmadığı, şömineli güzel bir bar bulup dinlenmekti.

Barmen ona "Bir içki daha ister misin dostum?" diye sordu. "Böyle iyiyim, teşekkürler. Buraya bir şeyler içmek için gelmedim.

Ama buradaki detaylı oymalar çok etkileyici," diye yanıtladı Sean.

Barmen güldü. "Senin hakkında iki şey çok açık. Buralardan değilsin ve askersin."

"Tamam, saç kesiminin bir hediye olduğunu kabul ediyorum. Ama geri kalanı-?" "Burası kereste ülkesi ve bu bar duvardan duvara meşe ağacı.

İnşa edildiğinde, ahşap muhtemelen çivilerden daha ucuzdu. İşçilik? Buralarda yaygın. Peki, sizi kasabaya getiren nedir?"

Sean birasından bir yudum aldı. "Biraz izin yapıyorum. Kardeşimi ziyaret ediyorum. Altı haftadan biraz fazla iznim kaldı. Eskiden kardeşimle barlara giderdik ama onun koşu günleri sona erdi."

"Savaş yarası mı?" diye sordu barmen.

"Cinsiyetler savaşı. Daha yeni evlendi."

Barmen ıslık çaldı. "Başınız sağ olsun."

Sean bu gece Arcata'da büyük ve lüks bir bar ve restorana inmişti. Barın sonunda, etrafı yüz seksen derecelik bir açıyla görebileceği bir yere yerleşmişti. Şimdiye kadar bütün kadınlar kocalarıyla ya da sevgilileriyle gelmiş gibi görünüyordu ama bu onun zevkini azaltmıyordu - Sean her zaman birini tavlama peşinde değildi. Bazen sadece manzarayı takdir etmek güzeldi. Dünyanın bu kısmında biraz zaman geçireceği için, bir kızı tanıma, onu dışarı çıkarma, hatta belki biraz yakınlaşma ve kişiselleşme fikrine karşı değildi.

Tüm bu düşünceler aniden durdu ve yerini, Ah! Görünüşe göre büyük ikramiyeyi kazandım.

Kapı açılıp, iyi vakit geçirdikleri belli olan bir grup kadın içeri girdiğinde kadın kahkahaları yükseldi. Büyük restoranın öbür ucundan bile onların varlıklarını fark edebiliyordu. İlki kısa boylu, esmer, biraz yuvarlak hatlı ve çok lezzetliydi. Gür ve yumuşak görünüyordu ve Sean'ın dudaklarına bir gülümseme getirdi. İkincisi uzun boylu, zayıf, atletik görünümlü, düz, ipeksi, dağınık olmayan sarı saçlıydı. Belli ki bir jimnastikçi ya da koşucuydu; iyi görünümlü bir kadındı. Ardından kıvrımlı bir vücuda, parıldayan gözlere ve parlak bir gülümsemeye sahip orta boylu bir kızıl geldi. Kadınsı bir smorgasbord, diye düşündü takdirle. Sean ayrımcılık yapmazdı; tek bir tip değil, her tür kadın ilgisini çekerti. Sırada-

Franci?

Hayır, olamaz, dedi kendi kendine. Yine halüsinasyon görüyordu. Onu daha önce birçok kez gördüğünü sanıyordu ama asla o değildi. Ayrıca Franci saçlarını uzun ve düz kullanırdı ve bu kadının maun rengi saçları, başka birinde olsa erkeksi görünebilecek o aşırı kısa kesimlerden biriydi, ama onda? Oh, adamım, bundan daha seksi olamazdı. Koyu renk gözlerini kocaman gösteriyordu. Kadın paltosunu çıkarmıştı ve Franci'den daha zayıftı ama o kadar da değil. Ama kaşları Franci'ninkilerle aynıydı, güzeldi,

O iri, ağır kirpikli gözlerin üzerinde ince, kışkırtıcı bir kemer. Franci'yi yeniden özlemesine neden oldu.

Paltosundan sıyrıldı ve ortaya ipekli bir elbise çıktı. Belki film gibi değildi ama kesinlikle ipeksiydi. Koyu mor renkteydi ve omuzlarından gevşekçe düşüyordu, belinden kuşaklıydı, sonra tekrar dizlerine kadar akıyordu. Elbise onun mükemmel göğüslerini, dar belini, ince kalçalarını ve uzun bacaklarını vurguluyordu. Franci nadiren elbise giyerdi ama Sean buna aldırmazdı; uzun bacakları ve dar poposu bir çift pantolonla Sean'ın aklını başından alırdı. Ama bu elbise iyiydi. Çok iyiydi.

Dört kadın restoranın ön tarafına yakın, pencere kenarında bir masaya oturdu. Elllerinde kutular, alışveriş torbaları ve parti çantaları vardı; dışarıda bir doğum günü yemeği mi? Eski kız arkadaşına benzeyen kadın bacak bacak üstüne attı ve elbisesinin eteğindeki yırtmacın şahane bir kalçayı ortaya çıkardığını gördü. Vay be. Gözleri o biçimli bacağa yapışmıştı. Kasıkları gerildi.

Sonra güldü. Tanrım, bu Franci'ydi. Eğer bu Franci değilse, ikiziydi. Başını arkaya yatırıp kendini bırakışı tutkulu bir kahkahaydı. Franci her zaman içinin derinliklerinden gülerdi. O da böyle ağlardı.

Sean birden karışık duygulara kapıldı - tipik harika sekslerinden sonra yatakta paylaştıkları harika kahkahaları hatırlaması, onu ağlattığını hatırlamasıyla dengelendi ve Franci'yi ağlattığı için üzgündü.

Onu ağlatmış olabilirdi ama duvara bir delik açmak isteyene kadar onu çileden çıkarmamış mıydı? Çıldırıcı olabiliyordu. Neden böyle olmuştu? Bir dakika içinde bunu düşünecekti. Bu neredeyse dört yıl önceydi. Arcata'da ne işi vardı? Ayrıldıktan sonra -ki bu çok çirkindi- onu aramıştı. Ama bunu yapmadan önce çok fazla zaman geçmesine izin vermişti ve o, olmasını beklediği yerde değildi. Irak'ta, adam F-16'da görevliyken tanışmışlardı ve o da hava kuvvetlerinde uçuş hemşiresiydi ve düzenli olarak yaralıları

Tiyatro. Daha sonra, adam aynı jette eğitmen olarak Phoenix'teki Luke Hava Kuvvetleri Üssü'ne transfer olduğunda, kadın da oradaydı ve üs hastanesinde hemşire olarak görevlendirilmişti. İki yıl boyunca özel olarak çıkmışlardı, o sırada ikisinin de hayatında büyük bir değişim oldu; kadının hizmet taahhüdü sona ermişti ve hava kuvvetlerinden ayrılıp sivil hayata dönmeyi planlıyordu. O ise U-2 yüksek irtifa keşif uçağında, yani casus uçağında çapraz eğitim alacaktı. Bu iki olayın da herhangi bir değişiklik yaratacağını düşünmüyordu. Ona Kuzey Kaliforniya'daki Beale AFB'ye taşınacağını söyledi. Eğer ilgilenirse orada iş bulabileceğini düşündü.

Bu sonun başlangıcı olmuştu. İki yıl çıktıktan sonra, yirmi altı yaşında bir bağıllık için hazırды. Evlilik ve bir aile istiyordu ama o istemiyordu. Bunda yeni bir şey yoktu; ilişkilerinin başından beri bu konuda dürüst olmuştu. Franci her zaman evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı ummuştu. Ve bu, düşünmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyduğu bir şey değildi - gerçekten de kendisini o tatlı küçük ev tuzağına yerleşirken görmüyordu. Asla. Bu konuda fazla ısrarcı olmamakta iyiydi ama asla geri adım da atmamıştı. Sean ise tek eşliydi. Onu sevdiğini söylüyordu çünkü seviyordu. Ara sıra güzel bir kıza bakıp onu takdir etse de, bu daha ileri gitmiyordu. Her ikisinin de kendi evi olmasına rağmen, biri üs dışında olmadığı sürece her geceyi birlikte geçiriyorlardı. Ama iş evliliğe ve çocuklara geldiğinde, kız var, yirmi sekiz yaşındaki adam ise yoktu.

"Bu ilişkiyi bir sonraki seviyeye taşımanın ya da tamamen bitirmenin zamanı geldi" gibi bir şey söylemişti.

Genç bir savaş pilotunun önüne kumda bir çizgi çekmek istemezsiniz. Jet jokeyleri kız arkadaşlarından emir almazlar. Tabii ki kavga etmeleri ve adamın "Bu hayatta olmaz bebeğim" gibi anlamsız, aptalca yorumlarla onu ağlatması sürpriz değildi. Eğer bu hayatla ilgileniyor olsaydım

Evli olsaydık, evli olurduk." ve "Bak, ben sadece kıcımlı kaldırıp halı sıçan olayını yapmıyorum, tamam mı? Seninle bile." Evet, çok zekiydi.

Kızgınlıkla, muhtemelen kastetmediği şeyler söylemişti. Şimdi hatırladığı kadarıyla bu tam olarak doğru değildi, kalabalık bir odada kız arkadaşlarıyla gülüşüp konuşurken ona bakıyordu. "Sean, eğer şimdi gitmeme izin verirsen çoktan gitmiş olurum - beni bir daha asla göremezsin. Kendimi adanmış bir partnere ihtiyacım var yoksa çekip gideceğim."

Sean da ukala bir dahi olarak, "Öyle mi? Kapının kıcına çarpmasına izin verme." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Acı bir şekilde yollarını ayırmışlardı. Beale'e gitmişti çünkü U-2'de bir terfi ve komuta pozisyonu elde etmek, son derece rekabetçi F-16'dan daha olası görünüyordu. Hava Harp Akademisi mezunuydu; doğru hamleleri yaparsa general olmak onun hedefleri arasındaydı. Franci hava kuvvetlerinden ayrılmıştı.

Sean, yanlış bir şekilde, onu Santa Rosa'da annesinin evinde ya da en azından annesinin yakınlarında bulabileceğini düşünmüştü. Birkaç ay sonra, yeni uçaktaki eğitimi tamamlandığında ve durumları hakkında akli başında ve sakin bir şekilde konuşmaya hazır olduğunda, o çoktan gitmişti. Annesi de öyle. Ve görünüşe göre bir adres de yoktu.

Dört yıl ileri saralım. Arcata, California? Hiç mantıklı gelmiyordu ama odanın karşısındaki kadın kesinlikle Franci Duncan'dı. Kalbinin hızla çarpmasından ve her tarafının sıcak hissetmesinden onun olduğunu anlayabiliyordu. Ve odanın öbür ucundan ona bakarken bile ereksiyonla savaşıyordu.

O ve arkadaşları yemekten sonra köpüklü içkiler sipariş etmişlerdi ve genç garsonla şakalaşıyorlardı. Fısıldaşmak için birbirlerine doğru eğildiler, gülmek için arkalarına yaslandılar

-Dedikodu yapıyor ve eğleniyorlardı. Gruptan biri renkli bir çantadan ipeksi bir şal çıkardı ve hayranlıkla omuzlarına taktı. Doğum günü kızı mı? İşte orada

Etraflarında hiç erkek yoktu ve grupta sadece bir alyans seçebildi, o da Franci'nin elinde değildi. Bu bir şey ifade etmiyordu; insanlar bugünlerde her zaman alyans takmak zorunda değillerdi.

Barmen boşuna, "İçkin hâlâ iyi mi dostum?" diye sordu.

Sean olanları izlerken onu o kadar çok özliyordu ki içi sızladı. Onun kaçıp gitmesine izin vermek yetişkin hayatının en büyük taktik hatalarından biriydi. Onu evlilik olmadan, bir avuç ayak bileği ısırarak olmadan birlikte iyi olacaklarına ikna etmenin bir yolunu bulmalıydı. Ama yirmi sekiz yaşındayken, savaş pilotu hünerlerine güvenerek kendine aşırı güvenmişti. Özellikle de bir kadının sözünün geçmesine hazır değildi. Şimdi, otuz iki yaşındayken, yirmi sekiz yaşında ne kadar aptal olduğunu anlıyordu. O dört yıl içinde başka kadınlar da olmuştu ve hiçbiri Franci için hissettiklerine yaklaşamamıştı. Franci'ye karşı hissettiklerine. Ve bahse girerdi ki Franci de onun kadar iyi birini bulamamıştı.

Bunu umuyordu. Muhtemelen bunun üzerine bahse girmemeliydi.

Franci inanılmazdı; herhalde kapısının önünde uzun bir sıraya dizilmiş güçlü kuvvetli, yakışıklı, fazlasıyla istekli erkekler vardı.

"Hâlâ benim gezegenimde misin dostum?" diye sordu barmen. "Ha?"

"İçki doldurma becerim dışında bir şey dikkatinizi çekmiş gibi görünüyor."

"Evet," dedi Franci'ye dönüp bakarak. "Sanırım onlardan birini tanıyorum," dedi başını kadın masasına doğru eğerek.

"İçkiniz nasıl?"

"Ben iyiyim," dedi Sean, gözleri kontrolsüz bir şekilde odanın karşısındaki kadına kaymıştı.

Kadınlar ikinci bir köpüklü kahve siparişi verdiler. Daha çok gülüşme, konuşma, hediyeleri karıştırma vardı ve etrafta olan biten her şeyden habersizdiler.

O barda. Kesinlikle erkek avlamıyorlardı. Bara doğru bakmadılar bile.

Eğer kız bir kez bile ona doğru bakarsa, söyleyecek zekice bir şey düşünmek zorundaydı. Gülümsemeli, kendinden emin bir şekilde masalarına doğru yürümeli, merhaba demeli ve arkadaşça davranmalıydı. Onları güldürmeli ve kendisini sevmelerini sağlamalıydı, çünkü nerede yaşadığını öğrenmeden buradan gitmesine izin veremezdi. O kadınlardan birini ziyaret ediyor olabilirdi, bu da gittikten sonra tekrar tamamen ortadan kaybolacağı anlamına geliyordu. Bunun olmasına izin veremezdi. Onu görmesi, onunla konuşması gerekiyordu. Ona dokunmalıydı. Ona sarılmalıydı.

"Neden oraya gitmiyorsun? Merhaba desene?" diye sordu barmen.

Başını kaldırıp yeni arkadaşına baktı. "Evet... şey... Son konuştuğumuzda onun en sevdiği kişi değildim."

Barmen güldü. "Hayal etmesi zor," dedi.

Sean uzun süredir kadınların olduğu masaya bakıyordu ve barmen de muhtemelen bir tür sapık olma ihtimaline karşı onu izliyordu. Sean cazibesini konuşturdu; o kadar gergin görünmemek için hızla neşelendi. "Hey, buradaki manzara inanılmaz olsa bile yerleşip gitmeliyim." Barın üzerine bir miktar para koydu, güzel bir bahşış de ekledi ve içkisini bitirmeden çıktı. Dikkat çekmemeye çalışarak başı eğik bir şekilde dışarı çıktı.

Bu Ekim gecesi sahil normalden daha soğuktu. Gözünü ön kapıdan ayırmadan sokağın karşısına doğru yürüdü. Donarak ölmekten önce barı terk etmelerini umuyordu. Kızın ondan kaçabileceğini düşünmek onu hasta ediyordu.

Kararını verdi ve karar vermesi on beş saniyeden az sürdü - Franci ile arasını düzeltip düzeltmeyeceğini gerçekten görmesi gerekiyordu. Birlikte olmalıydılar. Sadece onun da bunu böyle göreceğini umuyordu.

Gerçekten dua etti. Cahil, olgunlaşmamış playboyların koruyucu bir azizi olmalıydı, değil mi? Aziz Hugh? Aziz

Don Juan mı? Her kimse... Bana biraz zaman verin, ben de yolumu değiştireyim. Yemin ederim. Kendime aşırı g venmeyeceğim; hassas olacağım. Müzakere edeceğiz ve eski halimize döneceğiz... Ve sonra olan oldu. Dört kadın restoranın  n kapısından çıktı, içlerinden biri elinde hediyeyle. Oyalandılar, biraz daha güldüler, sarıldılar ve sonra kendi yollarına gittiler. İki sol, ikisi sağa gitti. Bloğun sonunda, Franci ve arkadaşı ters yönlere gittiler ve Sean, bunun hayatındaki tek şans olduğunu hissederek, onun peşinden koştu.

K    , gümüş rengi bir sedanın kapısını açarken ona yetişmek üzereydi. "Franci?" diye seslendi.

Sı radı, döndü ve gözlerini kocaman açarak ona baktı.

"Sensin," dedi ona birkaç adım daha yaklaşarak. "Saçların vay canına. Beni bir an için şaşırttı."

İlk başta neredeyse korkmuş görünüyordu. Ama sonra soğuktan titreyip paltosunu daha sıkı sarmasına rağmen kendini toparlamış görünüyordu. "Sean?"

"Evet," dedi gülerek. "O kadar yer varken seninle burada karşılaştığıma inanamıyorum."

"Burada ne işin var?" diye sordu, onu gördüğüne pek sevinmiş görünmüyordu.

"Luke'u hatırlıyor musun? Hatırlıyor musun, sana uzun zaman önce birlikte eski bir kulübe aldığımızı söylemiştim? Seninle tanışmadan çok önce. Ordudan ayrıldı ve buraya çalışmaya geldi."

"Burada mı?" diye sordu şaşkınlıkla. Ceketini daha sıkı çekti. "O kulübeler burada mı?"

"Dağların arkasında, Virgin Nehri boyunca," dedi. "Biraz izin kullanıp onu ziyaret ediyordum. Akşam yemeği için buraya geldim."

Etrafına bakındı. "Luke nerede?" diye sordu. "Seninle mi?"

"Hayır." Güldü. "Evliyim. Yeni evli. Akşamları saçlarından uzak durmaya çalışıyorum çünkü onlar..." Durdu.

ve başını sallayarak sessizce güldü. Sonra kızın yüzüne baktı. "Harika görünüyorsun. Ne zamandır buradasın? Arcata'da mı?"

"Ben, ah, aslında Arcata'da yaşamıyorum. Sadece akşam yemeği için birkaç arkadaşla buluşacaktım. Her şey yolunda mı? Ailenle?"

"Herkes iyi," dedi. Ona doğru bir adım daha attı. "Franci, sana bir fincan kahve ısmarlayayım. Biraz hasret giderelim."

"Ah... Hayır, hiç sanmıyorum Sean," dedi başını sallayarak. "Gitsem iyi olacak-"

"Seni aradım," dedi düşüncesizce. "Ayrılma şeklimizin bir hata olduğunu söylemek için. Konuşmalıyız. İkimizin de çok inatçı olduğu bazı şeyleri çözebiliriz."

"Dinle, o konuya girme bile, Sean. Hepsi geçmişte kaldı. Gücenmek yok," dedi. "Yani iyi şanslar ve iyi-"

"Evli falan mısın?" diye sordu.

Şaşırmıştı. "Hayır. Ama bizi bitiren tartışmaya geri dönmek istemiyorum. Belki sen bunu görmezden gelebildin ama ben-"

"Boş vermedim Franci," dedi. "Seni aradım ama hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden konuşmak istiyorum."

"Şey, ben bilmiyorum," dedi. Arabasının kapısını açtı. "Sanırım bu konuda yeterince konuştunuz."

"Franci, ne oluyor lan?" diye sordu, kafası karışmış ve biraz da kızgın bir şekilde. "Tanrım, konuşamaz mıyız? İki yıl boyunca birlikteydik! Sen ve ben iyiydik. İkimizin de başka kimsesi yoktu ve-"

"Ve daha ileri gitmeyeceğini söylemiştin." Sırtını sertleştirdi. "Aslında bu söylediğin en güzel şeylerden biriydi. İyi olmana sevindim, aynı görünüyorsun, olabildiğince mutlusun. Annene ve kardeşlerine selam söyle. Ve gerçekten, bunu zorlama. Karar verdik. Bitti."

"Hadi ama. Bunu kastettiğine inanmıyorum," dedi.

"İnan buna," diye karşılık verdi. "Sen bir karar verdin, bana bağlanmak istemedin. Ve işte buradasın, bir tane bile yok. Hoşça kal. Kendine iyi bak."

Arabasına bindi ve kapıyı çarptı. İki dev adım attı ve kapı kilitlerinin yerine oturduğunu duydu. Kadın park yerinden hızla geri geri çıktı ve uzaklaştı. Plakayı ezberlemişti ama fark ettiği en önemli şey plakanın Kaliforniya olduğuydu. Arcata'da yaşamıyor olabilirdi ama akşam yemeği için uğrayabileceği kadar yakın bir yerde oturuyordu.

Şimdi onu gördüğüne göre, uzun zamandır şüphelendiği şeyi biliyordu. Onu unutmaktan çok uzaktı.

Franci'nin elleri o kadar titriyordu ki araba kullanmakta zorlanıyordu. Bir gün onunla karşılaşma ihtimali olduğunu her zaman biliyordu, ancak bunun olabileceği en belirgin yerlerden dikkatle kaçınıyordu. Ama onun bu konuda konuşmak isteyeceğini, onlardan bahsedeceğini hiç ama hiç beklemiyordu!

Ve bu konuşmanın gerçekleşmesi için aylarca dua ettiğini düşündüğünde, biriken gözyaşları görüşünün bulanıklaşmasına neden oldu. Öfkeli gözyaşları! Dudaklarını büzdü ve "Hayır!" diye düşündü. Onun için yeterince ağlamıştı; bir damla gözyaşının daha faydasını göremeyecekti.

Franci ayrıldıktan sonra Phoenix'ten ayrılmış ve bir hastanede sivil hemşire olarak çalışmak üzere Santa Rosa'daki evine gitmiştir. Annesiyle birlikte yaşıyordu. Neredeyse bir yıl sonra, adrenalin bağımlılığını besleyen iyi bir iş buldu; bir helikopter taşıma biriminde uçuş hemşiresi pozisyonu. Daha az zorlayıcı çalışma saatleri, iyi sosyal haklar, daha fazla fırsat ama bu taşınmak anlamına geliyordu. Hemşirelik alanında lisans derecesine sahip olduğu için Arcata'daki Humboldt Üniversitesi'nde birkaç ders verebilecek, belki de akademide bir gelecek inşa edebilecekti.

Aile hekimliği asistanı olan annesi bir değişikliğe hazırды. Vivian bir aile-hekimliğinde iş buldu.

Eureka'da tıp kliniği. Mükemmel bir pozisyon. Vivian'ın çalışma saatleri daha zorluydu, hatta tam gündü. Bu yüzden ikisi birlikte kuzeye, Vivian'ın işine Franci'ninkinden daha yakın bir yere taşındılar ve Franci haftada iki kez dağları aşip Redding'e giderek uçuş hemşiresi olarak yirmi dört saatlik bir vardiyaya girdi. Uçuşlarının çoğu helikopterle yapılan rutin hasta nakilleriydi; bir kalp ya da sezaryen hastasını küçük bir kasaba hastanesinden alıp özel bir ameliyatın yapılabileceği daha büyük bir tesise götürüyordu. Ama bazen de acil bir durum için uçağa biniyordu - orman yangını kurbanları, dağlık arazinin izole bölgelerinde araba kazaları, acil ameliyat gerektiren yaralanmalar. Hava kuvvetlerindeyken uçuş hemşireliğini çok sevmiştir ve bunu özlemişti. Bu yeni iş tam ona göre idi. Eureka'nın eteklerinde, en çok hoşlandığı türden sessiz, sevimli bir mahallede küçük şirin bir ev satın almıştı ve bu geceye kadar hayatının neredeyse mükemmel olduğunu düşünüyordu.

Onu aradı, değil mi? Çok zor olmadı. Altı ay geçtikten sonra, birbirleri için yaratılmadıkları gerçeğini kabulleneceğini düşündü. Hayattan farklı şeyler istiyorlardı; adam yaşlı bir adam olana kadar oynamak ve eğlenmek istiyordu, kadın ise kök salmak ve bir aile kurmak istiyordu.

Bu konuda adil olmayan şey, onun yuva kurma isteğini engelleyen şeyin tam da kendisinden etkilenmiş olmasıydı. Yakışıklı, cesur ve pervasızdı; kar ve su kayağında olduğu kadar kanepeye uzanıp film izlemekte de iyiydi. Tabii ki her beş aksiyon-maceraya bir kız filmi düşüyordu ama bu Franci için sorun değildi, kendisi de aksiyonu seviyordu. İlişkilerinin evlilik içinde de evlilik dışında olduğu kadar kolay var olabileceğini düşünüyordu. Kamp yaptıkları, seyahat ettikleri ve birlikte oynadıkları çiftlerin yarısı evli ve çocukluydu. Çocuklar Sean'ı rahatsız etmiyordu; onları seviyor gibiydi. Ama kararlıydı; nasıl hissettiğini göstermek için resmi bir sözleşmeye ihtiyacı yoktu ve çocukların ihtiyaçları tarafından bağlanmakla ilgilenmiyordu.

Arcata'dan Eureka'ya on beş dakikalık güney yolculuğu Franci'nin sinirlerini yatıştırmaya yetmemişti, bu yüzden küçük mahallesine gitmeden önce kasabanın etrafında on beş dakika daha sürdü. Eve vardığında tamamen sakin olmak istiyordu. Onu terk etme kararıyla barışık olduğu konusunda sadece kendini kandırıldığını bilmeliydi. Bu efsane onu gördüğü anda çürütülmüştü. Tanrım, adam hâlâ kalbini küt küt attırıyordu. Yüzüne bir kez baktığında kanın damarlarında dolaştığını hissetti; yanaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu. Onunla bir fincan kahve içemezdi. Muhtemelen Starbucks'ta masanın karşısına geçip adamın kıyafetlerini yırtıp atacaktı. Güçlü olmak zorundaydı. Kararlı. Kendini güçlendirmeli ve hazır hale getirmeliydi; zayıftı. Ondan nefret ediyor olabilirdi ama yine de onu seviyordu. Ve adam onu hâlâ tahrik ediyordu. Tüm bunlar onu tekrar incitebileceği anlamına geliyordu.

Sonunda bir buçuk arabalık küçük garajına park etti, kapıyı indirdi ve eve girip mutfığa doğru yürüdü. Oturma odasındaki televizyonun sesini duyabiliyordu ve orada annesini oturduğu yerde uyurken, kızı Rosie'yi de yanındaki kanepeye kıvrılmış halde buldu. Odaya girdiğinde başını kaldırıp bakan tek kişi Harry'ydi, sarı-beyaz cocker spaniel cinsi köpekleri.

"Merhaba Harry," dedi.

Birkaç kez salladı ve biri karnını ovmak isterse diye sırt üstü yuvarlandı.

"Anne?" dedi, annesini biraz itip kakarak. "Anne mi? Ben geldim."

Vivian kıpırdandı ve doğruldu. "Merhaba. Uyuyakalmış olmalıyım." Gerindi. "Eğlendin mi?"

"Elbette. O kızlar her zaman eğlencelidir. Yarın iyi bir uyku çektikten sonra sana dedikoduları anlatırım."

Vivian ayağa kalktı. "Rosie'yi bırakayım-"

"Onu yatağına götüreceğim anne," dedi Franci. "Onu yatırmak günün en güzel kısmı. Ne zamandır uyuyor?"

Vivian gülerek, "Muhtemelen benden daha uzun süre uyanık kalmıştır," dedi. Franci'nin bir yanağını okşayıp diğer yanağına bir öpücük kondurdu. "Yarın izin günü. Uyandığında ararsın. Kahve falan içeriz."

"Elbette. Teşekkürler anne." Franci sandalyenin arkasından Vivian'ın paltosunu aldı ve giymesine yardım etti. "Eve yürürken seni izleyeceğim," dedi Franci.

"Sokakta düşmeyeceğime eminim. Ya da soyulmayacağım." "Yine de seni izleyeceğim."

Franci, Vivian ve Rosie birkaç yıldır bu iki yatak odalı küçük evde birlikte yaşıyorlardı ve Franci yatağını Rosie ile paylaşıyordu. Yaklaşık bir yıl önce Vivian sokağın sonunda benzer bir ev satın almıştı. Her ikisi de bağımsız, bekar kadınlar oldukları için her zaman kendi evlerinde yaşamayı planlamışlardı ama Rosie'nin gelişi, ona bakmak için güçlerini birleştirebilecekleri kadar yakın kalmaları için bir itici güç oldu. Franci yirmi dört saatlik vardiyalarda çalıştığında ya da nadiren gece geç saatlerde dışarı çıktığında, Rosie geceyi büyükannesinde geçiriyordu. Eğer Franci için geç bir gece ya da yatıya kalma söz konusu değilse, Rosie'nin kendi yatağında uyuyabilmesi için büyükanne Rosie'nin evine geliyordu. Artık Rosie anaokuluna ve kreşe gittiği için hem annesi hem de büyükannesi çocuk bakımı ve işlerini kolayca idare edebiliyordu.

Franci annesinin sokaktan aşağı inişini ve kendi kapısına giden çiçeklerle kaplı yoldan yürüyüşünü izledi. Vivian içeri girdiğinde, iyi olduğunu belirtmek için verandanın ışığını birkaç kez yaktı, sonra Franci içeri girip kendi ön kapısını kapattı.

Franci ceketini astı, kızıl saçlı kızını kanepeden aldı ve yatağa taşıdı. Kolları sarkmıştı; soğuktan bayılmıştı. Yorganı indirilmişti ve başucundaki lamba parlıyordu. Büyükanne, Rosie'nin tercih ettiği gibi kanepede uyuyakalmak yerine, vakti geldiğinde hemen yatağa gireceği konusunda iyimserdi. Franci

kızını yatırdı, yorganı üzerine örttü ve alnından öptü. Rosie uykulu bir homurtu çıkardı.

"Bu gece babanı gördüm," diye fısıldadı Franci. "Bu kadar güzel olmanın bir nedeni var."

İki

Sean eski aşkını gördükten sonra pek iyi uyuyamamıştı, bu yüzden gelin odasından en ufak bir ses bile gelmeden banyoya girerek sabah telaşını atlattı. Shelby kot pantolonu ve kazağıyla Arcata'ya okula gitmeye hazır bir şekilde mutfağa girdiğinde Sean Wheaties'ini yarılammıştı. Humboldt Üniversitesi'nde hemşirelik okuyordu.

"Vay, vay. Öğleden sonra eve gelmeden önce seni görmek çok nadir oluyor," dedi ve kahveye doğru ilerledi. "Sabahın erken saatlerine kadar dışarıda dolaştığında, genellikle güzellik uykusuna ihtiyacın olur."

Sean homurdandı.

"Sanırım bu 'günaydın' demekti," dedi. "Sana da öyle."

Daha sonra Luke mutfağa geldi. "Merhaba günüşiğim," dedi kardeşine. Sean gözlerini kaldırdı ama başını kaldırmadı. Luke yüzündeki asık ifadeye güldü. "Yumrulu yatak mı? Cızırtılı tuvalet kâğıdını koyduk mu?"

"Yatak iyi."

"Generalin atlarından birkaçını alıp yol boyunca-"

"Elim kolum bağlı olacak. Bazı işlerim var," dedi Sean.

Shelby masadan bir yığın teşekkür notu kaldırdı ve kocasına ters ters baktı. Evleneli birkaç hafta olmuştu ve kocasının, Shelby'nin neredeyse tamamladığı notlara minnettarlığını belirtmesi ve imzasını atması gerekiyordu. "Luke..." diye başladı. "At binmeyi ya da balık tutmayı düşünmeden önce-"

"Biliyorum, biliyorum," dedi notlara bakarak. "Hallolacak."

"Gerçekten o kız saçmalığını yapacağını mı düşünüyorsun, Shelby?" Sean sordu.

Shelby masaya oturdu, kafası karışmıştı. Sean'ı yaklaşık bir yıldır tanıyordu; şakacı, flörtçü ve komedyen bir kardeşti. Sean'ın bir tren kazasında bile eğlenebileceğine dair şakalar yaparlardı; ruh hali sürekli neşeliydi. Luke huysuz biriydi ama kız onu yumuşatmıştı. Sean'ın bu huysuzluğu hiç beklenmedik bir şeydi. "İyi misin?" diye sordu.

"İyi," diye kısaca cevap verdi.

Luke kendine bir kahve doldurdu ve oturdu. "Fender bender? Hız cezası mı? Güzel bir kız seni reddetti mi? Gıda zehirlenmesi mi?"

Sean sandalyesinde arkasına yaslandı. "Dün gece Franci'yle karşılaştım," diye homurdandı. "Tamamen şans eseri."

Luke sadece kaşlarını çattı; onu hatırlamıyordu. Sean çok fazla kişiyle çıkmıştı.

"Franci Duncan," dedi öfkeyle. "Birkaç yıl önce neredeyse birlikte yaşadığım kişi. Hatırladınız mı? O hava kuvvetlerinden ayrıldığında ve ben U-2'ye atandığımda ayrıldık."

"Oh, onu şimdi hatırladım," dedi Luke. "O zamandan beri onu görmedin mi?"

"Hayır," dedi Sean sabırsızca, bir kaşık mısır gevreği daha alarak. "Onu görmeye çalıştım ama gitmişti. Nerede olduğunu öğrenmek için annesine ulaşmaya çalıştım ama annesi taşınmıştı ve bu hiç mantıklı değildi çünkü en az on yıldır Santa Rosa'daki o evde yaşıyordu. Belki de yirmi yıldır, bilmiyorum."

"Onu aradın mı?" Luke sordu. "Bunu ilk kez duyuyorum."

"Çünkü bunun hakkında konuşmadım. Ve onu bulamadım," dedi Sean. "Belli ki."

"Peki ya arkadaşları?" Shelby sordu.

Sean sessizdi. Yüzünü buruşturdu ve sonunda, "Birkaçına sordum ama hiçbir şey bilmiyorlardı," dedi.

"Bu ılgınlık," dedi Shelby. "Kadınlar kadın arkadaşlarından vazgeçmezler. Özellikle de bir süredir birlikte oldukları bir adamdan ayrıldıktan sonra - bu en iyisi olsa bile travmatiktir. En iyi arkadaşları kimdi? Diğer en iyi arkadaşları? Benim durumum biraz farklıydı, annemin bakıcısıydım ve iyi arkadaşlarım olsa da onlara çok az zaman ayırabiliyordum. Ama onlarla her zaman iletişim halindeydim."

Luke onu durdurmak için elini Shelby'nin elinin üzerine koydu çünkü Sean son derece mutsuz görünüyordu.

"Oh," dedi sessizce. "Peki, kime sordun?"

Sean rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Filomdaki bazı çiftler ve onların eşleri ya da kızlarıyla sürekli bir şeyler yapardık. Dört tekerleğe binerdik, kayak yapardık, kayıkla gezerdik, kamp yapardık, yürüyüşe çıkardık... İkiisi evliydi ve bir çift de birlikte yaşıyordu. Kadınlara sordum. Ondan hiç haber almamışlar. Eski patronuna, üs hastanesindeki eski tıbbi birimindeki albaya sordum. Komşusuna sordum."

Shelby tekrar, "Oh," dedi.

"Tamam, birkaç kız arkadaşları vardı ve onlarla tanıştım ama onlarla bir araya gelmedik ve soyadlarını hatırlayamadım. Ve uzun zaman olmuştu."

"Um. Bir süre mi?" Shelby sordu.

"Tamam, şöyle oldu, kavga ettik. Ben emir aldım ve o da aynı anda hava kuvvetlerinden ayrılacaktı. Ve bilmek istedi... Mesele şu ki, ben transfer oluyordum. Ona bir sonraki görev yerime daha yakın olmak için taşınmasını engelleyen hiçbir şey olmadığını söyledim ve bu onu kızdırdı - onu bana katılmaya davet etmediğim, onunla plan yapmadığım için. Muhtemelen bunun için üzgün olduğumu söylemişimdir, eminim söylemişimdir."

"Ve bu yüzden mi ayrıldınız?" Shelby sordu.

"Sayılır. Tam olarak değil," diye itiraf etti

Sean.

Luke dirseğini mutfak masasına dayadı ve tembelce çenesini eline yaslayarak izlemeye koyuldu. Eğleniyordu. Ve başka bir Riordan erkeğinin öfkeyi üzerine çekmesinden çok memnundu.

Sean bir nefes aldı. "Evlenmek istiyordu," dedi. "Ya en azından nişanlanırsınız ve evlenmeyi planlarsınız ya da ben giderim dedi. Bunlar onun sözleriydi." Parmağıyla havada bir çizgi çizdi. "Kumda çizgi. Ültimatım."

"Gerçekten mi?" dedi Shelby kuşkulu bir ses tonuyla. "Sadece iki yıl fiilen birlikte yaşadınız?"

"Tamam, şimdi de benimle dalga geçiyorsun," dedi Sean suratını asarak. "Kabul ediyorum, gitmesine izin vermemeliydim. Ama daha gençtim. O zamanlar ukalaydım."

"Oh, öyle mi?" Luke sordu.

Sean ters ters baktı.

"Yani o evliliğe hazır olduğunu söyledi, sen de hazır olmadığını söyledin ve ayrıldınız, öyle mi?" Shelby sordu.

"Hepsi bu kadar." Yüzünü buruşturdu. "Tartışma sırasında birkaç gereksiz şey söylemiş olabiliriz. Bilirsiniz, öfkeli şeyler."

"Bahse girerim," dedi Luke.

"Ve onu bulmaya çalıştınız? Daha sonra mı?" Shelby sordu. "Yeni filoya geçtikten sonra. Eğitimden sonra yeni jette. İkimizin de biraz sakinleşmek için zamanımız olduğunu düşündükten sonra. Bilirsin işte."

Shelby Luke'a baktı ve umutsuzca başını salladı. "Bu aileden mi geliyor?" diye sordu. Luke'la da benzer bir anlaşmazlık yaşamışlardı ama Luke'un bunu yanına bırakmamış ve onu zorlamıştı. Ama Luke evcilleştirilmeye hazırdı. Sean hakkında tek bildiği, kardeşleri tarafından çapkın biri olarak görüldüğüydü. Düzenli bir kız olduğunu ilk kez duyuyordu.

Luke omuz silkerek, "Bu mümkün," diye itiraf etti. "Aiden hariç. Evlenmek, bir aile kurmak istiyor ama kadınlardan yana şansı yaver gitmese hiç şansı olmazdı. Bir kere evlendi. Bir deliyle."

"Tanrım," dedi Shelby. "Annenin hepinizden bıkmış olmasına şaşmamalı. Sean, onunla karşılaştığında ne oldu?"

"İyi göründüğümü söyledi ve hayır, benimle kahve içmek ya da başka bir şey yapmak istemedi. Benimle konuşmayacak. Hem de hiç. Ben de hatalı olduğumu söyledim. Sayılır."

"Hm," dedi Shelby. "Belki de hayatına devam etmiştir."

"O zaman bunu bana söylemesi gerekiyor. Açıklamalı. Çünkü

-" Durdu. Ona bunu borçlu olması için bir neden düşünemiyordu ama borçlu olduğundan emindi.

"Şimdi ne olacak?" Luke sordu.

"Onu bulmam gerekecek."

"Neden? Bittiğini söyledin, tamam dedi, birkaç yıl sonra yakaladın ve hala bitmiş... Sorunu anlamıyorum."

Sean sabırsız bir öfkeyle, "Hayır, tanımazsın," dedi. "Çünkü Franci'yi tanımıyorsun."

"Elbette biliyorum. Franci'yi hepimiz tanırdık. Güzel kız, Franci. Ateşli." Sırıttı. "Hepimiz onunla evleneceğini düşünmüştük. Ama sonra evlenmeyip Beale'e yalnız gittiğinde hepimiz 'İşte bir Riordan daha gidiyor' dedik."

"Mesele şu ki, ondan ayrılmamalıydım. Yapmam gereken şey neden birlikte olmamız gerektiğini ve bunun için eski moda bir sözleşmeye ihtiyacımız olmadığını açıklamaktı. Gençtik, sadece yirmi altı ve yirmi sekiz yaşındaydık. Evlilik gibi büyük adımları düşünmek için çok zamanımız vardı. Bu konuda hâlâ çok zaman var." Otuz sekiz yaşında ve benzer bir krizi henüz atlatmış olan Luke, yirmi beş yaşındaki karısına doğru kaşlarını kaldırdı. "Beale'e gitmeli ve bu işi çözmeliydik. Ama bunu yapmadım çünkü beni çok kızdırdı."

Mutfakta bir an sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi Luke sonunda sahte bir neşeyle, "kalıp senin acınası aşk hayatın hakkında sohbet etmek isterdim ama Art'ı alıp hırdavatçıya gitmem gerekiyor-"

Shelby umutsuzca başını sallıyordu. "Yani küçük bir tıslama yaşadın ve 'İyi, git o zaman' dedin. Bu mudur yani? 'Ya benim yolum ya da otoyol' gibi bir şey, ha?"

"Hadi ama Shelby," dedi Sean yalvarırcasına. "Öfkeli bir adam olmadığımı biliyorsun! Ben tatlı biriyim. Ben bir savaşçı değilim, ben bir aşığım. Ve kendimi bir kadınla görmekle ilgili bir sorunum yok. Anlıyor musun? Sadece evlilik olayı bana göre değildi. Evlilik beni çok korkuturdu. Birkaç kardeşim denedi ve onları fena mahvetti. Ya çocuklar?" Başını iki yana salladı. "Belki Luke gibi yaşlanıp yıprandığımda fikrimi değiştiririm, ama şu anda kendimi böyle bağlı hissetmiyorum."

"Ah," dedi. "Anlıyorum. Franci ile güzel bir sohbet etmek ve tüm bunları ona açıklamak ister misin?"

"Onun gibi bir şey," dedi, kendi kendine gayet mantıklı bir şekilde. "Kavga etmek suç değil ama sahip olduklarımızdan asla vazgeçmemeliydik. Birlikte iyiydik."

Shelby ayağa kalktı. "Yeterince iyi değil sanırım. Derse gitmek zorunda olmam çok kötü, Sean. İçinden çıkman gereken çok derin bir çukur var ve seninle bu konuda konuşmak isterim. Seni tanıdığım andan beri sevdiğimi biliyorsun ve sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Ama okul çağırıyor..."

Sean da masadan kalktı. "Ne demek böyle bir tırmanış?"

"Tamam, kısa versiyonu. Kendini sorumlu hissetmediğin için gitmesine izin verdin. O kadar uzun bir süre onu arama zahmetine girmedin ki izini kaybettirdin ve sanırım ona, umurunda değilmişsin gibi geldi. En iyi arkadaşlarının isimlerini bile bilmiyordunuz. Ya da annesinin arkadaşlarının. İşinize yaradığı durumlar dışında kadına hiç ilgi göstermediniz. Hatta filodaki arkadaşlarınızla sosyalleştiniz ve sonra ondan haber almadıklarına şaşırdınız. Ve şimdi sanırım tüm bunları unutmayacağı ve daha sonra, uygun olduğunda ona davranabileceğiniz biri gibi davranmanız için size bir şans daha vermeyeceği için biraz incindiniz. Oysa o, en azından birkaç yıl önce bir zamanlar, onsuz yaşayamayacağın biri olarak görülmek istiyordu."

"Anlamıyorsunuz," dedi.

Shelby, "Ama asıl sorun şu ki, ben biliyorum," dedi. "O gidene kadar senin için ne kadar önemli olduğunu fark etmedin."

Luke kahve fincanını boşalttı. Masanın üzerine koydu. "Zamanın olduğunda Sean, Shelby'den küçük bir ders almalısın. O şimdiye kadar çekilmiş bütün piliç filmlerini izlemiştir. Bu konuda senin ve benim hiç düşünmediğimiz şeyler biliyor."

Sean yutkundu. Yere bakarak, "Çok hızlı, bir kızın bakış açısından, bundan sonra ne yapmalıyım?" dedi.

"Düşündüğün gibi değil," diye yanıtladı Shelby. "Daha önce yaptığın şeyi yapmasan iyi edersin. Seni asla terk edemeyeceğini küstahça düşünmene neden olan şey her neyse? O değil. Onun için işe yarayan, seninle bir hayat istediğini düşünmesini sağlayan her ne yaptıysan onu yapsan iyi olur. Tabii o kadar eskiyi hatırlayabiliyorsan. Çünkü kardeşim, bence çok geç kalmış olabilirsin. Ve eğer çok geç kaldıysan, bunu kabul etmek ve onun alanına saygı duymak zorundasın. Eğer delirir ve ona sorun çıkarırsan, artık senin tarafında değilim."

Sean evde yalnız kaldığında, Franci üzerinde işe yarayan şeyin ne olduğunu kendine sormaya başladı. Bir çift olduklarında, Sean'ın elinde pek çok numara vardı. Uyumlu oldukları pek çok alanı hatırlıyordu. Birdenbire, birkaç konuda birbirlerine ters düştüklerini hatırlamak zor gelmişti.

İlk etapta onunla çıkmasını sağlamak gerçekten zor olmuştu. Bir süre hava kuvvetlerinde çalışmıştı ve jet jokeyleri hakkında her şeyi biliyordu ve savaş pilotlarıyla çıkmaya karşı kesin bir politikası vardı. Kibirli, bencil ve kadınlar söz konusu olduğunda dikkat süreleri kısa olan aptallar olarak ün salmışlardı. Sean ve Franci bu konuyu hiç konuşmamışlardı ama Sean onun bu değerlendirmeyi yapabilmesi için en azından birkaç tanesiyle çıkmış olması gerektiğini düşünüyordu. Sean'ın istemeyerek de olsa hatırladığı gibi, bu değerlendirme çok da yanlış değildi.

Ama pek çok olumlu şey de olmuştu ve şu anda onu arzudan çıldırtmak, memnuniyetten mırıldanmasını sağlamak için yaptığı her küçük şeyi hayal etmekten rahatsız oluyordu, çünkü aralarındaki kimya

olağanüstü bir şeydi. Havasında olmadığı zamanlarda, fikrini değiştirmek için ne söyleyeceğini biliyordu. Dokunduğu yerler onu sadece biraz daha düşünmeye ikna etmekle kalmıyor, aynı zamanda onu vahşi bir kadına dönüştürebiliyordu. Ve bu numaraları ona geri çevirebilir, onu soluk soluğa bırakıp inletebilir, aklını başından alabilir miydi? Bu küçük şeylerin hiçbiri başka hiçbir kadın üzerinde Franci üzerinde olduğu kadar işe yaramamıştı. Onu zevkin çok ötesine götürmenin bir yolunu bulmuştu, adam aklını kaçırmıştı. Daha önce onu Franci gibi memnun edebilecek bir kadınla yatmamıştı ve çok fazla kadınla yatmıştı.

Onun gitmesine izin vererek ne düşünüyordu?

Sean hafızasını yoklayarak onu ilk başta kendisine bir şans vermeye nasıl ikna ettiğini araştırdı ama zihni bulanıktı. Muhtemelen peşinden koşarken acımasız davranmıştı çünkü onu ilk gördüğünde neler hissettiğini hatırlıyordu. Ona bir kez bakmış ve şöyle düşünmüştü: Ah, Meryem, İsa ve Yusuf! Kız ona bir şeyler yapmıştı. Çekicilik konusunda çok deneyimi vardı ama bu hayvani bir çekicilikti. İlkel ve ham. Onu hemen istemişti. Ve onu hâlâ o kadar çok istiyordu.

Sean, Franci'yi ilk kez bir uçak dolusu tıbbi tahliyeciyi almak için Irak'tan geçerken görmüştü. Tekrar Amerika'ya döndüğünde irtibat kurabilmek için onun koordinatlarını almaya çalışmıştı. Onu birkaç kez görmüştü - bir tıbbi hava nakil aracıyla gelip gidiyor, tüm hastalarını toplayana kadar etrafta dolaşıyor, sonra tekrar Amerika'ya doğru yola çıkıyordu. Ona hiçbir şey vermiyordu, bir isim bile. Elbette adını kolayca öğrenmeyi başarmıştı ama hepsi bu kadardı.

Sonra onu Luke AFB'de subaylar kulübünde gördüğünde, bunun kısmet olduğuna karar verdi; kaderlerinde vardı. Ama onu ikna etmek hiç de kolay olmamıştı. Onun dış görünüşü kadar içinin de güzel olmasını umduğunu hatırlıyordu, çünkü daha azı kalbini kırabilirdi.

Ve öyleydi de. Zeki, güçlü, bağımsız, kendine güvenen, seksi ve sevgi doluydu.

Franci erkeklerin baktığı türden bir kadındı, ama seksiliği gösterişli değil, abartısızdı. Franci ucuz ya da gösterişli değildi; klas ve havalıydı. Uzun bacaklı, siyah saçlı, iri, derin, koyu renk gözleri ve ince, kemerli, etkileyici kaşları vardı. Ağız biraz somurtkan, yumuşak ve dolgundu. Vücudunun her ayrıntısını hatırlayabiliyordu. Ama onu nasıl yakaladığını hatırlayamıyordu. Sean'ın tipik hareketi bir kadını etkilemek, onu güldürmek, yarı kapalı gözleriyle içini yakmak, kabalaşmadan tatmin edebileceğini ima etmektir. Hiçbir zaman alçakgönüllülüğün zerresini göstermemişti; her zaman kendinden emindi.

Ama artık kendine güvenmiyordu. Şimdi hayal kırıklığına uğramıştı ve bunu nasıl düzelteceğine dair en ufak bir fikri yoktu. Hayatında ilk kez nereden başlayacağını bilmiyordu.

Luke'un bilgisayarını sakladığı üst kattaki ikinci yatak odasına gitti. Masanın üzeri o kadar çok düğün hediyesiyle kaplıydı ki bilgisayarı görmek zordu. Bir sürü eşyanın yerini değiştirdi ve bilgisayarı açtı. Bilgi almak için aradığında Franci'nin ne telefonu ne de adresi vardı ama Luke'un bilgisayarında birkaç saat geçirip emlak araştırması yaptıktan sonra Francine Duncan'ın bir ev satın aldığını öğrendi. Kadınların telefon numaralarının kayıtlı olmaması alışılmadık bir durum değildi ama emlak- tapu araştırmaları kamuya açıktı. Yine de davetsiz olarak evine gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüyordu. Ama seçenekleri nelerdi?

Luke ve Art hırdavatçıdan döndüklerinde Sean mutfakta sandviç yiyordu. Art çok iyiydi; Sean'ı her gördüğünde sanki onu aylardır, hatta yıllardır görmemiş gibi selamlıyordu. Art otuz yaşında, son derece işlevsel Down sendromlu bir adamdı ve Luke'a ev işlerinde yardım etmek için çok çalışan iyi kalpli bir ruha sahipti. Sean'ın harika bir baba olacağını yeni fark ettiği Luke da Art'ın takdir edildiğini hissetmesi için çok çalışıyordu.

"Sean!" Art gülümseyerek söyledi.

"Selam, Art. Bu sabah balığa gittin mi?" Sean sordu.

"Hayır, çöplüğe taşıyacak çöpümüz vardı ve sonra bir şeyler almak için hırdavatçıya gittik. Sonra balık tutabilirim. Balık tutmaya gittin mi?"

"Sayılır. Bilgisayarda bir şeyler arıyordum."

Luke ekmek ve sandviç malzemelerini çıkardı. "Franci'nin iletişim bilgilerini bulabildin mi?" diye sordu.

"Adresi var ama telefon numarası yok," dedi Sean. "Bilgisayarda bir arama yaptım ve şansına bir ev satın almış."

"Yeni bir kız arkadaşın mı var, Sean?" Art sordu.

Nedense bu soru Sean'ı utandırmıştı. Onu hiç tanımayan ve on yaşındaki bir çocuk kadar dünyadan haberdar olan Art'ın onun her zaman bir kız arkadaşı olduğunu varsayması Sean'ı rahatsız etmişti. Belki de Franci onun hakkında haklıydı; tek bir kadınla asla yuva kuramayacağını, çünkü bağlılıktan değil kovalamacadan hoşlandığını söylemişti. Keşfetmekte olduğu gibi, bu tamamen doğru değildi. Franci'yle yuva kurmuştu ama sonuna kadar değil. "Pek sayılmaz," diye cevapladı Sean. "Birkaç yıl önce bir kız arkadaşım vardı ve irtibatı kaybettik. Onu tekrar görmek, onunla bu konuyu konuşmak, tekrar çıkıp çıkamayacağımızı görmek istiyorum."

"Oh," dedi Art. "Bu harika."

"Peki sorun ne?" Luke sordu.

"Bana bir kez baktı ve kulaklarından havai fişekler fırladı. Sanırım benden nefret ediyor. En azından hâlâ kızgın. Ama bu hâlâ umursadığı anlamına da gelebilir," diye ekledi umutla. "Onunla tekrar nerede karşılaşacağımı bilseydim, ikna edici cazibemi onu kalabalık etmeden deneyebilirdim. İlk seferinde de böyle bir şey denemiş olabilirim. Orada olacağını düşündüğüm her seferinde subaylar kulübünde olmak gibi, ta ki onu gölgelememden bıkip pes edene kadar."

Luke güldü. "Suave," dedi.

"Sence kendimi onun merhametine mi bırakmalıyım? Hayır," diye cevap verdi kendi adına. "Gördüğüm kadarıyla

Şu anda içinde çok fazla merhamet var. Ayrıca, alçakgönüllülük benim güçlü yanımdır değil."

Luke ona güldü. "Ve Tanrı korusun, biz erkek Riordan'lar her zaman en iyi kartlarımızı oynarız."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Hangi kadın ayaklarına kapanan bir erkek ister? Sen yalvardın mı? Sen ve Shelby-?"

"Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum dostum, ama onu mutlu edecek her şeyi yapacağımı söyledim. Biliyorum, sert ağabeyinin bu şekilde boyun eğdiğini hayal etmek senin için zor, ama işin aslına bakarsan, onsuz mahvolmuştum. O benim içimdeki nefes." Sonra sırtıttı. "Ama artık beni süründürmüyor. Büyük adammışım gibi davranmama izin veriyor."

"Harika," dedi Sean, bu oyunun tüm kurallarını anlamaktan çok uzaktı. Neredeyse anladığı kısım ise onun içimdeki nefes olduğuydu. "İşte görüyorsun, kısa süreli ilişki konusunda daha iyiyim."

"Pekala, eğer bu senin tekneni yüzdürüyorsa, iyi eğlenceler."

İşte sorun buydu. Kısa süreli ilişkiler artık ona göre değildi. Doğrusu, uzun zamandır da yapmıyorlardı. Aslına bakılırsa, kendini neden bu kadar tatminsiz hissettiğini merak ediyordu, her zaman heyecanlanmak yerine bu kadar az mutlu oluyordu ve Franci'yi gördüğü anda bunun nedenini anladı.

"Dinle, sana bir şey sorabilir miyim?" Luke öğle yemeği için et, peynir ve ekmek karıştırırken sordu. "Onunla birkaç yıl birlikte oldun. İyi bir iki yıl gibi görünüyordu ama süresi doldu ya da öyle bir şey oldu. Ayrıldınız ve dört yıl boyunca iyidiniz. İdare ettin. Neden şimdi çekip gidemiyorsun?"

Açıklaması zor, diye düşündü Sean. "Hiç kafanda bir şeylerin nasıl olması gerektiğine dair bir fikir oluştu mu, sonra tam olarak doğru gelmese bile o yolda ilerlemeye devam ettin mi?"

"Ben mi?" Luke alaycı bir kahkaha atarak sordu. "Az kalsın kendi kadını kaybedecek olan aptal bir homurdanma numarası yaptığımı mı sanıyordun?"

"Evlenmeye hazır değildim," dedi Sean. "Bir duvara itilmekten hoşlanmadım ve ikimiz de çekip gittik."

kızgın. Altı ay sonra düşünüyordum, evlenmeye hazır olmayabilirim ama bunun bitmesine de hazır değilim. Eğer yapabilirse uzlaşabileceğimi düşündüm. Bu yüzden cep telefonunu aradım. Birkaç mesaj bıraktım ama geri aramadı. Birkaç ay daha geçti ve düşündüm ki, tamam - eğer onu mutlu etmek için evlilik gerekiyorsa, bana uyum sağlamam için bolca zaman verdiği sürece muhtemelen bu fikirle çalışabilirim. Belki de doğru şeyi yaptığımızdan emin olmak için uzun bir nişanlılık dönemi geçirebiliriz. Tekrar aradım ve cep telefonu kapalıydı. E-postası geri dönmüş, teslim edilememiş. Çok yakın olduğu annesi taşınmıştı. Ve eğer daha önce sinirlendiğimi düşünüyorsanız, ben çabalarken beni bu şekilde görmezden gelmesi fikri beni gerçekten kızdırdı." Ve kalbimi yerinden söktü. Tıpkı benim ona olmaz diyerek kalbini söktüğüm gibi. Ne kadar aptal bir çift.

"Bu kötü bir kelime," dedi Art sessizce. Art yargılayan ya da azarlayan biri değildi, ama aynı zamanda hiçbir şeyi kaçıran biri de değildi.

"Üzgünüm, Art. Daha çok çalışacağım," dedi Sean.

Luke, "Bana gayet iyi görünüyordun," dedi. Sean omuz silkerek, "Çoğu gün," dedi. "Uçağa bindim, Adamım. Kendimi görevlere kaptırmıştım. Çok uzaktaydım. İdare ettim. Ama ne zaman bir kızla tanışsam, tek yaptığım onu Franci ile kıyaslamaktı." Aklımı kaçırdığımı düşünene kadar nereye baksam Franci'yi görüyordum.

"Onu aramaya devam ettin mi?" Luke sordu.

"Hayır. Eninde sonunda geçeceğini düşündüm. Onu gördüğüm anda geçmeyeceğini anladım. Sanırım bu bir bakıma benim hatam. Birkaç yıl boyunca bunun onun hatası olduğunu düşündüm - otoriter ve sabırsız olduğunu ve hiçbir kadının bana domuzun lahanayı nasıl yediğini söyleyemeyeceğini. Şimdi ise aptal olma ihtimalimin yüksek olduğunu düşünüyorum."

"Sence?" Luke sordu. Sean ters ters bakınca kıkırdadı ve "Dinle, pislik gibi davranmıyorum ama ben de bu yoldan geçtim kardeşim. Shelby benden daha zeki olduğu için şanslıyım, hepsi bu." Luke ciddi bir ifadeyle Sean'a baktı. "Kadınlar

suçlama, kardeşim. Hoşumuza gitmek zorunda değil ama kanun böyle. Shelby'ye sadece ne istediğimi soruyorum ve o da beni asla yarı yolda bırakmıyor."

"Burada dikkatli olmalıyım," dedi Sean. "Beni görmek, benimle konuşmak istemediğini söyledi. Bir sapık gibi evine gidemem - polis çağırabilir. Elimde bir numara olsaydı onu arardım ama-"

"Ya da... nerede olacağını bulmaya çalışabilirsin. O bir hemşire, değil mi? Hemşire olarak çalışıyor, değil mi? Hemşire olarak çalışabileceği tüm yerleri arayın. Hastaneler, doktor muayenahaneleri, klinikler, bilirsin. Onunla konuşmak isteyin. Ya onu hiç duymadıklarını söyleyecekler, ya izin günü olduğunu söyleyecekler ya da telefona verecekler."

Sean afallamıştı. "Vay canına," dedi. "Bu harika."

"Ve şaşırtıcı, çünkü daha önce hiç bir kadın için avlanmamıştım," dedi Luke. "Pekâlâ. Kadınlar nereye gider? Franci gibi kadınlar mı? Alışverişe mi?"

"Her şeyi birlikte yapardık; kamp, atv, dalış, kayak... Fırsat buldukça seyahat ederdik. Franci yalnız mı? Spor salonları," dedi Sean. "Franci spor yapmayı sever. Okumayı sever - kitapçılarda çok zaman geçirirdi. Sinemaya bayılır ama tek başına gitmezdi, kiralardık. O zamanlar, ben, iş, spor salonu ve biraz da alışveriş derken, zamanını nasıl geçirdiğini hatırlamıyorum." Sean yine aynı şey diye düşündü. Dikkatimi vermiyordum çünkü konu ben değildim. Neredeyse ona bu kadar uzun süre nasıl katlandığını merak edecekti ama yüzeye çıkmaya çalışan düşünceyle savaştı.

"Mutfak tezgâhında her zaman bir alışveriş listesi vardır," dedi Luke, bugünkü listeye doğru başını sallayarak. "Shelby genellikle okuldan eve dönerken neye ihtiyacımız olduğunu öğrenmek için arar ama sen yine de bir şeyler al. Onun mahallesinden alışveriş yap."

"Evet. Evet, bunu yapacağım." Ve onunla karşılaşabileceğim yerlerde dolaşacağım, diye düşündü Sean. Ne olur ne olmaz.

Üç

Sean kendine sadece Eureka'da dolaşacağına dair söz vermişti ama arabası ısı güdümlü bir füze gibiydi ve kısa süre sonra kendini Franci'nin mahallesinde, sonra da onun sokağında buldu. Onu rahatsız etmek gibi bir niyeti yoktu, sadece onsuz nasıl yaşadığını görmek için şiddetli bir ihtiyaç duyuyordu. Evinin önünden geçmenin ne zararı olabilirdi ki?

Franci'nin evi ona ait olması gereken bir ev gibi görünüyordu. Şirin, küçük, düzenli, en az kırk yıllık ve çok ev gibiydi. Aile kurmak isteyen bir kadının seçeceği türden rahat bir yer gibi görünüyordu - güvenli, samimi bir mahalle, büyük ağaçlar ve geniş bahçeler. Bir tür kabarık yeşil yer örtüsüyle kaplı kıvrımlı bir araba yolu, sonbahar havasında nadasa bırakılmış çiçek tarhları ve ön kapının hemen dışında bir korkuluk ve bir bolluk boynuzunda birkaç su kabağı vardı. Şımartılmıştı. Seviliyordu. Bir aile evi.

Bu ev Sean'ın yaşayacağı bir ev değildi; o daha çok gösterişli, modern, az bakım gerektiren evlere meyilliydi; bir sürü oyuncağı vardı ve zamanını çim biçerek ya da kar küreyerek değil, oyun oynayarak geçirmeyi severdi.

Evi gördüğünde ilk panik düşüncesi şuydu: Aman Tanrım! Hayatında bir erkek var! Yuva kuracağı bir adam! Bu yüzden bu kadar rahat ve evcil görünüyor!

Yanından geçerken çok fazla yavaşlamadı; herhangi bir şüphe uyandırmak istemiyordu. Onun nerede yaşadığına dair merakını gideren Sean, yerel dinlenme tesislerini kontrol etmeye karar verdi.

Franci'nin sevebileceği bir spor salonu bulmak daha zordu. Genel çevrede birkaç tane vardı. Bir tanesi Y idi.

küçük ama ucuz ve işlevseldi. Şehrin kenarında, otoyolun yakınında nispeten büyük bir fitness merkezi vardı. Kadınlara özel bir spor salonu vardı, Franci dışında her kadının gidebileceği bir yerdi; Franci eski bir hava kuvvetleri mensubuydu ve bu nedenle erkeklerle birlikte spor yapmaya alışkındı. Evine oldukça yakın bir yerde, binadan çıkan eşofmanlı ve spor çantalı insanlara bakılırsa, içinde bir fitness tesisi olduğu anlaşılan bir toplum merkezi vardı.

Çeşitli spor salonlarının önünden geçerken Sean, Eureka Alışveriş Merkezi'nde birkaç kullanılmış kitapçı ve bir büyük kitapçı olduğunu fark etti. Tanrım, alışveriş merkezlerinden nasıl da nefret ederdi. Ama sevgilisini bulmanın bedeli bu olabilirdi, o yüzden kitapçıya ve alışveriş merkezine baktı. Oradayken birkaç çift kot pantolon, iki gömlek ve bir yelek aldı çünkü sonbahar havası akşamları çok sertleşiyordu. Ve hiç okumayacağını bildiği bir sürü kitap aldı.

Sean yakınlardaki marketlerin yerini tespit etti; bunlardan çok sayıda vardı. Elinde arayabileceği hastanelerin, kliniklerin, doktor muayenahanelerinin ve benzerlerinin bir listesi vardı. Kendine bir kahve aldı ve bir marketin otoparkında otururken arabasından cep telefonu ile aradı. Ancak sayısız aramadan sonra Francine Duncan'ı bulamadı.

Sonraki birkaç gün boyunca Sean yeni bir rutin geliştirdi. Sabah Virgin River'dan ayrılıyor, Eureka'ya gidiyor ve tur atıyordu. Bunu bir tur atmak olarak düşünmeye başlamıştı; kızın mahallesine uğruyor, ardından spor salonlarını, alışveriş merkezlerini, kitapçıları ve marketleri geziyordu. İlk gün yaptığı gibi, kliniklere ve benzerlerine telefon etmek için bir yere park ediyor ve onları tek tek kontrol ediyordu. En azından bu onu biraz daha iyi bir ev misafirine dönüştürüyordu, çünkü değişiklik olsun diye eve yiyecek getiriyor ve Shelby'yi zahmetten kurtarıyordu.

Eureka'da takılmasının henüz dördüncü günündeyken, tüm bunların bir kayıp olup olmadığını merak etmeye başladı

bir süre. Onun için bir numara bulsa bile muhtemelen telefonu yüzüne kapatacağını ve yine de evine gitmekten başka seçeneği kalmayacağını düşünmeye başlamıştı. Onu ararsa polis çağırır mıydı? Kapısını çalıp sadece konuşup konuşamayacaklarını sormak suç muydu? Yalvarmayacak ya da tehdit etmeyecekti, sadece soracaktı! Avon hanımları ve Yehova Şahitleri bunu her zaman yapardı ve Sean çok daha az sinir bozucuydu!

Ama o dördüncü gün sihirli bir gün oldu. Günün sonuna doğru birkaç şey almak için markete gitti. Bir baş romaine seçerken, yanındaki çöp kutusundaki eli tanıdı. Domates sıkıyordu. Şimdi bu bir şey söylemiyor muydu? Onun elini tanınması! Döndü ve ona baktı. "Onları fışkırtmayın," dedi.

Franci bir mil sıçradı. Domatesini bıraktı ve ceketini boğazından sıkıca kavradı. "Tanrım, beni korkuttun! Ne yapıyorsun burada?"

Elindeki ürün torbasını havaya kaldırdı. "Baldızıma almam gereken şeylerin bir listesi var. Ama sana rastladığıma çok sevindim Franci, çünkü biz-"

Adam daha konuşmasını bitirmeden kadın ona arkasını döndü, hızla üç domates seçti, sonra onları plastik bir torbaya atıp kaçmaya çalıştı. Kadının lacivert bir tulum ve kollarına dikilmiş bir çeşit birlik arması olan aynı renkte bir ceket giydiğini fark etti.

"Hey, sen sahil güvenlikle falan mısın? Hava kuvvetlerinden ayrıldıktan sonra seni neden bulamadım?"

Durdu, omzunun üzerinden baktı ve "Kesinlikle hiçbir fikrim yok. Buraya taşınmadan önce neredeyse bir yıl boyunca yaşadığım ve çalıştığım annemin evine gittim."

"Cep telefonuna mesaj bıraktım," dedi ve marulları elindeki küçük sepete atarak onu takip etti.

Ona doğru döndü. "Kaç mesaj var? Çünkü bana hiç gelmedi."

Başını sallıyordu. "Bunu anlamıyorum..."

"Kaç tane?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Birkaç tane. Birkaç tane. Bilmiyorum ama yaptım," dedi. Şimdi aklına geliyordu; kızın onu nasıl dürttüğü ve yakasının altından nasıl ateş çıkardığı.

Kadın onu dürüst olmaya zorlayabiliyordu ve adam bundan nefret ediyordu çünkü kendini açıkta hissediyordu. Kadın sahte bir sabırla gülümsedi. "Şey, Sean, sanırım teknolojik bir arıza yaşadık. Eğer benimle gerçekten konuşmak isteseydin, birkaç yıl önce birkaç mesajdan fazlasını bırakmayı denerdin. Şimdi, gerçekten, gitmem gerekiyor. Geç kalıyorum."

Kadının üst kolunu tuttu. "Sana ulaşmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum. Adresini buldum ama telefon numaran yok ve ben-"

"Nerede yaşadığımı biliyor musun?"

Biraz endişeyle etrafına bakındı; sanki baltalı bir katilmiş gibi konuşuyordu. "Burada gürültü yapmayalım," diye önerdi. "Seni bulmam gerekiyordu. Seni bilgisayarda araştırdım. Bir ev satın almışsın."

"Ah, Tanrı aşkına," dedi şakaklarını ovuşturarak. İçinden kendini toparlıyor gibiydi. "Pekâlâ. Ne istiyorsun?"

Şimdi bu onu yeniden kızdırıyordu. "Tanrım, kafanı mı karıştırdım? Bir konuşma yapmamızı istiyorum, belki başımıza gelenler hakkında konuşabiliriz. Bizi ayıran tartışmayı yaşadığımızda daha... daha... işbirlikçi olmayı dilediğimi söylemem uzun sürmedi."

"Şey, Sean, aslında çok uzun sürdü," dedi. "Yani görevin tamamlanmış sayılır. Bana söyledin. Şimdi lütfen gider ve beni yalnız bırakır mısın?"

"Hayır, yapamam," dedi. "Anlıyorum, hâlâ kızgınsın. Bunu konuşmadan gerçekten halledemeyiz."

"Ama istemediğimi söyledim!" dedi sesini tekrar yükselterek.

"Franci," dedi sessizce. "Burada büyük bir olay yaratmamaya çalışabilir miyiz..."

"Bak, sana söyledim, acelem var. Hâlâ aynı cep telefonu numarasını mı kullanıyorsun?" diye sordu. Adam başını salladı. "Harika, seni bir ara ararım. Şimdi izninizle, lütfen beni yalnız bırakırsanız çok memnun olurum." Kulağa her ne kadar kibarca gelse de, öfkeyle söylenmişti ve insanlar alışverişi bırakıp onları izlemeye başlamıştı.

Kız ondan uzaklaştı ve adam tekrar kolunu tuttu. "Franci, ben gitmiyorum. Bu çok önemli."

Birdenbire ikisinin de üzerinde çok büyük bir gölge oluştu ve 1.80'den biraz uzun boylu ve mükemmel bir vücuda sahip olan Sean, Paul Bunyan'a bakıyordu. Ve Paul hiç mutlu değildi. Kaşlarını çatıyordu.

"Her şey yolunda mı hanımefendi?" diye sordu Franci'ye bakarak. "İyi," dedi Franci. "Eski erkek arkadaşım. Endişelenecek bir şey yok."

Sonra Sean'a odaklandı. "Güle güle. Seni tekrar görmek güzeldi. Şimdi defol."

Geçici bir delilik anında Sean yine onun peşinden gitti. "Hayır, yapamazsın. Bu konuşma için bir araya gelmeliyiz," dedi. "Seni arayamayacağıma göre, evine gidip beklem nasıl olur-"

Ayaklarının yerden kesildiğini hissetti. Bir kavun yığınının içine fırlatılırken elindeki ürün sepeti yuvarlanıp gitti. Ama Paul Bunyan onu bırakmadı. "Yola çıkma vaktinin geldiğini söyledi, dostum."

"Dinle dostum, her şeyi yanlış anladın," dedi Sean. "Ben asla bir şey yapmam-"

Ve aniden Franci oradaydı. Onu kurtarıyordu. "Teşekkür ederim ama sorun değil. O zararsız."

Sean sırtını kavun ve karpuzlara dayamış bir şekilde yerde tutuluyordu ve aniden öfkelendi. Onun zararsız olduğuna dair söyledikleri hırlamasına ve tehlikeli bir şekilde hırlamasına neden olmuştu.

"Güzel bayanı rahat bırakacak mısın, dostum?" diye sordu iri adam.

"Ellerini hemen üzerimden çek yoksa pişman olursun," diye uyardı Sean, erkekliği tehdit altındaydı.

"Bundan şüpheliyim, dostum. Birbirimizi anladığımız zaman seni bırakacağım."

Sean öfkeyle, "Peki," diye karşılık verdi. "Bırak beni. Şimdi."

Sean kendini kavunlardan kurtarıırken oduncu yavaşça geri çekildi, o bunu yaparken birçoğu yerde yuvarlanıyordu. Birkaç tanesi düşerken yarıldı ve sümüksü, pis bağırsakları koridora döküldü. Sean hem korkusuz hem de ağırbaşlı görünmeye çalışarak ceketini tuttuğu yere fırçaladı. Sonra Franci'nin peşinden gitti, tekrar uzaklaşmasını engellemek için elini onun omzuna koydu. "Şimdi bak," dedi.

Gömleğinin ve ceketinin arka yakasının demir bir pençeyle kavrandığını hissetti ve devin üzerine doğru dönerek yumruğunu çenesine indirdi. Elini kırdığından şüpheleniyordu ama bunu asla belli etmeyecekti. Yine de acı içinde irkilirken, iri yarı adam tuğla gibi suratını yana çevirmekle yetindi.

"Bunu yapmamalıydın, küçük adam," dedi adam. Yumruğunu geri çekmesi ve Sean'ın suratına, onu karpuzlara doğru savuracak kadar sert bir yumruk indirmesi yaklaşık bir saniye sürdü. Sonra da yere. Sean bir sürü yıldız gördü ve ürün reyonunun etrafında zıplamaya başlayan kavunların farkındaydı. Ve kan vardı - nereden geldiğinden emin değildi çünkü tüm yüzü kıyma makinesinden geçmiş gibi hissediyordu.

"Hey!" Franci bağırdı. "Neyin var senin? Sana onu rahat bırakmanı söyledim, o zararsız!"

"Sanırım hiçbir iyilik cezasız kalmaz," dedi iri adam. "Yardıma ihtiyacın varmış gibi görünüyordu. Belki de markette böyle yakalanmak hoşuna gidiyordur, ha bebeğim?"

Sean zararsız olmadığına dair bir şeyler mırıldandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama başarılı olamadı. İri adam, "Olduğun yerde kal, ahbap," dedi. Ama Sean ayağa kalkmaya kararlıydı ve adam ona doğru iki dev adım attığında tam ayağa kalkmak üzereydi. Franci'nin kendini oduncunun üzerine atması için tek gereken buydu.

Öfke ığlığı. Kollarını adamın boynuna, bacaklarını beline dolamıştı ve adamın sırtını yumruklarken kanlı bir çığlık atıyordu.

"Ben. Söyledim. Sana. Söylemiştim. Bırak. Onu. Yalnız!" diye bağırdı.

Paul Bunyan dönüp durdu, kızıdan kurtulmaya çalıştı ama kız bir taziya yapışmış kene gibi üzerine yapışmıştı.

Sonra sahne çok daha ilginç bir hal aldı. "Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır! Hayır!" diye bağıran bir mağaza müdürü koşarak yanlarına geldi, onu başka bir adam ve birkaç genç poşeti ocuk izledi. Bir kalabalık toplandı ve market alışanları Franci'yi oduncudan kurtardılar, ama Franci tüm bu süre boyunca kalbini tekmelemeye devam ediyordu. "Polis geliyor!" diye bağırdı market müdürü. "Derhal durdurun şunu! Durun!"

Sean dalgın dalgın, "Bu iş hiç de planladığım gibi gitmiyor," diye düşündü.

Tam o sırada Sean ayağa kalkıp erkekliğini geri kazanmaya çalıştı, ancak sümüksü kavun bağırsaklarına basıp kaydı ve tekrar yere akıldı. Tam olarak bayılmamıştı, ancak alt kenarlarda durmuş, yarı yarıya üzerinde devam eden konuşmayı dinliyordu.

"İlk yumruğu o attı," dedi bir ses. "Onu kavunların içine attın!" Franci bağırdı.

"Sen ona gitmesini ve seni yalnız bırakmasını söyledikten sonra kolunu tutuyordu! Yardım etmeye çalıştığım için vur beni!"

"Ama sonra küçük adam büyük adama vurdu," dedi birisi. Ve Sean düşündü, ben küçük bir adam değilim. Kesinlikle 6-1'im. Hiç zorlanmadan 2.50'ye kadar ıkarım.

"Ama büyük adam küçük adama saldırdı ve onu bayılttı."

"Ben küçük değilim," diye mırıldandı Sean şişmiş çenesinin arasından, ama kimse onu dinlemiyordu.

"Senden beni korumanı istemedim!" Franci bağırdı. "Sana onu rahat bırakmanı söyledim!"

Evet, Sean öyle düşündü. Çünkü ben zararsızım. Beni hep böyle görmesini istemiştim. Zararsız. Ve bu Sean Riordan'ın son tutarlı düşüncesiydi.

Kendine geldiğinde, bir sağlık görevlisi burnunun altında iğrenç kokulu bir amonyak sallıyor ve yanağına bir buz torbası tutuyordu. Amonyak öğürmesine neden olmuş ve buz torbası da çok acıtmıştı. Daha da kötüsü, hepsinin elleri kelepçeliydi. "Kahretsin," diye inledi. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin."

Üç saat sonra Sean, Eureka polis karakolunda kapısı kilitli, penceresiz bir odada tutuluyordu. Sağlık görevlileri başının muayene edilmesi için hastaneye gitmesini tavsiye etmiş, Sean da "Şaka yapmıyorum" diye cevap vermişti.

Ama hücrede oduncu arkadaşıyla birlikteyken, büyük adam özür diledi. Sean da aynı şekilde özür diledi. Ve Sean'ın öğrendiğine göre, Dennis Avery bir oduncu değil, büyük bir kamyon şoförüydü ve Franci ile Sean arasındaki o aile içi meseleye karıştığında, küçük kadın için yiyecek bir şeyler almak üzere eve dönüyordu.

Sean'ın yaptığı gibi, Dennis'e hayat hikayesini anlattı. Ya da en azından Franci'den ayrılmasıyla ilgili olan kısmını.

"Dostum," dedi Dennis, elini başının üzerinde gezdirerek. "Aptal mısın nesin sen?"

"Dikkat et," diye uyardı Sean, ama bu konuda ne yapacağı hâlâ bir muammaydı.

"Dostum, çoraplarımın içinde 65 yaşındayım. Neredeyse yirmi yıldır bir yarı römorka kasa yüklüyorum. Ve sen bana yumruk mu sallıyorsun?" Güldü. "Bu küçük kız seni savunmak için kendini Golyat'ın üzerine atıyor, çünkü onu iki kez düşünmeden dışarı attın? Kızgın olmasına şaşmamalı."

"Sana söyledim," dedi Sean sinirli bir şekilde. "Bana bir ultimatom verdi. Ya evleniriz ya da gider."

Dennis boyuna göre ayağına kalktı. "Ve düşünmek zorundaydın bu konuda?"

Sonra, merhametli bir şekilde, polis çavuşu kapıdaydı. "Pekala çocuklar. Buradan çıkıyorsunuz. Biri sizi seviyor ve siz de halkı rahatsız etme suçundan ceza aldınız, saf bir hediye. Akıllı olun ve yüzlerinizi çok uzun bir süre görmeyeceğimden emin olun. Asla. Aslında akıllı bir adam alışverişini başka yerden yapar, ne demek istediğimi anladınız mı?"

Sean neden bu kadar kutsanması gerektiğini bilmiyordu ama arkasından konuşmadan molayı kabul ediyordu. Yapmak istediği son şey Luke'u arayıp kefalet parası istemektir. Cüzdanını, anahtarlarını, cep telefonunu ve diğerlerini topladıktan sonra ceketini giydi ve arabasını bulmak için bakkalın otoparkına ne kadar uzakta olduğunu merak ederek iz sürdü. Bu sırada Dennis Avery karısını arayıp onu bırakmasını istiyordu. Sean küçük polis dükkanından çıkıp akşamın erken saatlerinde gözden kaybolurken başı çatlayacak gibiydi ve sol gözü neredeyse kapanmak üzereydi.

Ve orada, arabasına yaslanmış Francine duruyordu. Yüzünde tiksiniş bir ifade vardı. "Hadi, bin arabaya," dedi. "Seni eve götürüyorum. Uykunda ölmezsen yarın Luke'tan arabayı geri getirmesini isteyebilirsin."

"Bunu öyle bir şekilde söyledin ki, benim uykumda öleceğim" dedi.

"Saçmalama. Bundan çok daha şiddetli bir şekilde ölmeni istiyorum. Şimdi içeri gir, bütün gece bekleyemem."

"Doğru," dedi kaba bir şekilde. "Acelen var. Bunu nasıl unutabilirim?"

İkisi de arabaya bindikten sonra, "Bana yolu tarif etmen gerekecek. Nereye gittiğimden emin değilim."

"Beni arabama götür," dedi. "Bakkalın orada."

"Hayır, seni Luke'a götüreceğim," dedi. "Olası bir kafa travmasından sonra araba kullanamazsın. Vicdanımı daha fazla rahatsız etmeden yeterince sorun çıkardın zaten. Nereye gidiyorum?"

Sean sesli bir şekilde iç çekti. Gerçekten de onunla kavga edecek durumda değildi. "36. Otoyol'a varana kadar güneşe, sonra 36. Otoyol'da yirmi dakika kadar doğuya. Sana nereden döneceğini söyleyeceğim-

Virgin River, 36'dan yaklaşık 10 mil uzakta, dağların arasında saklı bir yer."

"36. otoyola çıktım. Otoyol demeleri ne kadar hoş, sadece iki şeritli," dedi. "Çok üzücü."

"Evet, tüm bu dağ yollarına alışmak biraz zaman alıyor. Çok nazıksın Francine. Yoksa intikam mı? Keskin bir dönüşte beni itecek misin?"

Onu görmezden geldi. "İşte senin için yapacağım şey, Sean. Sana cep telefonu numaramı vereceğim ve beni arayabilirsin. Biraz zaman ayırabildiğimde -yarım saat gibi-seninle kahve içmek için buluşacağım. Kafana koyduğun bu konuşmayı yapabiliriz. Belki birkaç şeyi düzeltiriz. Ondan sonra peşimi bırakacaksın. Anladın mı? Çünkü bu saçmalıkları dinleyecek havada değilim. Benim hakkımda karar vermek için çok zamanın oldu ve çok açıktın. Bağlılık yok. Aile yok. Şimdi, ben hayatıma devam ediyorum ve eğer sen etmediysen, etme zamanı geldi. Anladın mı?"

Sean'ın anladığı şey, artık daha önce sahip olduğundan otuz dakika daha fazla zamanı olduğuydu. Bu zamanı iyi değerlendirmenin bir yolunu bulması gerekiyordu. "Böyle olmaması gerekiyordu Franci," dedi usulca. Bunu şefkatle söylediğini umuyordu.

"Yine de öyle," diye bilgilendirdi onu.

Sean'ı Luke'un evine bıraktıktan sonra Franci 36. otoyoldan geri dönmeye başladı, bu şimdiye kadar kullandığı en karanlık otoyoldu. Düşünmek ve onun sesli mesajlarını aldığını kabul etmek için bolca vakti vardı - ikisini de. İlki, yollarını ayırmalarından altı ay sonra, doğum sancısı çekerken gelmiş ve "Hey, Fran! Nasılsın bebeğim? Beni ara. İletişimde kalmalıyız, ha?" İkincisi, on günlük bir bebekle annesinin evindeyken geldi, dönüşümlü olarak emziriyor, yerde yürüyor, uyuyor ve ağlıyordu. Bu da ilkinden daha iyi değildi. "Ee Franci, beni geri arayacak mısın? Hadi bebeğim, konuşmamamız için bir neden **yok, değil** mi? Sana U-2 hakkında her şeyi anlatmak istiyorum.

Beni ara." Bu, bakkaldaki iri adamın ona gelişigüzel bir şekilde bebeğim diye hitap etmesine duyduğu kör öfkeyi açıklayabilir. O zamanlar Franci bu iki aramayı tekrar t e k r a r dinlediğini, dönüşümlü olarak onun ölümünü planladığını ve onun kendisi için gelmesi için dua ettiğini fark etti. Başının belada olduğunu biliyordu. Birkaç hafta sonra ondan bir daha haber alamayınca, kendini kurtarmak için cep telefonunu kapattı ve kendine yeni bir numara aldı. E-posta adresini değiştirdi. Sonra yeni bir iş ve yeni bir yol aramaya başladı.

Santa Rosa'nın dışında.

Dört yıl önce Sean'a veda ettiği andan itibaren, onunla eninde sonunda hesaplaşmak zorunda kalacağını hep biliyordu. Tam olarak ne zaman ve nasıl olacağından emin değildi ama biraz daha zamanı olacağını düşünmüştü.

Üç buçuk yaşında ve tek bir çocuğun olabileceği kadar erken gelişmiş olan kızı Rosie, kısa bir süre önce "Babamız nerede?" diye sormuştu. Babamız demesi komikti ama babalarının olmadığını yeni fark ettiği için bu kavram onun için yeniydi. Anaokulunda parçalanmış aileler vardı ama diğer çocukların neredeyse hepsi anne ve babalarının nerede olduğunu biliyor gibiydi. Çoğu, anneleri ve babaları tarafından dönüşümlü olarak alınıyordu.

Ve Rosie babamızın kim olduğunu değil, nerede olduğunu sormuştu.

Franci, "Hava kuvvetlerinde çok hızlı, çok yüksek bir jeti uçuruyor," diye cevap verdi. "Dünyanın her yerine gidiyor ve çok önemli bir işle meşgul."

Rosie "Oh" demişti. Muhtemelen Franci'nin Rosie'nin babasının nerede olduğunu bildiği gibi önemli bir gerçeğin ötesinde pek bir şey anlamamıştı. Ama Franci'nin bildiği şey, birkaç ay, belki bir, belki iki yıl içinde, Rosie'nin dünyası büyüdükçe, "Adı ne?" gibi şeyler soracığıydı. "Neden bizi görmeye gelmiyor?" Ve sonunda, "Neden evli değilsiniz?" Bu sorulara cevap vermek giderek zorlaşıyordu. Ve bu sorular Franci'nin bununla yüzleşmek istememesinin başlıca nedenini oluşturunuyordu; Rosie'ye babasını nasıl söyleyeceğini hayal bile edemiyordu.

Sadece onunla hiçbir şey yapmak istemiyordu çünkü kesinlikle ama kesinlikle baba olmak istemiyordu.

Franci annesine Rosie'nin sorusundan bahsetmemiştir çünkü annesi ona bu durumla nasıl başa çıkacağını defalarca sormuştu. Vivian başından beri bu yaklaşımı onaylamamıştı. "İyi, onunla evlenme," demiştir. "Ondan beklentilerin olmasın. Davranışları seni hayal kırıklığına uğratmasın. Ama bir çocuğu olduğunu bilmeyi hak ediyor."

Başka şartlar altında olsa Franci de aynı fikirde olurdu. "Anne, o çok kararlıydı! Çocuk istemiyordu. Evlilik de istemiyordu."

Vivian, "Bir çocuk yolda olduğunda her şey değişiyor," demiştir.

"Kesinlikle," diye karşı çıktı Franci. "Bu yüzden bu işi kendi başıma halletmek istiyorum, en azından şimdilik. Çünkü ben sadece beni benim onu sevdiğim kadar seven, çocuğumuzu benim kadar isteyen bir adamla evlenmek ve çocuk sahibi olmakla ilgileniyorum. Bunu anlamıyor musun?"

"Tabii ki anlıyorum. Ancak, hoşunuza gitsin ya da gitmesin, kazara hamile kaldığınızda bunu diğer ebeveyne söylemek ve kartların açılmasına izin vermek gibi bir sorumluluğunuz var. Onun tepkisini nasıl karşılayan gerekiyorsa öyle karşıla ama en azından ona söylemelisin."

"Yapacağım. Eninde sonunda," demiştir Franci. Sorun ona haber verme fikrini mantıksız bulması değildi. Hamile olduğunu öğrendiğinde ve Rosie yeni bir bebek olduğunda, duygusal olarak Sean'ı hayatında tutacak kadar güçlü değildi. Zaman içinde -ki bu zaman hızla dört yıla yayılmıştı- varlığını tamamen altüst etmeden bu gerçeğe yüzleşmeye hazır olacağını düşünmüştü. Bunun ne anlama gelebileceğini biliyordu -Sean'ın Rosie'yi tamamen reddetmesi ve bunu düşünmek bile çok acı verirdi. Ya da en iyi ihtimalle, ziyaretlerinin düzene girmesi ve çok geçmeden Rosie'nin onunla vakit geçirmeye başlaması. Nihayetinde şu olabilirdi

Rosie, Sean'ın yeni ailesiyle vakit geçiriyordu, çünkü eninde sonunda kendini adayabileceği bir kadın bulacaktı. Rosie'den ayrı kalmak çok zor olacaktı ve Sean'ı düzenli olarak görmek? Sean'ı başka bir kadınla mutlu görmek tam bir işkence olacaktı.

Onu Arcata'da gördüğünde, kahve içmek için bir randevu ayarlamalıydı; onu bu şekilde geri çevirmemeliydi. Ama henüz bununla yüzleşmeye hazır değildi.

Kendi utancına rağmen, bir uzlaşma hayal etmişti. Ama Franci her şeyden önce pratik ve mantıklı biriydi. Ve eğer bir barışma olacaksa, bu çoktan gerçekleşmiş olmalıydı. Ayrıca, Sean'ın bir çocukları olduğu için doğru olanı yapıp çocuğun annesiyle birlikte olmaya karar vereceğini düşünmek de korkunç bir ihtimaldi. Franci şu anda, iki aylık hamileyken olduğundan daha fazla teselli ödülü olmak istemiyordu.

Markette onunla tekrar karşılaştığında, ona duyduğu öfke şaşkınlıktan patlak vermişti. Onu göreceğini bilseydi, daha hazırlıklı olurdu. Akli başında. Makul. Ama ona ikinci kez hazır değildi.

Rosie doğduğundan beri Franci eninde sonunda Sean'a gidip bebeği neden yalnız doğurmayı seçtiğini elinden geldiğince açıklamak zorunda kalacağını düşünmüştü. Onun için bu çok basit bir karardı ama kolay bir karar değildi. Eğer Sean bir çocuk olduğunu öğrenmeden önce ona bağlanacak kadar onu sevmiyorsa, sırf bir çocuk var diye onu istemiyordu. Yine de kendini ve ona karşı hislerinin ne kadar güçlü olduğunu bildiğinden, hayır demenin imkânsız olacağından korkuyordu. Ve gerçek ve samimi olmayan bir evlilikte yaşamak nihayetinde çok acı verici olacaktı... hepsi için.

Şu anda en önemli şey Rosie'ydi - Franci ve Sean'dan daha önemli. Franci ağırdan almalı, Sean'ın kendini kaybetmesini engellemeli, Rosie'nin

Rosie'nin güvenli ve normal bir hayatı vardı. Sean'la birkaç konuşma yaparak başlayacaklardı. Onu hayatına devam ettiği fikrine, onun hayatına devam etme kararını kabul ettiği fikrine alıştıracaktı.

Ve sonra, zemin hazırlandığında, Rosie babasıyla tanışacaktı.

O akşam Sean kardeşinin evine girdiğinde Luke, Shelby ve Art Jack's Bar'dan paket servis yapıyorlardı. Bunun nedeni elbette Sean'ın eve yiyecek bir şeyler getirmemiş olmasıydı. Sağlık görevlisinin muhtemelen kırık olmadığını söylediği morarmış bir yanak, morarmış bir göz ve şişmiş bir burunla içeri girdi. Bunların hiçbirisi onun öldürücü yakışıklılığını arttırmıyordu. Çatalı tutmakta zorlanacağı için ceketinin cebinde tuttuğu elinden bahsetmiyorum bile.

O kapıdan içeri girdiğinde herkes döndü ve tamamen hareketsiz kaldılar, geniş gözler ve açık ağızlarla ona baktılar. Sonunda Art, "Hey, Sean. Şu kız seninle çıkmak istemiyor muydu?"

"Bu konu hakkında konuşmasak olmaz mı, lütfen?" Sean sordu.

Bu yüzden bu konuda konuşmamak yemek masasının üzerinde bir örtü gibi asılı kaldı. Shelby ve Art bulaşıkları yıkarken Sean buzdolabından bir bira aldı, ceketini giydi ve verandaya çıktı. Yaklaşık iki dakika sonra Luke da elinde kendi birasıyla ona katıldı. Riordan ailesinde beş erkek çocuk vardı. Luke, Sean'dan altı yaş büyüktü ve kavga etmedikleri zamanlarda birbirlerine çok yakındılar.

Sean Franci'yle markette karşılaştıklarını anlattı. Luke hikâyeyi dinledikten sonra sordu: "Yani doğru anladıysam, senden yaklaşık beş santim ve yüz kilo üstün olan iri yarı bir adam Franci'yi senden korumaya karar verdi ve sen de ona saldırdın öyle mi?"

"Hepsi bu kadar," dedi Sean.

"Peki senden daha büyük ve güçlü olduğu belli olan birinin üzerine neden atladın? Genelde konuşarak her şeyden kurtulabilirsin."

"Çünkü Luke," dedi Sean. "Beni ondan uzak tutmaya çalışıyordu."

Luke bunu bir an düşündü ve sonra, "Aman Tanrım. Tam burada bir sorun var. Bu kadının nesi var? Ha?"

"Bilmiyorum," dedi Sean perişan bir halde. "Onu unutabileceğimi sanmıştım ama onda bir şeyler var. Belki de ona fark ettiğimden daha fazla ilgi duyuyordum."

"Peki, sadece meraktan soruyorum, neden dört yıl önce ona karşı böyle hissettiğini bilmiyordun?"

"Ben nereden bileyim?" Biraz sessizlikten sonra Sean sonunda, "Her şeyin kontrolüm altında olduğunu sanıyordum," dedi.

Dört

Marketteki kavgadan birkaç gün sonra Franci sözünü tuttu ve Sean'la bir kahve randevusu ayarladı. Bu durumu halletmesi gerekiyordu. Sean kafeye geldiğinde yüzü kötü görünüyordu ve ifadesi daha da kötüydü. Yanağı morarmış, burnu hafifçe şekilsizleşmiş, bir gözü morarmış ve diğerine göre daha fazla kapanmıştı - ne yazık ki bu, diğer iyi görünümünü yeterince bozmuyordu. Ve kaşlarını çatıyordu. Sağ eli bir Ace bandajıyla sarılıydı, Franci kendini alçıdan daha iyi olduğu konusunda teselli ediyordu ama yine de iyi değildi. Oturduğu küçük yuvarlak masaya doğru yürüdü ve kaşlarını çatarak ona baktı, gözleri sadece yarıkların arasından parlıyordu. Bu bakışı tanıdı. Sürekli şakacı olan Sean'da pek sık görmemişti ama görmüştü. Bu kadarı yeter, diye düşündü. Dalga geçmeyi bırakmıştı. Her şeyi itiraf etmek için doğru anı bulduğunda onu gerçekten dinlemesini umuyorsa, bu duyguları yönetilebilir bir düzeye indirmenin zamanı gelmişti. Onun makul olmasına ihtiyacı vardı. Anlayışlı. Endişelerine sempati duymasına.

"İyi misin?" diye sordu ona.

"Yaşayacağım. Sana bir şey getireyim mi?"

Karton kahve fincanını kaldırdı. "Ben iyiyim, teşekkürler." Sonra derin bir nefes aldı ve adam kendi kahvesini almaya gitti. Adam karşısına oturduğunda, "Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Başım ağrıyor," dedi sinirli bir şekilde. "Muhtemelen beyin hasarıyla birlikte küçük bir kafatası kırığıdır."

Gülümsememek için kendini zor tuttu. "Röntgen çektirdin mi?" diye sordu gözleriyle elini göstererek.

"Burkulma. Morarmış ve ağrıyor, hepsi bu. Tamamen iyileşeceğimi duyunca muhtemelen hayal kırıklığına uğrayacaksınız." "Hm. Güzel. Pekala... Sanırım ikimiz de işlerin kontrolden çıkmasına izin vermemek."

"Önce sen," dedi. Kahvesinden bir yudum aldı ve çenesini yukarı kaldırdı, gözlerini kısıtı ve boğazının derinliklerinde inledi. Gözlerini açtığı anda ikisi de sulanmıştı; ağzını yakmıştı. Sean zor birkaç gün geçiriyordu. Franci'nin eli ağzını kapattı, böylece gülümsemesinin izi bile kalmayacaktı.

Ve hemen "Lanet olsun" diye düşündü. Onu sevimli ve komik bulmak istemiyordu! Ondan iğrenmek istiyordu! Öfkeli ve acı! Belki biraz nefret dışında tamamen etkilenmemişti. Onu ilk başta neyin cezbedtiğini hatırladı; adam çok yakışıklıydı ve onu güldürüyordu. Daha sonra, yalnız kaldıklarında, onu yalvartabiliyordu. Sevgili ve eğlenceli olabiliyordu; tutkulu ve güçlü olabiliyordu. Ve kadın bunu hatırlamak istemiyordu!

Ona bir an verdi. Muhtemelen ağzı yandığı için de onu suçluyordu. "Ee Franci," dedi sonunda. "Giydiğin üniforma da neyin nesi?"

"Bir acil tıbbi hava ikmal biriminde çalışıyorum, helikopter nakliyesi için görevlendirildim." Kaşları kalktı. "Ben bir uçuş hemşiresiyim."

"Sanırım bu yüzden seni hiçbir klinikte ya da hastanede bulamadım," dedi kahvesine üfleyerek.

"Beni kliniklerde ve hastanelerde mi arıyordunuz?" diye sordu. "Ne zamandan beri?"

"Sana Arcata'da rastladığımdan ve benimle bir daha asla konuşmamayı tercih ettiğini söylediğinden beri."

"Tam olarak öyle demedim, değil mi?"

"Yeterince yakın. Bir ev satın aldığınız için adresinizi hemen buldum ama belli ki hâlâ kızgın olduğunuz için ağırdan almam gerektiğine karar verdim. Kapına gelirsem seni rahatsız edebileceğimi düşündüm. Seni tanıdığım zamanlarda silahın vardı. Uçan bir subaydın.

bir savaş bölgesine. Buna cesaret etmeye hazırdım. İşte seni görmeyi bu kadar çok istiyordum."

Sandalyesine geri oturdu. "Silah artık bende değil. Ama beni tekrar görmek istediğine ne zaman karar verdin?" diye sordu. "Yıllar sonra karşılaştık ve senin için her şey değişti mi?"

"şöyle oldu," dedi hiç düşünmeden. "O zamanlar ikimiz de kızgın bir şekilde ayrıldık. Yeni bir uçağa, yeni bir eğitim programına, yeni bir üsse ve filoya giderek dikkatimi dağıttım, ama birkaç ay sonra artık bu işin peşini bırakamazdım - kötü bir şekilde bitirdik ve ikimizin de gerçekten istediği şeyin bu olduğuna inanamıyordum. Ben de seni aradım. Geri aramadın, ben de tekrar denedim, cep telefonun kapalıydı. E-postan geri döndü - teslim edilemedi. Birkaç ay daha yaralarımı sardıktan sonra, bizi birbirimize bağlayıp bağlamadığını öğrenmek için annenin evini aradım ama o da yoktu. Telefon bağlantısı kesilmişti. Ev satılmış. Taşınmış. En iyi kız arkadaşlarından hiçbiri artık Luke AFB'de değildi ve soyadlarını hatırlayamıyordum, bu yüzden soracak kimsem yoktu."

"İsimlerini hatırlayamadın mı?" diye sordu.

Yüzünü buruşturdu. "Soyadları. Vur beni. Bir test olacağını bilmiyordum. Yani, cevap vermedin ve ortadan kayboldun. Belki evlenmişsindir falan diye düşündüm. Aramayı bıraktım. Ama ayrılma şeklimiz hiç doğru gelmedi. Böyle olmamalıydı."

"Öyle mi?" diye sordu kahvesini yudumlarken.

"İkimiz de çok inatıydık. Kızgındık. Seni bulmak ve durumumuz hakkında biraz daha konuşmamız gerektiğini söylemek istedim. Aklı başında bir şekilde."

"Bağlılık konusunda fikrini değiştirdin mi? Aile hakkında?" diye sordu.

"Daha önce de suç işledim," dedi, sesi alçak ve hırıltılıydı, kesinlikle sinirliydi. "Bunu kanıtlamak için bir belgeye ihtiyacım yoktu. Bu yüzden konuşmalıyız."

Sandalyesine geri oturdu. "Konuşacak ne olduğunu anlayamıyorum," dedi bıkkın bir ifadeyle. "Bu yüzden yollarımızı ayırdık. Ben belgeyi istiyorum. Ben bir aile istiyorum, sen istemiyorsun."

"Bir şans daha istedim," diye mırıldandı. "Kendimi hazır hissetmeden, bunun benim de fikrim olduğunu düşünmeden önce evlenme fikrini dayatmandan memnun değildim. Ama sen gittikten sonra çok daha az mutlu oldum."

"O zaman bunu mesajlarınızda neden söylemediniz?" diye sordu.

Başını eğdi, ona hafif bir gülümseme verdi ve kaşını sağlam gözünün üzerine kaldırdı. "Hiç almadığın mesajlar mı?" diye sordu.

Oh, o iyiydi. Casus uçak pilotu için harika bir seçim. Hızlı ve kurnazdı. "Tamam, onları aldım. Çok genellerdi, cevap verecek bir şey yoktu. 'Özür dilerim, tekrar denemek istiyorum' ya da 'Sensiz yaşayamam' değil, sadece 'İrtibatta kalmamız gerekmez mi? Bebeğim?'"

Ona doğru eğildi. "Peki, nasıl bir ruh hali içinde olduğunu bilmeden eter ile konuşan birinden ne istersin? Ya da mesajlarınızı başka kimlerin dinleyebileceğini merak etmenizi? Belki yepyeni bir erkek arkadaş ya da koca gibi! Seninle konuşmak istedim, hayatını zorlaştırmak değil! Kuralları koyarken oldukça nettin - ya evlenirsin ya da gidersin. Tüm bildiğim-" Durdu. Bir nefes aldı. "Bildiğim kadarıyla bu fikri beğenen birini buldun. Ve yuva kurdun."

O anda, orada her şeyi ağzından kaçırmak çok cazip gelmişti ama Franci dilini tuttu. Adamın gözyaşlarını görmesini engellemek için gözlerini kahve fincanının üzerine indirmek zorunda kaldı. Her şey bir anda aklına geldi - ayrılığın ne kadar kötü hissettirdiğini ve ömür boyu onunla birlikte olma fikrine katlanamadığını hatırladı. Sonra bir şans daha isteyeceği korkusu geldi, ama muhtemelen sadece eski hallerine geri döneceklerdi. Ya da daha fazlası için hazırdı.

ve yaptığı şey için onu asla affetmeyecekti. Franci'nin zihni çalkalanıyordu.

"Sana bir sürü fırsat verdim, Sean. Bir sürü zaman. Hiç kıpırdamadın, olabildiğince ciddileşmiştin. Kendimi uzun süre bu kadar zayıf bir ilişkinin içinde bulmak istemedim, senin artık yettiğini ve beni etrafında istemediğini söylemene kadar geçen süre boyunca." Yutkundu. "En güzel yıllarımı karar veremeyen bir adama vermek istemedim."

Ona doğru eğildi ve bakışları hırpalanmış olsa da ciddiydi. "Şaka yaptığımı düşünmen için ne yaptım ya da ne söyledim? Biz bir çift değil miydik? Ciddi bir çift? Neredeyse birlikte yaşamıyor muyduk? Bunu birkaç yıl yapıp sonra seni terk edeceğimi mi düşündün? Bana bundan daha fazla güvenmedin mi?" diye sordu.

Omuz silkti. "Neden yapayım ki? Geceleri birlikte geçiriyorduk Sean, kendi evlerimiz vardı ve sen asla birlikte yaşamayı önermedin! Gevşek ve karmaşık olmayan şeyleri severdin. Evlenen arkadaşlarının 'tozu dumana kattığını' düşünürdün. Çocuk sahibi olanların tuzağa düştüğünü düşünüyordun. Ben sağlam bir şey istiyordum ve o zamanlar bunun sen olmasını istiyordum, ama eğer sen olmayacaksan, yoluma devam etme cesaretini göstermeliydim. Değil mi? Bu makul değil mi?"

Soruya cevap vermek yerine, "Belki de artık o adam değilimdir" dedi.

"Öyle mi?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "Peki hangi adam
Sen?"

"Her şey değişti, Franci. Senin hayatımda olmamanla başladı. Sadece eğlenmeye devam edeceğimi sanıyordum, ama eğlence sensiz eğlenceli değildi. Riordan erkeklerinin durulmadığını sanıyordum, ta ki beklediğim son erkeğin de toz olup gittiğini görene kadar..."

"İşte yine toz oldu."

"Onun savaştığını görseydin, etkilenirdin. Sonuç olarak, sensiz bu işi yürütmek için deli gibi uğraşıyordum çünkü başka seçeneğim olmadığını düşünüyordum. Ve seni Arcata'daki o restoranda gördüğümde, başka bir yere gitmeyeceğimi biliyordum.

Sadece bunu çözüp çözemeyeceğimizi görmek istiyorum. Eğer çöremezsek, eğer farklı bir yerdeysen, ben aptal değilim, beni istemeyen bir kadın istemiyorum. Ama..."

"Tıpkı beni istemeyen bir adamı istemediğim gibi," diye hatırlattı. Onu, Kaldırma onu Çene Gururla. Sonra, olarak sonradan ekledi, "Yeter. Beni yeterince istemedin." "Touché. Onu alabilirsin. Ben bir hata yaptım. Ama bu yüzden Sen yaptın. Ben bir aptaldım. Çok acelen vardı."

Bu konuda haklıydı, diye düşündü. Yuvadaydı. Ona doğru eğildi ve başını salladı. "Senin değişip değişmeyeceğini bilmeme imkân yoktu. Bunun için bekleyemezdin. Biyolojik saatim işliyordu." Tanrım, saat işliyordu!

Yine cevap vermek yerine, "Şu anda biriyle birlikte misin?" diye sordu.

Dondu kaldı. Aslında öyleydi. Bu da uzun zamandır beklenen bir şeydi. Ama Sean'ın yeniden ortaya çıkması, adamı neredeyse hiç düşünmemesine neden olmuştu. Sean'a bir erkeği olduğunu söylemek aklına geldi, sadece onu biraz geri çekmek için. Ona kimse olmadığını söylemek de aynı derecede cazipti, bu onu daha da cesaretlendirebilirdi. Sonunda, "Çıkıyorum... münzevi olmak yerine sosyal olmaya çalışıyorum. Ya sen? Şu anda biriyle birlikte misin?"

Başını iki yana salladı. "Tekrar deneyelim," dedi yumuşak, yalvaran bir sesle. Sanki her şey küçük bir yanlış anlaşılmaymış gibi.

"O kadar hızlı değil," dedi Franci. "Tekrar denemek ister miyim bilmiyorum. Sorunlarımız var. Çok değişmediysen, bir ilişkiden, hayattan aynı şeyleri istemiyoruz. Çift danışmanlığı için çok geç. Arkadaş olmayı düşünmeye hazırım ama böyle bir şeyi bile çok yavaş yapmalıyız. Biz yollarımızı ayırdıktan sonra dünya öylece durmadı, Sean. Ben yaşamaya devam ettim."

"Tabii ki yaptın Franci," dedi ve onun eline uzandı. Elini masanın üzerinde tuttu. "İkimiz de hayatımıza devam etmeye çalıştık."

ve ikisi de buraya geri döndü."

"Aynı şeylerden bahsetmediğimize eminim," dedi. "Eminim senin flörtlerin benimkilerden çok daha farklıydı," dedi, yani adam birçok kadınla yatmıştı. Onunla tanıştığında gerçek bir playboydu ve sadece onun olduğunda biraz şaşırılmıştı. Sean'ın eski alışkanlıklarına geri dönmesi ondan daha çok beklediği bir şeydi.

"Biriyle çıktım," diye itiraf etti. "Çok bir şey değil... Hiçbir şey yolunda gitmedi."

Çenesini kaldırdı. "Ve ben çok bağımsız oldum. Yıllardır senden haber almamıştım. Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Geliyor," dedi alçak ve anlamlı bir sesle. "Bu akşam seni yemeğe çıkarayım."

"Hayır," dedi.

"Meşgulüm." "O zaman yarın akşam."

"Dışarı çıkıyorum, planlarım var. Pazar öğleden sonra müsait olursan seninle kahve içerim. Seninle konuşacağım, Sean. Belki aramızdaki bazı anlaşmazlıkları geride bırakabilir ve daha dostane koşullar üzerinde çalışabiliriz."

"Seninle zaman geçirmek istiyorum-"

"Bunu düşünmeme izin versen iyi olur. Hayatımda seninle yaşadığım gibi bir ilişkiye geri dönmek için çok fazla değişiklik oldu."

"Zayıfladın mı?" diye sordu konuyu değiştirerek. "Daha zayıf görünüyorsun."

"Daha sonra koşmaya başladım... Buraya taşındıktan sonra koşmaya başladım. İki maraton bitirdim."

"Şaka yapmıyorsun değil mi?" dedi, etkilenmişti. Sırıttı, sonra yüzünü buruşturdu ve yanağına dokundu. "Harika görünüyorsun. Sanırım koşmak senin olayın. Sana yakışıyor. Ve saçların- kafa derisine kadar kestirmek istediğini söyleseydin çok kızardım ama bu... sıcak, olan bu."

O bunu söylediğinde içinin ısınmasından nefret ediyordu. "Görünüşümden çok daha farklı yönlerim var," dedi bir uyarı olarak. "Hayatım boyunca biriktirdiğim yüklerim var."

Son birkaç yıldır. Bağlılıklarım var. Örneğin, annem ve ben buraya birlikte taşındık. O duldu, ben bekardım; bu çok mantıklıydı."

"Elbette. Viv nasıl?" diye sordu.

"Harika. Bir aile hekimliğinde doktor asistanı olarak çalışıyor. Bu değişikliği yaptığına memnun; bölgeyi seviyor ve burada arkadaşları var. Benim de iki işim var, Sean. Redding'deki hava ikmal biriminde her hafta yirmi dört saatlik birkaç vardiya yapıyorum ve Humboldt Üniversitesi'nde birkaç ders veriyorum - hemşirelik dersleri. Bu benim için harika bir program; iş ve ev hayatımı dengeleyebilmem için bana ihtiyacım olan boş zamanı veriyor. Benim için uygun. Kendimi her ikisine de adadım."

"Hemşirelik mi öğretiyorsun?" diye sordu şaşırarak.

Başını salladı. "Bunu son bir yıldır yapıyorum. Görünüşe göre hoşuma gitti."

"Yeni baldızım Shelby, orada hemşirelik okuyor. Görebileceğin en tatlı şey. Luke'un başına gelen en iyi şey. Onu tanıyor olma ihtimalin var mı?"

"Kaçınıcı sınıfta?" Franci sordu.

"Birinci sınıf. İlk sömestrinde evlendi çünkü Paddy ve Colin'in görev süreleri bitmişti - tüm Riordan'ların müsait olmasını bekledi. Luke'tan çok daha genç ve üniversiteye yeni başlıyor."

Franci başını eğdi ve huysuz, çapkın, yaşlı Luke'un sonunda eğitim almaya kararlı, tatlı bir genç kızla evlenmesinin ne kadar tatlı olduğunu düşünerek gülümsedi. "Luke'un karısıyla tanışmadığıma eminim. Birinci sınıf öğrencilerinin çoğu ilk yıl liberal sanat derslerine takılıp kalıyor. Ben bir tıbbi cerrahi dersi ve bir de acil servis hastalarının kayıtlarının tutulduğu bir ders veriyorum. Ben birçok eğitmenden sadece biriyim. Çoğunlukla gençlere ve son sınıflara ders veriyorum. Kampüsteki bir ofisi başka bir hemşirelik eğitmeniyle paylaşıyorum ve haftada sadece birkaç gün ders veriyorum. Çok fazla olan toplantılar hariç."

"Toplantılara hiç gitmedin," dedi gülümseyerek. "Shelby'ye kendini tanıtmamasını söylemem gerekecek. Onu seveceksin.

Sen-"

"Her seferinde bir şey, tamam mı?" Franci sabırla sordu. "Annen nasıl?"

"O harika. Luke evlendiğinden ve bebek peşinde olduklarından beri daha iyi. Sonunda birimizden bir torun sahibi olabilir."

Franci kızardı. Tanrım, Rosie'nin başına gelenleri öğrendiklerinde pek çok insan çok kızacaktı. Yine de bunu nasıl farklı yapabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Tek bir yol vardı: Sean'a bebekten bahsedebilirdi. İyi bir Katolik olan Sean onunla hemen evlenirdi, yoksa annesi onu öldürürdü. Hatırladığı kadarıyla Maureen Riordan'ın oğulları üzerinde güçlü bir etkisi vardı. Tek söyleyebildiği, "Aferin ona," oldu. "Sean, bu biraz zaman alacak. Her şey muhtemelen çok değişti."

"Aynı kaldıkları kadar değil," dedi. "Bunu düşünebilmemin tek bir yolu var, o da

Bu da birbirimizi yeniden tanımamızla mümkün olabilir" dedi. "Dört yıl geriye gidip bu karmaşayı çözmeye çalışamayız.

-Kendimizi bugün olduğumuz gibi kabul etmeli ve buradan devam etmeliyiz. Artık o adam olmadığını söylemiştin. Ve ne var biliyor musun, Sean? Ben de artık o kadın değilim. Ayrıldıktan sonra her gün ağlayan kadın. Çok daha güçlüyüm. İkimiz de farklıyız."

"Belki de öyledir," diye kabul etti. "Belki daha iyi," diye önerdi. "Ama Franci, hoşuna gitsin ya da gitmesin, bir geçmişimiz var."

Kalbinin korkuyla yerinden fırladığını hissetti. "Evet. Hiçbir fikrin yok."

Ne olduysa oldu, son birkaç aydır Franci'nin hayatında bir erkek vardı. Dr. T. J. Brookner'la tanışması, üniversitede aldığı yarı zamanlı öğretmenlik işinin en büyük getirilerinden biri olmuştu. Harika bir adamdı; deniz biyoloğu ve oşinografi profesörüydü. Kırk yaşındaki adam boşanmış ve iki kız çocuğu babasıydı. Franci, kızlarından biriydi.

Hemşirelik bölümündeki birkaç sertifikalı dalgiçtan biriydi ve programında en fazla "boş zamanı" olan eğitmendi, bu nedenle birinci sınıf dalış öğrencilerine kısa bir ilk yardım kursu vermek üzere işe alınmıştı. Dalışı çok sevdiği için bu fırsatı kaçırmadı ve T.J. ile bu şekilde tanıştı. Birkaç dalış randevusuna gittiler, bu da birkaç telefon görüşmesine yol açtı, bu da birkaç tanışma yemeğine yol açtı ve bulduğu şey, kendisiyle aynı şeylerden hoşlanan eğlenceli bir adamdı.

Adamın kendisinden on yaş büyük olması hoşuna gitmişti; oturmuş görünüyordu ve kesinlikle kendinden emindi. İstikrarlı bir kariyeri vardı ve hayatta bulunduğu yerden memnundu. Onun ilişki parametrelerine saygı duyuyordu: eğer yakınlaşacaklarsa, özel olmalıydılar ve uzun vadeli bir ilişki fikrine açık olsa da, bunun baştan anlaşılması gerekiyordu - daha fazla çocuk sahibi olmayacaktı. İkinci kızı doğduktan sonra vazektomi yaptırmıştı ve saati işleyen kadınlardan ve bunun beraberinde getirdiği beklentilerden uzak duruyordu. Ne aradığına gelince, Franci birlikte vakit geçirebileceği eğlenceli, çekici, zeki ve olgun bir kadınla tanışmak istediğini biliyordu.

Franci bu anlaşmayı imzalamakta hiç zorlanmadı. Birlikte dalabileceği, uzun koşulara çıkabileceği, hatta seks yapabileceği birinin olması güzeldi. Franci o ana kadar ciddi biriyle çıkmamıştı; sadece ara sıra bir iş arkadaşıyla ya da koşu kulübündeki erkeklerden biriyle çıkıyordu. Uzun zamandır ilk kez kendini mutlu hissediyordu; küçük kızı, annesi, sevdiği bir işi ve bir erkeği vardı. Yerleşik ve yolunda hissetmek ne büyük bir rahatlamaydı!

Franci üniversiteyle uzun süredir ilişkili olmadığı için T.J. hakkındaki dedikodular ona hemen ulaşmamıştı. Kız öğrenciler tarafından Profesör Ateşli olarak tanındığını öğrendiğinde T.J. ile birkaç aydır çıkıyordu. Bu lakapla çok eğlenmiş ve onunla bu konuda dalga geçmişti ama T.J.'nin bunu o kadar da komik bulmadığını hemen öğrenmişti. Kızların onunla utanmadan flört ettiğini ve bunun

sorumsuzca konuşmaya yol açabilecek türden bir şeydi - bir erkeğin başına çok fazla bela açabilecek bir şey. T.J. bu tür konuşmaların yıllar önce kıskanç bir eşten acı bir şekilde boşanmasına bile katkıda bulunmuş olabileceğini kabul etti.

"Aman Tanrım, umarım eski eşiniz sırf birinci sınıf kızları yakışıklı profesörlere aşık oluyor diye kıskançlığa yenik düşmemiştir! Hepimizin vardı. Benim vardı ve eminim senin de vardı," diye ekledi gülerek.

"İnan bana, daha önce sana benzeyen yaşlı bir kadın profesörüm olmamıştı!" T.J. heyecanla onu bilgilendirdi.

"Ah. Bu çok tatlı. İlgiden dolayı gurur duymalısın. Profesör Hottie."

"Zarar gelmediği sürece öyleyim," diye itiraf etti.

Ciddiyetle söylemek gerekirse, bu lakap ona dürüstçe takılmıştı; T.J. olağanüstü yakışıklıydı ve çok seksi bir gülümsemesi vardı. Franci onun gülümsemesinin dikkatini çeken ilk şey olduğunu itiraf etmekte zorlanmadı. Kıkırdamaları ve söylentileri tahmin edilebilir bulduğu için hemen geçiştirdi ve ikinci kez düşünmedi.

Ama sonra, Franci tam da hayatının normale yakın bir şeye benzemeye başladığını düşünürken, Sean'dan başka kim ortaya çıkabilirdi ki? Şimdi düşününce, Sean'ın zamanlaması her zaman berbattı ve bunu kanıtlayacak üç yaşında küçük bir kızıl vardı.

Şimdi, durup dururken, Franci küçük bir sorunun farkına varmıştı: T.J.'i düşündüğünde, gelecek hafta sonu ne yapacaklarını merak ediyordu -film mi, dışarıda yemek mi, yoksa belki bir dalış mı? Ama Sean'ı düşündüğünde tek yapmak istediği elbiselerini çıkarmaktı.

Franci Sean'a Cumartesi günü onunla buluşamayacağını söylediğinde tam olarak açıklamadı - o gece T.J. ile bir randevusu vardı. Ama Sean dünyasını altüst ettikten sonra, gerçekten de kimseyle buluşma havasında değildi. Ve T.J. ile randevusunun her zamanki gibi sonuçlanmasına imkân yoktu. O

Bunun için çok fazla dikkati dağılmıştı ve tamamen iptal etmeyi düşündü. Annesine baş ağrısından şikayet etti.

"Bir şeyler al," dedi Vivian. "Rosie'yle benim evde büyük bir pijama partisi planladık. Dışarı çıkın. Eğlenmeye çalış. Ya çok geç saatlere kadar dışarıda kal ya da kendi pijama partini yap." Sonra da göz kırptı.

"Ah, anne," dedi Franci espriyle.

"Birkaç aspirin al ve keyfine bak!"

Franci, Sean'ın hayatında aniden ortaya çıkışından bahsetmemişti çünkü Vivian'ın bunu bir çivi gibi söküp atacağını biliyordu. Franci'nin onunla aynı seviyede olma sorumluluğuyla ilgili tüm o meseleyi başlatacaktı; babalık meselesini zorlamak isteyecekti. Franci, Vivian'ın dırdırı olmadan da kendi başına yeterince mücadele ediyordu. Bu yüzden, güzel bir akşam geçirmekten çok annesini işinden uzak tutmak için randevusuna gitmedi.

T.J. saat altıda onu almaya geldi ve kapıyı ona açtığı anda, ilk randevuyu neden kabul ettiğini hemen hatırladı - lanet olsun, ama yakışıklı bir adamdı. Neden her zaman onunla dalış gezilerine ya da araştırma görevlerine gitmek için bekleyen uzun bir kadın listesi olduğunu anlamak zor değildi. Franci'nin üniversiteli bir genç kız olmasının üzerinden o kadar da uzun zaman geçmemişti. Biyoloji profesörüne kendi çapında aşık olmuştu. Birkaç lezzetli fantezinin ötesine geçmemişti ama eğer adam oyuna dahil olsaydı, Franci çizgiyi bir saniyede aşardı.

Arabaya bindiklerinde T.J. ona, "Seni kampüs yakınlarında yeni açılan harika bir restorana götüreceğim," dedi. "Somon balığı üzerine uzmanlaşmışlar - yerel avımız. Somonlu fettuccini'leri var, seni bayıltacak."

"Somon sevmediğimi biliyorsun," diye hatırlattı ona.

"Somon yemeyen tanıdığım tek dalgıç ve balıkçı sensin," dedi. "Deneyecek misin? Eninde sonunda seveceğin bir somon yemeği bulacağız."

"Beğendiğim bir şey sipariş eder misin, eğer bu şekilde olmazsa takas edebiliriz?" diye karşı çıktı.

İç çekti. "Ben her zaman ikimiz için de en iyisini sipariş etmez miyim?" "Hayır." Kadın güldü. "Sevdiğin iki yemeği sipariş edersin. İşte

Bana bir menü göstermenin bile anlamı yok."

"Yeterince yemek yiyor musun?" diye sordu, sesinde biraz kızgınlık vardı.

"Oh, her zaman. Bu konuda asla cimri davranmıyorsun ve seçtiğin mezelere ve salatalara bayılıyorum. Ana yemeklere geldiğimizde zaten genellikle doymuş oluyorum."

"Bana sorarsanız bu biraz nankörlük gibi geliyor," diye homurdandı.

"Kesinlikle hayır!" O da güldü. "Dört kişiye yetecek kadar sipariş veriyorsunuz ve ben de tekrar tadını çıkarabilmeniz için köpek poşetinin sizinle eve gelmesine izin vermekten her zaman mutluluk duyuyorum! Gerçekten, T.J., restoranları incelemelisin! Şimdi daha restorana gelmeden menü üzerinde tartışmayı bırakalım. Bana Cabo gezisinden bahset."

T.J. bunu yapmaktan çok mutluydu. Arcata'nın kuzeyine doğru hızlı bir yolculuk yaptıklarında, Cabo San Lucas'a yaptığı son dalış gezisinden bahsetti. Bir grup eğitmen ve öğrenciyle birlikte gitmişti. Konuşmasından tüm araştırmalarını tamamlayıp tamamlamadıkları anlaşılmıyordu ama harika dalışlar yapmışlar ve harika Meksika restoranlarında yemek yemişlerdi. Toplamda sadece on altı öğrenci götürdüklerini, bunlardan on ikisinin kadın olduğunu söyledi.

Ve birden Franci sordu, "Onlarla yatmak hiç aklına gelmiyor mu? Sana tapan kız öğrencilerle?"

Ona şaşkın bir bakış attı, ardından kahkaha attı ve başını salladı. "Franci? Ne oluyor be? Bunu aştığımızı sanıyordum." Onun elini tuttu ve sıktı. "Ciddi misin sen?"

"Merak ettim," dedi. "Özür dilerim, bu saldırgan mıydı?"

"Sorunuzun nedenine göre değişir. Duydun mu Bir şey mi? Benim hakkımda dedikodu mu?"

"Öyle bir şey yok," dedi gülerek. "Ama bazen zor olmalı," dedi. "Bekâr bir erkek olarak genç kadınlarla bir sürü durumun içine atılmak -ülke dışına yaptığınız seyahatler, günlerinizi denizde ya da açıkta demirleyerek geçirdiğiniz tekneler gibi. Muhtemelen etrafınız su üzerinde yürüdüğünüzden emin olan ve bu konuda iki kez düşünmenize bile gerek kalmayan güzel, çekici, karşı konulmaz genç kadınlarla çevrili-" Gerçekten saldırganlaşmadan önce durdu.

Kaşlarını çattı ve kızın elini bir kez daha sıktı. "Herhangi biriyle ilgileniyor olsaydım olabilirdi. Sohbet edebileceğim kadınlarla çok daha rahatım. İşimi kaybetmeme yardım etmekten daha fazlasını isteyecek bir üniversite birinci ya da ikinci sınıf öğrencisiyle birlikte olmak ilgimi çekmiyor." Ona şöyle bir baktı. "O kuyuya dalmayı düşünüyorsanız diye söylüyorum, bu şekilde kovulursunuz. Tabiri caizse öğrenci topluluğuyla uğraşmak."

"Oh, lütfen," dedi gülerek. "Milyon yıl geçse de olmaz. Ama erkekler farklıdır."

"O kadar da farklı değil. Bunu senden duymak çok garip. Bu konuyu daha önce hiç açmamıştın bile..."

"Elbette var," dedi. "Görünüşe göre kampüsteki kızların senin için yanıp tutuştuğu herkesçe biliniyor. Ve sen bir bekarsın..."

"Dikkat et de eski sevgilin Glynnis gibi konuşmaya başlama. Kız öğrencilerime takıntılıydı, özellikle de çocuk sahibi olduktan ve bikini içinde kendini rahat hissetmedikten sonra." Ona sırtıttı. "Çocuk sahibi olmuş bir kadın için bikini vücudunu kaybetmediğin kesin!"

Franci, "Aklıma tam da bu geldi," dedi. "Senin bir tanrıdan farksız olduğunu düşünen bir düzine güzel, zar zor giyinmiş on sekiz yaşında kadınla ülke dışında olman ve..." Boğazını temizledi. "Dikkat dağıtıcı anları olduğunu hayal edebiliyorum..."

Kıkırdadı. "Bu durumla nasıl başa çıktığım hakkında bana bir kez bile ciddi bir soru sormadın. Bil diye söylüyorum, işleri yolunda tutmak için çok zahmete giriyorum.

yukarı ve yukarı. Her zaman yanımda bir asistan ya da doçent bulunur. Kız öğrencilerle ofisimde kapalı kapılar ardında görüşmem. Bir toplantı için kapı kapalıysa, bir öğretim asistanı hemen dışarıdadır. Seyahatlerde herkese bir ya da iki arkadaş atanır -sadece gruplar halinde seyahat ederim. Cidden, onlardan birine ilk dokunduğumda, faul diye bağırıp beni kovduracak kişi o olacak."

"Ama cazip gelmiyor mu?"

"Ben aslında etten ve kemikten yapıldım, Franci- elbette baştan çıkarıldığım oldu. Ancak son birkaç aydır değil," diye ekledi gülümseyerek. "Şimdi buna ne sebep oldu? Kıskanmıyorsun, değil mi? Benimle tamamen güvende olmaktan mı endişeleniyorsun? Çünkü sadece dikkatli olmakla kalmıyoruz, sana taramadan geçtiğimi söyledim ve ben-"

Rahatsız bir şekilde güldü. "Hiç de değil, T.J. Sadece aklıma geldi. Cabo'daki bir haftadan döndün, tüm meraklı gözlerden uzakta harika ve eğlenceli vakit geçirdin ve ben de merak ettim."

"Zaman zaman dedikodular olduğunun farkındayım ve bunları görmezden gelmekten başka yapabileceğim bir şey yok gibi görünüyor. İnanın bana, kampüsteki genç kadınlara karşı davranışlarımla ilgili söylentilerde doğruluk payı olsaydı, şimdiye kadar birileri beni pantolonumu indirirken yakalamış olurdu." Tekrar güldü. "Bana güvenilirlik veriyorsun. Senin gibi yakışıklı ve zeki bir kadına sahip olmak, bu saçmalıkların çoğunu boşa çıkardı."

"Benim için zevkti," dedi.

"Olası ilişkilerimle ilgili paranoyam eski karımın geceleri uykusuz kalmasına neden oluyordu ama bunu sizden duymak oldukça yeni. Ben sadece insanım. Ama daha iyisini bilecek kadar zekiyim."

"Bronson öğrencisiyle evlendi; öğrencisi on dokuz, kendisi kırk yaşındaydı," diyerek profesörlerden bir diğerinden bahsetti.

"Evet, ama bu onda pek iyi durmuyor. O tür bir efsane olmamayı tercih ederim." Ona sıırttı. "Ayrıca, peşinde olduğum şey bu değil. Eğer bizimle bir dalış gezisine gelseydin,

duyacağınız tek şey iki profesörün gemiyi sallaması olurdu."

"Bu eğlenceli olabilir, T.J.," dedi. "Günün birinde seninle belirli bir seyahate çıkmam için bir davetiye çıkaracaksın ve ben de evet diyerek seni şok edeceğim."

"Anlaştık!" diye coşkuyla karşılık verdi. "Bir dahaki sefere benimle geliyorsun. Bizimle," diye düzeltti. "Ben ve öğrenciler."

"Şimdi nereye gidiyorsun?"

"Meksika'nın Kino Körfezi'ne bir gezi düzenliyorum; küçük, güzel bir karides kasabası. Seni daha egzotik bir geziye saklıyorum, o yüzden sabırlı ol. Ancak Kino Körfezi'ne gitmeden önce tamamlamamız gereken bir mercan çalışması var; bu da kıyıda yaklaşık beş gün açıkta..."

Konuyu etkili bir şekilde onun üzerinde tutan Franci, konuştuğundan daha fazla dinleyebildi. Restorana gittiler, hemen oturdular ve adam onlar için şarap sipariş etti. Franci onun bu konuda da uzman olduğunu düşündü ama aldırmadı. Salataların gelmesine daha birkaç dakika vardı ve T.J. hâlâ mezeler için doğru seçimi yapıp yapmadıklarını düşünüyordu. Fikrini değiştirmeyeceğini umuyordu -kendisi için sipariş vermesi umurunda değildi ama garsonlara sorun çıkarmasından nefret ediyordu. Ayrıca, yengeç dolgulu mantarları dört gözle bekliyordu; o ve salata bu akşam yemeğinden keyif aldığı tek şey olabilirdi. Somon balığını hiç sevmezdi ama o gece T.J. ısrar etmişti. Ama T.J. için dışarıda yemek yemek sürekli bir pazarlık, karmaşık bir sipariş süreciydi. Kız bundan zevk alıyordu ama T.J. bunu fazla ciddiye alıyordu.

Yemeklerini yerlerken, onun işiyle ilgili daha fazla ayrıntı dinledi, sınıflarından biriyle kampüs dışında beş gün sürecek yoğun bir kıyı mercan çalışması yapma planlarını ve ardından kışın ülke dışında daha sıcak iklimlere birkaç dalış gezisi olacağını dinledi. Ve-

"Francine?" diyerek onun dikkatini çekti. "Bayan Duncan?"

"Ha?" dedi başını kaldırarak. "Özür dilerim, bir an için başka bir yerde miydim?"

"Sadece uzun saçlı olsaydın senden gerçekten hoşlanacağımı söylüyordum," dedi hülyalı bir şekilde ona bakarak.

"Benim için sipariş vermek bir şey, T.J., ama kendi saçımdan ben sorumlu olacağım. Bu kesim çok kolay!"

"Uzatmayı düşünmeyecek misin? Seveceğimi söylesem bile mi?"

Yine uzaklara bakıyordu. "Ha?" dedi, adamın yine kendisiyle konuştuğunu fark ettiğinde. "Özür dilerim."

Çatalını yere bıraktı. "Bütün akşam biraz tuhaftın. Farklı."

"Gerçekten mi? Özür dilerim." İç çekti. "Seni arayıp iptal etmeye çok yaklaştım. Başım çok ağrıyor. Muhtemelen iyi bir arkadaş olmadığımı biliyorum."

"Sadece dikkatin dağılmakla kalmadı, daha önce hiç bahsetmediğin birkaç şeyi de gündeme getirdin. Kızlar, öğrenciler gibi. Bu bir baş ağrısı belirtisi değil."

Bir an için onun güzel kahverengi gözlerine baktı. Hafif bir gülümsemesi vardı ve bu onu güldürdü. T.J. onun ruh halini fark edemeyecek kadar sezgileri kuvvetli biriydi. "Başım ağrıyor. Adı Sean Riordan."

"Öyle mi?" T.J. sordu. "Sigorta sattığını umabilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "O bir hava kuvvetleri pilotu. Onu hava kuvvetlerinde hemşireyken tanıyordum. Geçen gece kız arkadaşarımla dışarıdayken ona rastladım."

"Ah," dedi T.J., arkasına yaslanarak. "Ve onu aklından çıkaramıyor musun?"

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," dedi çatalını bırakarak. Bütün bunları içinden atmak istemesinin yanı sıra, T.J.'e bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu. Ne de olsa onlar bir çiftti... "Bunu kimseye söylemedim, T.J. Ne anneme, ne kız arkadaşarıma, ne de Rosie'ye..."

"Onur duymalı mıyım?" diye sordu, şarap kadehini dudaklarına götürüp bir yudum aldı. "Yoksa paniklemeli miyim?"

"O Rosie'nin babası," dedi gözlerinin içine bakarak. Ama sonra gözlerini kaçırdı.

Şarap kadehini yere bıraktı. "Söylemiyorsun."

Arkasına baktı. "Bununla yüzleşmek zorunda kalacağım günün geleceğini hep biliyordum ama ne zaman ve nerede olacağını seçebileceğimi sanıyordum. Birkaç hafta önce tesadüfen beni gördü, peşime düştü ve bana bir fincan kahve ısmarlamak istedi. Ayrılığımızın birkaç inatçı insanın başına gelen büyük bir hata olduğunu ve bazı şeyler hakkında konuşmamız gerektiğini söyledi."

"Şey, doğrudan, değil mi? Belli ki aynı fikirde değilsiniz."

"Ona defolup gitmesini söyledim ama bu sadece öfkemden kaynaklanıyordu. Onu Rosie'den uzak tutmaya hakkım yok. Ona Rosie'den bahsetmek zorunda kalacağım, T.J. Ve bunu dört gözle beklemiyorum."

"Uh-oh. Bu kulağa iyi gelmiyor. Rosie'nin babasının onu tanımadığını söylediğinizde, sorumluluklarını göz ardı ederek çekip gitmenin onun tercihi olduğunu düşünmüştüm."

"Tam olarak değil," dedi başını sallayarak. "Öyle bir şey değildi. Ama onun söylediği gibi bir hata da değildi. Hata, en başta birlikte olmamızdı. Her zaman asla evlenmeyeceğini ya da bir aile kurmayacağını söylerdi. Ben de her zaman hayatım için istediğimin bu olduğunu söyledim."

"Peki, o zaman neden onunla birlikteydin?"

"Bilmiyorum. Ona karşı koyamadığım için mi? Kulağa bir ergenin özlemi gibi geliyor, değil mi? Ergen değildim. Onunla harika zaman geçirdim, sadece evlilik ve çocuk meselesini yapamadı." Başını iki yana salladı. "Ya ikimizden birinin fikrini değiştirmesi gerektiğini ya da yollarımızı ayıracağımızı biliyordum. Hava kuvvetlerinden ayrılma tarihim yaklaşıyordu, Sean görev değişikliğini kabul etmişti ve neredeyse iki yıldır birlikteydik. Ve tahmin edin ne oldu? Hamile kalmıştım. Hemşire olduğum için hemen anladım. Bu yüzden onu bizim için sırada ne olduğu hakkında konuşturdum. Bir çift olarak nereye gidiyorduk? Şöyle şeyler söyledi: 'Hava kuvvetlerinden ayrılıyorsun. İstedğin yere gidebilirsin.'

istiyorum. Benim olacağım yere taşınırsın ya da taşınmazsın. Sonrası yokuş aşağı gitti. Evlenmek ve çocuk sahibi olmak istediğimi söyledim, o da 'Ben mi? Bu hayatta olmaz' dedi."

T.J. yutkundu. Bir an için yere baktı. Çatalını aldı ve yemeğini dürtükledi ama yemedi, bu da mutsuz olduğunun açık bir göstergesiydi. Sonunda başını kaldırıp baktığında, "Ve sen ona söylemedin." dedi. Bu bir soru değildi.

Başını iki yana salladı. "Ayrılırken ilişkiyi kararlı bir seviyeye taşımam gerekiyordu ve o bununla ilgilenmiyordu. Eğer asla hazır olamayacağını düşünüyorsa, yoluma devam etmem gerektiğini söyledim, o da eğer garantiye ihtiyacım varsa, taşınma planımı yapmaya başlamam gerektiğini söyledi."

"Adam ne istemediğini çok iyi biliyor," dedi T.J. açık bir alaycılıkla.

"İkimiz de kızgındık," dedi omuz silkerek. "Ona eğer benimle bir bağlılık konusunda ciddi değilse, çekip gideceğimi söyledim. O da bana kapının kıcıma çarpmasına izin vermememi söyledi. İkimiz de affedilemez şeyler söyledik. Ona bebekten bahsedebilirdim, T.J. Giderken arkasından bağırabilirdim. O da muhtemelen sorumlu davranırdı." Gözleri parladı ve zorlukla yutkundu. "Ve ben asla bilemezdim eğer..." Sesi kesildi. Derin bir nefes aldı, gururla doğruldu. "Bu şekilde olmasını istemedim."

"Aman Tanrım, Francine," dedi. "Ona yalan söyledin."

"Ona her zaman söylemeye niyetliydim," dedi. "Gerçekten, kız olduğunu öğrendiğimde ona söyleyeceğimi düşündüm, sonra söyleyemedim. Kızım doğmadan önce ona söyleyeceğimi düşündüm ama hala çok kızgındım, çok yalnızdım. Hemen ardından ona söylemeyi planladım, ama bana birkaç mesaj bıraktı - şu kibirli, neşeli, iletişimde kalmalıyız mesajlarından birkaç tane ve o zaman da yapamadım. Sonra bir baktım, aradan dört yıl geçmiş."

Başını salladı ve kaşlarını çatı. "Bunu bana daha önce söylemeliydin - eğer bir ilişkimiz olacaksa bana bu kadarını borçluydun. Ve sen de ona söylemeliydin."

"Biliyor musun, T.J.? Pek çok insana pek çok şey borçluyum ama listenin en başında Rosie var. Ona mutlak koruma borçluyum. Sadece fiziksel değil, duygusal ve psikolojik koruma da. Sean'ın kızacağını biliyorum - annesi çok kızacak ve inanın bana, o doğanın bir gücü. Ama sonuçta Sean için ne kadar önemliydim biliyor musun? Sadece bir çocuk fikriyle gitmeme izin verdi!"

"Dinleyin, çocuk istemeyen erkekler de var. Ama yine de gerçeği bilmemiz gerekiyor," dedi T.J..

"Rosie yeni bir bebekken, sadece birkaç aylıkken, her gün ağladığımı fark ettim. Arada sırada saatlerce. Hamileliğimin ikinci yarısı boyunca ve o doğduktan sonraki her gün ağladım. Ve bir karar verdim: Bunu ona yapamazdım. Rosie'nin mutlu ve pozitif bir anne tarafından yetiştirilmesinin tek yolu Sean Riordan'ı unutmaksa, yapmam gereken buydu. Evet, Sean doğru olanı yapmaya istekli olabilirdi ama onun istediği bu değildi. Rosie ve ben -Sevilmeyi ve istenmeyi hak ediyoruz. Bundan asla şüphe etmemeyi hak ediyoruz."

T.J. cevap vermeden önce bir süre sessizce oturdular. "Bu pek çok şeyi açıklıyor. Her zaman bir parçanı geride tuttun. Söyle bana Franci, nereye gittiğimizi sanıyordun? Sen ve ben mi? Çünkü eski sevgilinle benim birkaç ortak noktamız var..."

"Sen ve ben herhangi bir anlaşmazlığa doğru gitmiyoruz, T.J. Her konuda hemfikir görünüyoruz. Somon balığı hariç her konuda," diye ekledi gülümseyerek. "Neden dikkatimin biraz dağınık olduğunu sana söylemenin adil olacağını düşündüm."

"Baş ağrın nasıl?" diye sordu.

"Aslında pek iyi değil."

"Sanırım yakaladım," dedi. "Rosie'nin büyükannesinde yatıya kalmasının bizi nereye götüreceği konusunda çok iyimserdim."

"İptal etmeliydim," dedi başını sallayarak. "Seni bu gece davet edemem, T.J. Aklım pek yerinde değil."

Biraz yüksek sesle güldü. Ona doğru eğildi. "İnan bana Franci, ne kadar ayartıcı olursan ol, bu durumun ortasına girmeyeceğim. Bu işi adamla hallet, tek ebeveynlik çizgilerini kuma çiz, ayrıntıları belirle ve her şey tamam olduğunda kaldığımız yerden devam ederiz. Eğer tamamen dürüst olacaksan, bu adama söyleyebileceğin bir şey daha var."

"Hm?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Onu unutamadığını söyle."

Bir kahkaha patlattı. "Bana yaşattıklarından sonra mı?"

T.J. gülümsemiyordu. "O yürüyüşe çıktığından beri hayatında tek bir erkek olduğunu söyle ona. Tek bir erkek, o kadar samimi bir şekilde."

Şok bir an için yüz hatlarına kazındı. Sonra kendini toparlamaya çalıştı. "Bunu bilemezsiniz."

"Evet, biliyorum. Seni ısıtmak çok zor oldu. Bizi neyin geciktirdiğini anlayamadım. Kendimi neredeyse Rosie olduğuna ikna etmişim, çok genç ve her şey. Ama bir yanım hep neyin eksik olduğunu merak ediyordu çünkü sende daha fazla tutku olduğunu biliyordum. Eğer artık hayatını mahvetmeyeceğine karar verdiysen, ona söyle ve bunu arkada bırak," dedi. "O zaman birlikte olduğumuzda, belki sıcaklığı biraz artırabiliriz. Çünkü aramızdaki ilişkiyi seviyorum, sen ve ben, ama platonik bir yatak arkadaşı olmak istemiyorum."

"Affedersiniz?" dedi, saf şok yüksek sesle gülmesini engelliyordu. "Platonik yatak arkadaşı mı?"

"Cuma geceleri benimle olan ama aslında benimle olmayan bir kızdan daha fazlasını istiyorum. Yatağa girdiğimizde bir şeylerin eksik olduğunu biliyordum."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Hayır, çok güzel bir-"

Çok güzele geldiğinde, adam gülümsedi. Daha ileri gitmedi. Gerçekten, hangi erkek çok güzel bir seks arıyordu ki? Bu konuda, hangi kadın? Ve şimdi gerçek ortaya çıkmıştı.

onu suçladı. Suçlu bir kızarıklıkla onun haklı olabileceğini fark etti. T.J. onun içinde bir kıvılcım bile çaktırmıyordu. Sanki onu aldatmış gibi hissediyordu.

Franci yarısı yenmiş yemeğine baktı. Aklından geçenlerle göz göze gelemiyordu -Sean nefesiyle tenini zar zor okşuyordu ve Franci yanıyordu. Nereye dokunacağını, nasıl tahrik edeceğini, ne yapacağını biliyordu ve hiçbir şey onu orgazm üstüne orgazmla işkence etmekten daha fazla tatmin etmiyordu. İlk dokunuştan, ilk geceden beri bu böyleydi. Birbirlerinden hiç bıkmamışlardı; hiç sıkılmamışlar, hiç ilgisiz kalmamışlardı. Ve kesinlikle hiçbir zaman sadece çok hoş olmamışlardı. Cinsel ilişkileri hiçbir zaman muhteşemden daha azı olmamıştı.

T.J.'in elini garsona doğru kaldırdığını, hesabı istediğini ve kalan yemekleri paketlemesini söylediğini fark etti. Neredeyse gülümseyecekti - bu gece kahve ve tatlı olmayacaktı.

T.J. elini Franci'nin dirseğine koyarak onu hızla arabasına doğru götürdü. Kaldırımında yürürlerken Franci başını kaldırıp onlara doğru yürüyen tanıdık bir figür gördü. Ellerini ceplerine sokmuştu ve başı öne eğikti. Tam yanlarından geçmek üzereyken gözlerini kısa bir süreliğine kaldırdı. Franci hiçbir şey söylemedi, hiçbir tepki vermedi ama yürümeye devam etmeyi başardı. Arkalarından gelen ayak seslerini dinledi ama hiç ses yoktu. O anda Sean'ın olduğu yerde durduğunu ve muhtemelen arkalarından baktığını anladı.

Arkasını dönmeye korkan Franci derin bir iç çekti. Ah, pekala. Artık birbirleri hakkında bilgi sahibiydiler. Yine de hiçbir şey bilmiyorlardı.

Evine dönüş yolunda yirmi dakika boyunca rahatsız edici bir sessizlik oldu. T.J. suratını astı ve Franci yıllardır sahip olduğu istikrarlı bir ilişki şansını kaybetme riskini almış olabileceğini fark etti. Ama belki de değildi - ima ettiğine göre, onunla ilk kez yatağa girdiğinde bunu riske atmış ve zar zor bir ilişki olduğunu kanıtlamıştı.

yeterli bir sevgili. Bu geceye kadar tam olarak itiraf edemediği şey, onun için de her şeyin olabileceği gibi olmadığıydı.

Sonunda T.J. arabasını Franci'nin garaj yoluna çekti. Franci'ye kapısına kadar eşlik ederken, "Anlaşmamızı unutma, Francine. Biz özeliz. İçimde bunu unuttuğuna dair bir his var."

"Anlaşmamızı hatırlıyorum..."

"Bu meseleyi halledeceğinize dair bana söz vermenizi istiyorum. Bu adamı çocuğuyla bir araya getir, eğer istediği buysa. Sonra da ona biriyle ilişkin olduğunu söyle."

"Bu durumla elimden geldiğince ilgilenmeyi planlıyorum," dedi. "Sanırım en iyisi bana detayları çözmek için biraz zaman vermeniz."

"Çok uzun sürmesin. O kadar sabırlı değilim."

"Yemek için teşekkürler, T.J. Böyle olumsuz bir notla bittiği için üzgünüm."

"Rosie'nin babasıyla bu işi çözdüğünüzde bana haber verin. Ve akıllı olmaya çalış, Francine. Ona burada rastlamış olabilirsin ama etrafta dolaşmayacak. Ne senin için, ne de Rosie için. Ondan kurtul. Bu iş bitince bana haber ver. Beni fazla bekletme. O gittiğinde, ikinci bir şansımız olacak." Sonra ona doğru eğildi ve yanağına platonik bir öpücük kondurdu. "İyi olacaksın. Sadece yap şunu."

Ve uzun bir süre onun gözlerinin içine baktıktan sonra arabasına binip uzaklaştı.

Beş

Bu gece tamamen imkânsız olan üçüncü kez gerçekleşiyordu - Sean küçük bir kasabanın rastgele bir sokağında Franci'ye rastladı. Ne yapacağını bilemez haldeyken, onunla tekrar karşılaşma ihtimalini düşünerek ilk kez gördüğü bara geri dönmeye karar vermişti, her ne kadar bu ihtimalin düşük olduğunu bilse de. Daha bara girmeden onu kaldırımında yürürken gördü, bir adam dirseğinden tutmuş ona yol gösteriyordu. Adamın elinde bir paket servis torbası vardı; akşam yemeklerini çoktan yemişlerdi.

Bu görüşün bir tür mucize olduğunu düşünüyordu. Böyle olması gerekiyordu.

Kaldırımında yürümelerini ve köşeyi dönmelerini izledi. Orada birkaç dakika aptal gibi durdu ve sonra bunun her açıdan yanlış olduğunu bilerek onları takip etmek üzere kendi arabasına yöneldi.

Franci'nin gecesinde bir sonraki gündem maddesinin ne olduğunu bilmesine imkân yoktu ama eğer bu, onu restorandan uğurlayan kişi olsaydı, gece daha yeni başlıyor olacaktı. Franci'nin hayatına devam edip etmediğini, hayatında aşkı bulup bulmadığını... bir daha dönmemek üzere ortadan kaybolma vaktinin gelip gelmediğini bilmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu.

Aracına ulaştığında adamın arabasının marka ve modelini tespit etmek için çok geç kalmıştı. Artık onları takip edemezdi, ki bu muhtemelen bir lütuftu. Ama kendini vazgeçirmeyi başaramadığı için arabasını Eureka'ya, Franci'nin sokağına sürdü. Oraya vardığında sokağın karşısına, birkaç ev aşağıya park etti ve ışıkları söndürdü. Bir süre orada oturdu. Bu tam da hak ettiği şeydi - şaka ona yapılmıştı. Evi karanlıktı ama

Ne garaj yolunda ne de evinin önündeki sokakta araba vardı. Eğer Franci'nin akşamında başka bir şey varsa, o da burada değildi.

Tam o sırada bir araba yavaşça sokağa çıktı ve kadının garaj yoluna girdi. Sean adamın arabadan inişini ve arabasının kapısını açmak için yanına gidişini izledi. Adam onu kapıya kadar götürdü ve Sean, eğer içeri girerlerse, arabayı sürüp gitme cesaretini kendimde bulmalıyım, diye düşündü. Onun da dediği gibi, ikimiz de yaşamayı bırakmadık. Benim kendim için aldığım yola devam etme seçeneğini o da hak ediyor.

Kendine bunu söyledi ama doğru gelmedi.

Sonra adamın onunla konuşmasını izledi, ardından yanağına kardeşçe bir öpücük kondurdu ve gitti. Franci ön kapının ışığında durup sevgilisinin gidişini izlerken Sean'ın ağzı bir karış açık kaldı. Ve sonunda Sean'ın başı öne, direksiyonun üzerine düştü.

Şimdi gerçekten kendini uzaklaştırmak zorundaydı! En başından beri burada olmamalıydı ve şu anda kendisini onun üzerine itmeye kesinlikle hakkı yoktu! Bu, uzlaşmak için gösterdiği tüm çabaları mahvedebilirdi ve kesinlikle bunu yapmayacaktı-

Penceredeki tık-tık-tık sesi akıl sağlığına yönelik girişimini tamamen kesintiye uğrattı. Kafasını kaldırdığında Franci'nin anahtarla arabasının camına vurduğunu gördü. Camı indirdi.

"Şimdi de beni mi takip ediyorsun?" diye sordu öfkeyle.

"Tam olarak değil," dedi. "Özür dilerim. Seni asla bilerek korkutmayacağımı biliyorsun."

"Beni korkutmuyorsun, Sean! Bence sen bir aptalsın!" dedi ve caddenin karşısındaki evine doğru yürümeye başladı. Yolun ortasında durdu ve omzunun üzerinden, "Sen gerçekten beceriksiz bir casussun! Seni Arcata'da gördüm! Sokağıma döndüğümüzde arabayı gördüm! Arabanı tanıyorum, seni ahmak, kahve içmek için buluştuğumuz zamandan beri!"

Sean dışarı fırladı ve onun peşinden gitti. Tam arkasındayken sordu, "Sevgilini bu yüzden mi gönderdin?"

uzakta?"

"Hayır!" dedi. Yürümeye devam etti. "Planladığım gibi iyi geceler diledim! Peki onu içeri davet etseydim ne yapacaktın? Kapıyı mı yumruklayacaktın? Avluyu mu telsizle arayacaktın?" Kapısına vardı, anahtarını kilide soktu ve çevirdi.

"Ben de gidecektim," dedi sakın sesiyle. "Kolay da olmayacaktı. Ama buraya gelmenin, evinizi izlemenin, sizi gözetlemenin yanlış olduğunu biliyordum. Kötü ve yanlış, üzgünüm ve elimde değildi. Daha önce hiç böyle olmamıştım."

Döndü ve onunla yüzleşti. "Ne gibi? Fındık gibi mi?"

Başını salladı. Sonra, mor bir gözü ve tuhaf görünümlü bir burnu olmasına rağmen onu eriten o Sean sırtışını yaptı.

"İyi doktorlar tanıyorum," dedi. "Bunun için sana ilaç verebiliriz."

Adamın eli kadının çenesini kavradı, parmakları kısa saçlarına uzandı. "Bunu yapmadan önce, bu konu hakkında konuşalım."

"Benden ne istiyorsun, Sean?"

Daha da yaklaştı, eğildi, ağzı onunkinin hemen üzerindeydi. "Seni istiyorum Franci. Kaçmana izin vermemeliydim."

Gözlerinde yaşlar birikti. Bir zamanlar bunu duymak için her şeyini verebilirdi! Kimi kandırıyordu ki, hâlâ bunu duymak istiyordu! Ve bu gece o çok hassas gecelerden biriydi! Az önce Profesör Ateşli tarafından yatakta pek de heyecan verici olmadığı konusunda bilgilendirilmişti. Kendisi için doğru olan biriyle birlikte olmaya çalışmıştı ve belli ki bu pek de işe yaramamıştı. "Ya çok geçse?" diye sordu fısıltıyla.

"Bilmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu. "İkimiz de bilmek zorunda değil miyiz?"

"Çoğu zaman bilmesem daha mutlu olacağımı düşünüyorum..."

Ama konuşmak yerine dudaklarını onunkilere indirdi. Bir kolunu kızın beline dolayarak onu kendine doğru çekti,

ve onu öptü. Ve işte oradaydı - içinde bir anda yükselen duygular! Yenilmiş bir iniltiyle ona doğru eridi ve dudaklarını onunkilerin altında açtı.

Sean'ın dudakları Franci'nin dudaklarına yaklaşıırken Franci ancak bir flashback, bir beden dışı deneyim olarak tanımlanabilecek bir şey yaşadı. Onu orada tutarken, ağızları hafifçe açık, birbirlerinin sıcak nefesini solurken, başka bir zaman ve mekândan görüntüler zihnini doldurdu. Bu görüntüler genellikle onu yarım gün boyunca karamsar bırakan rüyalar şeklinde geliyordu. Kendini onun eski kırmızı kazağına sarılmış hissediyordu, soğuk geceler için evinde sakladığı, onun kokusuyla, onun miskiyle buğulanan şey. Onu bir kayak pistinde kovalarken ve o kaçarken attıkları kahkahaları duydu; gölde oynarken, birbirlerine su sıçratırken attıkları kahkahaları; tatmin edici bir sevişmeden sonra yatakta, hala birbirlerine sarılmışken. Mutfağında durup büyük bir salatayı kabartırken, o ızgarada biftek ya da balık pişirirken; araba yolunda arabalarını yıkarken; yatağa yeni çarşaflar sermek için birlikte çalışırken; uçsuz bucaksız Arizona çölünde bir ateşin başında otururken, sonsuz siyah gökyüzündeki milyonlarca yıldızın altında usulca konuşurken aklına sahneler geldi. Kendini onun kollarında hayal etti, tıpkı şimdiki gibi.

Bir keresinde Colorado'da kayak yaparken dudakları o kadar çatlamış ve çatlamıştı ki gülümsemeye cesaret edememişti. Ona eğer sevişirlerse dudaklarını hiçbir şekilde kullanamayacağını söyledi. Adam ona yatağa uzanmasını ve gözlerini kapatmasını söyledi. Dudaklarına uzun, yavaş ve dikkatli darbelerle iyileştirici merhem sürmeye başladı. Zavallı dudaklarını bir kez kaplayacak kadar değil, bir bebeğin poposu kadar yumuşak ve dolgun hale gelene kadar uzun dakikalar boyunca tekrar tekrar dudak masajı yaptı. Durmadı, merhemi dudaklarına sürmeye devam ederek onu transa soktu. Nazikçe, tatlı bir şekilde, mükemmel bir şekilde onu iyileştiriyor, onunla ilgileniyordu. Bazen bu rüyayı gördüğünde ya da hatırladığında hipnotize olduğunu hissediyordu; bazen de onun için ağlayarak uyanmasına neden oluyordu.

Tüm bunları ve daha fazlasını hatırlarken ve şimdi hissederken, derin bir özlem içindeydi.

Ve tamamen kaybolmuştu.

"Berbat durumdayım," diye fısıldadı.

"Henüz değil, değilsin," diye fısıldadı. "Sean, yapma bunu..."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı onun açık dudaklarına karşı.

"Yani.

Kötü."

Kendini rüyadan çekmeye çalıştı çünkü konuşmaları gerektiğini biliyordu ama işe yaramıyordu. Bu ona bazen gerçek bir rüyada da oluyordu, uyanmayı reddediyordu çünkü tenini onun tenine değdirmek çok iyi hissettiriyordu. Ama başını zayıfça sallamayı ve "İyi bir fikir değil" diye fısıldamayı başardı.

Ama orada öylece kalakaldı, dudaklar dudaklara, bedenler rahatça yakınlaştı ve karşı konulmaz bir anı olarak Sean'ın yatakta onu memnun etmeyi ne kadar sevdiği, kendini onun zevkine ne kadar adanmış aklına geldi. Sanki kendi tatmini ikinci plandaydı. Ona nasıl da takılır, kendisinden faydalandığını söylerdi; sırf ona uyum sağlıyor diye bu konuda bu kadar obur olması gerekmezdi. Sonrasında, kahkahalar arasında, "Doğru ya, seni iki kez boşaltırsam, bir tanesini bana bırakacaksın" gibi şeyler söylerdi.

Onun bir kez bile kendini tuttuğunu, daha fazla ısınmaya ihtiyacı olduğunu söylediğini hatırlamıyordu.

Kendini yumuşak ve nemli hissediyordu. Ve her an daha da zayıflıyordu.

Sonra öldürmek için içeri girdi, dudaklarını güçlü ve tanıdık bir öpücükle kapladı ve kesinlikle iş anlamına geldiğine dair hiçbir şüphe bırakmadı. Ve kadın tamamen teslim oldu. Bunu yapacağını bilmiyordu ama bilmeliydi de. Kesinlikle buna hazırlıklı değildi, bunun için hiçbir mazereti yoktu ve aniden içindeki tek şey razı olmaktı. Ona çok uzun zamandır ihtiyacı vardı. Adamın nefesi burnundan kabaca girip çıkıyordu ve kadın zar zor nefes alabiliyordu

Hem de hiç. Adamın iri elleri kadının sırtında gezinirken, kadının kolları yavaşça, temkinli bir şekilde onun etrafında dönmek ve kucaklaşmaya katılmak için kalktı.

Öpücük uzun, derin, lezzetli ve sertti. Kadının dudakları açıldı; adamınki de açıldı. Hatırladığı kadarıyla bu onun en talepkâr öpücüğüydü; adam onu ön kapıya doğru itiyordu ve kadın itiraz gibi görünmeyen küçük sesler çıkararak onu daha sert kendine doğru çekti. Ona sıkıca yapışmıştı ve ellerinden biri boynundan başının arkasına doğru kayarak onu ağzına doğru tutuyordu. Aslında saniyeleri sayıyordu, sonra saymayı bıraktı ve yeniden başladı. Sanki on dakikalık bir öpüşme gibiydi. Duramıyordu. Ve bunu geri alamazdı, havasında değilmiş ya da bunun kötü bir fikir olduğuna karar vermiş gibi davranamazdı. Bu onun ifadesiydi. Gerçek ortaya çıkmıştı. Onu o kadar çok istiyordu. Sonra adam isteksizce geri çekildi.

"İçeri girmeme izin ver," diye fısıldadı.

Başını iki yana salladı. "Az önce giden adam. Görüştüğüm adam o."

"Umurumda değil. Seni ondan uzaklaştıracam."

"Çözmemiz gereken sorunlar var..."

"Evet, bunu yapmak için de bir ömür lazım. Franci, Franci, kısa bir süre için, üzerinde anlaşılmadığımız birkaç şeyi değil, bizimle ilgili doğru olan her şeyi düşünelim."

"Bu sadece iyi huylu küçük bir tartışma değildi," diye hatırlattı ona. "O kadar önemliydi ki-"

Ağzına sertçe indi, onu geri itti, ağzını güçle aldı. Ona karşı koyamayana kadar saniyeleri saydı ve sonra dudaklarını açarak içeri girmesine izin verdi. Ellerini ceketinin içine soktu ve yavaşça kaburgalarında gezdirdi. Ceketini açtığında, onu vücudunun uzunluğuyla kendi ön kapısına doğru itti ve bacaklarının tam V'sindeki uyarılmasının baskısı ciddi bir hafıza kaybına neden oldu. Belki de bir anlaşmazlıktı, şimdi o kadar da zayıflatıcı olmayacak bir anlaşmazlık. Her neyse, ona ihtiyacı vardı. İhtiyacı vardı.

Ve sadece Sean'la olduğu gibi, kabullenme zonklayan bir ağlığa dđnüştü. Onu umutsuz bir arzuyla çıldırtabilirdi.

Onu kollarının arasına alarak döndü, dudaklarını hiç bırakmadı ve ön kapıyı açarak ikisinin de doğrudan eve girmesini sağladı. Kapıyı arkalarından büyük bir gürültüyle kapattı ve onu içeriye doğru bastırdı.

Tanrım, bu numarayı hatırlıyordu. Onu yatağa atmak kadar zayıflatacak bir şey varsa o da duvara yaslamaktı. Çoğu erkeğin bilmediği bir şeyi Sean mükemmelleştirmişti. Ve kadın ona yapıştı. Adam ona sürtünüyor, kadın da artık geri dönüşü olmayacağını bilerek kalçalarını ona doğru çeviriyordu. Sean'ın haksız bir avantajı vardı; seks hayatları inanılmazdı.

Uzaktan Harry'nin önce sızlandığını, sonra da hırladığını duydu. Harry'nin hırlaması hiç hoş değildi...

"Franci?" diye fısıldadı dudaklarına. "Köpeğin var mı?"

"Uh-huh. Harry. Küçük adam. Sorun yok."

"Hm," diye cevapladı Sean, tekrar dudaklarının peşinden giderek. Elleri kızın poposundan kalçalarına doğru yumuşak bir şekilde ilerledi ve onu yukarı kaldırdı. Bacakları beline dolandı ve onu orada tuttu, onaylayarak inledi, ellerini mor elbisesinin altından kaydırarak mükemmel kığını tuttu. Bu elbiseye bayılmıştı; ellerinin altında da onun vücudunda görüldüğü kadar ipeksi bir his veriyordu... ve en kısa zamanda ondan kurtulacaktı.

Hırlama şiddetlendi. Harry dişlerini Sean'ın bacağının arkasına geçirdiği anda öfkeli bir havlama ve şaklama sesi duyuldu.

"Arrrggghhh!" Sean gürledi, sertçe geri çekildi, şaşkınlıkla sıçradı ve bir bacağını salladı, tamamen mükemmel bir ön sevişmeyi böldü ve rahatsız etti. "Tanrım!"

"Ne?" diye fısıldadı, nefesi kesilmişti.

Omzunun üzerinden köpeğe baktı. "Yapma bunu!" diye bağırdı Harry'ye, onun geri çekilmesine ve sızlanmasına neden oldu.

biraz. Sonra tekrar Franci'ye döndü. "Yatak odası nerede?"

Başını öne eğdi. "Koridorun sonunda, soldaki ilk kapı," dedi zayıf bir sesle. Onu bu şekilde taşıdı, büyük elleri poposunun altındaydı, bacakları ona sarılmıştı, kısa koridordan yatak odasına kadar. Hafifçe topalladı. Yatak odasının hemen içinde kapıyı tekmeleyerek kapattı ve köpeği dışarıda bıraktı. Ceketini çıkarıp yere bıraktı, sonra onunla birlikte yatağa düştü, hâlâ onu kendine çekiyor, hâlâ ağzına sahip oluyordu. Dudaklarını bırakmadan, ceketini yerdeki ceketine katıldı. Aklının bir köşesinde bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Ama zihninin önünde, bu mükemmeldi. Kesinlikle mükemmel hissettiriyordu. Ve o kadar ateşliydi ki, şimdi biri onu durdurmaya çalışsa, onu lime lime edebilirdi.

Böyle biri olmayalı uzun zaman olmuştu. Elbette en son Sean'la birlikte olmuştu, bu da bu seferkini kısmen açıklıyordu. Ellerini onun göğsünde, omuzlarında, kollarında, sırtında gezdirirken, ona doyamıyor, yeterince yaklaşılamıyordu ve gömleğini çekiştirmeye başladı. Pantolonundan çekip çıkardı ve çıplak göğsünü okşamak için ellerini altına soktu. Göğüs kasları sert, karnı düzdü; yumuşak bir kıl örtüsü vardı. Parmakları göğüs uçlarını okşadı ve onları sert küçük mermiler haline getirdi. Nefes nefese kalmış, dudaklarını ısıyor ve hafifçe çekiştiriyordu. Tamamen vahşileşmişti ve kesinlikle hiçbir kavramı yoktu. nasıl Bu oldu mümkün sadece dakika sonra o bunun kötü bir fikir olduğunu söylemişti. Ama fark etmedi; gömleğinin önünü yakaladı ve yırtarak açtı, düğmeler uçuşarak odanın çeşitli yüzeylerine çarptı. Sean onun dudaklarına karşı "Vay canına," dedi. Gömleğin omuzlarından düşmesine izin verdi, sonra da elbisesini yukarı çekti. Topuklarının üzerinde, kızın açılmış bacaklarının arasına oturdu, onu dik bir pozisyona çekti ve mor elbiseyi yukarı, yukarı, kızın üzerine başını ve uzağa. Elleri kızın külotuna gitti.

Elleri kemer tokasının üzerindeyken, parmakları çok küçük külotunun lastiğini test ediyordu. Külotlar, kemer tokasının açılmasından daha hızlı çıkıyordu; kendini çılgınca, çılgınca tekmelerken buldu. Sonra tekrar kemerin peşinden gitti ama kemer hareket etmiyordu. O kemeri, o fermuarı geçme ihtiyacını inleyerek dile getirdi.

"Sakin ol," diye fısıldadı. "Sakin ol."

"Kolay olsaydı çıplak olurdun," diye karşılık verdi, nefesi düzensiz geliyordu.

Sean kıkırdadı. "Bekle," dedi, ona elini uzattı ve kot pantolonunu çıkardı. Tüm giysileri bir anda odanın içinde savruldu ve çıplak, ateşli ve nefes nefese birbirlerine sokuldular. Adamın dudakları kızın göğsüne gitti, dili bir meme ucunu canlandırmaya çalışırken, kızın eli hemen adamın etrafına dolandı ve adam ürpererek inledi. Ağzılar tekrar birleşti, bedenler sıkıca kenetlendi, adam elini aşağıya kaydırды. Parmakları yumuşak bir şekilde kadının içine kaydı ve kadın elinin üzerine kapandı. "Evet," diye inledi adam takdirle. "Tamam. Tamam. Tamam. Sadece bir saniyeye ihtiyacım var, tatlım. Dayan biraz."

Kadından uzaklaştı ve yerden kot pantolonunu aldı, cüzdanını salladı, hızlıca karıştırdı ve bir prezervatif buldu.

Ona dokunmadığı o anda Franci dondu kaldı. Koyu renk gözleri irileşmiş, vücudu onun yokluğunda aniden soğumaya başlamıştı. Geçici akıl sağlığı. Odanın karşısındaki masanın üzerinde duran kıızıyla kendisinin resmini fark etti ve gözlerini kapatıp bacaklarını birbirine kenetledi. Bunu yapamazdı, ne kadar çok olursa olsun... Prezervatifi hiç unutmamıştı; çocuk istemiyordu. Bir kere unutmuştu işte... Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?

Ama sonra geri döndü, ona yaslandı, büyük, sıcak, sert bedeniyle onu sardı. Bileklerini kavradı, ellerini başının üzerine çekerek orada tuttu, stratejik olarak yerleştirilmiş bir diziyle bacaklarını nazikçe ayırdı ve dudaklarına yapıştı. Ah...diye düşündü. Hatırladığı şey buydu - o ağız, o dudaklar, tüm o hisler. Sean. Tutku. Açlık.

Onun kendisini öpmesine, dilinin girmesine izin verdi. Ama tepkisi soğumuştı; ne yaptığı konusunda endişeliydi!

Sean onun dudaklarını bıraktı ve gözlerinin içine bakarak üzerine çıktı. "Uh-oh," dedi. "Düşünüyorsun. Birdenbire düşünmeye başladın."

"Bu şimdi olmamalıydı," diye fısıldadı zayıf bir sesle. "Oh, oluyor," dedi adam. "İnanın bana, bu oluyor."

"Bu durum her şeyi çözmeyi daha da zorlaştıracak," dedi.

"Bir süreliğine sorunları boş ver. Düşünmeyi bırak. Sadece istediğin o başka yere geri dön."

"Yapabileceğimden emin değilim," dedi başını hafifçe sallayarak.

Dudaklarına önce yumuşakça, sonra daha sert dokundu. Diliyle dudaklarında gezindi. "Elbette yapabilirsin," diye fısıldadı. "Kimse senin gibi istemiyor Franci. Burada benimle çalış." Ağzını ele geçirdi, sonra parmakları bacaklarının arasındaki en savunmasız noktayı buldu ve kalçalarını ona doğru iterken lezzetli bir inilti kaçtı. Sean'ın becerikli ağzının, yetenekli ellerinin zihnini tamamen uyuşturması ve gevezeliklerini susturması inanılmaz, diye düşündü. Sean onun bileklerini bıraktı; dudakları onun göğsünü buldu ve hassas bir şekilde, uzun, derin bir hamleyle içine girdi, bu da onun nefesini kesip onu eve getirmek için geri itmesine neden oldu.

"Tanrım," dedi bir nefeste. "Oh, Tanrım, oh, Tanrım." Elleri adamın sırtındaydı, onu sıkıca kendisine doğru tutuyor, yavaş ve sert okşamalarla aşağı yukarı hareket ediyordu. Poposunun sert kaslarını kavradı ve onu kendine doğru çekti, içine çekti, onun inlediğini duydu. Her sinir ucu yanıyordu; içinde hemen halledilmesi gereken bir özlem vardı. Tam olarak yapamayacağını düşündüğü şeyi yaptı -Düşünmeyi bıraktı ve vücudunun kontrolü ele almasına izin verdi, onun altında kıpırdandı, inledi, sızlandı, ona yapıştı, güçlü, fırtınalı, vahşi bir pompalamada onunla birlikte gitti, bu onun en derin kısmını o kadar güçlü bir açlığa sürükledi ki, onu soydu

Nefesi kesildi. Nefes nefese kaldı, istiyor, arzuluyor ve ihtiyaç duyuyordu. Bacaklarını onun etrafına doladı, tırnaklarını sırtına geçirdi ve içindeki gerilimin parçalandığını, onu kör edici, nabız gibi atan bir sıcaklıkla yıkadığını, çekirdeğinden her uzvuna aktığını hissetti.

"Ahhhh," diye iç geçirdi. "Ah, tatlım," diye fısıldadı, o kadar yumuşaktı ki kız zar zor duydu. "Oh, bebeğim, işte böyle..." Ve sonra ona sertçe soktu, kendi zevkiyle zonklayarak bıraktı.

Sonra gevşedi, tatmin oldu, onun altında yumuşamış ve zayıflamış bir stres ve özlem yığını. Küçük bir kahkaha attı. Muhteşem bir orgazmıla ilgili bir şey onu her zaman biraz güldürürdü.

Gerçekten de dört yıldır böyle bir şey yaşamamıştı.

"Komik mi?" diye sordu.

"Bile değil," dedi. Sonra tekrar güldü, yumuşakça, hafifçe. "Birden kendimi çok iyi hissettim."

"Şaka yapmıyorum," dedi ve dikkatlice onun üzerinden yuvarlandı, bitkin bir halde yanına uzandı.

Prezervatifi atmak için banyoya koştu, sonra geri döndü ve ona tekrar sarıldı. Birkaç dakika sessiz kaldılar. Sonra Franci yan döndü, dirseğini kaldırdı, adamın yakışıklı yeşil gözlerinin içine baktı ve "Bunu bir daha yapamayız. Sorunlarımızı çözmeliyiz."

"Oh, Tanrım," dedi. "Neden ben?" "Neden sen, ne?"

Sean, "Tamamen mantıksız davranmak için iyi bir zaman değil," dedi.

"Mantıksız olduğumu hiç sanmıyorum ama neden böyle söylüyorsun?" diye sordu.

"Çıplağız," diye cevap verdi. "İkimizin de uzun zamandır yaptığı en iyi seksten sonra çıplağız ve kucaklaşmalıyız. Eskiden sevimli olmak isterdin. Neyin var senin?"

Kadın kaşlarını çatı. "Bunun uzun zamandır yaptığım en iyi seks olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kıyafetlerimi yırttın. Sırtımda yara izleri bıraktın." Ona gülümsedi. "Sadece bir gözlem, şikayet sayılmaz."

"Şey... aslında... Oh, boş ver, bu gerçekten seni ilgilendirmez."

"Köpeğin beni ısırđı," dedi. "Sanırım aşıl tendonumu kopardı."

"Sana söyledim," diye devam etti, "bana yola çıkmamı söylediğinde yaşamayı bırakmadım," dedi, onun cocker spaniel'ile ilgili suçlamasını görmezden gelerek.

"Franci, Franci, ben öyle yapmadım. Gideceğini söyledin, ben de tamam dedim, madem öyle hissediyorsun. Hadi ama, şimdi olmaz. Bu gece olmaz. Ve biriyle seks yapmış olman önemli değil. Ya da yüz kişiyle. Bunu söylediğimi unut. Bunu düşünmek istemiyorum."

"Ben senin gibi yatıp kalkmıyorum," dedi ona doğru kıvrılarak. "Bunu bir daha yapamayız," dedi ama ne kendisi örtünmek için bir girişimde bulundu ne de adam. Orada, birbirlerine sarılmış, çırılçıplak, cinsel ilişki sonrası mest olmuş bir halde yatıyorlardı.

"Sanırım sabah olmadan bunu tekrar yapabiliriz," dedi.

"Hayır, bu işe yaramayacak. Biz sevgili değiliz, Sean. Biz eski sevgililer. Bu yüzden bu kadar iyi gitti. Hepsi bu."

"Hepsinin bu olduğundan şüpheliyim," diye cevap verdi.

"Oh, hepsi bu. Sen ve ben ayrıldığımız zaman bunu oldukça mükemmelleştirmiştik."

"Bahse var mısın?" diye sordu, vücudunu kendi vücuduyla kaplayarak. "İlk seferinde mükemmelleştirmiştik. Ben hatırlıyorum, sen de hatırlıyorsun."

Eğer haklı değilse lanet olsun. Bu karmaşadan çıkış yolunu göremiyordu.

"Küçük bir sorunumuz var. Bir tane prezervatifim vardı, sadece saklamak için. Başka bir tane yok."

Çok kolay gelen bir teslimiyetle içini çekti. "Birkaç tane alabilirim."

"İşte benim kızım."

"Fazla umutlanma."

"Bebeğim, her şey yolunda."

Harika seks Franci'yi sadece iyi hissettirmekle kalmadı, uykusunu da getirdi. İki kez daha seviştiler. Daha yumuşak, daha tatlı ve daha yavaş, ama aynı derecede akıl almaz. Sevişerek saatler geçirdiler. Sonra kendini hem yepyeni hem de çok tanıdık bir şekilde Sean'a doğru itti. Eskiden onunla bu şekilde uyurdu -sırtını Sean'ın önüne yaslar, dudakları boynunu rahatsız ederken başını Sean'ın koluna koyardı. Boynunu öpmek, yalamak ve emmek için uzun saçlarını kenara çekerti, ama şimdi yoluna çıkacak saç yoktu. Adamın kolu kadının beline dolanmış, eli göğsünü kavramıştı. Uzun zamandır ilk kez doğru zamanda doğru yerde olduğunu hissediyordu. Ama muhtemelen yanlış adamla birlikteydi.

Suçlu ve aptal hissetmek için sabah yeterince erken olacaktı.

O yüzden uyudu.

"Hiç yalnızlık çektin mi Franci?" diye sordu boynuna fısıldayarak. "Bensiz?"

Gözleri açıldı ama uyuyormuş gibi yaparak nefes alıp vermeye devam etti.

"Bunu, sensiz yalnız kalmayı hiç düşünmedim," diye fısıldadı. "Ama neden bu kadar boş olduğumu merak edip durdum." Onun boynunu öptü. "Seni pek çok kadında aradım ve neden işe yaramadığını hiç anlamadım. Bunun seni sevdiğim için olduğunu hiç anlamadım."

Bir damla gözyaşına karşı gözlerini kıstı.

Derin bir iç çekerek onu kendine doğru çekti. "Seni Alpler'e kayak yapmaya götürmek istiyorum - eskiden bunun hakkında konuşurduk. Hatırladın mı? Ben de seninle Aruba'ya gitmek istiyorum, dalış yapmak ve kumsalda uzanmak için. Şu ayaklı kulübelere birini alırız, dışarıda sevişiriz."

Adamın derin bir şekilde esnediğini duydu; adam tekrar boynunu öptü.

"Eninde sonunda seni unutacağımı sanmıştım. Seni asla unutamayacağımı bilmiyordum çünkü seni seviyordum."

Sonra konuşma kesildi ve onun hafif horlamasını duydu. Çok yumuşak bir sesle fısıldadı, "Evet, yalnızdım. Hiçbir fikrin yok..."

Sabah altı buçukta, bu kadar iyi uyuduğuna şaşırان Franci yataktan çıktı. Duş aldı, kısa saçlarını havluyla sildi, kot pantolonunu ve tişörtünü giydi. Banyodan çıktığında Sean'ın yüzüstü yattığını gördü, bir kolu yataktan sarkıyordu, çarşafı başının ve omuzlarının üzerine çekmişti ama uzun, kaslı bir bacağı ve çıplak poposu görünüyordu. Duş onu rahatsız bile etmemişti; soğuktan bayılmıştı. Kadın ürperdi. Onu tamamen yıpratmıştı. Dört yıldan uzun bir süredir böyle seks yapmamıştı. Bu tam olarak onların tipik sevişmesi değildi ama Sean'la tipik diye bir şey yoktu. Vahşi olabilirdi. Ya da tatlı. Cesur. Lüks. Asla aynı eski şey değildi. Ve her zaman Franci'nin o anda neye ihtiyacı varsa o olmuştu.

Muhtemelen şimdiye kadar gördüğü en güzel popoya ve sırtında bazı çirkin çiziklere sahipti. Ayrıca Aşil tendonunun tam üzerinde küçük bir köpek ağzının mükemmel izi vardı. Tekrar ürperdi. Tanrım, diye düşündü. Bu işi gerçekten berbat ettim. Şimdi her şey on kat daha karmaşık.

Böyle güçlü bir kimyayı paylaştığı bir adamla tanıştığı için çok minnettar olduğu bir zamanı hatırlıyordu. Şimdi lanetlendiğinden oldukça emindi.

Odadan çıkmadan önce Rosie'yle birlikte çektiği fotoğrafı yüzüstü masanın üzerine koydu.

Rosie'yi almaya gitmeden önce onu kaldırıp biraz konuşması gerekecekti. Franci'nin sinirleri iyice gerilmişti, bu yüzden meşgul olmaya çalıştı, önce Harry'yi verandada besledi, sonra içeriye dönüp mutfakta kahve yaptı. Kahve hazır olduğunda oturdu ve "Cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kontrol yaptırısam iyi olacak" diye düşündü. Sonra Sean'la yapmak üzere olduğu konuşmayı düşündü.

hızlı ve isabetli olurdu. Burada bir çocuğun yaşadığı belliydi. Eğer Rosie'nin yatak odasındaki resmini fark etmemiş olsaydı, hemen yanındaki lavanta rengi yatak odasını asla gözden kaçırmazdı. Yemek odasında ve verandadaki Fransız kapılarının hemen dışında oyuncaklar vardı.

Bu düşünceler beyninde dönüp dururken, onun tepkisinden korktuğunu itiraf etmek zorundaydı. Rosie'yi incitecek bir şey olursa kendini asla affetmeyecekti ama yine de hayatında bir daha asla dün geceki gibi bir gece geçiremeyeceği düşüncesinden korkuyordu. Çünkü ne yaptığını öğrendiğinde önce öfkelenecek, sonra da çekip gidecekti.

Franci'nin yatağında Sean bir iniltiyle yuvarlandı ve gözlerini açtı. Kahve kokusu almıştı. Kız onun önündeydi. Bir sonraki düşüncesi, belki de onu buraya geri getirebileceğiydi. Yakında. Tabii gücü yeterse. En son ne zaman böyle bir gece yaşadığını hatırlamıyordu. En az dört yıl önce, diye düşündü gülümseyerek. Yavaşça doğruldu. Kot pantolonunu bir sürü kıyafetle birlikte yerde buldu. Tökezleyerek banyoya gitti ve aynaya baktı; evet, bu oydu. İyi, yine halüsinasyon gördüğünden korkuyordu. Ağzını çalkaladı, işedi, sonra kot pantolonunu çekti.

Sean Franci'yi kahvaltı barında, dumanı tüten bir fincan kahvenin arkasında otururken buldu ve aklına gelen ilk şey onun sıradan bir kız gibi göründüğüydü; yanakları pembeleşmiş, dudakları saatlerce öpüşmekten pembeleşmiş ve şişmişti, yüzünde masumiyet ve neredeyse utangaçlık karışımı bir şey vardı ama o bir iblis aşığıydı. Bir fenomen. Gece boyunca aynı anda hem ölüme hem de sonsuzluğa sürtünmüş gibi hissettiği zamanlar oldu. Bir adım attı; hiç konuşmadan önce o ağzı öpmeye niyetliydi.

"Konuşmamız gerek," dedi.

Tanrım, yine düşünüyordu. Birbirlerine tamamen zıt oldukları bir alan varsa o da Franci'nin her şeyi çok ciddiye almasıydı. Öte yandan o, her şeyi

hiçbir şey hakkında ciddileşmiyordu ve bu onu çıldırtıyordu. Olduğu yerde durdu ve yönünü bulmaya çalışarak orada öylece dikildi. "Bir fincan kahve alabilir miyim, lütfen? Başlamadan önce?"

"Buyurun," dedi başını tencereye doğru eğerek.

Tezgâha yaslandı ve birkaç yudum alarak kafasını boşaltmaya çalıştı. O da birkaç yudum aldı ve sessizliğini korudu. Yüzündeki ifadeden dün geceyle ilgili bir dram yaşanacağını anlayabiliyordu. Zihinsel olarak kendini hazırladı; kız bunun tekrar bir araya gelecekleri anlamına gelmediği konusunda onu uyaracaktı. Bunu bütün gün söyleyebilirdi; onunla tartışmayacaktı. Ama gitmeyecekti; onun bir kez daha kendisinden uzaklaşmasına izin vermeyecekti.

Franci de düşünüyordu. Belki de en iyisinin ağzından kaçırmak olduğunu düşündü-Sean, seni terk ettim çünkü hamileydim. Bir kızım var, senin kızın. Sana daha önce söyleyemediğimi hissettiğim yirmi nedenim var ve ben-

Tam o sırada ön kapıdan bir ses geldi ve Franci'nin nefesi kesildi. Ne olduğunu anında anlamıştı. Franci ve Vivian arasında bir anlaşma vardı. Vivian kaldırımın sonundan gazeteyi almak için dışarı çıkacak, Franci'nin evine bakacak ve eğer garaj yolunda bir araba varsa, Rosie'nin büyükannesinin evinde uzun ve sakın bir kahvaltı yapmadan annesine koşarak gitmesine izin verilmeyecekti. Ve yolu temizlemek için hızlı bir telefon görüşmesi.

Garaj yolunda araba yoktu! Sean'ın arabası caddenin karşısına, kaldırımın kenarına park edilmişti.

Rosie sırtıarak ve kırmızı buklelerini zıplatarak kapıyı itti. "Anne, büyükannemin güzel kanepesinde korkunç bir moobie izledik ve pizza yedik!" Ceketinin düğmeleri bile iliklenmemiş halde Franci'ye doğru koştu ve Franci ona uzandı. Rosie kollarını Franci'nin boynuna doladı ve Franci onu kaldırdı, şiddetle kucakladı, ileri geri salladı. Kızını kollarına aldığı anda artık korkmuyordu. İşte bu

Rosie ve Franci'yle olan ilişkisinin dünyadaki diğer hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Günaydın, tatlım," dedi Franci. "Büyükanne'nin uyumasına izin vermedin, değil mi?"

Kıkırdarak başını salladı. Sonra küçük mutfaktaki ocağa yaslanmış olan Sean'ı gördü. Bir elinde kahve fincanı tutuyordu; yeşil gözleri geniş ve sabitti, ağzı şaşkınlık ve inanmazlık içinde açıktı.

"Gömleği nerede?" Rosie sordu.

Franci Rosie'yi daha sıkı bir şekilde kucağına çekti, bir bacağını onun iki yanına koydu. "Sanırım bir şey unuttu," dedi. "Rosie, bu Sean. Sean, bu benim kızım Rose."

Rosie annesini düzelterek, "Geniş bir dilek Rose," dedi.

"Doğru," dedi Franci gülümseyerek. "Benim vahşi İrlanda Gülüm."

"Anne, Iwish ne demiştin?"

"Bir ülke. Gözlerin gibi yeşil olan güzel bir ülke." Sean'a baktı. Şok halindeydi. Rosie'nin önünde onu hayata döndürmek zorunda kalmayacağını umuyordu.

Franci ayak seslerini duydu. Kapı gıcırdayarak daha da açıldı ve kapı tokmağı tıkırdadı. "Aman Tanrım, Franci, anahtarlarını kilitte unutmuşsun! Pek güvenli sayılmaz! Ve muhtemelen kilitli de değil, çünkü Rosie-"

Vivian, Sean'ı gördüğünde olduğu yerde durdu. Yutkundu.

"Anne, Sean'ı hatırlıyorsun, değil mi?"

Sean kendini toparladı. Gözleri artık geniş değil, kısıktı ve ağzı mutsuz bir gülümsemeyle sabitlenmişti. "Vivian," dedi başını sallayarak. Sonra fincanından bir yudum aldı.

"Sean," dedi Vivian, Sean'ın yüzündeki mor çürüğe bakarken eli yanağına gitti.

"Güzelce iyileşiyor," dedi Sean. "Nasılsın Viv?"

"Güzel," dedi biraz zayıf bir sesle. "Çok iyi. Teşekkür ederim." "Anne, o düştü mü?"

"Evet, zavallı şey. Ama iyi olacak. Benim için bir şey yapar mısın, fıstık? Sean gitmeden önce onunla bir fincan kahve içmek istiyorum. Kahvaltını büyükannende yapar mısın? Sonra gelip seni alırım, sonra da odalarımızı temizledikten sonra Harry'yi köpek parkına götürürüz, sonra da belki bir şeyler pişirip en iyi filmlerinden birini izleriz."

"Aww," diye sızlandı.

Vivian otoriter bir tavırla, "Hadi Rosie," dedi, sesinde bir parça panik vardı. "Yumurtaları çırpmana izin vereceğim. Hadi, hemen şimdi." Rosie'yi Franci'nin kucağından aldı ve o kadar hızlı kapıdan çıkardı ki neredeyse bir sihir numarasıydı.

Böylece Franci ve Sean küçük bir mutfakta, sağır edici bir sessizlik içinde ayakta durdular. Saniyeler geçtikçe kimse kıpırdamadı. Sonra Sean kahve fincanını kaldırdı ve ikisinin de fincanlarını doldurdu. Bir bar taburesi çekip oturdu. Kadının gözlerine odaklandı ve bekledi. Kız konuşmayınca, "Bana yapmadığını söyle-?" dedi.

Cesurca başını salladı. "Tam sana söylemek üzereydim ki ön kapıdan içeri girdi. Rosie hiçbir yere yürüyerek gitmez."

"Tam da bana söylemek üzereydin? Olaydan birkaç yıl sonra mı?"

"Sana bir bağlılığa ihtiyacım olduğunu, bir çocuk istediğimi söyledim... çocuklar. Sen kararlıydın, benimle aynı şeylerle ilgilenmiyordun."

"Hamile olman gibi birkaç şeyi atlamış olabilirsin. Bu kızıl saçlar ve yeşil gözler nesillerdir ailemde var."

"Gerçekten sana söyleyeceğimi mi düşündün? Tüm bu fikir hakkında böyle davrandıktan sonra?"

"Gerçekleri bilmiyordum," dedi ses tonuna sızan öfkeyle.

"Nasıl olduğunu hatırlıyor musun? **Ağladığımı** ve bunun benim için en önemli şey olduğunu söylediğimi ve senin de başka önemli şeyler bulmam gerektiğini söylediğini hatırlıyor musun?"

bir şeylere bulaşmadığın için mi? Bana kapının kıcıma çarpmasına izin vermememi söylediğini hatırlıyor musun?

'Hiç şansın yok!' dediğini hatırlıyor musun? Bu hayatta olmaz' dediğini hatırlıyor musun?" "Ve bana bir çocuk olduğumu, asla büyümeyecek sorumsuz bir serseri olduğumu söylediğini hatırlıyor musun? Eğer bir yuva kurup bir eş ve çocuk sahibi olamazsam ilgilenen içinde israf herhangi birdaha fazla zaman üzerinde Ben mi?

Hatırladın mı Franci? Ama bana hamile olduğunu söylememiştin!"

"Yapamadım! Korkuyordum!"

"Ah, İsa, Meryem ve Yusuf, korktunuz mu? Benden korkmak için hiçbir nedeniniz yok!"

"Benimle evlenmeden korkuyordum!" "İstediğin buydu!"

"Hamile olduğum için benimle evlenmeni istemedim! Benimle evlenmeni istedim çünkü beni seviyordun!"

"Seni sevdim! Sadece evlenmek istemedim!"

"Ya da çocuk sahibi ol!" diye bağırdı. Gözlerini kıstı ve sakinleştirici bir nefes aldı. Sessizce konuştu. "Bizimle sıkışıp kalmanı istemedim. Daha da önemlisi, evliliğimizin her günü yaptığımız kazadan pişmanlık duyarak seninle sıkışıp kalmamızı istemedim. Ben çocuğumu istedim. Onu istendiğini bilerek büyütmek istedim. Sevildiğini. Bunu asla anlayamayacaksın Sean, anlamayı da beklemiyorum ama reglim beş dakika geciktiğinde onu sevmeye başladım. Tutkuyla. Ve bu gün geçtikçe arttı. Senin de onu aynı şekilde seveceğinden yüzde yüz emin olamasaydım, sana bir şans vermek istemezdim."

"Bana hiç söylemeyecek miydin?" diye sordu. "Eğer sana rastlamasaydım, sen-"

"Evet, sana söyleyecektim. Zorunda kalacaktım-Rosie daha yeni sorular sormaya başladı. Bundan korkuyordum ama sana söyleyecektim."

"Korktun mu? Ne kadar kızacağımı bildiğin için mi?"

Bir kahkaha attı. Bazen çok kalın kafalı oluyordu. "Hayır, Sean," dedi sabırla. "Kızgın olman umurumda değil

Bana. Rosie'ye zarar vermenden korkuyordum. Onu reddetmenden. Onu görmezden gelmenden. Kalbini kırmandan."

Sean'ın yüzünde yine o sersemlemiş ifade vardı çünkü olanları sindirme konusunda henüz o kadar ileri gitmemişti. Aklında Franci'nin hamile olduğunu yeni öğrenmişti ve kendisine söylenmemiş olması onu gerçekten kızdırmıştı. Ama hayat ileri sarılmıştı; Franci neredeyse dört yaşındaydı ve babasıyla ilgili sorular soruyordu. Bir babanın dört yaşındaki bir çocukla ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bekar bir babanın ne yaptığı hakkında daha da az fikri vardı!

"Yapmayacağım," dedi, her ne kadar cehaletinden dolayı yapabileceğinden korksa da. "Ben olsam bunu yapmazdım."

"Teşekkür ederim," dedi Franci. "Eğer onu fazla görmek istemiyorsanız, zarar görmemesi için bunu aşmanın yollarını bulabilirim ve eğer-"

"Franci," diye neredeyse havlayarak onu durdurdu. "Bana bir dakika ver, olur mu?" Bir nefes aldı. "Hamile olduğunu yeni öğrendim!" Kafasını salladı, temizlemeye çalışıyordu. "Ona henüz söylemedin mi?"

Franci başını salladı. "Henüz değil."

"Tamam, önce bunu sindirmeme izin vermelisin - sanırım şoktayım. Sonra işleri nasıl yürüteceğimizi konuşuruz. İşleri yoluna koymak için biraz zamanımız olduğunda, o zaman ona söyleriz. Ama önce-" Derin bir nefes daha aldı. "Senin bu fikre alışmak için birkaç yılın oldu. Benimse birkaç dakikam vardı." Tek kaşını kaldırdı ve ona baktı. "Ve fazla uyuyamadım."

Kendine rağmen kızardı.

"Şimdi giyineceğim. Ben gidiyorum. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Biraz temiz havaya ihtiyacım var ve sen de 'geniş dilek gülüne' söz verdin. Seni bu gece arayacağım." Başını öne eğdi. "Şimdi bana bir telefon numarası verecek misin?"

"Elbette," dedi.

"Ben hazır olana kadar ona söyleme, Franci."

"Ona anlatmaya yardım etmek ister misin?" diye sordu, açıkçası şaşırmıştı.

"Bilmiyorum," dedi dürüstçe. "Sadece düşünmek için biraz zamanım olana kadar ona söylemeni istemiyorum. Kafamda bazı şeyleri çözmek istiyorum, sonra..." Yarım bir gülümseme verdi. "Rose mu? Neden ona Rose adını verdin?"

"O saçlar," dedi gülümseyerek. "O saçlarla dolu bir kafayla geldi. Saçlarını görene kadar ona Taylor adını vermeyi düşünüyordum."

O da tam olarak gülümseyemedi. Sonra kahvaltı barından geri çekildi ve kıyafetlerini toplamak için yatak odasına gitti. Mutfaktan topallayarak çıkarken, sırtında bıraktığı çizik izlerini gördü ve yüzünü buruşturdu. "Oh, Tanrım," diye fısıldadı, utanç içindeydi. Mutfağa geri döndüğünde tamamen giyinmişti ama gömleğinin düğmelerini ilikleyemiyordu. "Lütfen, neye karar verirsen ver, Rosie'yi ilk düşüneceğin şey yap. Onun duyguları, onun küçük kalbi."

"Neye karar verirsem?" Sean sordu. "Yani bir çeşit seçim mi var? O benim, değil mi? Vereceğim hiçbir karar bunu değiştirmeyecek, değil mi?"

"O senin. Bunu saklamam mümkün değil."

"O zaman onun kalbi için endişelenmene gerek yok," dedi. Deri ceketini parçalanmış gömleğinin üzerine ilikledi. "Benim için numarayı yaz. Ne zaman yatıyor?"

Franci numarayı bir not defterine karaladı. "Sekiz ya da daha fazla."

"Seni sonra ararım, konuşuruz," dedi ve gazeteyi aldı. Ve dokunmadan, sarılmadan, öpmeden ya da en küçük bir sevgi gösterisi yapmadan evden ayrıldı.

Altı

Sean Franci'den ayrıldığında Pazar sabahı saat sekiz bile değildi, bu yüzden açık bir bar bulma umuduyla birkaç saat boyunca Eureka ve Arcata'da dolaştı. Elbette Sean'ın zamanını geçirmeyi tercih ettiği türden şık bir bar Pazar sabahı ya da sabahın erken saatlerinde açık değildi, ama bir tane bulabilirse bir batakhaneyle razı olmaya hazırды.

Hamile olduğunu düşünüp duruyordu. Sonra kendine hatırlattı, artık hamile değildi. Bir çocuk vardı, küçük bir kız. Franci ona böyle bir şeyi nasıl yapabiliirdi? Adamım, sert bir içki iyi giderdi.

Hemen yapması gereken birçok şey ona saldırdı. Bir adım atmalı, Franci'ye evlenme teklif etmeli ve bir şekilde baba olmalıydı. Doğduğundan beri bir babası olmayan küçük bir kıza baba gibi davranmak zorundaydı. Küçük çocukları olan pek çok arkadaşı olmasına rağmen, dikkat etmemişti; bunun nasıl yapıldığından emin değildi. Yapmak istediğı bir şey de değildi! Sonra ailesine söylemesi gerekecekti ve başta annesi Maureen olmak üzere hepsi çılgına dönecekti.

Francine'i karısı olarak Beale AFB'ye taşınmaya ve tam zamanlı olarak onunla yaşamaya ikna etmek için kızgınlığını uzun süre üzerinden atması gerekecekti ve bunu yapmak için sadece beş haftalık izni vardı. Ortak çek hesabı, kirli çamaşır sepetini paylaşma, birbirlerinin nerede olduğunu her zaman bilme, çocuk bakımı sorunlarını çözme. Belki onu ev kadını olmaya ve her şeyle ilgilenmeye ikna edebilirdi.

Sean klostrofobik hissetmeye başladı.

Cep telefonu cebinde titredi ve sonra küçük bir ping sesi çıkardı. Çıkarıp baktı, Cindy'den bir mesaj gelmişti. Uzun bir mesajdı; araba sürerken okumaya çalışmadı. Aslında hiç okumayabilirdi. Asla.

Cindy çok kısa süreli bir kız arkadaş olmuştu. Luke'un yanına gitmek için ayrıldığında, zaten pek de iyi başlamayan ilişkilerini bitirmiş olmalıydı. Bunun yerine Sean, Sean olarak, Cindy ondan çok hoşlandığı ve bu da düzenli seks anlamına geldiği için ilişkilerini bir süre daha düşünecek kadar canlı tutmuştu. Cindy üste çalışan bir sivildi, yirmi beş yaşındaydı ve sevimli sayılırdı. Bir Cuma gecesi subaylar kulübünde tanışmışlardı. Kız yirmi saniye içinde sıfırdan çırılçıplak hale gelmişti - o gece onun yatağındaydılar. Daha iyisini bilmesine rağmen, o geceden sonra kızı birkaç kez dışarı çıkarmıştı. Adam ilişkinin bir yere gitmeyeceğini biliyordu ama kız bilmiyordu. Onu aramaya, beklentileri olmaya, ciddileşmeye başladı. Onu yavaşlatmaya çalıştı ama kız çok istekliydi ve kolay kolay vazgeçmiyordu. Sean çoğu zaman bir centilmendi ve istediği zaman aramalarına veya mesajlarına cevap veriyordu ve bu muhtemelen başka bir hataydı. Bu yüzden ona kardeşinin yanına gideceğini, birkaç ay orada kalacağını ve bunun arayı soğutmak için iyi bir zaman olacağını söyledi. Sabit bir kızla ilgilenmiyordu.

İlgileniyordu. Sesli ve yazılı mesajlar bıraktı.

Günde en az bir kez telefonunu açıyor, bazen neşeli bir şekilde nasılsın diyor, bazen de çaresiz bir şekilde neden beni aramıyorsun, seni çok özledim diyor.

İstediği şey Franci'den "Buraya gel, açıklayabilirim" diyen bir mesajdı. Ama bunu alması pek mümkün değildi. Franci onu sadece sorumluluk almak için istemiyordu. Onu sonuna kadar istiyordu, kendisini ve bebeğini istiyordu. Çocuk sahibi olmak istemeyen bir erkek olmak bir tür suç muydu? Büyük aileler kurmak istemeyen pek çok erkek tanıyordu! Bu onu kötü biri yapmazdı.

Sean kendini Luke'un Virgin River'daki evine doğru giderken buldu. Ve tüm bunlardan önce Franci'yle birlikte olduğu adamdan gerçekten hoşlandığını düşünüyordu. Ve yaptığı plan da hoşuna gitmişti. Seyahat etmek, onunla fevkalade maceralı şeyler yapmak istiyordu: dünyayı görmek, Alplerde kayak yapmak, mercan resiflerinde şnorkelle yüzmek, berrak, ılık sulara dalmak, parasailing, balon, dört teker, motosikletle kros yapmak, dağa tırmanmak. Hiçbir şeyi göz ardı etmemişti. Franci de harika vakit geçiriyor gibiydi; birlikte iyiydiler. Bir hava kuvvetleri pilotu ve bir hemşire, hayatın sunduğu tüm eğlencelerin tadını çıkarabilecek kadar iyi bir geliri bir araya getirmişti.

Yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu. Ona söylemeden. Bunu yapmakla hata etmişti. Hatalı olan Franci'ydi, o değil. Dürüst davranmıştı!

Kasabadaki tek oyun olan Jack's Bar'a yanaştı. Açık tabelası yanıyordu. Sean içeri girdi ve mekânı terk edilmiş buldu. Bara gitti ve gülümseyen Jack'e merhaba dedi.

"Günaydın," dedi Jack. "Kahvaltı?"

"Bir shot Chivas, eğer sorun olmazsa."

Jack kaşlarını kaldırdı. "Bana uyar," dedi ve bir bardakla şişeyi aldı. "Zor bir gece miydi?"

Güzel gece, diye düşündü Sean. Belki de onu en çok kızdıran şey buydu, Franci'yle o eski, tanıdık, olağanüstü, akıllara durgunluk veren seksi yaşamış ve şöyle düşünmeye başlamıştı: Evdeyim, evdeyim, kadınım! İşleri nasıl yoluna koyacaklarını formüle etmeye başlamıştı; onu hayatlarının iyi olduğuna ikna edecekti; onun yanında güvende olduğuna inandıracaktı. Onu seviyordu; onunla bir hayat yaşamayı dört gözle bekliyordu. Evliliğin ve çocukların tuzakları onu tedirgin ediyor, hapsolmanın tüm eğlencesini emeceğini hissetmesine neden oluyordu. Ama onu hayatında tutmanın bedeli buysa, ödün verebilirdi. Evlilik meselesini halledebilirdi ama şu aile meselesine belki de yıllar vardı.

Tekrar düşün, aptal, diye vicdanı onu azarladı. İşte burada. Senin Geniş Dilek Gülün.

"Sean?" Jack içkiyi onun önüne koyarak sordu. "Ah.

Teşekkürler. Sadece aklımda çok şey var."

"Oh," diye yanıtladı Jack. "Pazar sabahı saat 10:00'dan önce kafamı boşaltmak için viskiye başvurmadığımı söyleyemem. Bir ya da iki kez." Sonra iyi bir barmen gibi arkasını döndü ve barın arkasına geçti.

Sean ceketini kapalı tutuyordu çünkü gömleğinde düğme yoktu ve çıplak göğsünün dışarı çıkmasını istemiyordu. Bir viskiyle otuz dakika geçirdi, tüm bunların Franci'nin suçu olduğuna ve ne yapması gerekiyorsa yapacağına kendini ikna etti, ama Franci'nin bu aldatmaca için ondan af dilemesi gerekecekti. Ve bu sadece başlangıçtı! Bunu yaptıktan sonra, Rosie üç buçuk yaşına gelmeden ve onun ortalıkta olmadığını bilecek kadar büyümeden önce neden onunla temasa geçip Rosie'den bahsetmediğini açıklamak zorunda kalacaktı! Bu affedilemezdi!

Başını umutsuzca salladı ve bir dakika, çocuk istemiyorsun ve çocuğun olduğunu bilmediğin için kızgınsın, diye düşündü. Kafası karışmıştı. Kafası çok karışık.

"Ah, Sean?" Jack sordu. Sean başını kaldırdı. "Şunu senin için tazeleyebilir miyim?"

"Evet," dedi bardağı ileri iterek.

Jack bir kadeh doldurdu ve "Dinle, bir şeye ihtiyacın olursa Vaiz mutfakta. Bir saat kadar yan odada dolaşacağım, sonra dönerim."

"Yan kapı mı?" Sean sordu.

"Evet. Yeni bakanla tanıştın, değil mi? Luke ve Shelby'yi evlendiren adamlar? Biz pek kiliseye bağlı değiliz ama Noah iyi bir insan ve fena vaaz vermiyor. Vaiz ve ben, pazarları değiş tokuş yaparız. Eşler gitmeyi sever. Kiliseyi desteklemek için elimizden geleni yapıyoruz. Bence devam ettirmeliyiz. Ayrıca, beni suçlu hissettirdiğinden çok daha fazla güldürüyor. Bir saate kadar dönerim."

"Elbette," dedi Sean. "Keyfinize bakın."

"Döndüğümde hâlâ buradaysanız, belki Chivas'ın üzerine biraz kahvaltı hazırlayabiliriz."

"Evet, belki," dedi Sean.

Sean orada bir süre daha oturdu, bunun kendi hatası olmadığına odaklandı ve sonunda canı çok sıkıldı. Jack'le daha sonra hesaplaşacağını düşündü ve sızıışmaya karar verdi. Meraktan açıklanamaz bir şekilde kiliseye doğru çekildi. Jack kiliseyi ayakta tutmak için ellerinden geleni yaptıklarını söylediğinde bunun ne anlama geldiğini merak etti. Böylece kilisenin, mabedin arka tarafına açılan ön kapısından içeri girdi.

Neredeyse dolu değildi. Belki yarısı. İnsanların çoğu ön tarafa doğru oturmuştu ama soldaki arka sırada, sakalları göğüs kafeslerini aşan ve atkuyrukları sırtlarına kadar inen birkaç kır saçlı yaşlı dağ çocuğu vardı. Sean koridorun karşı tarafındaki arka sıraya oturdu. Onların yanından dağ yaşamının kokusunu aldı.

İyi tanıdığı pek çok insan vardı: Luke, Shelby ve Art ilk akla gelenlerdi. Mel, Jack ve çocukları; Vaiz'in karısı Paige ve çocukları. Walt Booth önde, Vanessa, Paul ve küçüklerin yanında oturuyordu. Walt'un bayan arkadaşı Muriel'den iz yoktu. Muhtemelen şehir dışındaydı, ki genelde böyle olurdu. Başkaları da vardı, Luke'un düğününde olan insanlar. Ama Sean sessizce içeri girmişti ve kimse dönüp ona bakmamıştı.

Ön tarafta Noah vardı. Kot pantolon, botlar, yakası açık ve kolları kıvrılmış ekose bir iş gömleği, altına da pudra mavisi bir tişört giymişti. Luke'un düğününde giydiği gibi takım elbise ya da cüppe giymemişti. Yanında sabırla onu dinleyen border collie cinsi köpeği Lucy vardı. Nuh canlıydı, yaşayan en inatçı adam olan ve sayısız mucizeye tanık olmasına rağmen İsa'ya bağlanamayan balıkçı Simon'dan bahsediyordu! İnatçılığına o kadar güçlü bir şekilde sarılmıştı ki, neredeyse hayatını değiştirecek en şaşırtıcı bağlılığı kaçıracaktı

milenyumun! Simon tam bir inatçıydı. Noah, Seattle açıklarında Pasifik'te balıkçılık yaptığı yıllardan biraz bahsetmeye başladı ve efsanevi olduğunu iddia ettiği kendi inatçılığından bahsetti.

Ve Sean'ın aklı karıştı. Daha yumuşak olabilirdim, diye düşündü. Bir aileye sahip olma ihtiyacına karşı daha duyarlı olabilirdim. Bunu konuşarak halletmeye çalışabilirdim; onun yerine kötü şeyler söyledim. Dedim ki, "Git o zaman, eğlenmene bak! Başka hiç kimseyle bu kadar iyi olamazsın!" Oh adamım! Telefonlarına cevap vermemesi küçük bir sürpriz!

Küçük bir ses, "Babanı ilk kez dört yaşındayken bulduğunu hayal etmeye çalış!" dedi.

Sean hayallere dalmışken, Noah vaazını tamamladı ve ardından şükran duasından önce birkaç anons yapıldı, Luke Sean'ı görüp kilisede ne yaptığını merak etmeden önce kaçmak için mükemmel bir zamandı.

"Presbiteryen Kadınlar Grubu ilk toplantısını Salı akşamı saat yedide burada yapacak - lütfen gelin ve paylaşmak için bir tatlı getirin. Birisi ayın sırasında bir kreş ihtiyacı olduğunu söyledi, böylece küçük çocukların ebeveynleri benim derin ve unutulmaz vaazlarıma konsantre olabilirler." Bir kıkırdama oldu. "Bu da gönüllüler anlamına geliyor - ilgilenen herkes beni arasın. İhtiyaç sahipleri için Şükran Günü sepetlerini düşünmeye başlamanın zamanı geldi ve Jack Sheridan komitenin başına geçmeyi teklif etti. Gönüllüleri bir araya getirecek ve onlarla birlikte çalışarak paylaşmak istediğimiz kişilerin bir listesini çıkaracak. Yardım edecek bir grup kadın ve erkeğe ihtiyacı olacak. Ve son olarak, son bir duyuru. Kilise sekreterini isteğime boyun eğdirdim ve Ellie Baldwin benimle evlenmeyi kabul etti."

Kahkahalar ve alkışlar kiliseyi doldurdu.

"O cömert bir kadın," diye ekledi. "Henüz benden bir şeyler çıkarabilir. Henüz bir tarih belirlemedik, sadece mümkün olan en kısa sürede, küçük, basit ve-"

Kilisenin önündeki piyanonun başına oturmuş olan Ellie ayağa kalktı. "Ama isteyen herkesi davet edeceğiz."

Gel, değil mi Noah? Bana kalırsa geri kalan her Şey küçük ve basit olabilir. Misafirler hariç."

"Kesinlikle, Ellie. Seni ne mutlu edecekse," dedi. "Ama bu duyuruyu bugün yapmamın nedeni..." Noah cemaate dönerek Şöyle dedi. "Bir ev arıyoruz. İki yetişkin, Ellie'nin iki çocuğu ve bir köpeği karavana sığdırmamızın imkanı yok. Bu yüzden her türlü öneriye açığız! Ve bu son duyuruyla birlikte, baŐımızı eğelim ve-"

Sean kimse onu fark etmeden sessizce kiliseden ıktı. Kilisenin arka tarafına doğru gitti ve hemen dikkat çekmemeye çalıŐmanın bile ne kadar aptalca olduğunu düşündü; Luke onun cipini fark edecek ve Jack birkaç dakika içinde Luke'a Sean'ın kahvaltıda ne içtiğini söyleyecekti - böyle bir Őehirdi. Yine de kilisenin arka tarafında cemaat boŐalana kadar bekledi ve sonra tekrar n kapıya gitti.

Noah eski kamyonetinin arkasına dağ çocuklarını yüklemişti ve açık kapıda durmuş, içeri girmeye hazırlanıyordu ama bir kolunu hâlâ kız arkadaşının ince beline dolamıştı. Sean rahiplere alışkındı; bir vaizin genç ve seksi bir kadınla bu kadar açık bir Şekilde yakınlaŐtıęını görmek onu bir an için Şaşırttı. Kendini büyük bir aptal durumuna düŐürmeden önce ortadan kaybolmasının en iyisi olacağını düşündü.

"Sean?" Noah seslendi. Onu fark etmekle kalmamıŐ, elbette adını da hatırlamıştı. "Birini mi arıyorsun?"

"Boş ver," dedi Sean. "Bağlandığınızı görebiliyorum."

"Bu çocukları eve bıraktıktan sonra bol bol vaktim olacak. Eğer aceleniz yoksa."

"Noah, onları ben alırım," dedi Ellie. "Devam et, Sean'la konuş.

Biraz sonra Jo ve Nick'lerde görüşürüz."

"Emin misin?" Noah Ellie'ye sordu. "nk eminim Sean sadece-"

"Geri dön," diye araya girdi Sean, onun yerine cümleyi tamamladı, çünkü birdenbire gerçekten kötü bir fikir gibi gelmişti

Bir vaizle durumu hakkında konuşmak için. "Geri gelebilirim."

Ellie hafifçe güldü, Noah'nın yanağına bir öpücük kondurdu, kamyonetin anahtarlarını elinden çekip aldı ve "Hadi Noah. Çocukları eve bırakmaktan büyük mutluluk duyarım."

Noah sırtıttı ve onu sıktı. "Sen kusursuz bir dışısın."

"Evet, biliyorum." Kadın güldü. Adam onu eski kamyona bindirdi ve Noah'ın gözleri önünde yola koyuldular.

Noah elini uzatarak Sean'a doğru yürüdü. "Nasılsın?" diye sordu.

"Aklımda birkaç şey var," diye itiraf etti Sean.

"Yardım edebilir miyim?" Noah sordu.

Sean başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Öncelikle, bunu asla bir rahibe götürmezdim."

"Bunun bir iltifat olup olmadığından emin değilim." Noah Sean'ın omzuna güçlü bir el koydu. "Bana en çok nerede rahat edeceğini söyle. Kilise ofisi var, karavan var, Jack'in evi var. Kahve içebiliriz, kahvaltı edebiliriz ya da belki içtiğinden daha fazlasını içebiliriz. Karar senin."

Sean orantısız bir şekilde sırtıttı. "Haberlerle başa çıkmak için biraz Chivas içtim. Baba olduğumu yeni öğrendim."

Noah'nın kaşları kalktı ve gülümsedi. "Hayatta nerede olduğunuza bağlı olarak, bir viski ihtiyacını anlayabilirim. Karavana gidelim. Orada rahatsız edilme olasılığımız daha düşük."

"İyi fikir. Randevu almadığım için üzgünüm."

Noah güldü. "Haberler randevu verdi mi?" diye sordu. "Bu işte esnek olmak zorundayız. Hadi ama."

Sean kısa süre sonra kendini kilisenin arkasındaki biraz dağınık ama rahat karavana yerleşmiş buldu. Noah açık bir dizüstü bilgisayarını kapattı, bazı kâğıtları temizledi ve Sean'a bir fincan kahve doldurdu. "Paltonu çıkarıp biraz kalmak ister misin?" Noah ona sordu.

"Ben böyle iyiyim," dedi Sean, ama gerçekten ısınmaya başlamıştı. Noah'ın masası olarak kullanılan yere oturdular ve Sean

hemen hikayeye daldı. Önce sondan başladı - Franci'yi ayrılıklarından dört yıl sonra nasıl bulduğunu ve onun gitmesine izin vermekle ne kadar aptallık ettiğini nasıl anladığını. Sonra en başa dönerek, bildiği kadarıyla uyumlu olmadıkları tek konuyu açıkladı. Ve son olarak da ayrılmalarına neden olan kavgadan bahsetti.

"İkimiz de söylemememiz gereken şeyler söyledik. İşler çirkinleşti - diğerinin fikrini değiştiremediğimiz için kızgın mıydık yoksa her ikimiz de kendi inançlarımızın arkasında mı duruyorduk bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse Noah, artık bilmiyorum." Ve kahve fincanına bakarken, yollarını ayırmadan önce birbirlerine söyledikleri bazı şeyleri gözden geçirdi. O öyle dedi, bu böyle dedi.

Noah, "Yardım edemem ama fark ettim, elin morarmış ve gözün morarmış," dedi.

"Oh," dedi Sean gülerek. "Oh, adamım, sence-? İmkânı yok Noah, aramızda fiziksel bir kavga yoktu. Ben asla bir kadına ya da çocuğa saldırmam. Ve sadece adil bir kavgada başka bir adama vururum. Bu 'hatıraları' Franci'ye markette rastladığımda ve konuşmak için bir araya gelmemiz konusunda biraz ısrarcı olduğumda aldım. Kolunu tuttum, o sırada Mack kamyonu büyüklüğünde bir adam beni kavunların arasına fırlattı ve yumrukladı. Franci'yi tanımadığı halde onu koruyordu. Sonra Franci beni korumak için onun üzerine atladı. Sonra da hepimiz tutuklandık."

Bir an sessizlik oldu. "Tanrım, Sean, ilginç birkaç gün geçirdin."

"Bir de bana sor. Sonra geceyi onunla geçirdim." Noah ile göz göze geldi, bunun ona kaç Hail Mary'ye mal olacağını söyleyemesini bekliyordu ama Noah irkilmedi bile. "Eve dönmek gibiydi, yemin ederim. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım, sevgilimi yeniden buldum. Ona onu ne kadar özlediğimi, ne kadar sevdiğimi söyledim ve sabah kahvesini yudumlarken kızı geceyi büyükannesinde geçirdikten sonra zıplayarak eve geldi. Franci

Ama o parlak kırmızı bukleler ve güçlü yeşil gözlerden şaşmak mümkün değildi."

"Senin kızıl saçların yok," diye ekledi Noah.

"Ailenin her iki tarafında da var - annem, babamın kız kardeşi, birkaç kuzenim. İnan bana, bu Riordan saçı. Ayrıca, Franci asla-" Sean kahvesinden bir yudum aldı ve boğazını temizledi. Rosie'nin babasının başka biri olabileceği fikrini düşünmek bile istemiyordu. Noah onu dinledi ve bir ara cezveyi getirip ikisinin de fincanlarını doldurdu.

"Evlenmemek ya da çocuk sahibi olmamak konusunda neden bu kadar kararlı olduğunuzu sorabilir miyim?" Noah sordu.

Sean omuz silkerek, "Bunun benim için doğru olduğunu düşünmedim," dedi. "O zamanlar, dört yıl önce, yirmi sekiz yaşındaydım. Franci ile dünyayı gezmek, ikimizin de sevdiği şeyleri yapma özgürlüğüne sahip olmak için koca bir planım vardı. Benim filomda üniversite aşklarıyla evlenen erkekler sadece kamp tatillerine gidebiliyorlardı ve düzenli bebek bakıcısı tutamıyorlardı, bu yüzden Cuma ya da Cumartesi geceleri dışarı çıkmak istediklerinde çocuklara sırayla bakmak zorundaydılar. Barda çok geç saatlere kadar kalırlarsa, eve döndüklerinde kıyafetleri çimenlerin üzerinde yanıyor olabilirdi ve poker gecesi için mutfak kartına ihtiyaçları vardı. Ben böyle bir hayat istemiyordum," dedi. "Buna hazır değildim. Gençtim, hızlı jetlerle uçuyordum, büyük yaşıyordum, güzel bir kadınımdı - istediğim başka bir şey yoktu. Ayrıca," dedi, nefes alıp uzaklara bakarak, "bu fikri kendi başıma bulma şansım olsaydı yardımı olurdu. Anlıyor musunuz? Bana bir ültimatım verdi! Ya şimdi ya da asla. Blöfünü gördüm."

"Sean?" Noah nazikçe söyledi. "Görünüşe göre blöf yapmıyormuş."

"Pokerde daha iyiyim," dedi.

"Umarım," dedi Noah.

"Bu tam bir karmaşa. Bana daha önce söylemediği için ona kızgınım ama aynı zamanda baba olmak istediğimden de emin değilim."

Noah elinin içine öksürdü. "Uh-huh, ama görünüşe göre o gemi çoktan kalkmış."

"Evet, bunun beni ne kadar kızdırdığını bir de bana sor! Ayrıca, tekrar kaçmasına izin veremem. Benden lütfen Rosie'nin kalbini kırmamamı istedi - çocuğa zarar vereceğimden korkması beni çok üzüyor. Bunun benim hatam olduğuna eminim ama daha çok onun hatası olmalı. Benim hatamdan çok onun hatası olsaydı çok yardımı olurdu."

"Biraz bilgi almaya hazır mısınız?" Noah sordu. "Bu ücretsiz bir tavsiye ve hiçbir yükümlülüğünüz yok."

"Devam et," dedi Sean.

"Tüm bunları unutun, geçmişte kaldı. Umarım birbirinizi incitmeden üstesinden gelirsiniz. Şimdi mi? Kızınızı tanıyın. Tüm bu dramanın en önemli kısmı bu. Rosie'yi tanıyın. Baba olmak isterseniz de istemeseniz de babasınız, o yüzden hemen onunla bir ilişki kurmaya başlayın. İkiniz de çok şey kaçıırıyorsunuz."

"Bunu nasıl yapacağım?!"

"Ortaya çık. Onunla konuş. Onunla oyna. Ellie'nin kızının saçına kurdele, toka gibi şeyler takmasına izin veriyorum. Bu ikimiz için de bir bağ kurma deneyimi oluyor, ben aptal gibi görünüyorum, o da kontrolü eline alıyor."

"Ya sorarsa...?"

"Ona sormadan önce söyle," diye öğütledi Noah. "Babası olduğunuzdan eminseniz, onunla tanıştığınız anda söyleseniz iyi olur. İkiniz için de bir alışma dönemi var. Hemen başlayın. Daha önce yaşadığınız onca şey? Seni Franci'den ayıran? Rosie'yle bunun üzerinde çalışmana gerek yok. Sen ve Franci bunu hallededeceksiniz. Bana ihtiyacın olursa ben hazırım. Bu konuda yardımcı olabilirim."

Sean uzun bir süre sessiz bir şekilde ona baktı. Sonunda, "Burada ne yaptığını gerçekten biliyor musun?" diye sordu.

"Biliyorum," dedi Noah. "Aslında papaz okulundan önce danışmanlık eğitimi aldım ve uyguladım. Diplomam ve her şeyim var."

"Luke'a ne söyleyeceğim?"

"Ya her şey ya da hiçbir şey," dedi Noah. "Şu anda en önemli şey diğer insanlara ne söylediğin değil, Rosie'ye ne söylediğin. O küçük bir kız. Farkında olsun ya da olmasın, bir baba istiyor. Bir babaya ihtiyacı var. O kişi sensin. İyi şanslar, bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamak için hızlı öğrenmen gerekecek."

"Bunu bilmesi gereken bir sonraki kişi annem olmalı. Eğer fark etmediyseniz, annem çok sağlam fikirleri olan çok güçlü bir kadındır."

"Annelerle aram pek iyi değildir," diye itiraf etti Noah. "İyi olacaksın. Eminim seni seviyordur."

Sean başını salladı. "İstediği şeyi yapmadığımda kafamın arkasına vurmasına hiç engel olmadı. Katı. Annem çok katıydı. Beşimiz de rahip yardımcısıydık. Çok uzun zamandır torun istiyordu. Bilmeden bu kadar uzun süre torun sahibi olması? Oh, adamım, bunun sonunu asla duymayacağım."

Noah kıkırdadı. "Eğil," diye öğüt verdi.

Pazar sabahları kiliseden sonra Paul Haggerty'nin Jack's Bar'da bir çalışma istasyonu kurması alışılmadık bir durum değildi. İnşaat alanında bir karavanı ve evinde küçük bir ofisi vardı ama burada biraz çalışmayı seviyordu. Dizüstü bilgisayarını barın ucuna kurar, internet bağlantısı için Vaiz'in uydusuna atlar, Jack'le biraz gevezelik ederdi. Karavan kadar kasvetli değildi ve etrafta babacığım şöyle, babacığım böyle diye koşuşturan birkaç çocuk da yoktu. Evdeyken kucağında bir ya da iki çocuk olurdu.

Kiliseden sonra Vanni çocukları eve götüreceğine, öğle yemeği yedireceğine ve uyutacağına söz verdi. Sonra ona göz kırptı ve yine "şekerleme" dedi. Paul barda birkaç iş hallettikten sonra aceleyle eve gitmeyi planlıyordu.

Jack ona bir fincan kahve getirdi. "Büyük proje mi?" diye sordu. "Küçük proje büyük oldu. Ian Buchanan'ın eski Kabin mi? Kayınbiraderi Erin, biraz zaman geçirmek istiyor.

Ama o kesinlikle dışarıda yaşayan bir kız değil. Tamamen yenilenmesini, büyütülmesini ve döşenmesini istiyor. O bana fikirlerinin resimlerini gönderiyor, ben de ona elimdekilerin resimlerini gönderiyorum." Paul başını hafifçe salladı ve boşluğa baktı. "Yaz için gelmeden önce bir kez bile sitede bulunmayı planlamıyor. Meşgul bir avukat tipi." Sırıttı. "Sert bir görev yöneticisi. Yanından pek bir şey geçmez."

"Ona mobilya almak zorunda mısınız?" Jack sordu.

"Hayır." Paul güldü. "İç kısım tamamlandığında Robb & Stucky'den gönderilecek."

"Robb ve kim?" Jack sordu.

"Üst düzey mobilyalar, dostum. Bayan Foley o dağda şık bir şekilde yaşayacak. İlk kar yağmadan önce ek yatak odası ve banyo, çatı ve elektrik tesisatını tamamlamak ve septik sistem için bir çukur kazmak için şu anda çok hızlı hareket ediyoruz. Sanırım bir ayımız daha var ve sonra büyük işleri bitirmeye yaklaşacağız. Eylül'den beri uğraşıyoruz. Ve eğer zorlanırsak her zaman bahar vardır. Kış boyunca bazı iç işler yapacağız."

"Onu hatırlıyorum," dedi Jack. "Biraz kibirli."

"Onunla hiç tanışmadım," dedi Paul. "Oldukça sık olan e-postaları gerçekten işle ilgili, ama avukat olduğu için bu şekilde olacağını düşündüm. Kesinlikle ne istediğini biliyor," dedi ve bir resme tıklayıp dizüstü bilgisayarını Jack'e doğru çevirdi. Ekranda zengin deri mobilyalar, parlak ahşap zeminler, kaba ahşap paneller, şık pencere uygulamaları ve büyük, taş bir ocak ile güzel bir şekilde döşenmiş rustik bir oturma odası vardı. Halılardan örtülere, sanat eserlerinden bibloları kadar aksesuarlar da vardı.

Jack ısıklık çaldı. "İlan'ın kendine ait eski bir odun sobası olduğunu sanıyordum."

"Uh-huh. Taş ustası bir haftadır orada şömineyi inşa ediyor. Bana kalırsa o eski yer eskisi gibi değil."

"Umarım iyi para ödüyordur."

Paul gülerek, "İşi teklif için ortaya koydu," dedi. "Kız ne yaptığını biliyor. Ama ilk kez e-posta yoluyla bir evi tamamen yeniden inşa ediyorum." Bir şeyi gönder tuşuna bastı ve "Bugünlük bu kadar yeter" dedi. Dizüstü bilgisayarını kapattı. "Uyku saatini kaçırmadan önce eve gitmeliyim."

"Çok yakında çizgi filmlerinizi olacak. Eskiden onlara çizgi film derlerdi," dedi Jack. "Şimdi başka bir şey ama yine de çizgi film gibi görünüyorlar. Mel, bunların ebeveynler seks yapabilsin diye icat edildiğini söylüyor."

Paul ilgiyle tek kaşını kaldırdı.

"Dezavantajı ise çizgi film müziğini her duyduğumda odun gibi oluyorum."

Sean, Noah ile sohbet ettikten sonra Luke'ların evine gitti ve evde kendisine tuhaf tuhaf bakan üç beklenti dolu yüz buldu. Hepsi de küçük oturma odasında oturmuş sanki onu bekliyorlardı. Luke, Shelby ve Art. "Ne?" diye sordu. Sanki bilmiyormuş gibi.

"Jeep'in Jack'in evindeydi ama sen ortalıkta yoktun. Dün gece eve gelmedin. Neler oluyor?"

"Bir duş alacağım, sonra da birkaç günlüğüne şehir dışına çıkacağım. Sadece birkaç gün. Geri döneceğim. O zaman her şeyi açıklayacağım."

Ona tam bir sessizlikle cevap verildi. "Pekâlâ, tamam," dedi Luke sonunda. "Ya da her ne sebeple olursa olsun kasabadan ayrılmadan önce bize şimdi anlatabilirsin. Neler oluyor?"

Sean derin bir iç çekti. "Eğer size söylersem, annemle aramı düzeltene kadar o koca çenelerinizi kapalı tutabilir misiniz?"

Luke omuz silkerek, "İhtiyacın olan buysa," dedi.

"Shelby?" Sean sordu, o da başını salladı. "Art?" Adam ona öylece baktı, işin özünü tam olarak anlayamamıştı. "Tamam, işte anlaşma. Franci'nin kuma çizgi çekmesinin bir nedeni olduğu ortaya çıktı -evlilik ve aile yoksa gider. Hamileymiş. Bana söylememişti. Kazara öğrendim."

bu sabah. Onun bir-" Boğazını temizledi. "Bir kızımız var. Rosie. Üç buçuk yaşında."

"Vay canına," dedi Luke inleyerek ve başını ellerine doğru eğdi.

"Ne kadar harika!" Shelby ayağa fırlayarak şöyle dedi. "Oh, ne kadar harika!"

"Rosie henüz benden haberdar değil. Bunu halletmem gerek. Ve anneme söylemeliyim. Phoenix'e gidip ona bizzat söylemem gerekecek çünkü ne yapacağı konusunda hiçbir fikrim yok. Bazı konularda çok dramatiktir. Sanırım anneme söylemektense burguyu tercih ederim."

"Rosie'nin senden haberi yok da ne demek? Dün gece Franci'yle birlikte değil miydin? Bütün gece dışarıda bunu içmeye çalışmadın, değil mi?" Shelby bilmek istiyordu.

"Evet, Franci'yle birlikteydim ama Rosie geceyi sokağın aşağısındaki büyükannesinde geçiriyordu. Sanırım Franci tam bana söylemek üzereydi ki Rosie kapıdan girdi ve Franci'nin kollarına atladı." Ellerini ceplerine soktu ve pişmanlıkla gülümsedi. "Kızıl saçlı, yeşil gözlü. Kendisine Wide Iwish Rose diyor." Omuzları sessiz bir kıkırdamayla sarsıldı. "Ah, DNA konusunda hiç şüphe yok."

"Evet," dedi Luke. "Bir vahiyden bahsediyoruz."

"Evet. Duş alacağım. O yüzden duş alacağım, eşyalarımı toplayacağım, Franci'ye geri dönüp Wide Iwish Rose'umla konuşacağım, sonra da Phoenix'e uçup, yaptığım her kötü şey için beni eşek sudan gelinceye kadar dövecek olan anneme söyleyeceğim."

"Çok heyecanlanacak," dedi Shelby.

Luke ve Sean hep bir ağızdan, "Hayır, yapmayacak," dediler.

"Bir torunu olduğu için mutlu olacak," diye ekledi Sean, "ama üç buçuk yaşında olduğu ve Riordan büyükannesini tanımadığı için mutsuz olacak. Ve Franci'yle evli olmadığım için beni öldürmek isteyecek. Eğer onunla konuşmak için biraz zaman ayırmazsam, kontrolü ele geçirecek. Tam bir baş belası olacak." Art'a dikkatle baktı. "Kıç bir küfürdür. Bir daha söylemeyeceğim, sen de söyleme."

"Hangilerinin küfür olduğunu biliyorum," dedi Art öfkeyle. "Bazen çatıyı tamir ederken sidik bok demiyoruz, değil mi Luke?"

"Bu doğru, Art. Biz öyle demiyoruz. İyi ki hatırladın." Luke gözlerini devirdi. Sonra başını tekrar Sean'a doğru çevirdi. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi bunu düzeltmek zorundayım. Franci benimle evlenmek zorunda kalacak. Ya da başka bir şey."

Shelby güldü ve hemen ağzını kapattı. Sean ona ters ters bakıyordu, o da "Düşünüyordum da, evlenme teklifi üzerinde biraz çalışacaksın, değil mi? Çünkü evlenme teklifleri arasında o berbattı."

Sean dişlerini sıktı. Bütün bu olanlar ondan çok daha büyüktü. "Ben gidip duş alacağım." Sonra merdivenleri ikişer ikişer çıktı, kızıyla biraz zaman geçirebilmeyi ve Luke onu ele vermeden önce Phoenix'e gidebilmeyi umuyordu.

Yedi

Dan Brady Jack's'e girdi ve bara doğru ilerledi. Shady Brady'sini kafasından çıkardı ve yanındaki tabureye oturttu. Pazar öğleden sonrasının erken saatleriydi ve mekândaki tek kişi oydu. Preacher'ın arka taraftan gelmesi bir dakika sürdü.

"Hey, Brady," dedi Vaiz, bir peçeteyi barın üzerine fırlatarak. "Pazar günleri seni kasabada pek görmüyorum. İzin günün, değil mi?"

Dan başıyla onayladı. Paul Haggerty için çalışıyordu ve ustabaşı pozisyonuna terfi etmişti, bu sadece daha fazla sorumluluk değil, aynı zamanda daha fazla çalışma saati getiriyordu. Haftada beş buçuk gün işteydi ve bu yarım gün, Cumartesi, genellikle tam güne yayılıyordu. "Bir kahveye ne dersin?"

"Tamamdır," dedi Vaiz, içini dökerek. "Pazar günleri genelde kız arkadaşınla randevun olmuyor mu? Yoksa Cheryl sonunda akıllanıp seni terk mi etti?"

Normalde ciddi olan Dan sırıttı. "Benimle burada buluşacak." Saatine baktı. "Yaklaşık yirmi dakika içinde. Sheridan nerede? İzin mi alıyor?"

"Pazar öğleden sonraları gibi hafif günlerde ayrılıyoruz. Mel'in onun için uzun bir yapılacaklar listesi var." Vaiz bara yaslandı. "Cheryl'i görmek güzel olacak. Onu buralarda pek göremiyorum."

Dan biraz özür dileyerek iri adama baktı. "Ziyarete geleceğinden şüpheliyim, Preach. Ayık kaldığından beri içki içtiği günlerin anılarından uzak durmayı seviyor."

"Evet, bunu anlıyorum. Yine de bizim kaybımız."

"Bugün büyük bir anıyla yüzleşmeyi planlıyor," dedi Dan. "Eğer fikrini değiştirmezse. Eski evine bakmak için kasabaya geliyor. Uzun zaman önce tedavi için ayrıldığından beri sadece birkaç kez içeri girmiş. Bugün bir göz atacak ve eğer evini beğenirse satmak için bir emlakçıyla konuşacak."

"O zaman o Shady Brady'ni asmak için ne yapacaksın?"

"Yakınlarda başka bir yer bulurum. Buralarda çalışıyorum, benden o kadar kolay kurtulamazsınız."

Bir an sessiz kaldılar. Vaiz düşünüyordu. Konsantre olduğu her zaman anlaşıldı; kalın siyah kaşları birbirine kenetlenir, gözleri kısılr, çenesi hafifçe gerilirdi. Sonra ağızındaki baklayı çıkardı. "Belki bir ara benden Cheryl'a o zor günleri çok düşündüğünü söyleyebilirsin, ama muhtemelen bunu herkesten çok daha fazla düşünüyordur. Buradakiler, ziyarete gelse de gelmese de çoğunlukla onun ne kadar harika biri olduğunu düşünuyoruz. Hepimiz onunla gurur duyuyoruz, onun adına çok mutluyuz. O iyi bir insan. Eğer fırsatınız olursa bunu ona söyleyin."

"Ben yaparım, Preach," dedi. Ve Vaiz'in çok tatlı bir adam olduğunu düşündü.

Vaiz barın üzerine bir termos kahve koydu. "Ben arkada olacağım. Turta yapıyorum."

Dan cüzdanını çıkardı.

"Pah, unut gitsin," dedi Vaiz. "Bu sadece arkadaşlar arasında bir fincan kahve, dostum." Ve sonra gitmişti.

Birkaç dakika sonra barın kapısı açıldı ve Cheryl, "Buradayım Dan. Ben hazırım."

Dönüp ona baktı ve gülümsedi. Kız her geçen gün daha da güzelleşiyordu. Elini tutarak onunla birlikte bardan çıktı. "Yürüdüm, hadi kamyonetine atlayalım," dedi. "Benim sürmemi ister misin?"

Anahtarlarını ona verdi ve yolcu tarafına bindi.

"Hâlâ bunu yapmak istiyor musun?" diye sordu ona, ikisi de kamyonetine bindiklerinde.

Cheryl başıyla onayladı. Cheryl bu evde büyümüşü ve Virgin River'dan taşındığında geride bıraktığı pek çok şeyden biriydi. Ayrıca hastalıklı çocukluğunu, alkolizmini, kötü şöhretini ve sürekli başarısızlığını da geride bırakmıştı. Dan Brady ile tanıştığında umutsuzluk hissi kayboldu. "Seninleyken pek çok şey yapabiliyormuşum meğer."

Dan kiradan kurtulmak için evini yeniliyor ve geliştiriyordu. Dan taşındığından beri evi sadece bir kez görmüştü ve o da anahtarı ona teslim ettikten sadece bir ay sonraydı. O kısa ay içinde ev o sefil çöplük halinden çok daha iyi bir hale gelmişti ama bir daha bakmaya kendini zorlayamamıştı. Değiştirilmiş ve geliştirilmiş olsa bile kapıdan içeri girmek bile onun için korkutucu bir ihtimaldi. Pek çok korkunç anıyı geri getiriyordu. Cheryl on beş yıla yakın bir süreyi çoğunlukla sarhoş bir sersemlik içinde geçirmişti. Ve sıradan bir sarhoş değildi; kasabanın sarhoşuydu.

Dan'e gelince, onun da kendi hayaletleri vardı. Sadece farklı olanları. O bir yetiştiriciydi; hapis yatmıştı.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Dan ona, elini tutarak. "İçeri bile girmeden satılık tabelası asabilirsin. Emlakçı sana tüm iyileştirmelerle birlikte ne kadara satılabileceği konusunda iyi bir fikir verebilir."

"Yapabilirim," dedi. "Bunu görmek istiyorum."

"Emin misin Cheryl? Çünkü ben ileriye gitmemizi istiyorum. Geçmişe takılıp kalmamız için hiçbir neden yok. Geçmişlerimizi yendik. Sadece yeşil bir hafızaya sahip olmalıyız ki o yoldan geri dönmeyelim."

Döndü ve ona şefkatle gülümsedi. Onun elini sıktı. "Bir yılı aşkın süredir ayığım," dedi. "Kendimi iyi hissediyorum. Ayık olduğum en kötü günüm, sarhoş olduğum en iyi günümünden çok daha iyi. Evi görmek, satmak ve seninle bir hayat kurmak istiyorum. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

"O zaman yapalım," dedi.

Altı aydan fazla bir süredir birlikteydiler. Çok yavaş ilerliyorlardı, her seferinde bir bebek adımı atıyorlardı. Sadece birkaç hafta önce ilk gecelerini birlikte geçirmişlerdi ve şimdi uzun vadeli planları onun evini satın Virgin River'ın kenarında yeni bir ev inşa etmektir. Seçtikleri arsa kasabada olmadığı için Cheryl istemediği sürece oraya gitmek zorunda kalmayacaktı. Evi orada inşa etme kararı Cheryl'in tercihlerinden çok Dan'in iş ihtiyaçlarıyla ilgiliydi. Paul için çalışmaya başladığından beri hayatı tamamen değişmişti. Geliri ve sosyal hakları mükemmeldi ama günleri erken başlıyor ve geç bitiyordu. Ayrıca çok fazla fazla mesai vardı, bu da bankada para anlamına geliyordu. İşe yakın bir yerde yaşamak onun için bir avantaj olacaktı.

Evin önünde durdular ve Dan inip kamyonetin etrafından dolaşarak ona kapıyı açtı. Küçük, şirin evin sağlam verandasına doğru yürürlerken elini Dan'in elinin içine koydu. Yeni ön kapıyı açtı ve önce onun girmesine izin verdi. Evi satın taşınabilmesi için altı aydan fazla bir süreyi evi tamamen yeniden inşa etmekle geçirmişti ve yaptığı işten gurur duyuyordu. Cheryl'in görmesi için sabırsızlanıyordu.

Hemen o evin, içinde yaşadığı zaman nasıl bir yer olduğunu hatırladı. Dışarı çıkmanın yolunu bulduğunda otuz yaşındaydı ama anıları gözünün önüne geldi. Bir kere çok kötü kokuyordu. Ne zaman doğru dürüst temizlendiğini hatırlayamıyordu ve şimdi rahmetli olan annesi günde iki paket sigara içtiği için havada sürekli bir duman bulutu vardı. Kapılarda ve pencerelerde o kadar çok boşluk vardı ki, kaloriferi ne kadar yükseltirlerse yükseltsinler kış boyunca hep soğuktu. Yırtık muşamba, eksik banyo fayansları, kapaksız dolaplar, pencere ve duvarlardaki nikotin lekeleri gibi şeylere alışmıştı.

Ama bugün tertemiz küçük bir eve bakıyordu. Ahşap zeminler parlıyordu, duvarlar dokuluydu ve parlak renklere boyanmıştı, aydınlatma armatürleri yeniydi. İçeri girdi

Mutfak çok küçüktü ama ahşap, cam, granit ve paslanmaz çelik aletlerden oluşan bir şaheserdi.

Dan'ın evde sahip olduğu tek mobilya, yeni inşa edilen kahvaltı barına yerleştirilmiş birkaç bar taburesi, yatak odası mobilyaları ve yatak odasında bulunan bir La-Z-Boy koltuktu -Okuma koltuğu. Bazen de uyku koltuğu.

"İnanılmaz," diye fısıldadı. "Sadece inanılmaz. Çok yeteneklisiniz. Evimize ne yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Omuz silkti. "Biraz yardım aldım, biliyorsun. Ve inşa etmeyi severim. Ticaretin içinde doğdum."

Banyonun kapısını iterek açtı; tanınmaz haldeydi. Büyük, özensiz duş, eski ayaklı lavabo ve zincirli sifonlu tuvalet gitmişti. Onların yerine Whirlpool küvet, ayrı bir cam duş, mermer iç döşeme, lavabo ve tezgah vardı. Dan banyoyu söküp yeniden inşa ederken Luke Riordan'ın kulübelerinden birini on günlüğüne ödünç almak zorunda kalmıştı. Paul kablolamasına, Jack tesisat döşemesine, Preacher da küvet, lavabo ve tuvaleti taşıyıp kurmasına yardım etmişti. Dördü birlikte bir gün içinde dolapları kurdu ve bitirdi.

Tüm projenin en iyi yanı da buydu-Dan'ın bir ya da iki yıl önce hiç kimsesi yokken şimdi arkadaşları vardı.

Ve Cheryl'in AA aracılığıyla kurduğu destek sistemi bu dar çevrenin ötesine geçerek büyümüştü. Altı ay garsonluk yaptıktan sonra şimdi devlet üniversitesinin kafeteryasında çalışıyordu. Bir gün diploma alma umuduyla iki ders alıyordu. Cheryl birkaç ay önce grup evinden taşınmıştı ve üç daireye bölünmüş büyük, eski bir Viktorya dönemi evinde küçük bir daire kiraliyordu. Yeni keşfettiği bağımsızlığı ona sahip olduğunu bilmediği bir güven veriyordu.

Etrafında dönerek etkileyici tadilata baktı. Burada ailesiyle birlikte yaşarken, yatak odası eve doğru itilmiş bir barakadan biraz daha fazlasıydı. Dan bir temel dökmüş, odayı çerçevelemiş ve büyük pencerelerle yeniden inşa etmişti. Çamaşır makinesi ve kurutucu

arka verandada bir yer işgal etmişti; şimdi o verandanın etrafı çerçevelenmiş, kapatılmış ve en uçta küçük, ayrı bir çamaşır dolabı olan bir güneş odası haline gelmişti. Cheryl'ın hatırladığı o pis, kirli, yıkık dökük ev artık büyüleyici, güzel, küçük bir evdi.

"Bunun karşılığını sana asla ödeyemem," dedi.

Dan onu kollarına çekti ve öptü. Sevgi dolu bir öpücük olarak başlayan öpücük, her zamanki gibi derinleşti ve daha tutkulu bir hal aldı. "Şanslı değil misin? Yapmak zorunda değilsin."

Kollarını onun boynuna doladı. "Şimdi ne olacak?"

"Emlakçıya bir tabela astırırız. Hemen satılmama ihtimali oldukça yüksek, özellikle de yılın bu zamanında. Satıldığında, kiralamak için küçük bir yer bulacağım. Sen hazır olduğunda -eğer hazırsan- içinde yaşanabileceğimiz bir şey inşa etmeye başlarız."

"Birlikte," dedi. "Zamanı geldiğinde hazır olacağım."

Dan bazen davet edildiğinde geceyi Cheryl ile geçiriyordu ama yakın zamanda birlikte yaşama planları yoktu. Uzun vadeli planlar arasında nişanlanmak, güzel bir arsa üzerinde küçük ama mükemmel bir evi bitirmek ve sonunda evlenmek vardı. Cheryl için en iyisi yavaş hareket etmektir ve Dan ona sürekli olarak hiçbir yere gitmeyeceği konusunda güvence veriyordu.

"Jack'in yerinde öğle yemeği yemek ister misin?" diye sordu.

"Belki eninde sonunda," dedi. "Her seferinde bir şey, tamam mı?"

"Aceleyle gerek yok bebeğim," dedi. "Ne zaman hazır olursan burada arkadaşların var."

"Biliyorum. Hiçbirini hak etmiyorum ama yine de minnettarım."

"Şanslısın," dedi tekrar. "Onları hak etmek zorunda değilsin. Hadi gidip yemek bulalım. Seni mutlu görmek içimde kutlama yapma isteği uyandırıyor."

Vivian Duncan için bu Pazar öğleden sonrası, tahmin ettiğinden çok daha az rahatlatıcı oldu. Kendisine bir ev-spa günü vermeyi planlamıştı - manikür, pedikür, yüz bakımı, kabartıp parlatırken iyi bir romanın içinde kaybolacağı birkaç saat ve ardından kestirmek! Ancak Pazar sabahı yaşananlar son derece aydınlatıcı olmuş ve rahatlama isteği bir anda yok olmuştu. O sabah Rosie'yi de yanına alarak Franci'nin evine girdiğini ve Rosie'nin babasıyla yüz yüze geldiğini hatırladı. Yüzündeki morluğa rağmen hatırladığı kadar yakışıklıydı. Mutfakta duruyordu, gömleksizdi, üzerinde sadece kot pantolon ve çıplak ayak vardı, Calvin Klein reklamlarından fırlamış gibi görünüyordu. Belli ki geceyi burada geçirmişti.

Rosie'yi hızla oradan çıkarmış, çocuklara konuşma fırsatı vermişti ama ortalık sakinleşir sakinleşmez geri dönmüştü. Franci'yle mutfakta gizlice ve sessizce konuşmak zorunda kalmışlardı; Rosie ise Harry'yle birlikte yatak odasında idi, prenses kıyafetini giymiş ve Harry'ye tütü giydirmişti.

"Geri mi döndü?" Vivian fısıltıyla sordu.

"Kesinlikle öyle," dedi Franci. "Kendini toparlayana kadar Rosie'ye ondan bahsetmememi istedi. Bu gece arayacak."

"Ne zaman ortaya çıktı?" Viv sordu.

"Aslında bir haftadan fazla oldu ve ona Rosie'den bahsetmeyi nasıl başaracağımı düşünmek için zaman istediğimden hiçbir şey söylemedim. Son birkaç gün duygusal bir hız treniydi."

"Bunu halletmenin birden fazla yolu var mıydı?" Vivian sordu.

"Tamam anne, açık konuşmama izin ver ve acıttıysa özür dilerim. Herhangi bir baskı olmadan nasıl başa çıkacağıma karar vermek istedim."

Vivian bir an sessiz kaldı. Sonra başıyla keskin bir selam verdi. "İyi işti. Künt ama acı verici değil. Bunu benden aldın." Franci annesine sıırıttı. Sonra da güldü. "Oh,

iyi," dedi Viv. "Ağlamak yok. O zaman her şey yoluna girecek, öyle mi?"

"Beni duydun mu?" Franci söyledi. "İleride ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

Viv kıkırdarak, "Dün geceki randevunun T.J. ile olduğunu sanmıştım," dedi. "Ama-"

"Öyleydi," diye fısıldadı Franci. "Yemekte ona Sean'la karşılaştığımı söyledim ve durumu açıkladım. Beni erken bıraktı ve işleri halletmemi ve tek ebeveynlik sorunlarımızı çözdüğümüzde ona haber vermemi söyledi. İyi geceler dediği sırada Sean'ın arabasının caddenin karşısına park ettiğini ve motorunun çalıştığını biliyordum. Eve dönmemi bekliyordu. İçimden bir ses T.J.'in işleri çözme şeklini onaylamayacağını söylüyor. Sean'ın gece kalmasına izin verdim... ona Rosie'den bahsetmeden önce..." Yutkundu. "Kim bana daha çok kızgın bilmiyorum, T.J. mi Sean mı? T.J., çünkü onun bölgesinde başka bir adam var, varlığından haberdar olmadığı bir adam. Ya da Sean, çünkü kız arkadaşını geri aldığını sanıyordu ama pazarlık ettiğinden çok daha fazlasını elde etti."

"Eminim kendinize göre sebepleriniz vardır..." Viv söyledi.

"İşte bu kadar, hiç mantığım yoktu! Yemin ederim, o adamın tek yapması gereken..."

Vivian, "Bu ayrıntıları bilmemek benim için sorun değil," dedi.

Sonra eliyle yüzünü yelpazeledi.

Franci, "Nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum," dedi. "Sean ile elimden geldiğince çalışacağım. Önce ona düşünmesi için zaman vereceğim. Bir noktaya değindi - üç buçuk yaşındaki bir çocuğun yeşil Riordan gözlerine bakarken hamile olduğumu yeni öğrendi."

Vivian tüm haberleri öğrendikten sonra küçük evine geri döndü ve Franci ile Rosie'yi öğleden sonra yapacakları ev işleri ve söz verdikleri oyun zamanıyla baş başa bıraktı. Evde yalnız kalınca da Carl'ın cep telefonunu arayıp mesaj bıraktı. Sevgilisi Carl da evde bir gün geçiriyor, ev işleriyle uğraşıyor ve on yedi yaşında bir oğlan ve on dokuz yaşında bir kız olan çocukları için güzel bir akşam yemeği hazırlıyordu.

Carl ve Viv'in her ikisi de oldukça karmaşık aile yükümlölükleri içindeydiler ve bunu büyük bir dikkatle iş ilişkileri ve romantik ilişkileriyle dengeliyorlardı. Vivian, Franci yedi yaşından beri dul olduğu için biriyle çıkması tuhaf ya da olağandışı sayılmazdı; son yirmi üç yılda hayatında kalıcı bir yer edinebileceğini düşündüğü birkaç erkek olmuştu ama olmadı. Rosie'nin doğumundan beri Vivian, Rosie'nin bakımı ve yetiştirilmesi konusunda Franci'nin ortağı olmuştu.

Öte yandan Carl iki yıldır duldu ve çocukları hâlâ ergenlik çağındaydı ve göğüs kanserinden çok genç yaşta ölen güzel, parlak bir annenin yasını tutuyorlardı.

Carl elli, Vivian ise elli beş yaşındaydı. Her ikisi de fit ve çekiciydi ve eğer kimyaları uyuşursa birbirlerini fark etmemeleri için hiçbir neden yoktu. Carl, Vivian'ın çalıştığı muayenehanede aile hekimi olarak görev yapıyordu; Vivian ise Carl ve iki ortağı için çalışan bir aile hekimi asistanıydı. Neredeyse üç yıldır onlarla birlikteydi. Carl önce patronu ve iş arkadaşı, sonra arkadaşı ve son bir yıldır da hayatındaki erkekti.

Muhteşem bir çift olduklarını düşündü. Kadın ufak tefek, ince yapılı ve sarışındı; adam ise iri yarı, sağlam yapılı ve çift ırklıydı. Küçük bir kasaba olan Eureka'ya taşındığında, Carl gibi bir adam bulmak en son beklediği şeydi.

Ancak Carl'ın ergenlik çağındaki gençleri ve Vivian'ın bekâr kızı ve torununa olan bağlılığı nedeniyle, sadece birbirlerine konsantre olabilecekleri bir zamanı dört gözle bekleyebilirlerdi. Carl buna yeniden doğuş, Vivian ise kutsanmış boş yuva diyordu.

Elbette ikisi de diğerinin sırrını saklamadı, ama çocukları çocuk olduğu için - otuz yaşındaki çocuklar bile olsa! - ebeveynlerinin aşk hayatları hakkında düşünmediler. Hem de hiç.

Cep telefonu nihayet öğleden sonra üç sularında çaldı. Arayan Carl'dı. Telefonu açtığında, merhaba demeden önce, "Carl! Oluyor!" dedi.

"Ne?" diye sordu, sesi sessizdi ve belki de neler olduğu konusunda gergindi.

"Rosie'nin babası hayatlarına geri döndü! Bir yanım sevinçten uçuyor - eğer denerlerse bir aile olabilirler, bunu biliyorum. Bir gün benim de yetişkin bir hayatım olabilir. Diğer yarım ise şimdiden yas tutuyor. O bir hava kuvvetleri pilotu, Carl. Onları benden alacak."

"Sanırım sana sarılacak birine ihtiyacın var." "Muhtemelen," dedi. "Ama herhangi birine değil."

"Çocuklarımla ağzına rosto tıktıktan sonra -eğer yemeğe gelirlerse- bir süreliğine dışarı çıkacağım."

"Çok tatlısın," dedi.

Telefonu kapattıklarında Vivian, günün erken saatlerinde bir kenara ayrılmış olan manikür, pedikür ve yüz bakımı malzemelerine doğru bir koşu yaptı. Eğer onu bir süre tutacaksa, yumuşacık ve mükemmel olmalıydı. Garaj yolunda bir araba olacak ve sürgü yerine takılacaktı.

Pazar öğleden sonra Sean Luke'un evinde çantasını hazırlarken bulundu. Sonra kendine pek de iyi gitmeyen bir fast food aldı ve Franci'nin Eureka'daki evine doğru yola çıktı. Midesinin gergin olması bir yana, kahvaltıda viski içmişti. Kapıyı açtığı anda onu görünce çok şaşırdı. "Dönmüşsün." Üzerinde eski bir sweatshirt, kot pantolon, büyük tüylü terlikler vardı ve elinde uzun saplı tüylü bir toz alma aleti tutuyordu.

Ve çok lezzetli görünüyordu. Onu hemen yakalamak istedi. Ama...

"Bugünkü planlarını mahvettim mi?" diye sordu.

"Bu ne istediğimize bağlı. Yatak odalarımızı temizliyoruz," dedi. "Ben kendiminkini temizliyorum ve Rosie'nin dikkati biraz dağılıyor. Ama deniyor."

"İçeri girebilir miyim lütfen?" diye sordu.

"Sean, neden buradasın?" diye sordu ama onun içeri girmesine izin vermek için kapıdan uzaklaştı. "Bu gece daha sonra arayacaktın."

"Rosie'yle konuşmalıyım," dedi. "Ona söylemeliyim."

"Önce bunun hakkında konuşmamız gerekmez mi? Nasıl olması gerektiğini bitti mi?"

Başını iki yana salladı. "Sadece onu biraz tanımaya çalışacağım, ona kim olduğumu söyleyeceğim ve bunu yapmak zorundayım çünkü bir sonraki adımda anneme söylemem gerekiyor."

Franci elini kalçasına koydu ve bir nefes verdi. "Bu iş biraz hızlı ilerliyor," dedi.

"Bir de bana sor. Ama elimizde olan bu Franci, o yüzden böyle devam edelim."

"Ona ne söylemeyi planlıyorsun? Sana yardım etmemi ister misin?"

Ona seninle birlikte mi söyleyeyim?"

"Ne söyleyeceğimi bilmiyorum," dedi önce. "Hayır, bunu yalnız yapmak istiyorum. Ama başım belaya girerse diye biraz yakınımnda durabilir misin?"

Onun üst kolunu tuttu. "Sean, ona söyleyip sonra da ortadan kaybolacak mısın? Eğer planın buysa, hasar kontrolü yapabilmem için bunu bilmem gerek. Onun harap olmasını istemiyorum."

Onun iri kara gözlerine baktı. Tanrım, çok güzeldi. Bir hayvandı; kızına onun babası olduğunu söylemeye hazırlanıyordu ve o anda tek düşünebildiği Franci'yi yalnız yakalamaktı. Yalnız ve çıplak. "Planım onunla çok uzun sürecek bir ilişkiye başlamak. Beni biraz rahat bırak, bunun nasıl yapıldığına dair en ufak bir fikrim yok. Kanatlanacağım. Ne kadarını biliyor?"

"Hiçbir şey. Temelde hiçbir şey."

"Sorular sormaya başladığını söylemiştin," diye hatırlattı ona. "Sadece küçük kız soruları. Boşanmış bir kadının bile çocukların zaman zaman babaları olurdu. Babamızın nerede olduğunu sordu. Ona hava kuvvetlerinde olduğunu söyledim. Çocuklara sadece bilmek istediklerini söylemeyi öğrenmelisiniz."

kim olduğunu bile sormadı, sadece nerede olduğunu sordu. Ama o zaman daha fazla zaman kaybedemeyeceğimi ve seni bulmam gerektiğini anladım." Omuz silkti. "Bu oldukça yeni oldu."

"Neden bu kadar uzun süre bekledin?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi başını sallayarak. "Bununla yüzleşmek istemedim. Kızacağımı biliyordum... kafası karışacaktı - işler gerçekten karmaşıklaşabilirdi. Ve senin onu kabul etmeyeceğinden korktum..."

Kaşlarını çattı. "Onu tanımıyor musun?" diye sordu şaşkınlıkla.

Derin bir nefes aldı ve omurgasını sertleştirdi. "Çocuk istemediğini biliyordum, çok nettin. Ve gerçekten, senden hiçbir şey istemiyordum. Bu yüzden onun senden olmadığını ve istemediğini söyleyebileceğini düşündüm-"

Onu belinden kavradı ve kendine doğru çekti, burnu neredeyse onunkine değecekti. "Beni dinle. Sadece sen ve ben vardık. İkimiz için de başka kimse yoktu. Birlikte takıldığımız evli insanların yarısından daha evliydik. Eğer bir bebeğin olursa, o benimdi. Bunu sahiplenmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Gözlerinin kapanmasına izin verdi. Bilerek değil ama bu doğal bir tepkiydi. Yapmak istediği şey onu uzaklaştırmak ve durumun kontrolünü ele almaktı. Bunun yerine, onun nefesini ve kokusunu içine çekti. Ve fısıldadı, "Sadece umut edebilirdim, Sean. Aramızda çok fazla öfke vardı."

Belindeki tutuşunu gevşeterek ona biraz alan açtı. "Franci, bu konuda halletmemiz gereken şeylerin Rosie'yle halletmem gereken şeylerle hiçbir ilgisi yok. Bu iki şeyi ayrı köşelerde tutmaya çalışalım. Birbirimize olan kızgınlığımız yüzünden onu incitmek istemiyorum. Bu adil olmaz."

Başını bir yana eğdi ve ona şaşkınlıkla baktı. "Vay canına. Sanki danışmanlık falan almışsın gibi görünüyor."

"Onunla şimdi konuşabilir miyim? Sana ihtiyacım olursa diye burada kalacak mısın?"

"Ya neden benim söylemem yerine senin söylediğini merak ederse?" Franci sordu. "Bununla nasıl başa çıkacağız?"

Omuz silktili. "Ona beni gördüğüne şaşırdığını söyle. Ben de ona bundan sonra nerede olduğumu hep bileceğini söyleyeceğim. Bunu yapabiliriz."

Tamamen şok olmuştu. "Görünüşe göre yapabiliriz. O odasında, ben de hemen yan odamda olacağım. İyi şanslar."

Nefes aldı ve bu titrek bir nefesti. "Teşekkürler." Ve dönüp küçük kızının odasına doğru yürüdü.

Sean bir an için lavanta rengi yatak odasının kapısında durup etrafı izledi. Rosie'nin çok büyük bir oyun mutfağı duvar ünitesi vardı ve orada meşguldü. Daha iyi günler görmüş sarı bir prenses elbisesi giymişti -süper iyi kullandığı bir kostüm olmalıydı çünkü küçük bir prenses serserisine benziyordu. Çıplak ayaklarında büyük boy plastik ışıltılı ayakkabılar ve kırmızı buklelerine orantısız bir şekilde takılmış bir taç vardı. Oyun sobalarından birinin üzerindeki tavada bir şey karıştırırken kendi kendine usulca konuşuyordu.

"Merhaba Rosie," dedi sessizce.

Omzunun üzerinden ona baktı, ama hemen yemek pişirme işine geri döndü.

"Odana gelsem olur mu?" diye sordu ve kız omuz silkerek cevap verdi. Oyuncaklar, bebekler, resimli kitaplar ve tanınmaz hale gelmiş çocuk eşyalarıyla dolu bir alanı temizledi ve yatağının kenarına oturdu. "Ne yapıyorsun?"

"Bir şeyler yapmak..."

"Yemek yapmayı sever misin?"

Başını salladı ve ona doğru döndü. "Gerçek ocakta yemek yapmayı seviyorum ama sadece annem ya da büyükannemle."

"Kulağa iyi bir politika gibi geliyor," diye kabul etti.

Bir elinde tava, diğerinde kaşık tutarak ona doğru yürüdü. Kaşığı onun ağzına doğru uzattı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Tavuk," dedi ve kaşığı adamın dudaklarına doğru itti.

Kaşığın nerede olduğunu merak etti ve olasılıklar karşısında yüzünü hafifçe buruşturdu.

"Bu çok iyi!" diye ısrar etti.

Ağızını biraz açtı ve kaşıkla biraz hayali tavuk koymasına izin verdi. "Mmm. Bu iyi. Şu anda odanı temizliyor olman gerekmiyor mu?"

"Hayır, bir şeyler yapıyorum" demeden önce sobasına geri döndü.

"Evet, doğru" diye düşündü. "Yardım ister misin? Oyuncaklarını ve eşyalarını kaldırıyor musun?"

"Hayır." Elinde tava ve kaşıkla tekrar ona döndü ve kaşığı dudaklarına götürdü.

"Biraz daha tavuk?"

"Brocc'li. Senin için çok iyi."

"Hm. Ve çok da doldurucu değil," diye gözlemledi. "Dinle, sana birkaç şey sormak istiyordum. Mesela baban hakkında. Baban hakkında ne biliyorsun?"

Tekrar sobaya döndü, çok meşguldü, hayali projesine çok odaklanmıştı. "Büyük bir uçağı var," dedi ona bakmadan. "Büyük bir uçağı olan çok önemli biri."

"Öyle mi?" Başını salladı. "Sana haberlerim var Rose. Görünüşe göre ben senin babanım. Buna ne dersin?"

Omzunun üzerinden ona baktı. Pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Uçak nerede?"

Son on yıldır jet motorlarının gürültüsüne ve bir de üstüne O Club'daki rock gruplarının bangır bangır çalmasına rağmen Sean'ın işitme duyusu olağanüstüydü. Rosie'nin annesi olduğunu anladığı boğuk bir kıkırdama duydu. Sinsi. Yatak odasının kapısından dışarı bakmak için eğildi ama onu göremedi.

"Beale Hava Kuvvetleri Üssü'nde. Uçak uçmadığı zamanlarda orada tutuluyor. Bir ara görmek ister misin?"

Rosie öylesine güçlü bir şekilde başını salladı ki bukleleri zıpladı ve tacı daha da yana kaydı. "İçinde geniş bir gezintiye çıkabilir miyim?"

"Korkarım buna izin yok. Araba yerde park halindeyken benimle birlikte içeri girebilirsiniz."

"Annem helikoptere biniyor."

"Helikopter mi demek istiyorsun?"

diye sordu.

Yine coşkuyla başını salladı. "Uh-huh. Helifropter."

"Bundan bahsetti." Ve kendini zor sorulara hazırladı: Neredeydin? Neden şimdi buradasın? Bize mi taşınyorsun?

Ama "Köpeğiniz var mı?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ama sen biliyorsun, değil mi?" "Harry," dedi kız. "Senin büyükannen var mı?"

"Eskiden öyleydi," dedi. "Ben de senin gibi küçükken iki büyükannem vardı. Annemin annesi ve babamın annesi." Şimdi kesinlikle zor sorular gelecekti.

"Bisikletin var mı?"

Sırıttı. "Aslına bakarsan var. Ya sen?"

Başını iki yana salladı. "Ama benim her şeyim var."

"Ha?" diye sordu.

"Sana göstereyim," dedi ve Franci'nin elinden tutarak onu yatak odasından çıkarıp evin içinden garaja doğru götürdü. Kapıyı açtı ve orada, Franci'nin arabasının yanında pembe ve mor minyatür bir plastik dörtlü duruyordu. Tamamen trebain- beekle.

"Vay canına. Çalışıyor mu?"

Sanki tam bir aptalmış gibi yüzünü ona çevirdi. Sonra basamaktan garaja indi, aracın içine tırmandı, bir düğmeyi çevirdi ve ayağını küçük pedala bastı. Araç duvara çarpana kadar saatte yaklaşık bir mil ilerledi.

"Bu harika," dedi. "Hadi ama Rosie. Odan tam bir felaket. Biz bir şeyler hakkında konuşurken oyuncakları toplamana yardım edeceğim."

"Hayır," diye sızlandı.

"Annem senden istemedi mi? Seni bilmem ama benim annem benden bir şey yapmamı istediğinde hayır demeye cesaret edemezdim." Onun elini tuttu. "Hadi biraz temizlenelim, sonra

bana biraz daha tavuk ve brokoli yapabilirsin. Ben de sana uçağım ile ilgili her şeyi anlatırım."

"Biraz geniş alabilir miyim?"

Sean gözlerini devirdi. Kızın dikkat süresi ya olağanüstüydü ya da berbattı, hangisi olduğundan emin değildi. "Eğer ben de seninleysem, yere park ettiğinde içeri girebilirsin. Eğer istersen bunu bir ara yapabiliriz. Hadi gel."

Böylece yatak odasına geri döndüler. Sean, Rosie'den daha fazla oyuncak topladı ama endişelendiği travmatik soruların hiçbirini gelmedi. Doldurulmuş hayvanların ve bebeklerin isimlerini sordu, birlikte birkaç kitap okudular, yatağı hazırladılar, biraz yemek yapar gibi yaptılar, genel olarak her şeyi şekillendirdiler ve konuştular. Ona annesinin de büyükannesi olacağını, onun da Rosie gibi kızıl saçlı ve yeşil gözlü olduğunu ama çok daha yaşlı olduğunu söyledi. Onun amcaları olacak erkek kardeşleri olduğunu söyledi. Rosie bu haberi heyecanlanmadan kabul etmiş görünüyordu. Sonra ona okulunu, tabii ki anaokulunu ve arkadaşlarının isimlerini sordu. Dolabında, hepsi de oldukça kötü durumda olan birkaç prenses elbisesi ve bir sürü yüksek topuklu oyun ayakkabısı olduğunu gördü.

"Onları arkadaşlarımdan giymesini için okula götürdüm-Marisa ve Jason."

"Şaka mı yapıyorsun?" Güldü. "Jason bu ayakkabıları mı giyiyor?" "Ha?"

"Biliyor musun Rose? Sen bir tekmeymişsin."

"Tekmeleme," dedi başını sallayarak. "Kaba olma."

"Evet, hanımefendi," dedi.

Sean zamanın nasıl geçtiğini anlamadı. Oda biraz toparlanmıştı: her şey ve hiçbir şey hakkında kayda değer bir konuşma yaptılar ve Sean yüksek tansiyonunun düştüğünü hissetmeye başladı. Bu o kadar da kötü değildi. Yan odada Franci olmadan bunu yapmak istememişti, ama hiçbir şey bilmeyen bir adam için oldukça iyi anlaştığını düşünüyordu.

Ona kestirip kestirmediğini sordu ve o da kestirmek istemediğini söyledi. O da küçük, çocuk boy yatağında uzanırken birkaç kitap okumayı önerdi. Kız bunu isteksizce kabul etti ama adam çok heyecanlandı. Çok yorulmuştu. Bir gece önce fazla uyumamıştı ve sabah içsel stresle doluydu. Bu yüzden birkaç büyük boy resimli kitap aldı, sığabilmek için küçük yatağın başlığına yaslandı, onu yanına oturmaya davet etti ve okumaya başladı.

Uzun sürmedi.

Franci, cep telefonunun cızırtısını duyduğunda ana banyodaki duşu temizliyordu. Ellerini sildi, çantasından cep telefonunu çıkardı ve numaraya baktı. T.J.

"Merhaba," dedi. "Ne var ne yok?"

"Fazla bir şey değil. Sadece biraz ev temizliği. Ya sen?"

"Rosie'nin babasıyla ilgili dramın henüz çözülüp çözülmediğini merak ediyorum."

"Vay be," dedi yatağına otururken. "Bir başlangıç yaptım. Ona bu sabah söyledim. Benden memnun değil - bu fikre alışması için zamana ihtiyacı var ve şu anda onunla birlikte, onunla oynuyor, onunla konuşuyor."

"Ya sen?" diye sordu.

"Ben mi? Onlar oynayıp konuşurken ben banyomu temizliyorum." Kıkırdadı ama neşeli bir hali yoktu.

"Francine, ona seninle ziyaret şartlarını netleştirmesi ve sonra yola çıkması gerektiğini söyledin mi? Anlaştığımız gibi mi?"

Kaşlarını çattı, hemen cevap vermedi. "Anlaştığımız şey bu muydu? Daha yeni öğrendi T.J. Ne istediğini bildiğini bile sanmıyorum."

"Ona bunu söyledin mi-"

"Açıkçası, birkaç saat önce geldiğinden beri onunla hiç konuşmadım ve onunla biraz zaman geçirip geçiremeyeceğimi sordum.

Rosie, buraya geldiğinden beri bunu yapıyor. Şimdilik kendi başlarındalar."

"Bu akıllıca mı? Onu onunla yalnız bırakmak? Onu o kadar iyi tanı mıyorsun."

İçinde aniden yükselen öfkeyi bir an için bastırdı. "Evet, onu çok iyi tanıyorum T.J. Hatta onu senden daha iyi tanıyorum. Şimdi-"

"Ona kendini başka bir yere adadığını ve eski ilişkiye devam etme şansının olmadığını söyledin mi?"

Telefona doğru iç çekti. "Ona biriyle görüştüğümü söyledim. Çözmemiz gereken sorunlardan biri bu değil."

"Bu konuda pek ilerleme kaydediyor gibi görünmüyorsunuz."

"Oh, ama öyleyim," dedi. Ve düşündü: Bu adamın hareketlerim üzerinde bu kadar kontrol sahibi olduğunu düşünmesine ne zaman izin verdim? "İşleri yoluna koymaya çalışıyorum ama görünüşe göre senin için yeterince hızlı değil. Bu yüzden, bana biraz zaman vermeni öneririm ve nasıl gittiğini sana bildiririm. Hm? Bu nasıl?"

"Seçme şansım var mı?"

"Kesinlikle!" dedi. "Sabırlı olmayı reddedebilir ve kendisi için yemek sipariş edilmesinden hoşlanan birini arayabilirsiniz! Belki uzun saçlı birini!"

"Çocukça davranıyorsun," diye suçladı.

"Kontrolcü davranıyorsun," diye karşı çıktı.

"Bu konuda akıllı olmaya çalışın," dedi. "Sadece kafanı kullan."

Franci'nin yatakta başarısız olduğunun söylenmesinden daha itici bulduğu bir şey varsa, o da zeki olmadığının ima edilmesiydi. "Kesinlikle zeki olmaya çalışacağım, T.J.," dedi. "Bu benim için bir mücadele olabilir ama kesinlikle deneyeceğim. Yakında seninle konuşacağıma eminim."

Ve kapattı.

Ve düşündü ki, Vay canına! Çıkmaya başladıklarından beri T.J.'den hiç bu kadar ilgi görmemişti. Kendini tamamen tehdit altında hissediyor olmalıydı.

Bunun onu e lendirdiğinden mi yoksa endişelendirdiğinden mi emin değildi. Ama T.J.'in söyleyecek daha fazla şeyi olduğuna karar vermesi ihtimaline karşı telefonunu kapattı.

Sekiz

Sean karanlık bir küçük kız odasında uyandı. Rosie ve Franci'nin evin içinde bir yerlerde konuştuklarını duyabiliyordu. Kısa yatakta kıvrıldığı yerden doğruldu ve "Lanet olsun" diye düşündü. Yürümeye başlayan çocuk yatağında bayılmışım. Altından birkaç büyük resimli kitap çıkardı.

Kapı kapalıydı ama evde hayat vardı. Ayağa kalkıp gerindi, sonra mutfağa doğru yürüdü. Franci'nin büyük bir yeşil salata yaptığını görünce anıları canlandı. Onun salatalarına bayılırdı; içine kesinlikle her şeyi koyardı. Franci mutfağın ortasındaki küçük adanın bir tarafında dururken, şimdi kot pantolon, kazak ve kalın çoraplar giyen Rosie diğer taraftaki bir bar taburesine diz çökmüştü. Ocakta bir şeyler kaynıyordu ve Rosie birkaç tahta kaşık tutmuş, Franci malzemeleri eklerken salatayı karıştırıp savuruyordu. Sonra Franci tezgâhın üzerine sıçrayan yaprakları toplamak zorunda kaldı.

İkisi de dönüp ona baktı. Rosie ona gülümserken Franci kıkırdadı ama eliyle kapatmaya çalıştı. "İyi uyudun mu?" diye sordu mutlulukla.

"Evet," dedi. "Uyuyakaldığım için özür dilerim. Sanırım yorgundum." "Kurabiye yaptık ve moobie izledik," dedi Rosie. "Tanrım, ne zamandır uyuyordum?" Sean sordu.

"Birkaç saat sanırım," dedi Franci. "Biraz spagetti hazırladım. Yemeğe davetlisin. Sonra tabii ki gitmek zorundasın çünkü benim sabah işim, Rosie'nin de okulu var."

"Sacramento'ya gidip Phoenix uçağına yetişecektim. Annem, biliyorsun."

Franci Maureen'den söz edilince hafifçe irkildi. Oğulları Maureen'i hem putlaştırma hem de ondan uzak durma eğiliminde olsalar da aslında Maureen'den hoşlanıyordu. Ama Maureen'in Rosie'ye vereceği tepkiyi hiç beklemiyordu. "Uçuşları kontrol etmek için bilgisayarımı kullanabilirsin ama bahse girerim bu gece hiçbir şey yakalayamayacaksın. Muhtemelen yarın tekrar denemek zorunda kalacaksın."

"Gerekebilir," dedi. "Hanımlar bana müsaade eder misiniz? Tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Franci sırtarak, "Elbette," dedi.

Burada olmamın Franci'yi artık strese sokmadığı kesin, diye düşündü. Her şeyin çok komik olduğunu düşünüyor. İki yatak odasını ayıran koridordaki banyoya girdi ve kapağı kaldırdı. Esnedi. Başını kaşdı ve saçlarında yabancı cisimler hissetti. Akıntıyı komodine yönlendirmeye devam ederken, lavabonun üzerindeki küçük aynaya bakmak için sola doğru eğildi ve neredeyse kalbi duracaktı. Aslında sıçrayabilir ve kabı kısa süreliğine ıskalayabilirdi.

Sean'ın kısa saçlarında küçük kız "şeyleri" vardı - toka, fiyonk, at kuyruğu bandı, mücevherli tokalar. Ve başka bir şey daha vardı - biraz seloteyp kazımişti. Saçları çok kısaydı, bu yüzden bazı şeyler bantlanmıştı! Ama en azı buydu - çizgilerin dışına taşan parlak kırmızı bir Angelina Jolie ağzı vardı. Mavi göz kapakları ve pembe yanakları vardı. Palyaço gibi görünüyordu. Pantolonunun fermuarını çekti. Sonra musluğun altında bir parmağını ıslattı ve göz kapağının üzerine sürdü. Tırnaklarının parlak yeşil olduğunu görmesi dışında hiçbir şey değişmemişti. Ellerini kuvvetlice yıkadı. Tanrım, uykusunda dövme yaptırmıştı! Sabun kalıbını dudaklarına götürdü; ovalamanın hiçbir faydası olmadı.

"Frannnnn-ciiii!" diye bağırdı.

Bir an sonra kadın kapıya vurdu ve adam kapıyı sarsarak açtı. Adam kaşlarını çatarken kadın ellerini bir bulaşık havlusuna kuruluyordu. "Sihirli kalem sanırım," dedi kadın, adam daha sorusunu soramadan.

"Neden?" diye sordu çaresizce, tamamen sersemlemiş bir halde.

Franci omuz silkti. "Makyajıma dokunmasına izin yok. Ve senin harika göründüğünü düşünüyor." Sonra sırtıttı.

Sertleştı ve dudaklarını büzdü. "Üniformasız olduğumdan oldukça eminim."

Kıkırdadı. "Bir şeyler düşünürüz. Akşam yemeğine kalacak mısın?"

"Bu şekilde dışarı çıkamam!"

"Tamam, yeşil tırnaklarına biraz oje çıkarıcı sürelim, biraz yemek yiyelim, sonra da makyajınla ilgili ne yapabileceğime bakarım. Sean, bir numaralı kural: Üç yaşındaki bir çocuğa asla gözlerini kapatma."

Franci, Sean'ın tırnaklarındaki yeşil kalemi çıkarmayı başardı ve "ruj" ve "göz farı" konusunda ilerleme kaydetti, ancak hâlâ bir iki ton eksikti. Solmakta olan siyah gözünün mavimsi yeşiliyle iyi gitmişti. Makyaj çantasından çıkardığı bir kapatıcıyla onu düzeltti. "Neden çıkardın?" Rosie bilmek istiyordu.

"Bunu işe giderken giyemem," diye açıkladı.

"Ama işe gidecek misin?" diye sordu. "Tatilde olduğunu söylemiştin!"

"Hava kuvvetlerinin erkekler ve makyaj hakkında kuralları var" dedi. "Peki ya kızlar ve makyaj hakkında?"

"Hayır, kızların makyaj yapmasına izin var."

"Ama neden?" diye sordu başını sallayarak. Sonra Franci'ye döndü. "Neden anne?"

"Çünkü makyaj kızlara, tıraş ise erkeklere özgü bir şeydir. Ve ilk önce sormadan asla birinin yüzünü boyamamalısınız."

"Oh," dedi, görünüşe göre tatmin olmuştu. "Tamam."

Sean da Franci'ye "Bunu nasıl yapıyorsun?"

diye sormuş. "Pratik yaparak." Ve sonra ona gülümsedi.

Spagetti ve salatadan oluşan akşam yemeğinden sonra Franci, Rosie'nin gece ritüellerini denetledi-banyo, okuma zamanı, yatak. Sean mutfığı temizledi ve Rosie'nin küçük oturma odasına gidip

Franci'nin ona katılmasını sabırla bekledi. Alçak, hafif bir hırlama duydu ve kanepenin ucuna doğru bakıp dişlerini gösteren o küçük sarı-beyaz köpeği gördü. Küçük piç kurusu bir tütü giymişti. "Beni bir daha ısıırırsan, cocker spaniel çorbası içeriz," dedi uyarı amacıyla. Harry zıplayarak uzaklaştı. "Bu arada, çok gülünç görünüyorsun," diye arkasından seslendi Sean.

"Kiminle konuşuyorsun?" Franci odaya girdiğinde sordu.

"Harry. Benden nefret ediyor. Hayvanlar genelde beni sever, onun sorunu ne?"

"Belki de sadece sana güvenmiyordur," diye önerdi. "Gitmeden önce Rosie'ye iyi geceler demek istiyorsan, şimdi tam zamanı. Işığı birazdan sönecek..." Saatine baktı. "On beş dakika."

"İyi," dedi, ayağa kalkarak. "Bugün iyi miydim? Yani odadan çıgılık atarak kaçmadı ya da başka bir şey yapmadı."

"Çok iyiydin, Sean. Etkilendim."

Küçük bir tebessüm etti ve kendi kendine bunun ondan gelmesinin neden bu kadar iyi hissettirdiğini sordu. Ve neden şimdi çok daha yaşlı göründüğünü merak etti. Daha yaşlı görünmüyordu ama tamamen olgunlaşmıştı. Topraklanmıştı. Dengeli. Eğer bu sükûnet görüntüsünün altında cinsel bir vaşak olduğunu gösteren yeni bir kanıt olmasaydı, Franci'nin bir dublörü olduğunu ve bu gece sakın olanını aldığını düşünürdü.

Diğer Franci'yi düşünmek bile onu biraz sinirlendirmişti ve bütün gün iyi babacılık oynadığına göre, bu gece bir şeyler yapabileceğini düşündü. En erken sabahtan önce havaalanına gidemeyeceğine göre, bu plan ona mantıklı geliyordu.

Rosie ona sarılıp iyi geceler diledi ama oyuncak dizüstü bilgisayarıyla meşguldü, kelimeler ve resimler yapıyordu. Hiç de yorgun görünmüyordu. "Eğlenceli bir gün için teşekkür ederim." dedi.

O da sadece "Tamam." dedi.

Oturma odasına döndüklerinde Franci kanepenin köşesinde ayaklarını altına kıvrarak oturuyordu. Ona yakın oturdu ve

elini uzattı. "Burada kalmama izin ver," dedi.

"Hayır. Yarın için hazırlanmam gereken şeyler var. Pazartesi ve Perşembe sabahları birkaç ders veriyorum ve öğleden sonraları öğrenciler için ofis saatleri düzenliyorum. Sonra Salı ve Cuma sabahları Redding'de yirmi dört saatlik vardiyalarımda çalışıyorum. Yarın gerçekten yoğun bir hafta başlıyor ve ben-"

"Tamam," dedi. "Sen eşyalarını toplarken ben de televizyon izleyeceğim."

"Hayır. Beni baştan çıkaracaksın ve evde bir çocuğum var." "Tanrım, birden fazla çocuğu olan tüm ailelerin bir çocuk bunu yapmayı başardı mı?"

"O ilk çocuklar anne ve babalarının aynı yatakta yatmasına alışkındı ama Rosie öyle değil. Bazen geceleri benimle birlikte sürünüyor."

"Spor çantamda eşofmanlarım var. Onlarla uyurum," demeyi denerdi. "Hayır."

"Kanepeyi alabilir miyim?"

"Hayır. Çünkü seni tanıyorum ve beni baştan çıkaracaksın. Bence senin için seksten daha önemli olan tek şey hava. Şimdi uslu dur. Daha uyumadı bile."

"Birkaç şeyi halletmeliyiz," dedi. "Sonra da geceyi burada geçireceğim!" diye düşündü. "Bazı planlar yapmalıyız."

"Ne gibi?"

"Sanırım evlenmeliyiz."

Ona gülümsedi. "Öyle mi? Peki neden?"

"Ebeveyn olduğumuz için mi?" diye bir soru olarak cevapladı.

Başını sallıyordu. "Her halükarda anne baba olacağız. Bu yeterli bir sebep değil. Ayrıca, bununla tam olarak nasıl başa çıkacaksın? Detayları?"

"Bilmiyorum. Fark eder mi?"

"Bu önemli, Sean," dedi kadın. "Bir k e r e ben Eureka'da yaşıyorum, sen birkaç saat uzaklıktaki Beale Hava Kuvvetleri Üssü'nde yaşıyorsun." "Şey," dedi, "hava kuvvetleri benim sahibim. Beale'e gelmeyi düşüneneğini umuyordum. Sen ve Rosie. Bu kesinlikle

işleri basitleştirin."

Ona kaşlarını çatarak gülümsedi. "Senin istediğin bu değil. Evlenmek ya da bir aile sahibi olmak istemiyorsun."

"Tanıdığım ünlü bir bakandan alıntı yapacak olursam, o gemi çoktan kalktı." Bir an sessiz kaldı, çapraz bacaklarına baktı. Gözlerini kaldırdığında çok büyük ama şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Sana söyleyeceklerimi gerçekten duymaya çalışmanı istiyorum, Sean. Hayatıma gireli bir hafta kadar oldu, Rosie'den haberin olalı yirmi dört saatten az oldu. Bir zamanlar senden gelecek bir taahhüt için annemi satardım, ama tıpkı dört yıl önce olduğu gibi, şimdi de

Bu teklifi sadece birlikte bir çocuk yaptığımız için istiyorum." "Onun bir anne ve babaya ihtiyacı var," diye vurguladı.

"Onlarda var," diye cevap verdi. "Leyleği yenmemizin bir yolu yok, büyük bir hata yapmanın anlamı yok. Ayrıca, geceyi geçirebilmek için bazı planlar yapmak istiyorsun ama yapamazsın. Bu gece olmaz."

Açık kahverengi kaşlarından birini kaldırdı. "Bana dün gecenin gerçekten iyi bir gece olmadığını mı söyleyeceksin? Çünkü eğer bir yargıcım varsa, senin için işe yaradı."

"Dünyamı tamamen sarstı," diye itiraf etti. "Dinlenmek için biraz zamana ihtiyacım var. Evlilik gibi bir şeyi hafife almam. Eğer bunu yaparsam, ciddi olurum ve fikrimi değiştirmem. Ama bence şu anda bunu tamamen yanlış nedenlerle yaparsın."

"Bunun dün gece kalmasına izin vermediğin adamla bir ilgisi var mı?" diye sordu.

"Erkek arkadaşım mı?" diye sordu gülümseyerek. Onunla bu şekilde alay etmenin ayıp olduğunu biliyordu; şu anda T.J.'i bir erkek arkadaş olarak düşünmüyordu. "Özel hayatımda bir şeyler değişirse bunu ona söylemem iyi olur. Ama işleri yoluna koyana kadar..."

"Hayır, Franci, ona meselenin hallolduğunu söyle. Onunla çıkmayacaksın!"

"Peki ya seni sürekli arayan kadın?"

"Hangi kadın?" diye sordu.

"Telefonun mesaj ve sesli mesaj almaya devam ediyor. Bu bir kadın olmalı."

Derin bir nefes aldı. Tam da bir anlaşmayı sonuçlandırmaya çalışırken yalan söylemek için iyi bir zaman gibi görünmüyordu. "Beale'deyken bu kızla birkaç kez çıktım ve ona sürekli bir ilişkiye girmeyeceğimi söyledim. İzne ayrıldığımda ona bu ilişkiyi bitirmemiz gerektiğini çünkü benim için yürümediğini söyledim ama o sağır. Birkaç aylığına şehirden ayrıldığımda bu işin peşini bırakacağını düşünmüştüm ama peşimi bırakmıyor. Onu arayacağım Franci ve piyasadan çekildiğimi söyleyeceğim. Evleneceğimi. Artık aramayacaktır. Şimdi, hadi."

"Zavallı şey," dedi Franci. "Sana benim kadar hasta bir şekilde aşık olabilir."

"Eskisi gibi mi?" diye sordu, cevaptan biraz korkmuştu.

"Ve seninle evlenmeyeceğimi söyledim."

"Tamam, doğru anlamış mıyım? Evlilik teklif ettim ve sen hayır mı dedin?"

"Buna ne dersin? Ne şok edici, değil mi?"

"Peki, ne yapmam gerekiyor? Yapmam gerekenin bu olduğunu sanıyordum!"

"Tamam, hala anlamıyorsunuz. İstemiyoruz çünkü yapman gerekeni yapıyorsun. Dikkatle dinle, Sean. Rosie ve benimle bir hayat kurmak istediğinden kesinlikle emin olmanı istiyorum çünkü kızınla vakit geçirmek için benimle evlenmek zorunda değilsin. O senin kızın, buna engel olmayacağım. Yine de itiraf etmeliyim ki, evliliği önerme şeklin gerçekten ayaklarımı yerden kesti."

Bunu kimseye itiraf etmeyecekti ama kadının reddetmesi onu bir anda rahatlattı. Her şeyi üstlenmeye hazır değildi. Ama bu işi olması gerektiği gibi yaparlarsa her şey daha düzenli olacaktı.

Adam ona yaklaştı ve kız itiraz edemedi onu kendine doğru çekti. "Ayaklarının yerden kesilmesini mi istiyorsun, tatlım? Çünkü ikimiz de bunu birbirimize yaptığımızı biliyoruz." Büyük elini kızın ensesine koydu ve başparmağını kulak memesinden boğazının çukuruna doğru gezdirdi.

Sonra o noktayı öptü. "Seni yanımda istiyorum Franci. Bu gece ve bundan sonra."

"Sean," dedi ciddiyetle, "dört yıl önce beni reddettiğinde, aklımı ve kalbimi kaybedip kaybetmediğimi merak ettiğim zamanlar oldu. Birbirimize söylediğimiz şeyler... Böyle bir evliliği riske atmak istemem. Ayrıldıktan ve Santa Rosa'ya taşındıktan sonra, bazen o kadar kötü yas tuttum ki, bitmek bilmeyen ağlamalar, uykusuz geceler, iştahsızlık yüzünden bebeğe zarar verdiğimden endişelendim. Böyle bir şeyle tekrar yüzleşemem."

Bir parmak eklemine onun yumuşak yanağında gezdirdi. "Bebeğim, seni reddetmedim. Seninle birlikte olmak istedim, sadece evlilikle ilgili bir takıntım vardı."

"Eh, şimdi ayakkabı diğer ayağında. Al bakalım."

Sean, annesine bu haberi hızlı bir düşün planıyla birlikte verebilirse hayatın çok daha kolaylaşacağını düşündü. Pek çok hata yapmıştı ama bunu Franci'ye itiraf edecek kadar aptal değildi. Bunun yerine Franci'nin ağzını kendi ağzıyla kapattı ve üzerinde tutkuyla dolaştı. Dudaklarını diliyle araladı, onu kendine doğru çekti ve sertleşti. Cehennem gibiydi, ama "Bu gece birlikte olmamız gerektiğini sana göstereceğim, Franci" diyecek kadar uzun süre ara verdi. Seninle işim bittiğinde, aklında hiçbir şüphe kalmayacak." Sonra tekrar ağzının peşine düştü.

"Mooommmmm-eeeeee! Ne yapıyorsun?"

Sean aniden ayrıldı ve yüzü kıpkırmızı oldu. Orada, kanepenin ucunda, Rosie duruyordu, pijamasının altı ve külotu yoktu, Harry yanında duruyordu, kuyruğu tütüsünden dışarı sallanıyordu. Sean bir yastık kaptı ve Rosie'nin ona neler olduğunu bilmesine imkân olmamasına rağmen, kot pantolonundaki şişkinliğin üzerine tuttu.

"Sean'ı öpüyorum," dedi Franci çok doğal bir şekilde. "Pantolonun nerede?"

"Kakamı yaptım! İyi temizlenip temizlenmediğimi kontrol etmen için seni çağırdım ama gelmedin!" Ve böylece onlara sırtını döndü, ayak parmaklarına dokunmak için belinden eğildi ve poposunu ortaya çıkardı.

"Arrrgggghhh," diye inledi Sean, gözlerini kapattı ve kanepede daha aşağı kaydı.

Franci kıkırdadı ve ayağa kalktı. "Tamamdır, görünüşe göre iyi iş çıkarmışsın. Yine de teftişi banyoya saklamayı seviyorum," dedi Franci. "Hadi altlarınızı giyip yatağa dönelim."

Sean kanepeye yığıldı ve bunun için hazır olmadığını düşündü! Bir insan buna nasıl hazır olur?

Franci geri döndüğünde ona gülüyordu.

"Hadi ama, kes şunu! Burada öğrenme eğrisi gerçekten çok yüksek!" diye yakındı.

"İşin özüne indiğimizde, evlilik sizin için en önemsiz şey olacaktır."

Sean Franci'den ayrıldığında, Luke'un evine dönmek istemeyecek kadar geç olmuştu. Sacramento'ya doğru gitmeye ve yol üzerindeki temiz, samimi görünümlü bir motelde geceyi geçirmeye karar verdi. Tam böyle bir motele girmişti ki cep telefonu çaldı.

Şimdi Cindy ile ilgilenmek için en uygun zaman diye düşündü ve telefonu açıp merhaba dedi.

"Tebrikler dostum," dedi kardeşi Aiden. "Buna ne dersin, ha?"

"Neye ne dersin Aiden?" diye sordu temkinli bir şekilde. "Duyduğuma göre küçük bir kızmış. Üç buçuk yaşında mı? Neredeyse dört mü?" "Kim söyledi sana?! Bunu nereden biliyorsun?"

"Sence kim? Luke'u. Franci'yi yakaladığını söyledi. Bana onun birkaç yıl önce neden kaçtığını anlattı. Eminim şaşırmışsındır, ha?"

"O orospu çocuğuna henüz bir şey söylememesini söyledim!"

"Annemle konuşmadım, o yüzden rahat ol. Phoenix'e vardın mı?" "Hayır, Aiden, Sacramento havaalanına bile gitmedim! Ben sadece

Franci'den birkaç saat önce ayrıldım ve gece için durdum. Sabah ilk iş oraya gideceğim. Geleceğimi bilmiyor."

"Onu uyarmayacak mısın?"

"Hayır. Annem en az üçümüzü kontrol etmeden kasabadan asla ayrılmaz, bu yüzden en kötü ihtimalle o brıç oyununu ya da golf turunu bitirene kadar beklerim. Rosie'yle işleri yoluna koymadan anneme gidemezdım. Ona babasının kim olduğunu söylemem gerekiyordu."

Aiden ısıık çaldı. "Nasıl karşıladı?"

Sean bir an için düşündü. "Gerçekten mi? O kadar da etkilenmedi. Babasının bir uçağı olduğunu biliyordu ve o da binmek istiyordu. Sanki her an ortaya çıkmamı bekliyormuş gibi her şeyi normal karşıladı."

"Peki ya sen?" Aiden sordu. "Bunu kabulleniyor musun?"

"Ah, kahretsin, beni o kadar yıprattı ki onun küçük yatağında uyuyakaldım. Güneş batana kadar uyudum. Onunla yaklaşık üç saat geçirdikten sonra - hayali tavuğunu ve brokolisini yiyerek, kitap okuyarak, oyuncaklarını toplayarak, bisikletler, köpekler ve okuldaki oyun arkadaşları hakkında konuşarak - vuruldum. Giydiğı yüksek topuklu ayakkabıları var. Arkadaşı Jason da giyebilsin diye okula da götürmüş." Homurdandı. "Ben uyurken sihirli kalemle yüzümü boyadı..."

Aiden kahkahalarla güldü.

"Evet, sen gül. Onu senin üzerine salacağım."

"Bunu çok isterim," dedi Aiden. "Onunla ne zaman tanışabilirim?"

"Bana biraz zaman ver, Aiden. Burada güç eğrisinin çok gerisindeyim. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve bilmem gereken çok şey var. Hiçbir fikrin yok."

"O sadece bir çocuk, Sean. Fazla düşünme. Onun tadını çıkar."

"Küçük bir çocuk kaka yaptığında, temizlediğinden emin olmak için küçük poposunu kontrol etmeniz gerektiğini biliyor muydunuz? Bunu biliyor muydunuz?"

Aiden kıkırdadı. "Evet Sean, bunu biliyordum."

"Böyle bir şeyi nereden öğreniyorsun?"

"İki küçük çocuğı olan bir kadınla çıktım. Sen çıkmadın mı? Hiç bekar bir genç anneyle çıktın mı?"

Sean bir an sessiz kaldı. "Pek sayılmaz." "Genç bir anneyle nasıl gerçekten çıkmazsın?"

"Daha önce çocuklu kadınlarla çıktım, evet. Ama çocukların etrafında hiç bulunmadım. Çocuklu arkadaşlarım var ama bu tür şeylere hiç dikkat etmedim. Boyumdan büyük işlere kalkıştım."

"Franci bu konuda size yardımcı olacaktır. Franci nasıl?"

"Temkinli. Ona evlenmemiz gerektiğini düşündüğümü söyledim."

Bana yavaşlamamı söyledi, bunun doğru bir hareket olduğundan emin olmak istiyor."

"Saçmalık. Ona aşık olduğundan emin olmak istiyor. Bir sevgili ve aile babası olabileceğinden. Kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyor musun?"

"Düşündüğüm kadar değil," diye itiraf etti Sean.

"Küçük kardeşim playboy," dedi Aiden. "Hayatı biraz daha ciddiye alma zamanı, ha? Onunla tanışmak istiyorum. Rosie. İlk fırsatta bana haber ver. Franci'yi tekrar görmeyi çok isterim."

"Biliyorsun, Rosie'nin beni kabullenmiş olması, tüm Riordan klanının onun için biraz bunaltıcı olmayacağı anlamına gelmez," dedi Sean. "Onu havuzun derin ucuna atmayalım, olur mu?"

"Duyduğuma göre kızıl saçlı ve yeşil gözlüymüş," dedi Aiden. "Annem, Paddy ve kuzenlerimizin yarısı gibi. Bu bir şok olmalı."

"Onu gördüğüm anda anladım. Ayrıca, başkasının çocuğu olamazdı-Francie ve ben çok yakındık." Durakladı. "Ta ki öyle olmayana kadar."

"Şanslısın, bir şansın daha var. Annemle konuştuktan sonra beni ara. Bu haberi nasıl karşıladığını duymak için sabırsızlanıyorum."

"Annem hakkında... Ona şahsen söyleyeceğim çünkü beni öldürecek ve sonra California'ya koşup kendini Rosie'nin üzerine atacak. Bunu yapmasına izin veremem, Aiden. Annem konusunda ne yapacağım?"

"Aklını başına topla," dedi Aiden kolayca. "Ona Rosie'yle çok yakında tanışacağını söyle, ama çok büyük, çok heyecanlı, geniş ailenle teker teker tanıştıktan sonra"

Rosie'nin annesiyle işleri yoluna koy. Kararlı ol, ona bir şey olmaz. İhtiyacınız olursa beni arayın."

"Benimle Phoenix'te buluşup ona benim adıma söylemen için sana iki bin dolar veririm."

Aiden güldü. "Yarın konuşuruz, küçük kardeşim. İyi şanslar!"

Sean ertesi gün öğleden önce Phoenix'e vardı. Bir araba kiraladı ve annesinin apartman kompleksine doğru yola çıktı.

Neredeyse on yıl önce burayı ne zaman satın aldığını hatırlıyordu. Chicago banliyölerinde doğup büyümüşlerdi ama babaları on iki yıl önce öldükten sonra Maureen Riordan sert kışlardan bıkmıştı, özellikle de bu kışlarla tek başına yüzleşmek zorunda kaldığında. Çocukların hepsi ona bağlıydı ama aynı zamanda hepsi askerdi ve annelerine yardım etmek için nöbetçi olmak onlar için kolay değildi. En büyükleri Luke, o zamanlar orduda Blackhawk uçuruyordu ve ailenin bebeği Patrick, ya da ona verdikleri isimle Paddy, deniz akademisine yeni girmişti. Hepsi de Sam Amca'nın isteği üzerine evden ayrılmış ve annelerini ziyaret etmişlerdi.

Maureen, her zaman yaptığı gibi, işleri kendi eline aldı ve Phoenix'te bir apartman dairesi buldu. Tatil köyü gibi bir komplekti - daha çok Sean'ın tercih edebileceği türden bir yerdi ve bu onu annesi konusunda şaşırtmıştı. Golf sahası, tenis kortları, toplum merkezi, yüzme havuzları ve yüklü bir dernek aidatı vardı. Daha da önemlisi, kesilecek çim ya da küreklenecek kar yoktu ve arkadaş garantisi vardı. Tek yapması gereken belirli aktivitelere kaydolmaktı ve insanlarla tanışıyordu. Böylece Maureen golf ve tenis oynamayı öğrenmiş ve briç oynama becerilerini test etmişti.

Dışarıdan bakıldığında muhtemelen mükemmel bir hayat gibi görünüyordu. Daha derin bir bakış Sean'a annesinin bu hayatı doldurduğu izlenimini verdi.

meşgul olmak için günlerini harcıyordu. Zamanını harcadığı şeylerden herhangi biri hakkında gerçek bir tutkusu olup olmadığını merak ediyordu.

Sean'a göre bu yer ona hiç uymamıştı. Elektrikçi olan babaları iyi bir hayat süren çalışkan bir işçiydi ama yetiştirmeleri gereken beş oğulları vardı. Chicago'nun kenar mahallelerinde, ağaçlarla çevrili bir sokakta, üç yatak odalı küçük bir evde -bir yatak odasında üç, diğerinde iki çocuk- yaşıyorlardı. Sean doğduğunda ev kırk yaşındaydı ve anne babasının çenelerine kadar ipotekliydi. Babası öldüğünde, sigorta, emeklilik planları, Sosyal Güvenlik ve evlerinin satışı arasında, Maureen sonunda istediği her şeyi yapabilecek duruma gelmişti. Böylece mobilyalarını, ebeveyn banyosunda Whirlpool küveti ve ilk kez bulaşık makinesi olan, ancak haftada sadece bir kez çalıştırmak zorunda kaldığı iki yatak odalı küçük daireye taşıdı.

"Bilmiyorum," demişti Sean. "Senin gibi hissetmiyorum." "Çok az bakım gerektiriyor gibi," diye cevap vermişti.

"Sebze bahçeniz olmayacak."

"Bezelyelerimi ve domateslerimi alacağım. Ayrıca, ömür boyu burada kalmak zorunda değilim. Daha çok seveceğim bir yer bulabilirim."

"İkinci bir koca bulabilirsin."

"Pah," diye alay etti. "İçinizden birinin bir eş bulup bir yere yerleşmesi daha olası. Ben de yakınlarda olmak isteyebilirim."

"Hepimiz ordudayız! Eğer eş bulursak, yirmi yıl boyunca onları oradan oraya taşırız!"

"Sean, öğrendiğim bir şey varsa o da bazı şeylerin aynı kalmasından çok değişebileceğidir."

Ancak on yıl içinde hiçbir şey değişmemişti. Ve annesinin geleneksel, ev gibi mobilyaları modern evlerinde hâlâ garip görünüyordu. Maureen buraya taşındığından beri birkaç kez işe geri dönmüştü -ikişer kez üçer yıllığına- ama şu anda emekliydi. Çok iyi bir yönetici asistanıydı ve bir zamanlar polis için çalışmıştı.

ve bir kez de bir aracı kurumda çalışmış. Çocukların hepsi, can sıkıntısının onu işe götürdüğünü ve rahatlama ihtiyacının da eve geri getirdiğini varsayıyordu. Eğer babaları onu yeterince iyi durumda bırakmazsa, ona bakmaya hazırdılar. Bir donanma doktoru olan Aiden onu en yakından izleyen kişiydi ve denizde olmadığı zamanlarda kardeşlerini bilgilendiriyordu.

Beş oğlanın da aynı anda ziyaret edebildiği nadir durumlarda, sitede rezerve edebilecekleri birkaç misafir dairesi vardı - annesinin evi büyük aile toplantıları için yeterince büyük değildi. Mutfak, yemek yapmayı seven bir kadın için çok küçük görünüyordu ama hemen belirttiği gibi, aşçılık becerileri bugünlerde pek talep görmüyordu.

Sean dairesine en yakın misafir park yerine park etti ve arabadan onu aradı. Kadın cevap verdiğinde, "Merhaba, seni evde yakaladım. Park alanındayım. Arkadaşlık için vaktin var mı?"

"Sean? Bu da ne böyle...?"

"Balayı çiftlerinin kulübesinden bir mola aldım. Hemen geliyorum." İşini bitirdi, çantasını aldı ve kompleksin en büyük havuzunun uzak tarafındaki bir binaya yöneldi. Kabul etmeliydi ki annesi en iyi yerlerden birini bulmuştu. Ama burayı site henüz yeniyken satın almış ve kendisi de ilk kiracılardan biri olmuştu.

Maureen onu veranda kapısının önünde karşıladı. Sanki dışarı çıkmaya hazırmış gibi görünüyordu. "Tatlım," dedi kollarını açarak.

"Hay aksi, planlarınızı böldüm," dedi.

"Önemli bir şey yok. Bu sabah kadınlar grubuyla tenis oynadım ve öğleden sonra da bir gelin partisine gitmem gerekiyordu! Altmışlı yaşlarında bir kadın için! Kim altmışlı yaşlarında gelin partisi yapar ki? Hediye mi oraya götüreceğim ve öğle yemeğine çıkacağız, nasıl olur? Zaten gitmek gibi bir niyetim yoktu. Oyun oynayacaklar." O

yüzünü buruşturdu. "Erkek olmak için en iyi neden bu, Sean. Duş oyunları yok."

Sean'ın aklına hemen gelen duş oyunlarının bekârlığa veda partileriyle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey Franci'yle ilgiliydi. Otuz gün içinde bir baba olarak kovulacağından emindi. Franci'yi her düşündüğünde hissettiği şey babalık değildi ve küçük Rose'la hiçbir ilgisi yoktu. Kendine rağmen yüzü kızardı.

"İyi misin Sean?" diye sordu annesi.

"Burası sıcak mı?"

Güldü. "Nihayet hava soğuyor. Hadi, içeri gel."

Çantasını kapının hemen içine attı ve kadın ona içecek bir şey isteyip istemediğini sordu. Kola? Çay? "Elinizde soğuk bir bira olma ihtimali var mı?" Kendini biraz halsiz hissediyordu, gergindi ve en kötüsünü atlatmak için endişeliydi.

Oturma odasında oturduklarında, kadın buzlu çayını, erkek de soğuk birasını yudumlarırken, adam ona tenis, briç kulübü ve gönüllü çalışmaları hakkında sorular sordu.

Ona gülümsedi. "Sanırım havadan sudan konuşma sınırını aştın Sean. Ve kıpırdanıp duruyorsun. Ya tuvalete gitmen gerekiyor ya da bana söyleyecek bir şeyin var." Gözlerini kısarak ona baktı. "Makyaj mı yapıyorsun?"

Kaşlarını çattı, sonra bir gün öncesini düşündü. "Oh. Bir çeşit. Kızarıklıklarım için bir çeşit örtü. Sanırım pizzaya alerjim var...pizza olmalı..."

"Pizza mı?" diye sordu, kafası karışmıştı. "Senin yaşam tarzınla mı? Bu trajik olurdu."

"Ne olduğunu bilmiyorum ama isilik oldum ve neredeyse geçti." Yüzünde memnun bir ifade vardı. Onun kendisini mutlu edecek bir şey söylemesini bekliyordu. Sadece umut edebilirdi. "Franci'yi hatırlıyor musun?" diye sordu. "Hani şu birkaç yıl önce birlikte olduğum kız? Uzun, güzel saçlı?"

"Elbette, ama sanırım sen onunla çıkarken onu tam dört kez gördüm. En fazla beş. Franci'den hoşlanmıştım. Ve düşündüm ki

sen de yaptın."

"Evet, kesinlikle. Geçenlerde ona rastladım. Bir gece dışarıdaydım ve Luke'un evinden çok da uzak olmayan bir yerde arkadaşlarıyla yemekteydi. Yeniden görüşmeye başladık diyebiliriz."

"Senin için ne kadar güzel. Kız arkadaşlarının çoğuyla tanışmadım, ama birkaçı arasında sanırım en çok onu sevdim. Hoş bir genç kadındı. Hatırladığım kadarıyla çok da güzeldi."

"Uh-huh. Tüm o uzun saçlarını kesmiş," dedi, bir an için dikkati dağılmıştı. "Harika görünüyor." Maureen beklentiyle ona baktı ve o anda kendini gerçekten ilmihal dersine geri dönmüş gibi hissetti, yarı yarıya Rahibe Thekela'nın arkasından gizlice yaklaşıp dikkatini vermediği için kulağını bükmesini bekliyordu.

Kendini salladı. "Dinle anne, Franci'yle ayrılmamızın nedenini sana hiç anlatmadım. Ben onu seviyordum, o da beni seviyordu ama aynı kanoda değildik. O bir bağlılık, bir aile istiyordu ve ben evlilikten kaçıyordum. I
."

"Yüce Tanrım," diye sözünü kesti Maureen. "Babanız ve ben ne yaptık da sizi evlilikten soğuttuk?" diye sordu yarı yalvarır, yarı kızgın bir sesle. "Babanızla iyi bir evliliğimiz olduğunu sanıyordum. Bana karşı çok iyiydi. Ona ve size iyi bakmaya çalıştım çocuklar! Nerede hata yaptık da evlilikten bu kadar korkuyorsunuz diye merak ediyorum."

"Sorun sen ve babam değildi anne. Ailedeki iki evlilik ve Papa'ydı, ne demek istediğimi anlıyorsan. Demek istediğim, Aiden ve Luke'un ikisini de neredeyse öldüren kısa, tren enkazı evlilikleri vardı ve sonra, eğer sahip olacak kadar çılgınlarsa, sonraki evliliklerini tanımayan tüm bu Katolik şey vardı. Luke'un karısının başka bir adamdan bebeği vardı ve Aiden'ın çılgın Annalee'si balistikti, tamamen sertifikalıydı. Ve bu iki kadına da ellerinden geldiğince bağlı kaldılar ama sonuçta kadınlar onları terk etti. Ve hala, gelecekte evlilik yok

Kilise mi? Hadi ama! Nasıl olduğunu biliyorsun-" Laf kalabalığı yaptığını fark etti ve kendini durdurdu. Başını öne eğdi. Aziz Maureen'in önünde Katolik kilisesine vuramazdın. Başını kaldırmadan şöyle dedi: "Babamla yaşadığın kadar tatlı bir evliliği garantileyebilseydim, ben de atlardım. Diğer şeyler beni endişelendiriyor."

"Her zaman aşırı tepki verdin, Sean. Luke ve Shelby bir rahip tarafından evlendirildi! Onun evliliği kesinlikle kilisede sayılır!"

Sean kızardı ve Maureen'in bunu görmemesini umdu. Luke'un eski karısından boşanma davası açmayı hiç denemediğini sadece çocuklar biliyordu. Rahibe Shelby ile evliliğinin ilk evliliği olduğunu söylemişti. Luke için sorun yoktu ama bu bilgi Maureen'in hayatının geri kalanında gece gündüz onun ruhu için dua etmesine neden olacaktı.

"Sorun değil, Sean. Ben bile babamın bazen zamanın biraz gerisinde kaldığını kabul edebilirim," dedi. Papa, Papa için kullanılan sevecen bir lakaptı. "Bazen biraz demode olabiliyor. Değişim için dua ediyorum. Cemaatimin rahibi bu konuda çok iyidir, onu seversiniz. Muhtemelen size huzur verecektir."

"Evet, doğru. Francine'e dönelim. Benim bilmediğim bir gündemi vardı. Bunu benden sakladı. Kendince sebepleri vardı, bunu anlıyorum. Ama bakın... Tamam, olay şu, çirkin bir kavga ettik. O evlilik ve aile istiyordu, bense olduğumuz gibi iyi olduğumuzu düşündüğümü söyledim. Kötü şeyler söyledik. Sert duygularla ayrıldık. Daha sonra onu yakalamaya çalıştım ama hava kuvvetleri bizi dağıttı - o çıktı ve ben transfer oldum. Onu gördüğümde çok-" Durdu. Biradan bir yudum aldı ve sertçe yutkundu.

"Anne," diye devam etti. "Franci hamileydi ve ben bunu bilmiyordum. Onunla evlenmek istemediğim için beni terk etti. Bilseydim tabii ki evlenirdim, bu yüzden benden sakladı. Bu şekilde olmasını istemedi ve tek başına yapmayı seçti."

Annesinin yüzündeki yavaş dönüşümü izledi.
Hamileyken onu sertleştirdi. Çünkü ben

onunla evlenmek istemesi onun öfkeyle bakmasına neden oldu. Şimdi de gençliğinden hatırladığı o korkutucu sessizliği sürdürüyordu.

Devam etti. "Anne, benim bir kızım var. Üç buçuk yaşında. Bunu sadece bir gündür biliyorum. Doğum gününü bile bilmiyorum ama babası olduğumu ve bundan sonra beni nasıl bulacağını bildiğinden ve mümkün olan her zaman yanında olacağımdan emin oldum. Ve evet, Franci'ye benimle evlenmesini ve bir aile olmamızı teklif ettim ama bana karşı oldukça temkinli. Sanırım ikisini de bu riski almaya değer olduğuma ikna etmem gerekecek." Yutkundu. "Senin bir torunun var anne. Kızıl saçlı. Yeşil gözlü. Korkunç zeki. Adı Rosie. Kendisine Geniş Dilek Gülü diyor."

Maureen onun gözleri önünde soldu. Gözleri doldu ve kızıl saçlıların âdeti olduğu üzere burnu pembeleşti ve dudaklarını büzerken kenarları bulanıklaştı. Kontrolünü kaybetmemek için duygularını içine çekti. "Bunun olmasına nasıl izin verdin?" diye sordu sesi titreyerek.

"Buna izin vermedim anne. Beni tamamen şaşırttı!"

"Onunla nasıl bu kadar yakın bir ilişki yaşadın? sonra da onunla evlenmeyi reddetmek mi? Böyle mi yetiştirildiniz?"

Öne doğru oturdu. "Hayır. Ben bambaşka bir şekilde yetiştirildim, bunun da -Dinle, bu senin ve babamın gençliğinden farklı bir dünya."

"O kadar da farklı değil," dedi. "Bana her şeyi anlat. Ve kendini tutma çünkü eninde sonunda öğreneceğim."

"Anne! Okulu asmadım ya da bir birahaneye gitmedim! Tabii ki sana her şeyi anlatacağım. Olay şu ki, yeni öğrendim. Onlarla -Franci ve Rosie- bir gün geçirdim ve yapmam gereken ilk şeyin sana söylemek olduğunu biliyordum. Anne," dedi sandalyesinde öne doğru kayarak, "Yapmam gereken çok şey var. Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onunla bir öğleden sonra geçirdim ve bu beni dizlerimin üstüne çöktürdü. Üç yaşında bir çocuğun ne kadar yorucu olduğu hakkında bir fikrin var mı? Evet," dedi başıyla onu işaret ederek, "bunu biliyor olabilirsin, ha? Bu işle başa çıkmam biraz zaman alacak."

Bu konuda. Tanrı'ya şükür Luke'un yanında bir süre daha izinliyim... Tanrım, altı haftadan az kaldı! Nasıl yapacağımı öğrenmem en az o kadar sürecek-"

"Bana ondan bahset. Bir resim getirdin mi?"

Başını iki yana salladı. "O kadar ilerisini düşünmemiştim bile. Ama şöyle yapacağım: Geri döner dönmez bir fotoğrafını çekip cep telefonuna göndereceğim. Cep telefonundaki resmi bilgisayara göndermeyi nasıl gösterdiğimi hatırlıyor musun? Ve hemen daha fazla dijital fotoğraf çekeceğim. Ama yapmam gereken ilk şey Rosie'yi tanımaktı ve onu tanımaya devam etmeliyim. İkinci şey de sana ondan bahsetmektir."

"Ya Franci?"

Gözlerini annesine kilitledi. "Bizi tekrar bir araya getirmenin bir yolunu bulmalıyım. Onun Annalee ya da Luke'un Felicia'sı gibi olmadığını biliyorum. Bu konuda hiç şüphem yok ama o zamanlar hâlâ çekingendim. Şimdi değilim. Franci ve Rosie'ye kur yapacağım ve en iyisini umacağım. Yapılacak çok şey var. İlk iş olarak bir üniversite hesabı açmalı ve Franci'nin masrafları için neye ihtiyacı olduğunu öğrenmeliyim. Rosie'yi Beale'e götürmeliyim, uçağını görmek istiyor. Onunla nasıl oynayacağımı, konuşacağımı, ona bir şeyler öğreteceğimi öğrenmeliyim. Yapmam gereken..."

Ama Maureen kalkıp odadan çıktı ve kısa koridorda yürüyerek yatak odasına gitti. Sean bir an için afallamış, Maureen'in neden konuşmayı yarıda bırakıp gittiğini anlayamamıştı. Gözyaşlarına mı boğulmuştu? Ona gerçekten kızmış mıydı? Onu takip etti, içinde paniğin yükseldiğini hissetti. Odasının kapısı açıldı. "Anne?" dedi.

En büyük valizini sürükleyerek gömme dolabından çıktı. Olduğu yerde durdu ve dönüp ona baktı. "Sean, bunun olmasına nasıl izin verdin?"

"İzin vermedim, sana söyledim, bilmiyordum!"

"Belli ki ne zaman ne olacağını biliyorsun-"

"Dur!" dedi, elini kaldırarak. "Tam orada dur. İkimiz de bunun biyolojisini biliyoruz. Franci'nin çok kişisel bulacağı şeylerden bahsetmiyorum, o yüzden geri çekil anne. Çocuklara nasıl hamile kalındığını biliyorsun. Bizde

bir, Franci ve ben. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum." Durdu. "Ne yapıyorsun?"

"Toplanıyorum. Torunumla tanışmak istiyorum."

"Anne, o küçük bir kız. Aiden da onunla tanışmak istiyor. Luke da öyle. Sanırım Shelby... Tamam, bekle. Ben de bundan korkuyordum. Ona öyle aceleyle yaklaşamazsın. Bunu yavaştan almalıyız."

"İlk üç yılını çoktan kaçırdım!" Maureen dedi ki. "Ben de kaçırdım! Şimdi yavaşla!"

"Yavaşlayacak havamda değilim! Onunla bir an önce tanışmak istiyorum!"

"Dinle, eğer işlerin hepimiz için iyi gitmesini istiyorsan, bana izin vermelisin... Tamam, bir saniye bekle." Sean cebinden cep telefonunu çıkardı ve Aiden'ı aradı.

Aiden telefonu açtı. "Sekiz santimetrelik bir kadını var, bu iyi olsa iyi olur."

"Annemle birlikteyim," dedi Sean. "Eşyalarını topluyor. Şu anda Rosie'yle buluşmak istiyor. Telefonu ona veriyorum. Onunla konuş."

Maureen telefonu aldı.

Aiden annesine, "Hoparlörü aç," dedi. Sonra, "Sean, beni duyabiliyor musun?"

"Ben buradayım."

"Güzel. Bu konuyu mümkün olduğunca açıkta tutalım. Senin de farkında olduğun gibi sırlar sorun yaratır. Şimdi, siz ikiniz kavga mı ediyorsunuz?"

"Henüz değil," dedi Maureen. "Tek torunumla tanışmak istiyorum."

"Sağlığınız kötü mü?" Aiden sordu.

"Bu sabah tenis oynadı. En azından birkaç günü daha var," diye cevap verdi Sean, her kelimesinde kızgınlık vardı.

"Anne, davet edilene kadar beklemeni istiyorum. Bu küçük ailenin çözmesi gereken sorunları ve çok fazla değişiklikten dolayı kafası karışabilecek ve üzülebilecek küçük bir kızı var."

"Ama benim de haklarım var, Aiden! Bir büyükanne ve büyükbaba olarak!"

"Gerçekten de öyle ve dedenizin haklarına saygı gösterilecek. Ancak unutmamanız gereken ilk şey Sean ve Francine'in ebeveyn, sizin ise akraba olduğunuzdur. Onlar ne yetersiz ne de ihmalkâr; siz de gayet sağlıklısınız ve sabırlı olabilirsiniz. Bu bir ölüm döşeği talebi değil."

"Ama Aiden, ben-"

"Sen bundan daha akıllısın. Torununun annesinin seni sevmesini istiyor musun? Onu yabancılaştırma. Yetki onda. Bunu kabul ettiğini bilmesini sağla, yoksa inan bana sorun çıkar."

Maureen yorgun bir şekilde yatağının kenarına oturdu. "Tabii ki haklısın."

"Luke'un Virgin River'daki evine kadar gidebilirsin anne," dedi Aiden daha nazikçe. "Ama çok akıllıysan Luke'a o güzel küçük kulübelerden birinin boş olup olmadığını sorarsın, yoksa bir sonraki torununu alana kadar çok daha uzun zaman geçecek. Kayınvalidenin ziyaretinin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyor musun?"

Maureen alaycı bir ses çıkardı. Hatırlamıştı. Tüm evlilik mahremiyetine epey bir darbe vurmuştu. "Belki de beş oğlu olan babanın annesi yeterince sık ziyaret etmedi," dedi sessizce.

Aiden ve Sean buna güldüler. "Yer ve sabır, anne," dedi Aiden sertçe. "Yoksa bütün işi berbat edeceksin."

"Bütün bunların nasıl olabileceğini anlamıyorum-" "Bu kadar yeter," dedi Aiden. "Hakkında çok şey biliyorsun Bilmen gereken son şey bu. Sean, ona bir kadeh şarap getir ve Luke'u kontrol et. Anne, anneni çok fazla etrafa saçarsan seni kurtaramam." Tam o sırada arka planda yüksek bir ses duyuldu.

"Az önce biri çılglık mı attı?" Maureen sordu.

"Daha fazla . . . bir hevesli Homurdan,"

Aiden cevap verdi. "Kapatıyorum. Kendine gel!"

Hat kesildi ve Sean ile Maureen birbirlerine baktılar.

Sonunda Maureen konuştu. "Şey, sanırım aramak

takviyeler biraz abartılı."

Sean, "Nedense Aiden sana kimsenin ulaşamadığı kadar ulaşabiliyor," dedi. "Sanırım doktor olduğu için. Büyük bir gösteriş budalası."

"O her zaman ailede barışı koruyan kişi olmuştur," dedi. "Şimdi yemeğe çıkalım, sonra Luke'u ararız. Eminim bugün bir uçuş ayarlayabiliriz."

"Rosie'yle tanışmak için doğru zamanın gelmesini mi bekleyeceksin?" Sean sordu.

"Sana söz veriyorum, ama çok bekleterek beni sınama. Ben zayıf, yaşlı bir kadıyım," dedi ve oturma odasına geri dönüp ön kapının yanındaki masadan çantasını aldı.

Sean onun arkasından, "Evet, doğru," diye cevap verdi.

"Hadi İtalyan usulü bir şeyler yiyelim," dedi. "Bu bizi taşraya varana kadar idare eder."

Adam kıkırdadı ve avlu kapısından çıkarken kadın da onu takip etti. Daha birkaç adım atmışlardı ki, kadın onun kafasının arkasına vurdu. "Anne!" diye bağırdı, bir elini başına götürerek ona doğru döndü.

"Kutsal Meryem Ana, kendinden utanmalısın! Kurtlar tarafından mı yetiştirildin?"

Dokuz

Sean ve annesinden gelen telefonda kırk sekiz saat sonra Luke motosikletiyle Walt Booth'un ahırına gitti ve Shelby'nin cipinin hemen yanına park etti. Eldivenlerini çıkararak içeri girdi. Karısını elinde tırmıkla ahırlardan birinde bulduğunda, dikkatini çekmek için eldivenlerini bir elinin avucuna vurdu. Kadın dönüp ona baktığında gülümsedi ve başını salladı.

"Walt amcan nerede?" diye sordu.

"Sanırım Muriel ile planları var. Bugün öğlen saatlerinde cep telefonumu aradı ve okuldan eve dönerken atlarla ilgilenip onları besleyip besleyemeyeceğimi sordu. Kamyoneti gitmiş." Luke eldivenlerini ceketinin cebine soktu ve tırmığı kızın elinden alıp ahıra yasladı. "Onun Kamyon gitse iyi olur yoksa bizi çıplak görecek."

Kadın ona güldü. "Yatağa kadar bekleyemez misin?"

"Kalabilirdim, ama ev insanlarla dolu. Neden annemin bizimle evde kalması için ısrar ettin? Bir kulübede kalmayı çok istiyordu."

"Öncelikle, sadece bir kulübe boş ve av sezonundayız, ikincisi, üst katta iki mükemmel yatak odamız varken annenizin başka bir çatı altında kalmasına izin vermeyeceğim. Bu kabalık olur. Ayrıca, biz evliyiz - kendi evimizde, kendi yatağımızda seks yapmaya iznimiz var."

Onu iki iri eliyle arkasından kavradı ve kendine doğru çekti. "Boşaldığında çok gürültülü oluyorsun." Sonra kızın ağzının üzerine çullandı ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onu öptü. Dudakları biraz tatmin olduğunda hafifçe ayrıldı ve "Ve öncesi ve sonrası." dedi.

"Hayır, değilim," diye karşı çıktı.

"Uh-huh. O zaman horluyor ve uykunda konuşuyorsun." "Yapma."

"Ve regl dönemini kaçırdın."

"Bunu fark ettin mi? Sadece biraz geç oldu."

"Çubuğa işedin mi?" diye sordu ona.

Shelby başını salladı. "Bence çok erken ve hayal kırıklığına uğramak istemiyorum. Ayrıca, geliyor olabilir - ağlamaklı hissediyorum ve göğüslerim biraz ağrıyor."

"Hamilesin," dedi. "Ve seni samanlıkta becermek istiyorum. Atlar kaçışana kadar çığlık atabilirsin." Ona sırıttı. "Belki seni daha fazla hamile bırakabilirim."

"Luke... Saçımda samanla eve gitmek istemiyorum..."

"Bu sorunu ben halledebilirim," dedi. Onu kucağına aldı ve ahırdan çıkarıp kapıyı arkasından kapatarak atların bulunduğu odaya taşıdı. Gömleğini kot pantolonundan çekip çıkardı, kemerini ustalıkla açtı ve çıtçıtını patlattı. Pantolonu indirmeden önce bacaklarından birini kaldırdı ve bir çizmenin topuğundan tutup çekti. Sonra diğerini. Ve sonra kot pantolon ve külotlar atlama odasının zemininde bir yığın halindeydi ve Shelby çoğunlukla gömlek kuyrukları ve çoraplarıyla çıplak kaldı.

"Bu tür şeyleri daha sık yapmalıyız," dedi. "Macera seksi." Büyük tokası yüzünden kemerini çıkardı ve düşmesine izin verdi. Sonra onu bir kez daha kendine doğru çekti, derinden öperken eli bacaklarının arasına gitti ve nazikçe, yavaşça, tatlı ve derin bir şekilde onu okşadı. Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Shelby, bu elde edilmesi zor oyunda pek iyi değilsin. Benim için hazırsın."

"Biliyorum," dedi kızgın bir ses tonuyla. "Ve patlıyorsun," diye ekledi, elleri kot pantolonunun çıtçıtına gitti. Bir saniye içinde kot pantolonunu kalçalarına dolamış ve onu avucunun içine almıştı.

Boğazının altından güldü. "Benim masum küçük karım. Çığlık atmaya hazır ol." Onu kaldırdı; bacakları kalçalarına dolandı ve kucağına oturarak bankın üzerine oturttu. Onu oturtmak için biraz manevra yapmak gerekti.

Ama bu his adamın nefesini kesmiş ve kadının soluk soluğa kalmasına neden olmuştu. Ona sıkıca sarıldı ve üzerinde, onunla birlikte sallandı. "Tanrım," dedi. "Luke, Luke, Luke." Adamın tek yapabildiği inlemek ve kalçalarını pompalamak, ona tutunmaktı. O da konuşuyor, inliyor ve inliyordu, ta ki her şey olana dek, hem de çabucak olana dek; paramparça oldu ve kasılmalar onu Luke'un etrafında sıktı. Adamın dudağını ısırdı, sonra emdi.

Parasını almadan önce onun orgazmının her saniyesinin tadını çıkardı. Her zaman olduğu gibi bu da onu sarstı ve yüksek sesli bir iniltiyle ona sıkıca sarıldı. Birkaç dakika sonra ahırın gerçekten de soğuk olduğunu fark etti. Bunu daha önce fark etmemişti, kız da fark etmemişti.

Kadın titredi ve adam ona daha sıkı sarıldı. "Daha iyi misin?" diye sordu ona.

"Bana karşı çok iyisin," dedi. "Daha iyi hissediyor musun?" "Numara yapıyordum," diye alay etti.

"Biliyor musun, bebeğim? Bu kadar iyi numara yapmaya devam ettiğin sürece benim için sorun yok. Ve gördün mü? Saçında saman yok." Ona sırtıttı. "Çok gürültücüsün."

Birden çenesi titredi ve gözleri yaşlarla doldu. "Ah, Luke," dedi usulca. "Ya iyi bir anne değilsem?"

"Shelby, saçmalama. Sen tanıdığım en sevgi dolu insansın. Nasıl iyi bir anne olamazsın?"

"Bazı açılardan çok bencilim. Ve uykumu seviyorum." Burnunu çekti ve hıçkırdı.

"Hâlâ buraya bağlıyız ve sen anne olmak için ağlıyorsun," dedi. "Giyinip atlarla işimizi bitirip eve gitmeyi öneriyorum. Ben sıcak bir ateş yakarken sen de bir çubuğa işersen iyi olur. Ciddiyim."

Annesinin Luke'larda olması ve Rosie'yle tanışmak için sabırsızlıkla beklemesi Sean için pek de rahatlatıcı bir ortam yaratmamıştı. Yeni bir büyükanneyle tanışmadan önce

Sean'ın ilk büyükanneyle bir işi vardı. Vivian Duncan'ı çalıştığı aile hekimliği kliniğinden aradı ve ona öğle yemeği ısmarlayıp ısmarlayamayacağını sordu. Kadın bu davet karşısında tamamen şaşırılmıştı. Biraz tereddütle, "Elbette," diye cevap verdi.

"Seni alayım," diye teklif etti. "Bana bir zaman ve koordinat ver yeter."

Kadının saat tam on iki buçukta kliniğin dışında kendisini beklediğini gördü. Arabadan indi ve onun için kapıyı tuttu. "Bunu benim için yaptığın için teşekkürler Viv," dedi. "Franci'ye birlikte öğle yemeği yememiz konusunda bir şey söylemedim ama seninle konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Annenin seninle olabileceğini düşünmüştüm," dedi. "Franci bana Luke'un evinde beklediğini söyledi."

"Çok sabırsızlıkla bekliyordum," diye itiraf etti. "Önce seninle biraz yalnız kalmak istedim. Hemen köşede küçük bir İtalyan lokantası var. Senin için uygun mu?"

"İyi, iyi. Bu iyi. Bu konuşmadan korkmalı mıyım?" diye sordu biraz endişeyle.

"Umarım değildir." Güven verici görünmeye çalıştı ama bunu başaramadığından emin değildi. Sonra güldü. "Muhtemelen bundan korkan ben olmalıyım." Ön koltuğa uzanıp onun elini tuttu. "Söyleyecek birkaç şeyim var, hepsi bu."

Sean'ın içini rahatlatan bir şekilde, kısa yolculukları boyunca başka soru sormayarak konuyu kapattı. Sean onu restoranda bulabildiği en sessiz masaya oturttu ve konuşmadan önce bir şeyler sipariş etmesi için onu kandırdı.

Vivian sabırsızlıkla, "Pekâlâ Sean, bu gerilim beni öldürüyor," dedi. "Bu ne hakkında?"

"Bu senden özür dilememle ilgili," dedi hemen. "Franci bana hamileliğiyle ilgili durumu ele alış biçiminden hiç memnun olmadığını söyledi. Şimdi sana söylemek zorundayım, o yapabileceği tek şeyi yaptı. Kartlar masadaydı Vivian, böyle bir haberle bana güvenmesi için ona fırsat vermedim. Eğer bebek sahibi olmakta ısrar etseydi."

evlenmek için ısrar ederdi. Ve bu berbat bir evlilik olurdu. Kısacası, benim hakkımda haklıydı."

Vivian sarışın kaşlarını kaldırdı. "Öyle miydi?" diye sordu.

Güldü ama yanakları pembe bir leke aldı. "O zamandan bu yana uzun bir yol kat etmiş olabilirim, ama hızlı bir yol kat etmedim ve henüz o kadar ilerlemedim. Gerçek şu ki, ona hayatımda ihtiyacım olduğunu fark etmeden önce uzun bir süre Franci olmadan acı çekmek zorunda kaldım. Ve tüm bu aniden baba olma meselesi... Biraz zaman alacak ama üzerinde çalışıyorum. Elimden gelenin en iyisini yaptığımı bilmeni istiyorum." Bir nefes aldı. "Benimle temasa geçmeli ve bana söylemeliydin. O zaman üç buçuk yaşında bir çocuk beni izlemeden öğrenebilirdim."

Vivian şok olmuştu ve yüz ifadesi bunu yansıtıyordu. Onu görevlendirmeye mi çalışıyordu? Tuttuğu nefesi dışarı bıraktı. "Bunu düşündüm," diye itiraf etti. "Günün sonunda, kızımın isteklerine ihanet edemezdim."

"Geri dönemeyeceğimize göre, kusurlar için birbirimizi suçlamayalım. Buna ne dersiniz?" diye önerdi.

Vivian uzun bir süre sessiz kaldı, bu sırada garson kız her ikisi için de buzlu çay getirdi. Konuşmadan önce sözlerini dikkatle ölçüp biçti. "Beni dinle Sean, kızımın mutlu olmasını istiyorum ama Rosie benim kalbimin atışı. Franci bana bebek sahibi olacağını ve onu yalnız doğuracağını söylediğinde ilk hissettiğim şey kızgınlık oldu - daha elli yaşındaydım! Hâlâ yaşayacak çok hayatım olduğunu hissediyorum! Ve zaten tek başıma bir çocuk büyütmüştüm, bu yüzden onun için ne kadar zor olacağını ilk elden biliyordum. Franci'nin benden çok şey istemesi gerekiyordu ve benim verecek çok şeyim yoktu. Ama o bebeği kucağıma aldım ve saniyeler içinde onun da kızım kadar benim olduğunu hissettim. İyi bir baba olmak için gerekenlere sahip olup olmadığını anlamaya çalışırken sana karşı bir an bile sabırlı olacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Hem de çok yanılıyorsun."

Sean kısa bir süre için daha önceki yaşamında bir grup sert yaşlı tanrıçayı kızdırıp kızdırmadığını merak etti; etrafi

güçlü, inatçı kadınlar. "Tamamen anlıyorum. Onun hakkında öğrenmem gereken çok şey var. Rosie hakkında."

"Francine'le aranızda ne olduğu umurumda değil, o artık büyüdü ve hayal kırıklıklarını kaldırabilir. Ama torunumu hayal kırıklığına uğratmasan iyi edersin, Sean."

"Biliyorum," dedi. "Bu konuda sana çok destek olacaklar. Annem iş başında, bulduğu her fırsatta beni suçluluk sopasıyla dövüyor ve kimse İrlandalı Katolik bir anne gibi suçluluk duyamaz. Bana bir şans verecek misin?"

"Evet," dedi sandalyesine yaslanarak. "Her fırsatta. Bunu mahvetme."

"İkisi için de elimden gelen her şeyi yapıyorum. Deniyorum." "Peki," dedi sakinleştirici bir nefes alarak. "En azından sen dürüst."

Buzlu çay bardağından bir yudum aldı. "Dürüstlük bana düşündüğüm kadar sempati kazandırmadı."

"Ve sen buna şaşırdın mı? Dinle, küçük bir çocuğun kalbi söz konusu olduğunda, çok fazla kıpırdama alanı yoktur. Bunu ilk seferde doğru yapmanızı öneririm."

Kendine rağmen gülümsedi. Başını salladı ve güldü. "Sanırım annemi seveceksin," dedi.

Aiden, Maureen'e bir insanın annesinin ziyaret etmesinin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmıştı ve bunun anne ya da baba tarafından olması fark etmiyordu. Yeni evli bir çift için mahremiyet eksikliği söz konusuydu ama bunun iyi tarafı ev işlerinde yardımcı olmaktı ve Shelby'nin de buna ihtiyacı vardı. Shelby ve Luke bir süredir birlikte olmalarına rağmen henüz evleneli bir ay bile olmamıştı ve Maureen'in kullandığı yatak odası henüz kaldırılmamış düğün hediyeleriyle doluydu. Shelby yeni bir üniversite öğrencisiydi ve Luke haftanın yedi günü bütün gün arazisinde, kulübelerinde ve evinde çok çalışıyordu. Bir de Art vardı,

Maureen'e çok bağılıydı ve zamanını sık sık onunla geçirirdi.

Bu yüzden Maureen, Art'la kaliteli zaman geçirdiğinden emin olarak, sık sık onunla balık tutarak ve evi toparlamaya ve düğün hediyelerini kaldırmaya çalışarak kendini meşgul etti. Shelby ve Luke'un yoğun günlerinin sonunda akşam yemeğinin hazırlanmış, temiz ve katlanmış çamaşırların yataklarının üzerinde ve evin cilalanmış ve güzel kokuyor olmasını sağladı. Bu kadarını kendi annesinden ve kayınvalidesinden öğrenmişti.

Gelinlere gelince, Maureen'in onlarla pek deneyimi yoktu. Sean, Aiden ve Luke'un evlilik girişimlerini tren enkazı olarak tanımlarken son derece haklıydı. Maureen bir adım daha ileri giderek onların eşlerini zor, aşırı bakımcı ve bencil olarak nitelendirdi. Shelby bunların hiçbirine sahip değildi ve Franci'yi yıllardır görmemiş olmasına rağmen Maureen onu iyi huylu ve tatlı biri olarak hatırlıyordu. Ancak Shelby son zamanlarda son derece huysuzdu ve Maureen onun varlığının bile rahatsız edici olup olmadığını merak ediyordu. Ayrıca, henüz Rosie'yle tanışmaya davet edilmemişti; bunu Sean'ın mı yoksa Franci'nin mi yaptığından emin değildi. Sean'dan şüpheleniyordu; yeni doğan kızına karşı çok korumacı davranıyordu. Ve Sean alışılmadık derecede sessizdi. En eğlenceli oğlunun aklında bir şeyler vardı. Bunun, tüm geleceğini düzene sokmak için dört hafta ve birkaç günlük izin süresinin kalmasıyla çok ilgisi olduğundan şüpheleniyordu.

Maureen'e gelince, on iki yıl önce kocasının ölümünden bu yana hiç bu kadar yalnız kalmamıştı; Illinois'in karanlık kışında kendini bu kadar yalnız hissetmişti. Çalışabileceği, arkadaş edinebileceği, yıl boyunca dışarıda olabileceği ve oğullarının onu ziyaret etmekten hoşlanabileceği bir yerde yaşayabileceği Phoenix'e taşınmak için onu motive eden şey buydu.

Ama etrafındaki herkes işle, okulla ya da ev işleriyle meşgulken Luke'un evinde bekleme oyunu oynamak son sinirlerini de yıpratıyordu. Dört gün hiçbir erteleme olmadan geçmişti. Sean öğleden sonra Rosie'yi kreşten alıp eve götürmesine izin verilene kadar Luke'a yardım etti.

Sonra Franci ve Rosie ile akşam yemeği yedi ve saat ondan önce Luke'lara döndü. Sözüñü tutmuş ve her gün fotoğraf çekmiş olmasına rağmen söyleyecek fazla bir şey bulamadan eve döndü. Virgin River'daki beşinci gününde Maureen nihayet mola verdi. Ertesi gün Cumartesi'ydi ve Rosie ile Sean'a Beale Hava Kuvvetleri Üssü'ne kadar eşlik etmesi için davet edilmişti. Sean, Rosie'yi hem büyükannesiyle hem de uçağıyla tanıştıracaktı.

İlgi alanım.

"Franci de gelecek mi?" Maureen sordu.

"Franci Redding'de bir tıbbi hava ikmal grubuyla yirmi dört saatlik bir vardiyada çalışıyor ve Rosie Franci'nin annesiyle kalıyor. Franci dağları aşmak için sabah 5:00 gibi yola çıkacağı için Rosie'yi yarın sabah ilk iş Vivian'dan alacağım ve yarın akşam geri getireceğim. Böylece o tamamen bize kalacak."

"Ona ne diyeceğim?" Maureen yüksek sesle merak etti.

"Onunla tanıştığınız için mutlu olduğunuzu söyleyin. Sonra bir ya da iki soru sorun, örneğin yatak odasının ne renk olduğunu, giyinmek için ne giymeyi sevdiğini ya da oyun mutfağında ne pişirmeyi sevdiğini sorun. Bu ikinizi hemen konuşturacaktır. Ve dinlenin - çok yorucu!"

Sean, Maureen için en zor şeyin, Rosie'yi tamamen bunaltmamak için heyecanını kontrol altında tutmaya çalışmak olduğunu görebiliyordu. Endişelenmesine gerek yoktu; Rosie hemen ortamı yumuşatmıştı. "Senin de benim gibi düğün saçların var!" diye haykırdı. O andan itibaren iki kızıl saçlı, Beale'e giden yol boyunca -üç saatten fazla süren bir yolculuk- bir çift saksağan gibi gevezelik ettiler. Yanlarına kitaplar ve Rosie'nin en sevdiği oyuncaklardan birkaçını aldılar - oyuncak bilgisayar harfleri, sayıları ve yazmayı öğrenmesine yardımcı oluyordu. Maureen Rosie'yle birlikte arka koltuğa oturdu ve Sean şoförlük yaparken yol boyunca oyun oynayıp kitap okudular. Franci daha Beale'e varmadan onları kontrol etmek için iki kez cep telefonunu aradı.

Bir hava kuvvetleri filosu küçük bir kasaba gibidir. Birlikte çalışan ve uçan adamlar birbirlerine çok yakın olurlar ve Sean'ın da filo komutanı Yarbey Jacob Sorrell ile yakın bir iş ilişkisi vardı. Bu gerçekten işe yaradı, çünkü Sean'ın telefon edip Jake'e izinli olduğu sırada Beale'e gelmesine neden olan koşulları anlatması gerekiyordu - annesi ve kızına üssü ve U-2 uçağını gezdirmek istiyordu. Yüksek güvenlik nedeniyle özel izin alması ve bir refakatçi tutması gerekiyordu, her ne kadar uçak Sean'ın olsa da.

"Kızın mı?" Jake telefon konuşmaları sırasında sormuştu. "En kötü şöhretli bekârımızın bir kızı mı var?"

"Doğru," dedi ve ilk kez ciddi bir ilişki yaşadığı bir kadınla başına gelen bu küçük kaza yüzünden ne kadar şanslı olduğunu fark etti. Sonra aklına onu çok fena çarpan bir şey geldi. Ya bu kaza Cindy gibi hiç tanımadığı birinin başına gelseydi? "Bunu daha sonra açıklayacağım ama açıkçası onu yeni öğrendim ve benden istediği tek şey uçağımı görmek. Ayrıca annem de şehirde olacak."

"Güzel," demişti Jake. "Sen ve ben sohbet etmek için yarım saat çalarken annen kızına göz kulak olabilir."

"Cumartesi günü mü?" Sean sordu.

"Turunuzu bitirdiğinizde ofiste olacağım."

Sean annesini ve Rosie'yi üssün etrafında gezdirdi ve onlara hangarı ve bakımda olan bir uçağı gösterdi. Rosie iki küçük elini yanaklarına götürüp U-uçağının büyüklüğü karşısında nefesini tuttuğunda güldü.

2. Onun kokpitte bir fotoğrafını çekmiş ama gösterge panelini fotoğrafa dahil etmemişti. Aslında, Jake'e resimleri indirtip, kamerasından sildirecek ve

En ufak bir güvenlik ihlali olmadığından emin olduğunda bunları Franci'nin e-posta adresine gönderdi. U-2'nin bir sır olduğu söylenemezdi; uçak hava gösterileri sırasında statik olarak sergilenirdi. Ama bu çalışan bir uçaktı.

Ayrıca ona havada jetlere yakıt ikmali yapan KC-135 tankerlerini, bir grup C-130'u ve şaşırtıcı derecede büyük bir C-

5. Saat üçe geldiğinde Rosie tamamen bitkin düşmüştü ve Maureen de biraz yıpranmış görünüyordu. Onları filonun bekleme salonuna götürdü -pek şık bir yer değildi- ve yirmi otuz dakika kitap okumalarını istedi. "Uzun sürmeyecek. Eve dönerken yemek yiyebiliriz. Karnını doyurduktan sonra Rosie'nin arabada uyuyacağına eminim."

Jake Sorrell masasından kalktı ve Sean'ın elini sıkmak için yanına geldi. "İzinden dönmek için bir bahanen olmasına sevindim, Sean. Seni aramayı düşündüm..."

"Ne var ne yok?" Sean oturmadan önce sordu.

"Dört yıl oldu. Hava Komuta ve Kurmay Koleji'nde açık bir kontenjan için bekleme listesine ancak binbaşı olduğunda girdin ve radarın altında uçuyorsun. Burada en üst seviyeye çıktığını biliyorsun. Yeniden atanma zamanın geldi. Bunu hiç düşündün mü?"

Sean yere baktı ve başını salladı. "Sence bunu birkaç ay ertelememin bir yolu var mı? Kızımı daha yeni buldum dostum. O ve annesi Beale'e yakın oturuyorlar."

"Eğer konuşabileceğiniz bir konu ise bunu duymak isterim."

"İnsanların ne düşünebileceğini tahmin edebiliyorum ama hiç de adice değil. Franci ve ben bir çifttik." Sonra da kadına yalnız kalmasının daha iyi olacağını düşünmesi için nasıl pek çok neden verdiğini anlatmaya devam etti. Şu anda durumu ne kadar farklı gördüğünün farkında bile değildi. Bir haftadan kısa bir süre içinde, "hepsi onun suçu "ndan "bunu ona ben yaptırdım "a geçmişti. "Bunu biraz düzeltmek için biraz zamana ihtiyacım var Jake. Franci benimle hiçbir şeye atlamıyor ve Rosie'yi bulduğum anda onu bırakıp gidemem. Bu, çocuğun hayatını mahvedebilir."

"Annesiyle işleri yoluna koyma şansınız var mı?"

Sean ona pişmanlık dolu bir ifade verdi. "Dört yıl önce asla evlenmeyeceğimi ya da çocuk sahibi olmayacağımı söylediğim kadın mı? Biraz temkinli davranabilir."

Dört çocuk babası Jake sandalyesinde arkasına yaslandı. "Pürüzsüz." "Zamana ihtiyacım var, Jake."

"Seçeneklerinize bakmak zorundasınız," dedi. "Geciktiniz."

"Seçeneklerime baktım ama çocuğum olduğunu öğrenmeden önce hepsi farklıydı. İlk denemede Hava Komutanlığı ve Kurmaylığı'nı kazanamazsam, U-2 ile Irak'a ya da Suudi Arabistan'a gider ve ACSC'ye girmeyi hak ederim diye düşündüm. Şimdi bu şekilde yapmak için pek de hevesli değilim."

Sean, Hava Kuvvetleri Akademisi mezunu, eski bir savaş pilotu ve çeşitli eğitim programlarının seçkin bir mezunuydu -Ve tüm bunlar çok da uzak olmayan bir gelecekte sadece bir komuta pozisyonu değil, aynı zamanda, eğer orada kalırsa, general rütbesi anlamına geliyordu. On sekiz yaşından beri planı buydu.

-Pentagon'dan dünyayı yönetme kariyerini sonlandırmak için. Tabii ki, atamalar, Hava Komuta ve Kurmay Koleji gibi kariyer geliştirici eğitim programları, uzaktan turlar ve benzeri adımlar vardı.

"Seçeneklere bir kez daha göz atmanı öneririm," dedi Jake. "İznin Kasım ayına kadar onaylandı, ama bir yere atanmak için başvuruda bulunmazsan, siparişler senden herhangi bir girdi olmadan kesilecek. Dışarıda neler olduğunu biliyorsun-U-2 denizaşırı eşlik veya uzak, hava koşullarında U-2'ye görev değişikliği, bir yerde personel işi veya şansın yaver gidebilir ve Hava Komuta ve Kurmay'da boş bir yere kayabilirsin..." Jake öne doğru eğildi ve ellerini masasının üzerinde birleştirdi. "Orduda bir aile babası olmanın zor yanı, bize nerede ihtiyaç duyulursa orada görev yaparız. Hava kuvvetleri, eğer yapabilirsiniz size bir görev ayarlama şansı verir, ama sizden ne beklendiğini bilirsiniz ve hava kuvvetleri bunun karşılığını alacaktır."

Sean uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, "Başımdan beri buradaymışlar ve ben geçen haftaya kadar bunu bilmiyordum," dedi.

"Bunun için üzgünüm ama, Tanrım, Sean, bir sonraki görevini doğru yaparsan cebinde yıldızların olur. Ama burada daha fazla oturamazsın. Askeri Personel Merkezi'nde atamaları yapan et tüccarlarıyla temasa geç ve neyi doldurmaya çalıştıklarını öğren. Onlar seni uzağa göndermeden önce onlardan önce davran. Tek yapabileceğim seni uyarmak, Sean."

"Evet," dedi.

Jake ayağa kalktı. "Dinle, kadına karşı dürüst ol. Ona durumu anlat ve fikrini sor. Belki karara dahil olduğunu hissederse..."

"Evet, doğru," dedi Sean. Ama şöyle düşünüyordu: Hayatını istediği gibi düzene sokamadı ve işte ben geliyorum, habersizce ortaya çıkıyorum ve daha geceyi geçirip geçirmediğimi bile kontrol edemedim hava kuvvetleri beni göndermeye hazırlanıyor. "Muhtemelen bunu bilerek yaptığımı düşünecek."

"Bunun olacağını biliyordunuz, Binbaşı. Kimse bu kadar uzun süre aynı görevde kalamaz. Daha iyi bir plan yapmalıydınız."

Sean ayağa kalktı. "Bir hafta öncesine kadar bir planım olduğunu sanıyordum. Kum havuzunda ve ACSC'de birkaç yıl zor zamanlar geçirecek ve sonra işini elinden alacaktım. Sadece uçmak, sonra da uçan bir filonun komutasını almak istiyordum. Şimdiye kadar beni bir yerde tutacak hiçbir şey yoktu."

Başka koşullar altında, Sean patronunun bu tür bir uyarısı için gerçekten minnettar olurdu. Hava Komuta ve Kurmay'a rezidans programıyla girmek gerçekten zordu; bekleme listesine girmek bile tek başına iyi bir göstereydi. MPC'ye telefon etmek için can atıyordu ama Cumartesi gecesi kimse ofiste olmayacaktı, bu yüzden onun yerine

annesini ve Rosie'yi akşam yemeği için Denny's'e götürdü ve daha sonra Eureka'ya geri döndüler.

Kızlar bir kez daha arka koltuğa yerleştiler ve hava hâlâ aydınlıkken birlikte kitaplara baktılar. Güneş gökyüzünde alçaldığında ve Rosie uykuya daldığında, Sean Franci'nin cep telefonunu aradı. "Rapor veriyorum," dedi Franci cevap verdiğinde. "Akşam yemeğinde peynirli makarna, balık köftesi ve biraz salata yedi. Bir bardak da süt. Ve uçakları çok sevdi."

"İyi vakit geçirdi mi?" Franci sordu. "Davranışlarına dikkat etti mi?"

"Mkemmeldi ve çok eğlendi. Arka koltukta uyuyor ve evet, kemeri takılı. Bu durumda konuşmamam ve araba kullanmamam gerekiyor, o yüzden kapatıyorum. Eve döndüğünde kontrol etmemi ister misin?"

"Evet. Ya Sean? Maureen bana çok mu kızgın?"

"Anladığım kadarıyla artık bana kızgın bile değil," dedi gülerek. "Yarın akşam yemeğine davetli miyim?"

"Evet. Yirmi dört saatlik vardiyamdan sonra uyumak için biraz kestirmem gerekecek. Neden Rosie'yi eğlendirmiyorsun ve... ve neden yemek yapmıyorsun?"

"Memnuniyetle," dedi. "zel bir isteğiniz var mı?"

"Ne olursa olsun, ama besin gruplarını unutmayın-Rosie büyüyor."

"Stroganoff, yağlı erişte, bezelye ve salataya ne dersiniz? Stroganoff'ta iyiyimdir. Sığır eti yerine tavukla yaparım.

-Rose için. Tavuğu çok sever." "Bu harika olurdu," dedi Rose.

"Tamamdır. Güzel atıştırmalıklar ve iyi bir beyaz şarap."

Vivian'ın evine döndüklerinde arabayı park etti ve Rosie'yi arka koltuktan kaldırdı. Annesinden Rosie'nin kitaplarını ve oyuncaklarını eve taşımasını istedi.

Kızım pijamalarıyla.

Rosie'nin de Viv'in evinde kendine ait bir odası vardı. Bu oda da küçük bir kızın odasıydı ama sarı renkteydi. Kollarını onun boynuna öyle sıkı dolamıştı ki, onu soymak zorunda kalacaktı.

kapalı. "Eve geldik, kısa kek. Hadi pijamalarını bulalım." Kız kıpırdandı ve mırıldandı, adamın boynunu bırakmadı. Adam ona güldü ve "Bırakmazsan kıyafetlerini değiştirmene yardım edemem" dedi.

Yüzü adamın boynuna gömülmüş halde, "Sen hala benim babam mısın?" diye sordu.

Sean kalbinin sıkıştığını hissetti. Bir anda o kadar çok duyguyla dolmuştu ki, denese bile yutkunamayacağından emindi. Ve aniden görüşünü odaklayamadı. Başını çevirdi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben her zaman senin baban olacağım, balkabağım."

"Sen aptal bir babasın," dedi.

"Sen aptal bir Wide Iwish Rose'sun. Seni bulduğuma çok sevindim."

On

Sean Rosie'nin pijamalarını giymesine yardım ederken, Maureen de oyuncakları Viv'e teslim ediyordu. İki kadın bugünden önce hiç karşılaşmamıştı ve tanışmaları boyunca birlikte sadece on dakika geçirmişlerdi; o da Maureen ve Sean'ın günün erken saatlerinde Rosie'yi aldıkları zamandı. "Size teşekkür etmek istiyorum," dedi Maureen. "Rosie inanılmaz, parlak, harika bir çocuk ve eminim bunun bir kısmı da senin ne kadar harika bir büyükanne olduğunla ilgilidir."

Viv elini Maureen'in koluna koydu. "Sana anlatacaklarım var," dedi sessizce. "Rosie hakkında önemli şeyler - nelerden hoşlandığı, nelerden nefret ettiği, küçük hayatındaki önemli anlar... öfkesi, kıkırdamaları, kulak enfeksiyonları ve hayvan sevgisi hakkında. Ayrıca Franci'nin Sean'ı bulup kızından haberdar etmesi için çok uğraştığımı da bilmeni istiyorum. Maureen, yetişkin çocuklarımızın ilişki sorunları olduğunda anneler olarak yapabileceğimiz çok şey var. Aslında, çoğu durumda, ne kadar çok şey yaparsak, durum o kadar kötüye gider."

Maureen alaycı bir şekilde güldü ve başını sallayarak onayladı. "Ah, biliyorum. Benim beş oğlum var. Sence hayatlarındaki kadınlar hakkında benimle konuşuyorlar mıdır? Zor sorulara cevap verebilecek olsam bile mi? Oğullar ve kızlar hakkında söylenenler doğrudur; kızınız hayatı boyunca kızınızdır, ama oğlunuz..."

"...bir eş alana kadar senin oğlundur." Viv başıyla kısa bir selam verdi. "İkimiz de eş olduk. Muhtemelen ikimiz de bunun doğru olduğunu kabul ederiz."

Maureen yine güldü. "Burada kalmak ve Rosie'nin zamanına hükmetmek istiyorum. Sadece onu tanımak için değil."

Beni tanımak için. Ama neredeyse bir haftadır Luke ve Shelby ile birlikteyim ve evlerini geri istiyorlar. Aslında, Sean'ın Franci ve Rosie ile işleri yoluna koymak için özgürlüğe ihtiyacı var! Buna engel olmak istemiyorum! Başlarına ne gelirse gelsin, torunumun bir babası olsun istiyorum ve onun hayatının bir parçası olmak istiyorum."

"Olacaksın-lütfen bu konuda endişelenme. Bir fikrim var. Eminim üçü de geçen hafta olduğu gibi yarın öğleden sonra ve akşamı birlikte geçirmek isteyeceklerdir ama Sean seni burada benimle bırakabilir. Fotoğraf albümlerine bakarız, öğleden sonra sinemaya gideriz, dışarıda güzel bir akşam yemeği yeriz ve yarın akşam seni Virgin River'a götürmekten mutluluk duyarım, böylece Sean ve Franci programlarını ikimize göre ayarlamak zorunda kalmazlar."

"Gerçekten mi?" Maureen sordu. "Gerçekten mi?"

"Bundan çok keyif alırdım. Şu anki konumunuz zor olmalı."

"Hiçbir fikrin yok." Maureen güldü. Sonra sesini fısıltıya düşürdü. "Yeni gelinim kesinlikle hamile ve henüz kendisinin bile bunun farkında olduğundan emin değilim! Huysuz, midesi bulanıyor, her an ağlıyor ve bir bebek istiyorlar. Vivian, bu haber için yalnız kalabilmeleri için oradan çıkmalıyım. Aiden'a henüz hamileyken kayıinvalidemin bir türlü gitmediğini hatırlıyorum. Onu uykusunda öldürmeyi düşünmüştüm!"

Viv güldü. "Hayatının tehlikede olduğunu düşünüyorsan boş bir odam var."

"Daha fazla kalamam yoksa yardımcı olmaya çalışsam da olacak..."

"Biliyorum ve bazen siz ne kadar yardımcı olursanız, işler o kadar kötüye gidiyor."

"Biliyorsun!"

"Beş yılım olmadı ama otuz yıldır Franci'nin yanındayım. Yarın gel ve günü geçir. Belki bir oyun planı yapabiliriz, sen ve ben. Örneğin, her zaman ziyarete gelebilir ve burada kalabilirsin. Bu şekilde

Rosie'yle geçirecek çok vaktiniz olur ve her iki çocuğa da kadınlarıyla baş başa kalabilecekleri bir alan yaratabilirsiniz. Peki ya ben? Benim de bir yoldaşım olur!"

"Beni tanımıyorsun bile! Sana yük olmayacağımdan emin misin? Pasaklı bir misafir olabilirim!"

Viv başını eğdi ve gülümsedi. "Şehirdeki küçük bir aile muayenehanesinde doktor asistanı olarak tam zamanlı çalışıyorum. Bazı günler tam zamanlıdan daha fazla. Bahse girerim rüya gibi yemek pişiriyorsundur."

"Ohhh, kendini neyin içine sokuyorsun?" Maureen sordu.

"Hamile kızımla yaşadım, sonra da Franci ve bir bebekle! Bundan daha fazla sorun çıkarmaya niyetiniz var mı?"

Sean Rosie'nin yatak odasından çıktığında ikisi gülüyor ve birbirlerine tutunuyorlardı. Yolda durdu, onlara baktı ve "Uh-oh" dedi.

Sean'dan haber aldıktan sonra Francine Cumartesi gecesi istasyondaki koltuğuna uzandı. Aynı odada iki uçuş ekibi daha vardı: bir hemşire, bir çift sağlık görevlisi, iki pilot ve iki yardımcı pilot. İstasyonu diğer acil durum ilk müdahale ekipleriyle paylaşıyorlardı - iki itfaiye ekibi, iki paramedik yer ekibi ve bir ambulans ekibi. Gün içinde birkaç sefer yapmıştı, ciddi ama kritik olmayan rutin hastane nakilleri - bypass ameliyatı olması gereken bir kalp hastası ve erken doğum yapan ikiz bebek bekleyen bir anne.

Gecenin yoğun geçmesi ihtimaline karşı biraz uyumayı düşünüyordu ki cep telefonu çaldı ve numarayı tanıdı. Cumartesi gecesi T.J.. Koltuğundan fırladı ve televizyon izleyen insanları rahatsız etmemek için telefona cevap vermek üzere dinlenme odasından çıktı. "Merhaba," dedi yan odaya, yani mutfığa girerken. "Nasılsınız?"

"Biraz hayal kırıklığına uğradım," dedi. "Bir hafta oldu Francine. Şimdiye kadar bana söyleyecek bir şeyin olur sanıyordum."

Başını iki yana salladı. "Sana mı? Kafam tamamen karıştı. Sana neredeyse her gün bilgi verdim. Sean Rosie'yi tanımaya çalışıyor. Annesi şehirde ve Rosie'yle ilk kez bugün tanıştı. On beş dakika önce ondan Rosie'nin eğlenceli bir gün geçirdiğini, yeni büyükannesiyle iyi anlaştığını ve-"

"Peki ya o?" T.J. sordu.

Kadın biraz güldü. "Peki ya o?" diye karşılık verdi. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, öyle. Düşün, Francine. Adama özel ve profesyonel hayatınıza müdahale etmeyecek ziyaret ayrıcalıkları verin. Ona kararlı olduğunu, etrafta dolaşamayacağını söyle."

"Bunu hemen hemen yaptım," dedi. "Rosie'yi öğleden sonra kreşten alıp alamayacağını, onu benim için eve getirip getiremeyeceğini, onunla akşam yemeği yiyip yiyemeyeceğini sordu. Tüm bunları şu anda izinli olduğu için yapıyor ama sonsuza kadar izinli olmayacak ve bu sadece Rosie için iyi değil, bana da yardımcı oluyor."

"Ve seni hiç görmedim," dedi T.J..

"Seni zaten haftada sadece bir kez görüyorum, o da Cabo'da, Alaska'da ya da araştırma gemisinde değilsen. Bizler zorlu iş programları ve çocukları olan meşgul insanlarız. Aslında, hafta boyunca senden hiç bu kadar çok telefon almamıştım! Tüm bu durum sizi tehdit ediyor mu?"

"Bu beni endişelendiriyor," dedi. "Bu adamla işleri yoluna koymak için bir haftanın yeterli olacağını ve böylece hayatlarımızı eski haline getirebileceğimizi düşünmüştüm."

"Bu seni benim olduğumdan çok daha iyimser yapıyor," dedi. "Sahip olduğunuzu bile fark etmediğiniz küçük bir çocuğu tanımak zaman ve sabır gerektirir ve kesinlikle Rosie'yi ona fırlatıp batmasını ya da yüzmesini beklemeyeceğim! O benim bebeğim, Tanrı aşkına!"

"Bilerek mi-?"

Tanrı o sireni korusun! Siren çaldı, ardından resmi ve biraz da mekanik bir ses 5. Otoyolda ağır yaralıların olduğu bir motorlu araç kazasının koordinatlarını verdi, bir helikopter, bir paramedik yer birimi ve biri farklı bir servisten gelen iki ambulans sevk etti. Kötü bir kaza olmalı.

T.J. patlamayı duyabilirdi. "Gitmem gerek!" dedi ve çıktı.

Mürettebatın geri kalanıyla birlikte helikopterine doğru koştu ve sabaha kadar onu bir daha düşünmedi.

Virgin River'da Pazar sabahı, Presbiteryen kilisesi sekreteri Ellie Baldwin kendini ve çocuklarını kilise ayini için hazırlarken buldu.

Ellie'nin hayatı sadece birkaç ay içinde o kadar çok değişmişti ki kendini zar zor tanıyordu. Başlangıç olarak, fakir büyümüştü. Fakir sayılmazdı, çok fakirdi. Hayatı boyunca büyükannesiyle birlikte iki odada yaşamış ve bir çekyatı paylaşmışlardı. Sosyal Güvenlik çekleri ve yemek kuponlarıyla idare etmişler. Sonra evlilikten ya da herhangi bir destekten yararlanmadan iki çocuğu oldu. Ellie bedenini ve ruhunu bir arada tutmak için gece gündüz çalışırken büyükannesi onlara baktı. Her türlü işi kabul etti. Büyükannesi öldükten sonra Ellie kısa bir süre striptizci olarak bile çalışmış. Faturaları ödüyor ve masaya yemek koyuyordu.

Şimdi yirmi beş yaşındaydı ve her zamankinden daha rahat yaşıyordu, çocukları dört yaşındaki Trevor ve sekiz yaşındaki Danielle de öyle. Ellie, Fitch'lerin garajının üzerinde sevimli ama küçük bir oda kiralamıştı. Şimdilik çocukları alt kattaki büyük evde Jo Ellen Fitch ve kocası Nick ile kalıyordu. Ellie çocukları sabahları kaldırıyor, akşamları da yatırıyor. Jo ve Nick'le harika bir arkadaşlığı vardı ve hayat sonsuza kadar böyle devam etseydi, şikayet etmeye cesaret edemezdi. Ama tam da

Daha iyi olamayacağını düşünürken, inanılmaz ve harika bir adam olan yerel papaz Noah Kincaid'e aşık oldu.

Şimdi nişanlısı olan Noah, gerçek bir aile gibi yaşayabilecekleri bir ev arayışındaydı. Bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama Noah çoğu gece onun kiraladığı odaya giriyordu ve bu kasabanın papazı için hiç de iyi bir davranış değildi. Noah bu konuda endişelenmiyordu ve burası Virgin River olduğu için Ellie herkesin her şeyi bildiğini varsayıyordu; muhtemelen sadece önlerinde bir şey söylemiyorlardı.

Bu Pazar sabahı kilise ayininden hemen önce, Noah ona bakması için bir evi olduğunu fısıldadı. "Fazla bir şey değil," dedi, "ama bütçemize uygun ve kurtarılabilir olabilir. Ben sadece evlenmemizi ve tek bir çatı altında olmamızı istiyorum."

Tanrı onun küçük kalbini korusun, diye düşündü Ellie bir sıcaklık seliyle. Bir kız tutkulu bir erkek arıyorsa, sağduyu onu kilisede aramayacağını söylerdi. Ama Noah'dan öğrendiği şey, tutku ve bağlılık sahibi erkeklerin kendilerini tek bir gündemle sınırlamadıklarıydı; tutkuları, bağlılıkları, onurları ve cesaretleri hayatlarının tüm yönlerine nüfuz edecekti.

Nuh onu tutkuyla sevdi ve onu bir bütün haline getirdi; hayatını dolu dolu yaşadı.

O sabahki ayinde Virgin River Presbiteryen kilisesi korusu, Ellie ve onun paslı piyano becerileri eşliğinde ilk performansını sergiledi ve korkunçtan da öteydi. Ama bu kasabada insanlar birbirlerini o kadar destekliyordu ki, ayağa kalkıp alkışladılar bile. Yüzü kızarmıştı ama bunu atlattığı için mutluydu. Kilisenin bodrumunda kahve ve kurabiye içtikten sonra Noah onu alıp götürdü. Çocukları Jo ve Nick'le birlikte eve göndermenin en iyisi olduğunu, böylece bu potansiyel evi yalnız görebileceklerini söyledi.

Kiliseden çok uzakta değildi - kasabanın hemen kenarında, yerleşik mahallenin ötesinde. Noah'ın eski kamyonetine binmişlerdi ve o da yolun kenarına, yabani otların uzadığı ve çalılıkların aşırı büyüdüğü bir yere çekmişti. O

ona doğru döndü. "Ellie, eğer bu doğru değilse, aramaya devam edeceğiz. Uyarayım, çok fazla çalışmaya ihtiyacı var. İyi tarafı şu: Bakımsız olsa da büyük bir ev. Altında büyük bir arazi var, küçük bir avlu değil. Şehrin ortasında değil, ama sadece yarım mil uzakta. Kocaman bir mutfağı var..." Durakladı ve boğazını temizledi. "Çalışan tek bir aleti bile olmayan büyük bir mutfak, ama bu sadece tamirat. Ve-"

"Noah, bu eve nasıl rastladın?" diye sordu. "Oh, Buck Anderson birini tanıyordu, o da birini tanıyordu.

Yıllardır burayı kiraya veriyormuş ama bir türlü kurtulamıyormuş. Zeki olursam ucuza gidebileceğini söyledi. Fiyat pazarlığı konusunda zeki olup olmadığını bilmiyorum ama çekiş konusunda iyiyim. Olmamız gerektiği kadar yerleşik olmayabiliriz ama Jo ve Nick sayesinde idare ediyoruz. İçinde umut vaat eden bir şey gördüm ve elden çıkarmadan önce size göstereyim dedim."

"İyi fikir, Noah. Çünkü para konusunda zekiyimdir, seni şanslı köpek. Öyle olmak zorundayım."

Yakışıklı sırtışını takındı. "Bir kez olsun mal varlığından şikayet etmedim, değil mi?"

Eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Başlangıçta şikayet etmekten başka bir şey yapmadın." Diğer yanağını okşadı. "Yine de çok iyi gidiyorsun. Şimdi, hadi, meraktan öleceğim."

"Umarım bunu görmek benim hakkımdaki düşüncelerine kalıcı bir zarar vermez." Kamyonu vitesine taktı ve onları kısa, aşırı büyümüş bir araba yolundan, boyası dökülmüş, gri bir görünüme sahip bir eve götürdü. Yabani otlar, kontrolden çıkmış çalılar, çürümüş çiçek tarhları, budanmamış ağaçlar, çatlamış kaldırım ve bol miktarda çöpün hakim olduğu tamamen bakımsız bir bahçe ile çevriliydi. Yaşını söylemek mümkün değildi; görüldüğünden daha yaşlı ya da daha genç olabilirdi. Tam bir enkazdı.

İki katlıydı ve evin önünü boydan boya kaplayan bir verandası ve bir ön kapısı vardı.

Muhtemelen bütün bina kadar değerliydi. Ellie kapının sökölüp çalınmamış olmasına şaşırđı; lekeli ve cilalı koyu renk ahşaptan yapılmıştı ve eğimli camlı bir penceresi vardı. Kâbus gibi bir evin nefes kesici bir kapısıydı.

Ellie hiç konuşmadan kamyonetten indi ve eve doğru gitti. Ayakkabısının topuğu verandadaki çürümeye yüz tutmuş bir tahtaya sıkıştı, ama cesaretle çıkarıp yoluna devam etti.

İçerisi, eşit büyüklükte bir yemek odasıyla bitişik olan çok geniş bir oturma odasına açılıyordu. Her iki odada da kirli şömineler vardı, bu da evin eski olduğunu ve merkezi ısıtmadan önce inşa edildiğini gösteriyordu. Ayrıca, aile odaları ve fuayelerin olduğu günlerden önce inşa edilmişti. Her şeyin ortasına doğru yürüdü. Çok genişti ve tavanlar yüksekti. İki oda, özensizce kat kat beyaz boyayla kaplanmış süslü bir ahşap kemerle bölünmüştü. Aslında tüm ev, iyi dayanmayan ucuz bir kat kiracı beyazına boyanmıştı.

İkinci kata çıkan merdiven, ön kapının içindeki iki odanın arasındaydı ve gerçek ahşap olduğu şüphesiz olan tırabzanı örtmek için yine ucuz boya kullanılmıştı. Merdiven ikinci kata ve yatak odalarına giden bir hol boyunca uzanan açık bir balkona çıkıyordu. Bu eski tarzın modası yıllar önce geçmişti; Ellie'ye Gunsmoke dizisindeki salonu hatırlatıyordu. Bayan Kitty'nin merdivenin tepesinde durduğunu neredeyse görebiliyordu.

Çöp yığınınına dönmüş odalardan geçerek evin arka tarafına doğru yürüdü. Oturma odası ve yemek odasının arkasında büyük bir mutfak ve küçük bir yatak odası buldu. "Üst katta üç yatak odası var," dedi Noah. "Biri oldukça büyük, ikisi de ortalama büyüklükte. Evde büyük dolaplar yok ve sadece bir banyo var - tek banyolu evlerin olduğu günlerde inşa edilmiş olmalı. Ama geniş ve derin bir arka sundurma var ve kapatılabilir. Ve hatta belki de

Alt kata yarım banyo yapmak mümkün. Bonus olarak da bitmemiş bir bodrum katı var. Şey...bir kiler. Ama bunun için pek çok olasılık var."

Ellie onu görmezden gelerek mutfağa yöneldi. Şimdiye kadar girdiği en büyük mutfaktı ve Jo Fitch'in çok büyük bir mutfağı vardı. Aletler sadece işe yaramaz değil, belki de tehlikeli görünüyordu. Yine de çok sayıda dolap ve büyük bir cumba vardı. Tam o köşede büyük, oval bir masanın oturduğunu hayal edebiliyordu; arkadaşlarının akşam yemeğine geldiğini ve o yemek pişirirken çocukların orada ödev yaptığını hayal edebiliyordu. Ellie daha önce hiç böyle hayaller kurmaya cesaret edememişti.

Ellie cumbalı pencereden derin, ağaçlar ve çalılıklarla çevrili yan bahçeyi görebiliyordu; mutfak lavabosunun üzerindeki pencerenin dışında, Nuh'un dediği gibi başka bir oda yapmak için kapatılabilecek olan sundurma vardı. Bunun ötesinde uzun, geniş bir arka bahçe ormana doğru uzanıyordu. Boğumlu ve dikenli böğürtlen çalılarını gördü. Neredeyse reçelin tadını alabiliyordu...

İki elinin parmaklarını ağzına götürdü ve gözleri yaşlarla doldu, bu yaşlar hızla yanaklarından aşağı döküldü.

"Ah, bebeğim, ağlama," diye yalvardı Noah, onu kollarının arasına çekerek. "Bu sadece bir fikirdi, ama bir sürü eve bakacağız. Sadece evin ve arsanın büyüklüğüne takıldım ve hayal gücüm biraz-"

Onun kollarında döndü. "Bu hayatımda gördüğüm en güzel şey," diye fısıldadı. "Noah, bu harika. Sevgiye ihtiyacı var ama mükemmel değil mi? Sağlam mı? Yukarı çıkarsak zeminden düşer miyiz?"

Bir an için şok olmuş bir sessizliğe büründü. "Ciddi misin sen?" "İkinci kat hakkında mı?" diye sordu hıçkırarak. Duygu.

"Yukarıdaydım," dedi kafasındaki karışıklığı silkeleyerek. "Gerçekten hoşuna gitti mi?"

"Burayı onarmak ve bizim yapmak harika olurdu, değil mi? Buradaki berbat boyayı gördün mü? I

Bahse girerim odaları ayıran kemerin, merdivenin ve tırabzanın boyasını söksem güzel bir ahşap buluruz. Ya bahçe? O bahçeyi Jo Ellen'ın bahçesi gibi yapabilirim! Bana bir yıl verin, her şeyi değiştirebilirim." Burnunu çekti, nefes aldı ve şöyle dedi: "Tanrı'ya şükür neredeyse kış geldi - hem evle hem de bahçeyle aynı anda yüzleşebileceğimi sanmıyorum, ama bahara kadar..."

"Ellie?" diye sordu şaşkınlıkla. "Beğendin mi?"

"Noah, bu evin sahibi her kimse yıllar önce buraya olan ilgisini kaybetti. Aynı anda hem kiralayıp hem de onarmayı düşünemezsin; ev sahibi evin kontrolünü kaybetti. Büyükannem ve ben iki odamızla burada yapılandan daha fazlasını yaptık ve hiçbir şeyimiz yoktu. Ya bir taahhütte bulunacağız ya da unutacağız. Ama önce su tesisatını, kabloları ve yapıyı kontrol ettirmeliyiz. Bunu yapmak bir aya mı mal olur? Çünkü iyi para yatırmayı düşünmeden önce bunları kontrol etmeliyiz."

Noah onu aniden yakaladı ve kendine doğru çekti. "Ellie," diye fısıldadı yüzünü onun boynuna gömerek. "Bu eski şeydeki potansiyeli görmeni ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Korkunç bir karmaşa -aklı başında hiçbir kadın bunu yapmaz-"

Aynı anda hem güldü hem de burnunu çekti. "Şanslısın ki, akli başında bir kadının var. Noah, şimdi dürüst ol, bu eski evin fiyatı dışında sevdiğin bir yanı var mı?"

"Senin sevdiğin şeylerin aynısı," dedi. "Büyük odalar, büyük avlu, geniş verandalar, gerçek ahşap. Duygusal olarak taşınmadan önce Paul Haggerty'nin yapısal yeterlilik ve diğer şeyleri kontrol etmesini sağlayabilirim. Karavanı satmayı deneyebiliriz - bu bize biraz tamirat parası kazandırır."

"Noah, bunun üzerinde çalışmak istiyorum. Gerçekten bu işte iyiyim. Kilisede bana ihtiyaç duyulursa ve çocukların okul işlerine yardım edersem biraz zaman alabilir, ama yıkılan bir parçadan nasıl iyi bir şey çıkaracağımı biliyorum-" Kendini durdurdu ve gülümsedi. Durdurmaya çalışıyordu

vaiz olan nişanlısına hürmeten küfretti. Sonra fısıldadı, "Gerçekten de boktan biri, değil mi?"

Yüksek sesle güldü. "Kesinlikle," diye kabul etti. "Ama çok şey vaat ediyor."

"Her türlü vaat."

"Ellie, ben de bir soru sormak istiyordum. Benim için çok büyük bir sorun değil ama yine de sormalıyım. Hayır diyebilirsin ve bu bir fark yaratmaz, ama ne olur ne olmaz-"

"Tanrı aşkına, Noah! Tükür onu."

Bir nefes aldı. "Daha fazla çocuk hakkında ne düşünüyorsun?" "Neden?" diye sordu.

Bir an bocaladı. "Şey... çünkü daha fazlasını istersen... beni ikna edebilirsin..."

Onun karnına bir yumruk attı. "Bana asla böyle yalan söyleme. Kendi bebeğini istiyor musun, Noah?"

"Trevor ve Danielle için deli oluyorum ve eğer bunu başarabilirsek onları evlat edinmek istiyorum ve sanırım başarabiliriz, ama evet

"-Bu saç çizgim ve çarpık bacaklarımla bir tane alabilseydim-"

Güldü ve parmaklarını adamın uzun, kıvrıkcık siyah saçlarında gezdirdi. Bir iki tel gümüş vardı; Noah otuz beş yaşındaydı. "Senin gibi siyah bukleli küçük bir kızım olması için neler vermezdim," dedi. "Ve bacakların benimkilerden daha iyi."

"Kimsenin bacakları seninkilerden daha iyi değil," dedi. "Hiç başka bir tane düşündün mü?"

"Bunu düşüneneğim. Hemen değil, Noah. Önce ilgilenmem gereken ev ve evlat edinme sorunları var."

"Düğünden bahsetmiyorum bile. Ellie, evlenmemiz gerek. Odana gizlice girmeye devam edemem..."

"Tanrı'nın onaylamamasından mı korkuyorsun?" diye alay etti.

"Açıkçası bunu Tanrı'nın planladığından oldukça eminim. Ama tüm bu kurnazlıklardan rahatsızım. Gecelerimizi nerede geçirirsek geçirelim, yerleşmemizi istiyorum. Bu işi halletmeliyiz bebeğim. Hadi harekete geçelim."

"Tabii. Güzel. Ama belki de satıcıyla pazarlığı ben yapmalıyım, ha? İyi tarafa doğru eğiliyorsun."

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordu.

"Kilisede, okulda ve bowlingde," dedi. Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Politikada ya da emlakçılıkta değil." Ona gülümsedi. "Bazen beni gerçekten tahrik ediyorsun."

Sean'ı şaşırtan tek şey, Rosie'yle bir rutine girmenin bu kadar kolay olmasından çok, Rosie'nin onu bu kadar çabuk benimsemiş görünmesiydi. Onu şok eden bir diğer şey de onunla vakit geçirmeyi ne kadar çok istediğiydi.

Pazar günü öğlen Maureen'i Viv'in evine bıraktı ama Rosie'nin çoktan kendi evine gitmiş olduğunu gördü. Oraya vardığında Franci'yi kanepesinde yatarken buldu. Bol ve rahat bir eşofman giymişti ve duştan yeni çıkmış gibi görünüyordu.

"Uzun bir gece miydi?" diye sordu ona.

"Kolay kurtulacağımızı sanmıştım," dedi. "Gerçekten sessizdi. Sonra bu sabah sekize kadar peş peşe koşturduk. Gerçekten biraz kestirmem gerekecek."

"Tamamdır. Rosie'yi parka ve bazı ayak işlerine götüreceğim ve buraya döndüğümüzde gerçekten sessiz olacağız. Seni özel bir saatte uyandırmamı ister misin?"

"Ben kendim kalkarım. Yemek yapmanın senin için sakıncası olmadığına emin misin?" "Hiç de değil, sıra bende olmalı." Ona gülümsedi.

"Çocuk nerede?"

"Yemek yapmak," dedi başını Rosie'nin yatak odasına doğru eğerek. "Belki akşam yemeğine yardım eder."

"Eminim öyle yapacaktır," dedi gülerek.

Tam o sırada koridorda kısa bir itiş kakış, plastik topuklu ayakkabıların tıkırtısı, bir prenses elbisesinin hışırtısı, yumuşak bir soluk sesi ve ardından Rosie'nin küçük ayaklarını yere vurarak ona doğru koştuğunu duydular. "Baba!" diye bağırdı ve kendini Sean'ın kollarına attı.

Franci ve Sean birbirlerine baktılar, şaşkınlıkları yüzlerinden okunuyordu. Yedi gün ve bitti - o babaydı.

Bu unvanın getirebileceği hazzı bile yaşayamayacak kadar sersemlemişti ve Franci'nin yüzünden uçurumun aşıldığını ve artık geri dönüşün olmadığını görebiliyordu. Herkes kendi rolünü üstlenmişti ve bundan kaçınmaya cesaret edemezdi.

Bu hem hayal edilebilecek en karmaşık hem de en basit geçişti. Sorun şuydu ki Sean ve Franci henüz birleşik yaşam tarzlarını müzakere etmemiş ya da konumlarını belirlememişlerdi. Hâlâ ne tür bir ilişki yaşayacaklarının sınırlarında geziniyorlardı. Sean, birlikte bir çocukları olduğunu fark eder etmez hemen evlenmeyi önermişti ama bu ona puan kazandırmayacaktı. Bunu sadece Rosie yüzünden yapmıştı; Rosie olmasaydı, Franci'yle eski ilişkilerine devam etmelerini ve ileride evlenmelerini önerecekti, oysa dört yıl önce bunu düşünmeye bile yanaşmamıştı. İlerleme çok azdı.

Başladıkları yerdeydiler, sadece bir oyuncu daha vardı ve o da Rosie'yi kollarının arasına almıştı. Bakışlarını Franci'den çevirdi ve yüzünü Rosie'nin tatlı kokulu boynuna gömdü. "Ne pişiriyorsun, kısa şeyler mi?"

"Tavuk," dedi ve onun gıdıklamasıyla kıkırdadı.

"Ve brokoli?" diye sordu gülerek. Kadın başıyla onaylayınca adam Franci'ye baktı. "Bu çocuğa tavuk ve brokoli dışında bir şey yedirmiyor musun?"

"Pek çok şey," dedi koltuktan kalkarken. "Gitmeye hazır mısın? Çünkü biraz kestirmeliyim yoksa bu gece hiçbir işe yaramayacağım."

"Git," dedi. "Bir şeyler yapacağız."

"Unutma, her zaman-"

"Emniyet kemeri takın, sık sık tuvalete gidin, onu asla gözümün önünden ayırmayın," diyerek sözlerini tamamladı.

"Ve asla-"

"Onu bayanlar tuvaletine gönderin. Gerekirse onu benimle birlikte erkekler tuvaletine götüreceğim, temiz ve özel olduğundan emin olacağım ve mümkünse engelli tuvaletini kullanacağım."

Mahremiyet. Ve bol miktarda sebze ve tadı olan hiçbir şey eğlenceli."

"Bilge biri olmak zorunda değilsin-"

Sırttı.

Ama içten içe sırtıtmıyordu. Franci'yle konuşması gereken onca şeyi düşünüyordu. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca onunla üçünün nasıl bir geleceği olabileceği hakkında konuşmayı planlamıştı, her seferinde küçük bir parça. Patronu Jake'le yaptığı toplantı aciliyeti artırmıştı.

Cep telefonu bir mesajla çınladı ve onu cebinden çıkarıp bir göz attı ve yerine koydu. Kafasını kaldırdığında Franci ona bakıyordu. "Bunu hâlâ halletmedin mi?" diye sordu.

"Niyetim vardı ama meşguldüm," dedi. "Bu arada, onun icabına baktın mı?"

"Bunu daha sonra konuşmalıyız," dedi.

"Yapmalıyız," diye kabul etti. Rose'u bir kalçasının üzerine kaydırıp ve Franci'ye doğru yürüdü. Eğildi ve onun alnına bir öpücük kondurdu. "Biraz dinlen, Franci. Yorgunluk insanı huysuzlaştırıyor."

"Eğer bu doğru olmasaydı seni döverdim." Sonra odasına gitti. Harry peşinden koştu, kapıyı tırmaladı ve onunla birlikte kestirmek için içeri alındı.

"Peki, ne diyorsun, spor. Dışarıda oynamaya ve alışveriş yapmaya gidebilmemiz için üzerimize sıcak tutan kıyafetler giymek ister misin?"

"Ben dis giyeceğim," dedi yıpranmış taftasına dokunarak.

"Bunu parka ve mağazaya giderken giyemezsin. soğuk dışarı."

"Ben giyeceğim!"

Sean kaşlarını çattı, gözlerini kıstı ve tıpkı babasının yaptığı gibi dudaklarını büzdü ve tüm bunların gayet doğal olduğunu görünce şaşırdı. Sesini bir kademe alçalttı. "Peki, o zaman evde kalır, kitap okur ve uyuruz." Tek kaşını kaldırdı.

Uzun bir süre ona baktı. Sonra "Tamam!" dedi. Ama bunu mutlu bir şekilde söylemedi.

Sean hiçbir zaman çocuklarla tek başına fazla vakit geçirmemişti. Çocukları olan arkadaşlarıyla sosyalleştiğinde gayet iyi uyum sağlıyordu - topu fırlatabiliyor, küçük bir çocuğu havaya atabiliyor, goo-goo suratları yapabiliyor, gıdıklayabiliyor ve kızdırabiliyordu. Ama Rosie'yle tanışmadan önce bir çocuğun gerçek sorumluluğunu hiç almamıştı.

Bu onların tek başlarına çıktıkları ilk tam günlük geziydi ve Sean daha önce hiç bilmediği bir şey öğrendi. Kadınlar yanında bir çocuk varken ona daha önce hiç olmadığı kadar ilgi gösteriyorlardı! Fena görünmüyordu, sevimli bir kızı vardı ve alyansı yoktu. Kadınlar alışveriş merkezinde, Target'ta, oyun parkında ona yaklaşıyor, güzel çocuğuna dikkat çekiyor, havadan sudan konuşuyorlardı. "Baba-kız günü mü geçiriyorsun?" derken kocaman gülümsüyorlardı. Ya da, "Buralarda oturuyorsanız, bir ara çocukları oyun randevusu için bir araya getirebiliriz." Şok oldu ve hayretler içinde kaldı.

Akşam yemeği için hazırladığı malzemelerle marketten çıkarken kasiyer, "Kahve molasına çıkmak üzereyim, canınız kahve isterse. Belki kızınız biraz dondurma ister?"

Sean hemen, "Teşekkürler ama gitmem gerek. Karım bekliyor."

Rosie de "Karın kim baba?" diye sordu.

Kasiyer kız ona gözleriyle hançer gibi bakarken neredeyse elindeki poşeti fırlatacaktı. Kafasına ürünle vurmadığı için kendini şanslı hissediyordu. Arabaya doğru giderken Rosie'ye şöyle dedi: "Hikâyemizi açıklığa kavuşturmamız gerekecek, ufaklık. Duruma yardımcı mı oluyorsun yoksa zarar mı veriyorsun bilmiyorum."

"Baba? Baba, bebeğin annenin karnında olduğunu ve annenin karnından çıktığını biliyorum, ama baba? Bebek annenin karnına nasıl giriyor?"

Park yerinde olduğu yerde durdu, kızı alışveriş arabasının sürücü koltuğundaydı, poşetlenmiş yiyecekleri de arabadaydı ve aptal aptal ona baktı. Zaman durmuştu. Tüm bu ebeveynlik işlerini kolaylıkla yapabilen Franci'ye kanalize olmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı.

"Baba?" diye sordu.

Kendinden emin bir şekilde gülümsedi, küçük çenesini mıncıkladı ve "Bu akşam Stroganoff ve bezelye yedikten sonra çikolatalı mı yoksa vanilyalı dondurma mı istersin?" dedi.

"Çikolata!" diye bağırdı.

"Krem şanti ve kiraz?"

"Krem şanti ve kiraz!" diye bağırdı.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bu gece sana tavuk ve brokoli yok. Hayır efendim. Eğlenceli yemekler yiyeceksiniz! Babanın Stroganoff'u ve dondurma!"

"Yaşasın!" diye bağırdı.

O akşam Rosie küvette şarkı söylerken Sean ve Franci birlikte bulaşık yıkadılar ve Sean'ın gününden bahsettiler. "İşte şok edici bir şey, Franci-Rosie bir bebek mıknaatısı." Ona sırtıttı. "Ben bir avım. Bugün bana neredeyse evlenme teklif edecek olan kadınların sayısına inanamazsın."

"Kızımla birlikteyken mi?" diye sordu dehşete kapılarak.

"Şey, açık saçık bir şey değil. Sadece bir fincan kahve ya da bir çocuk

oyun buluşması. Kim tahmin ederdi ki?"

"Bu ne rahatlık," diye homurdandı.

"Rosie küvette yalnız mı kalmalı?" diye sordu.

Ona gülümsedi, onun aşırı korumacı olmasından memnundu. "Banyo on adım ötede ve şarkı söylediğini duyabildiğin sürece suyun altında değil demektir."

Sean da ona Rosie'nin marketin park yerindeyken sorduğu soruyu anlattı. Franci tezgâha yaslanmak zorunda kaldı, gülmekten iki büklüm olmuştu ama Rosie'nin sırılsıklam bir halde mutfağa koşup onsuz eğlenmeye kimin cesaret edeceğini görmemesi için sessiz kalmaya çalışıyordu.

"Evet, komik," dedi Sean. "Sen olsan ne derdin?"

Gözlerini sildi. "Şey, bütün bunlarla ilgili özel bir kitabım var. Ona birlikte bakmanın tam zamanı ama seni Rosie'ye nasıl açıklayacağımı bilemediğim için erteliyordum. Sanırım artık devam edebilirim."

"Bir kitap mı? Hadi ama!"

"Hayır, gerçekten. Anne ve babanın vücutlarındaki tüm farklılıklardan bahsediyor, çok tatlı. Çok tatlı. Tehdit edici değil." Ona gülümsedi. "Eğer çok iyiysen, sana sonra okurum."

"Eğer çok iyiysen, sana nasıl yapıldığını göstereceğim."

Ona baktı. "Bu arada," dedi. "Bu davada nasıl yapıldı? Her zaman çok dikkatliydik. Hatırlıyor musun?" "Her ayrıntısını," dedi kadın, yüzünü ondan çevirerek.

uzakta yemekler.

Ona arkasını döndü. "Birkaç ayrıntı alabilir miyim lütfen?"

Bir nefes aldı. "Eskiden yılda birkaç ay hap kullanmazdım ve senin görevin prezervatif konusunda çok iyi olmaktı, hatırlıyor musun? Birkaç kez çok sinirlenmiştin ve her şeyi olurluna bırakmıştın." Omuz silkti. "Bu senin olduğu kadar benim de suçumdu. Ben de biraz heyecanlıydım."

Bir an için sessizlik onları sardı. Öne doğru eğildi ve onun alnından öptü. "Biz de böyleydik," diye fısıldadı. "Bunun için üzgün değilim. Büyük kaza. Büyük ödül. O harika biri."

Franci ona sarıldı. İlk kez doğru şeyi söylemeyi başarmıştı. "Rosie ile güzel bir hafta geçirdin, değil mi?"

"O oldukça şaşırtıcı. Dinle, bunu yapmanın iyi bir yolu yok Franci. Bütün gün sorunlarımızı nasıl gizlice çözebileceğimizi düşündüm ama duvara toslamış durumdayım. Hava Kuvvetleri duvarı. Rose'u yatağına yerleştirdikten sonra bir kadeh şarap içip bir şeyler konuşabilir miyiz? Pratik şeyler."

Korkmuş görünüyordu. "Ne gibi?"

"Sigortadan tutun da..." Bir nefes aldı. "Franci, dört yıldır Beale'deyim. Yarın sabah ilk iş MPC'yi arayıp oradaki çocukları bir görevde benimle çalışmaya ikna edip edemeyeceğimi öğrenmem gerekecek, yoksa uzaklara gideceğim. Belki Orta Doğu'ya."

Irak. Afganistan. Gözle görülür şekilde solgunlaştı. "U-2'de mi?"

Omuz silkti. "Eğer insanlı gözetlemeye ihtiyaç varsa. Ama U-2 pek çok yere seyahat ediyor. Sen ve Rosie burada olduğunuz için gitmek istemiyorum. Bu bir yana, silah sistemimi bir avcı uçağına çevirmekten ya da bana çölde bir personel işi bulmaktan daha fazlasını yapmıyorlar. Binbaşı oldum, onlara en az üç yıl daha borçluyum."

"Sean," dedi zayıf bir sesle.

"Biliyorum, bir süre daha devam etmek, birbirimizi tanımaya çalışmak istiyorsun ama bununla yüzleşmek zorundayız. Sadece dört hafta iki gün daha izindeyim. Üzgünüm Fran."

"Dört yıldır Beale'desiniz ve bunun bir hava kuvvetleri görevi için uzun bir süre olduğunu biliyorsunuz," dedi. "Bu tamamen bir sürpriz olamaz."

"Hayır, öyle olmadı. Sen ve Rose sürpriz yaptınız. Hava Komuta ve Kurmay Koleji'ne girmeye çalıştım ve yedek olarak bekleme listesindeyim. Planım tam da benden beklediğiniz şeydi - ne yapmam gerekiyorsa yapmak, nereye gitmem gerekiyorsa oraya gitmek, bir komuta pozisyonuna yönelmek. Bu işi hayatım boyunca istiyordum, bu yüzden beni nereye gönderdikleri önemli değildi, yeter ki ileride iyi bir komuta pozisyonu olsun. Bir yıllığına uzaktan eğitim alırım ve eve döndüğümde Hava Komuta ve Kurmay Koleji'nde bir yıl geçirir, yarbaylığa terfi eder ve kendime ait bir filo kurarım diye düşündüm." Yutkundu. "Şimdi çok uzaklaşmak istemiyorum. Rosie'nin sözümü tutamayacağımı düşünmesini istemiyorum. Ve zaman kısa."

Franci sessizdi. Sean başını banyoya doğru eğerek, "Hâlâ orada şarkı söylüyor," dedi.

"Ama bahse girerim şimdiye kadar çok yıpranmıştır."

Vivian ve Maureen de birlikte çok güzel bir gün geçirdiler. Öğle yemeğine çıkmışlar ve ardından yerel alışveriş merkezinde biraz alışveriş yapmışlardı -Maureen, Rosie'nin kasasına özel büyükanne hediyelerini ekleme konusunda ne yazık ki geride kaldığını hissediyordu. Öğleden sonra Viv'lere geri döndüler ve Rosie'nin doğumundan bugüne kadar olan fotoğraflarına baktılar.

Elbette Franci'nin pek çok fotoğrafı vardı. "Bazen onu bebeğe bakarken yakaladığınızda gözleri parlıyor, ama diğer zamanlarda..." Maureen'in sesi kesildi.

"Biliyorum. Çok zor bir dönemdi - Sean'dan uzaklaşma kararıyla barışık değildi. Santa Rosa'ya döndüğünde zaten üç aylık hamileydi ama hemen yerel hastanede işe başladı. Altı hafta doğum izni aldı ve geri döndü. Sadece uzun bir yıl değil, aynı zamanda kızımın üzüntüsünü izlemek de yürek parçalayıcıydı. Her an neyi elinden kaçırdığını fark edip onu aramaya geleceğini düşünüp duruyordum. Ama gelmedi."

Maureen dudaklarını öyle sıkıca büzdü ki neredeyse kaybolacaklardı. "Kulaklarını sıkıkmak isterdim," diye mırıldandı.

"Unutmayın, o bilmiyordu. Onu terk eden Franci'ydi. Franci doğduğunda ben yirmi beş yaşındaydım," dedi Vivian. "Kamyon şoförü olan kocam bir kazada öldüğünde ise otuz iki yaşındaydım. Kızımı tek başıma büyütebilmem için bana iyi bir gelir garanti edecek bir eğitim arayışıyla neredeyse hemen üniversiteye geri döndüm. Franci en azından bu kadarına sahipti - Rose'u geçindirmekte zorlanmayacaktı. Ama bunun dışında, bir eşi olmadan hayatın onun için ne kadar zor olacağını biliyordum."

"Oğullarımı büyütürken iyi bir kocam vardı," diyor Maureen. "Kendini işine adamıştı, çok çalışıyordu, hep işin içindeydi. Ama uzun saatler çalıştı ve bakması gereken beş çocuk olduğu için alabildiği kadar fazla mesai aldı. Bunu tek başıma yapabilmeliydim - güçlü olmalı ve bu yavruyu kontrol altında tutmalıydim. İyi bir kocayla bile kolay değildi. Senin ve Franci'nin nasıl olduğunu hayal etmek zor-"

"Birbirimize sahiptik," dedi Viv. "Buraya taşındığımızda Franci canlandı. Aslında kuzeye ancak iyi bir iş bulabilirsem geleceğimi söylemiştim. Sadece denemek için Santa Rosa'daki işimden ücretsiz izin almayı kabul ettim. Franci Redding'den uçuyor, bu yüzden başlangıçta oraya gittik, küçük bir daire kiraladık ve Franci'nin izin günlerinde iş için bölgeyi araştırdım. Eureka'da iyi bir teklif alınca kararımızı verdik ve birlikte burada küçük bir ev satın aldık. Franci ayda üç hafta yirmi dört saatlik vardiyalarda, dördüncü hafta ise sadece bir vardiyada çalışıyor. İşe gidip gelmek uzun sürüyor ama ayda sadece yedi ya da sekiz gün çalışıyorum ve işim hiçbir zaman gece ya da çağrı üzerine çalışmayı gerektirmiyor. Küçük bir evde iki yıl geçirdikten sonra, sokağın aşağısında tıpkı onun gibi bir başka ev satışa çıktı ve ben de onu satın aldım. Rosie'ye her zaman ikimizden birinin ve bakıcının bakmasını sağlamak için güçlerimizi birleştirdik. Her şey yolunda gitti. İyi oldu. Hatta yeniden birileriyle çıkmaya başlamıştı. Ama..."

"Ama...?" Maureen sordu.

"Sean'dan ayrıldıktan sonra onu tanıımıyordunuz, o yüzden aradaki farkı göremezdiniz ama Sean ortaya çıktığından beri bambaşka biri oldu. Onu çok seviyor. Ve inanıyorum ki o da onu çok seviyor. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum Maureen ama bu üçünün birlikte olması gerekiyor."

"Sean bana Franci'ye evlilik teklif ettiğini söyledi..." Maureen söyledi.

"Gerçekten mi? Bunu ilk kez duyuyorum," dedi Vivian biraz da şaşkınlıkla. "Franci'nin bu teklifin üzerine atlamamasına şaşırdım. Aralarında tam olarak çözülmemiş bir şeyler olmalı. Açıkçası, bariz duygularının gücünü takip ettikleri sürece evlenip evlenmemeleri umurumda değil! Ben bu işin dışında kalıyorum. Tek bir şey dışında, Franci'nin kararında beni dikkate almak zorunda olmadığını bildiğinden emin olacağım."

"Sen mi?" Maureen sordu.

Vivian başını salladı. "Benimle ilgilenmesi için ona ihtiyacım olduğunu düşünmesini istemiyorum - ne duygusal olarak ne de başka bir şekilde. Dolu dolu bir hayatım var ve bir sonraki aşamayı dört gözle bekliyorum. Hayatımda harika bir adam var, çok uzun süre yanımda olacağını umuyorum. Geçtiğimiz yıl görüştük ve her ikimizin de ilerlememizi engelleyen sorumlulukları vardı - o iki gençle birlikte oldukça yeni bir dul, benim de Francie ve Rosie'ye karşı sorumluluklarım vardı. Ancak Carl da ben de bir süredir biliyoruz ki çocuklarımız bize eskisi kadar ihtiyaç duymadığında birbirimize daha çok sahip olacağız."

"Gerçekten mi?" Maureen merakla sordu. "Bir erkek mi?"

Vivian güldü. "Harika bir adam. Patronlarımdan biriydi. Karısının ölümünden bir yıl sonra beni akşam yemeğine davet etti ve hepsi bu kadar."

Maureen Vivian'a doğru eğildi. "Ofis aşkı mı? Bunun tabu olduğunu duymuştum!"

"Pah! Birlikte çok iyi çalışıyoruz! Sanırım uzun yıllar da öyle olacak!"

"Ne kadar şaşırtıcı."

"Onunla bir gün tanışacaksın. Bu arada, teklifim geçerli. Rosie'ye yakın kalmak ama çocuklarınızı da biraz yalnız bırakmak isterseniz, Rosie'nin geceleme odası son derece kullanışlı bir misafir odası olur. İsterseniz buyurun."

"Ama belli ki özel bir hayatınız var!"

Vivian sadece güldü. "Bunun yoluna çıkmasına izin verme! Özellikle de vahşi hayal gücüne! Carl'la tanıştığında, onun yanında tamamen rahat olacaksın. O bir doktor; harika, sıcak, sevgi dolu bir adam. Ayrıca, Carl ve ben çok fazla pijama partisi yapmıyoruz. Dediğim gibi, onun evinde gençler var!"

Maureen bir an için düşüncelere daldı. "Düşüncelerinde çok liberalsin, değil mi Vivian?"

"Sanırım öyleyim," dedi Viv. "Ve sen de oldukça namuslusun, değil mi?"

"Bana öyle söylendi," dedi Maureen biraz huysuzca.

Vivian güldü. "İlginç ve tuhaf bir çift olmalıyız!"

On bir

Rosie yattıktan, ışıklar söndükten ve ortalık sessizleştikten sonra Sean ve Franci oturma odasındaki kanepeye oturdular, sehpanın üzerinde de birkaç kadeh şarap vardı. Sessizce konuştular ve Franci'nin nadiren gördüğü Sean tarafı aydınlandı. Franci onun büyümesini, bir aile babası gibi davranmasını, sorumluluk sahibi olmasını istiyordu. Büyüdüğü zaman da eski Sean'ı geri istiyordu, hayalperest ve doğallık dolu Sean'ı. Sean'ın bir yetişkin gibi davrandığını görmek biraz korkutucuydu.

İtiraf etmeliydi ki, adam işe koyulduğunda işinin ehli çıkmıştı. Hemen yapılması gerekenler listesi etkileyiciydi. Önce Hava Kuvvetleri JAG'ını ziyaret etmeyi ve kızıyla ilgilenilmesi için yeni bir vasiyetname hazırlatmayı planlıyordu. Yatırımlarından Rosie için bir üniversite vakfına para aktaracaktı; Franci bir kuruş daha katkıda bulunmasa bile muhtemelen yeterli olacak kadar büyük bir hisse. Annesinin lehtar olduğu yüz bin dolarlık bir hayat sigortası poliçesi vardı -tüm Riordan çocuklarının vardı. Henüz annelerine destek olmaya başlamamışlardı ama zaman yaklaşıyor gibi görünüyordu. Bu çocuklar sık sık riskli işlere girdiklerinden, her biri kendi payına düşeni yerine getirmek için bireysel poliçeler üzerinde anlaşmışlardı.

Ama Sean hemen iki yüz elli bin dolar daha almak için başvuruda bulunacak, ayrıca askeri ölüm yardımını Rosie'ye devredecek ve Franci'yi de vasisi olarak atayacaktı, böylece en kötü durumda Rosie'yle birlikte ona da bakılacaktı.

"Bu işleri hemen halledeceğim," dedi ona. "Ve sabahı MPC ile telefonda ödevler hakkında konuşarak geçireceğim ama muhtemelen hatırlayacağınız gibi, bu

Haftalarca. Şimdi size şunu sormak zorundayım: Benimle birlikte göreve gitmeyi düşünür müsünüz?"

"Bilmiyorum," dedi yorgun ve kararsız bir şekilde. Şarabını yudumladı. "Sean, ben buraya çok bağlıyım. Bir evim var ve Rosie yerleşti. Üniversitedeki işe ihtiyacım yok, ama benim için iyi - sadece beni zinde tutmakla kalmıyor, aynı zamanda koşu için pistlerini kullanıyorum ve üniversitenin ağırlık odasında çalışıyorum. Bir de annem var..."

"Biliyorum," dedi usulca.

"O benim en iyi arkadaşım. Rosie'ye bakmaya yardım etmek için benimle birlikte buraya taşındı. Çok yakınlar."

"Biliyorum." Ona doğru eğildi. "Benimle gitmek istediğin bir yer var mı?"

"Ha?" diye karşılık verdi. "Ben-"

"Dünya çapında U-2 görevleri var, Fran. Refakatli turlar. Alaska, İngiltere, Okinawa, Filipinler, Güney Kaliforniya'daki yüksek çöller. Hava Komutanlığı ve Kurmay Başkanlığı gerçekleşene kadar San Antonio'da Askeri Personel Merkezi'nde veya Pentagon'da uçmayan bir personel işi için ruhumu satabilirim. Bunu yaptıktan sonra kokpite geri dönmek her zaman zordur ama bu riski almaya hazırım." Sonra omuz silkti. "Zaman taahhüdü olan tüm atamaları atlayabilirim, sadece onlara borçlu olduğum üç yılı aradan çıkarabilirim, sonra da bir havayolu işi bulmak için elimden geleni yaparım."

Bir kahkaha attı. "Sean, havayolları batmış durumda. O kadar derin bir pilot izin listeleri var ki, hiçbiri işe alım yapmıyor."

"Luke'la birlikte kabin işine girebilirim," dedi. Ona doğru uzandı ve bir parmağını şakağındaki süper kısa saçlarında gezdirdi. "Düşünmek için zamana ihtiyacın var."

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti. "Birbirimizi yeniden tanımamız için zaman istedim. Şimdiye kadar çok iyi," dedi. "Ama sadece bir haftadan biraz fazla oldu."

Elini tuttu ve onu kendine doğru çekerek kucağına oturttu. "Ve bu iyi oldu."

Çok iyi. Olabildiğince hızlı düşün Franci."

"Belki de bizim için konsantre olmamız gereken en iyi şey, nasıl en iyi ortak ebeveynler olabileceğimizdir. Bunu oldukça iyi yapıyor gibiyiz. İkimiz de Rosie'yi seviyoruz."

Dudaklarını onun boynuna dayadı. Kulağına kadar yaladı. "Biz her zaman ortak ebeveynlerden daha fazlası olacağız ve bunu biliyorsun."

Sean ve Franci, kıyafetler araya girene kadar kanepede öpüştüler, sonra karşılıklı rıza ile yatağa gittiler. Rosie'nin onları bulup travma yaşamaması için kapıyı kapatan Sean'dı; prezervatifleri temin eden de Franci'ydi.

"Bir keresinde prezervatifi kaçırmıştım," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Ne şanslıydım ama."

"O zaman öyle olduğunu düşünmezsiniz," diye belirtti.

"Bir konuda haklıydın Franci, son birkaç yılda ikimiz de çok değiştik ve ben geri dönmeyeceğim."

Ve sonra kendi uzman yöntemiyle onun vücudunda çalışmaya başladı. Ayak bileklerini öptü, ayak parmaklarını emdi, iç uyluklarını yaladı, diliyle klitorisi üzerinde çalıştı. Başparmağını onun kadifemsi yumuşaklığına sokarken bir yandan da göbeğini yaladı. Diğer elini ağzına götürerek ağzını kapattı, böylece kadının coşku dolu iniltileri boğuklaştı. Başka bir orgazma daha dayanamayacağını söylediğinde, adam onun içindeydi, onu yavaşça ve nazikçe sallıyordu - dayanılmaz derecede yavaş ve nazikçe. Kadının en derin yerine ritmik bir şekilde bastırdı ve yavaş yavaş üzerine geldi, ama onu acele ettirmeye, daha derine, daha hızlı hareket etmeye zorlamaya çalıştığında, inleyene kadar bu kolay tempoyu sürdürdü. Yalvardı. "Lütfen, Sean... Bitir..." Topuklarını şilteye gömdü ve sertçe geri itti.

Kıkırdaması yumuşak ve alçaktı; itiş gücü derinleşti ve güçlendi ve tek gereken buydu. Kadın içten içe parçalandı, adama sıkıca yapıştı, onu kendine çekti, sıcak sıvıyla yıkadı. Ve dedi ki, "Ahhhh, bebeğim. Bu tatlı noktaya bayılıyorum." Ve ona çarptı, düşük bir zevk iniltisiyle kendini bıraktı.

Adam uzun bir süre ona sarıldı, battaniye üzerlerine çekilmişti. Sonunda fısıldadı, "Gitmelisin. Sabah yapacak çok işin var."

"Bu gece kalıyorum. Tişörtümü giy ve gece birilerinin dolaşma ihtimaline karşı kot pantolonumla uyuyacağım. Ama ben kalıyorum."

"Annen geceyi benimle geçirdiğini öğrenecek..."

"Bana tek bir kelime söylemesi için ona meydan okuyorum," dedi. "Seninle olmak istiyorum."

Franci tartışmak istedi, ama gerçekten değil. Sean'ın söylediği gibi gömleğini çekti ve onun kokusunun tadını çıkardı. Sean'ın kot pantolonunun içine girdiğini belli belirsiz fark etti ve kendi kendine gülümsedi. Sean'ın çıplak uyumayı sevdiğini ve bundan rahatsız olacağını biliyordu ama Rosie'nin masumiyetini korumasını takdir ediyordu.

Ve saatler sonra şafak sökerken uyandığında, Rosie'yi göğsüne kıvrılmış, aralarında güvende ve mutlu bir şekilde uyurken buldu.

Francine Pazartesi günü okuldan biraz erken çıktı. Dersleri bitmişti ve herhangi bir randevusu yoktu ve Sean'ın Rosie'yle birlikte evde olacağını biliyordu. Maureen de muhtemelen orada olacaktı. Kendini onların gününü dinlemek için sabırsızlanırken buldu. Rosie yeni babası ve büyükannesıyla bir sirk yaşıyordu.

Franci Maureen'in hakkını vermeliydi; çok rahat ve kabullenici davranıyordu. Hafızası yanıltmıyorsa, Franci onun ahlaki değerleri konusunda oldukça katı olduğunu biliyordu - örneğin, evli olmayan insanların seks yapmasını onaylamıyordu. Sean ve

Franci, o gemi uzun zaman önce kalkmıştı. Ve Maureen Sean'ın dün gece Luke'un evine gitmediğini fark edecekti.

Franci ders arasında Sean'ı aramış ve "Annen geceyi burada geçirmenle ilgili bir şey söyledi mi?" diye sormuştu.

"Tabii ki," dedi gülerek. "Hiçbir konuda çenesini kapalı tutamıyor!"

"Ne dedi?"

"Bana zaten karmaşık olan bir durumu daha da karmaşık hale getirip getirmediğini sordu. Ben de ona bu konuyu onunla tartışmayacağımı, Rosie ile geçireceği zamandan keyif almak istiyorsa bu konuyu kapatması gerektiğini söyledim. Ve beni hayrete düşürdü, bıraktı. Torunların inanılmaz bir koz olduğunu keşfettim."

Franci birkaç saat sonra eve girdiğinde o güne kadar gördüğü en büyük dağınıklıklardan biriyle karşılaştı. Gazeteler mutfaktaki adanın üzerine yayılmış, balkabağı bağırsaklarıyla kaplanmıştı. Yerdeki döküntüleri görebiliyordu -kaçan tohumlar- ve üç balkabağı yemek masasında oyulma işleminin ortasındaydı. Biri büyük, biri büyük ve biri de küçüktü. Balkabağı ailesi.

"Fındık," dedi Sean. "Eve erken döndün. Sana sürpriz yapacaktık. Cadılar Bayramı için jack-o'-lantern'larımız olmalı!"

"Anne!" Rosie heyecanla bağırdı. Sonra işaret ederek, "Baba, anne, Rosie!" dedi.

"Temizlikle bana sürpriz mi yapacaktın?" diye sordu umutla.

"Elbette," dedi. "Belki de ben işleri kontrol altına alma fırsatı bulana kadar odana gidip kitap falan okumalısın."

"Gidip üstümü değiştireceğim ve sonra gelip yardım edeceğim," dedi. Evrak çantasını eline alarak yatak odasına gitti ve beş saniye içinde yemek odasına geri döndü. "Yatak odamda büyük bir spor çantası var gibi görünüyor."

"Beni dışarı atmazsan bir süreliğine buraya taşınıyorum. Annem akşam Luke'larda kalacak. Sen Redding'de isteyken o ve ben yarın öğleden sonrayı Rosie ile geçireceğiz. Sen 24 saatlik vardiyayı yaparken bebek bakıcılığı görevini ben üstlenirim diye düşündüm. Eğer senin için de uygunsa. Çarşamba sabahı, Rosie anaokulunda ve kreşteyken, annemi havaalanına götüreceğim. Eve gidip dairesiyle ilgili bazı işleri halledecek, böylece hemen geri dönebilecek. Sanırım bitkiler ölüyor ve faturaların ödenmesi gerekiyor. Öğleden sonra buraya gelirken, Luke'tan eşyalarımı aldıktan sonra balkabağı tarlasını gezdim ve yeni pijamalar aldım." Ona sırtıttı. "Seni davet etmediğimiz için kızabileceğini düşündüm, bu yüzden bir sürü fotoğraf çektim."

"Sormayacak mıydın?" dedi. "Balkabağı tarlası hakkında mı?" diye karşılık verdi.

"Pijamalar hakkında," diye vurguladı.

Doğruldu ve yüz ifadesi ciddileşti. "Yalvaracaktım. Beni erken çağırmazlarsa dört haftalık iznim var. Bana katlanabilir misiniz? Düzgün olursam?"

Kalbi kabarmıştı ama bunu belli etmekten korkuyordu. O her zaman düzenli biriydi. Aslında, biraz titiz biriydi. Değer verdiği şeyler mükemmel bir şekilde korunmalıydı - evi, arabası, erkek oyuncakları. Ona katlanmak mı?

"Bunu daha önce hiç yapmadık, biliyorsun," diye ona işaret etti. "Gerçekten hiç birlikte yaşamadık."

Gözlerindeki bakış şefkatliydi. "Yapmalıydık."

Rosie Cadılar Bayramı'nda prenses oldu, büyük sürpriz. Çorapsız plastik topuklu ayakkabı giyme konusunda bir savaş yaşandı ve Franci bu savaşı kendisini karıştırmadan halledince Sean rahatladı. Kendisi evde kalıp kapısına gelen cinlere şeker dağıtırken, Sean'ın Rosie'yi şeker almak için mahallede dolaştırmasına izin verdi. Ve sonra

Rosie'nin ne kadar şeker yiyebileceği konusundaki tartışma yine Franci tarafından halledildi.

Franci savaşı kazandığını düşünüyordu. Rosie'nin iki buçuk parça şeker yemesine izin verildi, ardından banyo ve yatak geldi. Soğuk hava, mahallenin etrafında yapılan yürüyüş ve tüm bunların heyecanı bir araya gelince Rosie saat yedi buçukta uyuyakaldı. Ancak saat 02:00'de uyandı ve partiye hazırdı. Birdenbire prenses elbisesini giymiş Sean'ın hemen yanında duruyordu. "Baba?" diye sordu. "Hâlâ tatilde misin?"

"Ne yapıyorsun? Hem de süslü elbisenle?"

"Bilmiyorum," diye omuz silkerek cevap verdi. "Tekrar twick ya da tweet atabilir miyiz?"

"Saat sabahın ikisi Rose. Herkes yatakta. Sen hariç herkes."

"Şeker," diye inledi Franci. "Bir şeker yüklemesi, sonra bir şeker düşüşü ve sonra yeniden şarj." Bir dirseğinin üzerinde doğruldu ve Sean'a baktı. "Senin sıran, baba. Sen tatildesin."

Franci, Maureen kasabadan ayrıldığında ne kadar rahatladığını görünce biraz şaşırdı; Sean'ın annesinin onu gerginleştirdiğini fark etmemişti. Sadece üçü baş başa kaldığında hayat daha sakin görünüyordu. Daha basit ve kolay. Franci çalışırken sorumluluk Sean'daydı; Franci evdeyken Vivian müdahale etmiyor, onları aile hayatı denen şeyle baş başa bırakıyordu. Sean'la birlikte somut planlar yapmış değillerdi, gerçi Sean hava kuvvetlerinde bir sonraki adımının ne olacağına dair bir fikir edinene kadar da yapamazlardı. Hâlâ günü gününe yaşıyorlardı. Olasılıklar hakkında çok konuşuyorlardı ama Sean'ın bir sonraki görevinin ne olacağına dair bir fikri olana kadar pek çok şey havada kalıyordu.

Henüz seni seviyorum dememişlerdi, en azından gün ışığında. Gecenin karanlığında onun uyuduğunu sandığında fısıldadığını duymuştu. Ama her şey

Bu belirsiz koşullar altında ellerinden gelenin en iyisini yaparak bir ekip olarak ilerlemelerinden bahsetti.

Franci, Maureen şehre döndüğünde, ki bunu çok yakında yapmayı planlıyordu, onunla özel bir konuşma yapmak için zaman ayırmaya karar verdi, aynı sayfada olduklarından emin olacaktı, böylece ilişkileri mümkün olduğunca pürüzsüz ve gerilimsiz olabilirdi - hepsinin iyiliği için.

Ancak hemen halletmesi gereken bir şey vardı: T.J. Onunla bir haftadan uzun bir süredir konuşmamıştı - Redding'de çalışırken cep telefonunu aradığı o son görüşmeden beri. Sorunun bir fırtına bulutu gibi büyüdüğünü neredeyse hissedebiliyordu; T.J aramayı kesmişti ve T.J onunla temasa geçmek için hiçbir çaba göstermemişti. Bu bir açmazdı. Buna bir son vermeliydi. Sean'la ilişkilerinde bir adım bile ileri gitmeseler bile, bir daha asla T.J. ile vakit geçirmeyecekti.

Şehirde olduğu Perşembe günleri çalışma saatleri olduğunu biliyordu, bu yüzden iki dersini verdikten sonra ofisine gitti. Geldiğinde bir öğrenciyle görüşüyordu, bu yüzden kapalı kapının dışında asılı olan panoya bir not yazdı. Bir soda almaya gidiyorum, diye yazdı. On dakika içinde seni görmek için döneceğim. Döndüğünde kapısı aralıktı ve kampüsteki küçük ofisinde masasında oturuyordu. Kadın açık kapıya vurdu ve adam başını kaldırıp baktı. Sonra sandalyesine geri oturdu, okuma gözlüklerini çıkardı ve ona doğru döndü. "İçeri gel, Francine. Kapıyı kapat. Ne zaman geleceğini merak ediyordum."

"Daha önce uğramalıydım ama hayat gerçekten çok yoğun," dedi ve içeri girip kapıyı kapattı. Masasının yanında bir sandalye vardı ve oraya oturdu.

"Tahmin edebiliyorum," dedi. "Yeni adam nasıl çalışıyor?"

Rahatsız bir şekilde güldü. "Bu doğrudan oldu," dedi. "Bildiğiniz gibi o yeni değil. Bir anne, dört erkek kardeş ve bir sürü başka sorunla birlikte geldi. Ama gayet iyi geçiniyoruz, teşekkürler."

"Bunu görebiliyorum," dedi.

Başını eğdi ve biraz kaşlarını çatı. "Yapabilir misin?"

Ona doğru eğildi. "Eskiden gözlerini parlatan bendim." Sonra kız hafifçe kızarınca güldü. "Yani... Sanırım her şey halloldu. Bir adım atıyorsun. Hayatına devam ediyorsun."

Bir an için ne diyeceğini bilemedi. Adamın bu kadar hoş olduğunu görünce açıkçası şaşırmıştı. "Sanırım hiçbir açıklama yapmadan beni serbest bırakıyorsunuz."

"Nefesini boşa harcama. Ne söylersen söyle Francine, ikimiz de burada büyük bir hata yaptığını biliyoruz. Ve ikimiz de bunu yine de yapacağını biliyoruz."

"Hata mı? Ne yaptığım hakkında bir fikrin var mı? Çünkü size planlarımı açıkladığımı hatırlamıyorum."

"Sanki buna gerek varmış gibi," dedi sert bir kahkaha atarak. "Burada kurduğun her şeyden vazgeçeceksin.

-İşinizin istikrarı, arkadaşlarınız, mutluluğunuzun her şeyden önce geldiğinden emin olacak, güvenebileceğiniz bir adamla normal bir ilişki seçeneği. Ve sen bunu sana ilk etapta söz vermeyen bir uçan çocuk için yapacaksın. Sonunda üzgün olacaksın. Mutsuz ve pişmanlıklarla dolu. Seni daha önce hayal kırıklığına uğrattı ve yine uğratacak."

Ah. İşte beklediği buydu. Neredeyse gülümseyecekti - T.J.'in yemek siparişi verirken ve saçlarını uzatmasını isterken bu yönünü hiç görmemişti ve şimdi nasıl bu kadar saf olabildiğini merak ediyordu. Kuşkusuz ona büyük bir hizmette bulunduğunu düşünüyordu. Ama Sean ortaya çıktığı anda gerçek yüzünü göstermişti. Kızın sonsuza dek ona boyun eğeceğini düşünmüş olmalıydı. Ona sahip olduğunu düşünmüştü. Ona doğru eğildi. "Ne zaman bu insana dönüştün?" diye sordu, sesi bu koşullar altında oldukça yumuşaktı. "Hep böyle miydin ve ben bunun farkında değil miydim? Bana ne yiyeceğimi ve saçımı nasıl yapacağımı söylediğin zaman mı?"

buzdağının sadece görünen kısmı ve ben bu davranışa izin vermenin ne kadar büyük bir hata olduğunu anlayamayacak kadar uzlaşmacı mıydım?"

Aslında onunla alay etti. "İyi bir durumda en kötüsünü görmek nasıl da sana yakışıyor. Senin gibi birine bulaşmamam gerektiğini bilmeliydim. Sen bir çocuksun."

"Oh, T.J., ne zaman böyle bir adam oldun? Ben neyi kaçırdım? Birkaç ay çıktık, hatta haftada bir kereden fazla çıkmadık, ama senden bu tür bir öfkeyi davet edecek türden bir ilişkimiz olduğunu hatırlamıyorum. Gelecek planlarımız yoktu, sen ve ben."

"İlişkimiz istikrarlıydı. Bunu takas ettiğin şey bir felaket olacak çünkü o Humboldt County'ye taşınmıyor. Taşınabilse bile, ikimiz de biliyoruz ki o senin için hiçbir şeyden vazgeçecek bir adam değil. Ya da kızı için. Onunla birlikte olmak istiyorsan değer verdiğin her şeyden vazgeçip dünyanın dört bir yanında peşinden koşman gerekecek. İnan bana, başladığın yere geri döneceksin. Terk edilmiş olarak."

"Vay canına," dedi küstahça. "Bütün bu sonuçlara nasıl vardığını sormayacağım bile. Sean'ı sana karşı savunmayacağım ama onunla hiç tanıştın mı?"

"Seni önemseyen herhangi bir erkeğin uzun zaman önce seni bulmayı kendine iş edineceğini biliyorum. Ben yapardım. Eğer bana karşı bir şeyler hissettiğini düşünseydim, seni bulmak için ülkeyi birbirine katardım. Ve o hiç denemedi bile."

Eh, diye düşündü, ona tüm üzücü hikâyeyi anlatmıştı. "Bu konuda çözülmesi gereken şeyler var, ama-"

"Kazıkları çakmadan önce sağlıklı düşünmeye çalışsan iyi olur Franci. Akıllı olman, o küçük beynini kullanman için hala zaman var. Senin hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Ve yanaklarının kızarmasını da engelleyebileceğimi biliyorsun. Biraz tehlikeli ve cüretkâr görünebilir ve jetlerle ve gizli görevlerle birlikte gelen seksapeli olabilir, ama bu zayıflayacaktır. O uçlarda yaşamayı seven genç bir aptal,

ve bu bir baba malzemesi değil. Büyük hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Kendine rağmen bir kahkaha attı. "Sean mı? Tehlikeli mi?" Sonra düpedüz güldü. "Benim küçük beynim mi?" Ayağa kalktı. "Sanırım biraz kafam karıştı, T.J. Benden hoşlandığını sanıyordum ama ilişkimizi bu kadar ciddiye aldığını bilmiyordum, beni zeki bulmadığını da fark etmemiştim. Kızgın olduğun için  zg n m. Ama bir daha seninle vakit ge irmeyeceğim için ne kadar rahatladığımı tarif etmem mümkün değil."

O da ayağa kalktı. "Eğer kızgınsam, bunun nedeni beni kandırmış olman. Artık  ocuk değilim Francine ve neyin i e yarayıp neyin yaramadığını biliyorum. Bunların çoğunu zor yoldan, kendi hatalarımla öğrendim. Tıpkı senin yapacağın gibi."

"İyi şanslar, T.J.," dedi ve ofisten çıkmak için döndü.

"Eğer yakında aklın başına gelirse, beni ara. Ama uzun süre beklemeyeceğim."

Bu iyi bir şey, diye düşündü. Ona bakmak için geri döndü. "Beni beklemeyin. Aslında, devam et ve telefon numaramı sil." Ve sonra binayı terk etti.

Bu küçük y zle mede bir şeylerin yanlış olduğunu fark etti! Gözlerini parlatan kişi olmakla ilgili bu konuşma da neydi? "Ateşi yükseltmeleri" gerektiğinden şikayet etmemiş miydi? Peki onu nasıl kandırmıştı? İkiisi için de sipariş vermek istediğinde  ik yet etmeyerek mi? Bir kez bile ona ne yapmak istediğini sormamasına rağmen randevu planlarına uyarak mı? İlişkiyi sorgulamamıştı çünkü onun için i e yaramıştı. Ve onun için i e yaramıştı çünkü duygusal bir yatırım yapmamıştı. Ama o da  yle!

Kamp sten ayrıldı. Yol boyunca kendine onun gerçekte kim olduğunu nasıl kaçırdığını sordu. Ve neden bu ilişki onu daha fazla rahatsız etmemişti? Sen bir çocuksun, sözleri kulaklarında çınlıyordu.

Sonra aklına bir şey geldi; babasını henüz yedi yaşındayken kaybetmişti. Her zaman babasını özlemişti.

baba, herhangi bir baba için. Bu kayıp onu harap etmişti! Rosie'yi bu kadar korumasının nedenlerinden biri de buydu - böyle bir kayıpla onun incinmesini istemiyordu! Rosie'nin küçük kalbinin sahip olamayacağı bir babanın özlemiyle kırılmasını izlemektense onu tek başına büyütme daha güvenli görünüyordu!

Ve belki de Profesör Hottie gibi bir adamla bu kadar işbirlikçi olmasını sağlayan şey de aynı kayıp duygusuydu! Sorumluluğu o alıyordu; onun için, onun izin verdiği kadar çok karar veriyordu! Ve eğer Sean hayatına geri dönmeseydi, kim bilir onun kontrolcü ve çıkarıcı davranışlarıyla ne kadar ileri gitmesine izin verecekti.

Haklıydı; o bir çocuktur. Her şeyin olmasına izin vermişti; kendisinden başka suçlayacak kimsesi yoktu. Neler olduğunu fark etmemiştir.

Ama Sean'a karşı asla böyle davranmamıştı; güçlü, bağımsız ve inançlıydı. Ve hakkını vermek gerekirse, Sean onu hiçbir zaman kontrol etmeye ya da manipüle etmeye çalışmamıştı. Her zaman onun arzularına boyun eğmemişti ama ona sahipmiş gibi de davranmamıştı. En kötü zamanlarda bile böyle bir ilişkileri olmadığını fark ettiğinde büyük bir rahatlama yaşadı.

Ah, eğer her şeyi yoluna koyabilirlerse, doğru türde bir ilişki yaşama şansları olduğunu düşünüyordu. Neredeyse gülecekti! Onlar için her şey ne kadar zor olsa da, T.J.'in aksine sağlıklı ve uyumlu insanlardı.

Eve döndüğünde Sean'ı mutfakta buldu. Kalın domuz pirzolarlarını marine sosunda çeviriyordu ve Franci Rosie'nin yatak odasındaki oyununu duyabiliyordu.

Sean ona sırıttı. "Günün nasıl geçti canım?" diye sordu başını Rosie'nin odasına doğru eğerek.

"Gerçeküstü," dedi fısıltıyla. "Sana gece gündüz mesaj atan o kızla anlaşma şansın var mı?"

"Sana söylemedim mi? Sonunda birkaç gün önce bunu yapabildim."

"Nasıl gitti?"

"Beklendiği gibi. Ona artık mesaj atmamasını ya da aramamasını söyledim çünkü eski kız arkadaşına geri dönmüştüm ve o da bana cehenneme gitmemi söyledi."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır. Beni bir daha görürse öldüreceğini ve uçağımın birkaç cıvatasını gevşetme şansı olursa bunu yapacağını söyledi. Bana bazı isimler taktı ve telefonu kapattı. Neden?"

"Hiçbir şey," dedi başını sallayarak ve başka tarafa bakarak.

"Onunla bir toplantı yaptınız," dedi. "Dur tahmin edeyim, beni tanımadığı halde eksiklerimi sıraladı."

"Nereden biliyorsun?"

Sean onu kendine çekti ve kulağına fısıldamak üzereyken hafifçe lobunu emdi. "Senden vazgeçmek istemiyor, çünkü sen sensin. Şimdi, nedenini konuşmayalım. Bu bende onu öldürme isteği uyandırıyor."

"Onun her zaman orada olan bir yönünü gördüm ama bunu tamamen göz ardı etmişim. Bu çok rahatsız ediciydi" dedi. "Bilin bakalım ne fark ettim? Sen benim tanıdığım şeytansın..."

"Güzel," dedi. "Bununla devam edelim."

Maureen planladığı gibi Phoenix'teki evine gitmişti. Evinde sadece bir hafta kalmış, bu süre zarfında evdeki çiçeklerini dağıtmış, gazeteyi bırakmış, postalarını yönlendirmiş, evini kapatmış ve bagajı ve arka koltuğu gerekli eşyalarıyla dolu olarak geri dönmüştü.

Maureen ve Vivian işleri yoluna koymuşlardı; Maureen oldukça uzun bir ziyaret için Humboldt County'ye geri dönüyordu. Şükran Günü'ne kadar, yani üç hafta kalacaktı. Vivian'ın genellikle Rosie'nin gecelemleri için ayrılan ikinci yatak odasını kullanacak olsa da, kendi arabasının olması Rosie ve diğer herkesle kaliteli zaman geçirmesini sağlayacaktı. Bu düzenleme aynı zamanda hepsine kendi alanlarını tanımasına da izin verecekti. Aslında, ulaşım için oğullarına ya da yeni arkadaşı Vivian'a bağımlı olmamak, istediği gibi gelip gitmesini sağlayacaktı. Ne de olsa Vivian

Hayatında bir erkek vardı ve arada sırada onunla yalnız kalmaktan kesinlikle memnun olurdu.

Luke ve Sean'a ziyaret için geri döneceğini ve Şükran Günü'ne kadar kalmayı planladığını söylemesi dışında planlarını bilmiyorlardı. Onlarla kalmayacağını öğrendiklerinde gizliden gizliye heyecanlanacaklarına hiç şüphe yoktu! Vivian, Maureen'in ortak torunlarını daha iyi tanımasına yardımcı olmak isteyen olağanüstü bir kadındı ve bu inanılmayacak kadar cömert bir jestti. Ama ortaya çıktığı üzere, ne kadar farklı olsalar da, kadınlar birbirlerinin arkadaşlığından hoşlanıyorlardı.

Kuzeye doğru yol alırken, Arizona çölünden geçerken, tüm oğullarını kontrol etmeye karar verdi. Elbette bunu yapmak için sadece birini araması gerekiyordu. "Ne yapıyorsun?" Aiden sordu.

"Virgin River'a gidiyorum. Oradayken bir arabam olacak. Ve Rosie'nin diğer büyükannesiyle kalacağım, böylece sinir bozucu bir kayınvalide olmayacağım. Vivian'ı severim. Fazla liberal ama çok samimi."

"Tanrım," diye inledi Aiden telefonda. "Yol kaç saat sürüyor?"

"Şey, bu tamamen ne kadar hızlı gittiğime bağlı," dedi. "Yol çok uzun. Gece için mola vermeyi planlıyorum."

"Nerede mola vereceğiz?" diye sordu hayal kırıklığı içinde.

"Tamam, bana yeni ehliyet almışım gibi davranmakta ısrar ettiğin için artık seninle konuşmam bitmiş olabilir."

"Pekâlâ," dedi, sesini kasıtlı olarak sakinleştirerek. "Bu gece nerede kalmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Erken çıktım, Carson City'ye kadar gidebilirim. Oraya gitmiştim, güzel küçük bir kasaba. Gardnerville de yakınlarda. Reno ve Tahoe Gölü de öyle."

"Kaç saatlik bir sürüş bu?" diye sordu.

"Çok," dedi. "Keşke buna bir son verseniz. Ben çok iyi ve kendine güvenen bir sürücüyüm. Ve on iki yıldır yalnız yaşıyorum. Nasıl güvende olacağımı biliyorum."

"Neden beni aramadın? Phoenix'e gelir ve seni götürürdüm," dedi yorgun bir sesle.

"Kulağa eğlenceli gelmiyor mu?" dedi kısa bir kahkaha atarak. "Muhtemelen yaşlı istismarına dönüşür. Ayrıca pratik de değil. Birinin -muhtemelen benim- seni Sacramento'ya ya da en azından Redding'e geri götürüp eve dönüş uçağını yakalaması gerekirdi."

Telefona doğru iç geçirdi. "Luke ve Sean planlarınızı henüz bilmiyorlar mı?"

"Onlara uzun bir ziyaret için döneceğimi söyledim ama inkar ediyor olabilirler," dedi. Aiden'in güldüğünü duydu. "Vivian'la kalmam çok mantıklı. Rosie, Luke ve Shelby arasında mekik dokuyarak ve ikimizin de planı olmadığı zamanlarda Vivian'la takılarak çok meşgul olacağım. Sadece Rosie'yi daha iyi tanımak için yakınında olmak istiyorum ve oğullarıma yük olmak istemiyorum."

"Sen bir yük değilsin anne," dedi.

"Öyle mi? O zaman neden istediğimi yapmam bağırmama neden oluyor?" Aiden nefes aldı. "Sinyalin olduğu sürece birkaç saatte bir kontrol etmeni istiyorum. Gece için durduğunda senden haber almak istiyorum - tam olarak nerede olduğunu bilmek istiyorum.

Sen öylesin. Lütfen bunu kabul edebilir miyiz?"

"Umarım seni altmış iki yaşında görece kadar yaşarım. İnsanların seni yaşlı bir bunakmışsın gibi itip kakmalarıyla nasıl başa çıktığını ilk elden duymak isterim-"

"Ben öyle bir şey yapmadım! Sadece tedbirli davranıyorum. Senin yaşı değil, senin... senin... Sen tek başına yola çıkmış bir kadınsın anne! Ve eğer coğrafyayı hatırlıyorsam, Las Vegas'tan Reno'ya kadar oldukça ıssız bir yol var."

"Arabamın kapılarını kilitleyeceğim, böylece vahşi katırlar beni yakalayamaz." "Ne demek istiyorsun, o çok liberal? Rosie'nin diğer

Büyükanne?" Aiden sordu.

"Oh, bilirsin. Gerçekten çok hoş bir kadın. Çok sevimli ve harika bir mizah anlayışı var. Sadece... Onun değerleri daha çok rahat tarafta, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

"Tahmin etmeye cesaret edemezdim," diye mırıldandı

Aiden telefonda.

"Örneğin, Sean ve Francine'in tüm bu olayı doğru ve düzgün bir şekilde yapmaları konusunda çok endişeli değil. En azından romantik bir birliktelik yaşarlarsa çok mutlu olacak, sanki bu sorunlarını çözecekmiş gibi. Onları bu karmaşaya sokan da bu değil miydi? Rosie için en ufak bir üzüntü duyduğumdan değil.

-O harika bir çocuk! Onun için çıldırıyorum! Bana Patrick'in küçüklüğünü hatırlatıyor -prenses elbiseleri ve yüksek topuklu terlikleri dışında."

Aiden telefona doğru kıkırdadı. "Söylediğim her şeyi geri alıyorum anne. Belki de bu iyi bir fikirdir."

Maureen, Aiden'in liberal Viv'le kalmanın onu gevşeteceğini umduğu izlenimine kapıldı. "Fazla umutlanma, Aiden. İnançlarım konusunda oldukça kararlıyım."

"Peki anne. Anlaşıldı." Biraz daha güldü. "Birkaç saat içinde ara. Lütfen?"

"Denerim. Şimdi rahatla, Aiden. Kasette bir kitap dinliyorum ve yolculuğun tadını çıkarıyorum."

"Umarım bu incil değildir," dedi.

"James Patterson-ölüm, seks ve her şey." Ve başka bir şey söylemeden telefonu yüzüne kapattı.

Cep telefonunun çalması otuz dakikadan az sürmüştü. Telefona baktı ve arayanın Luke olduğunu gördü. Onun sesli mesaja geçmesine izin verdi. Ardından Sean, sonra Patrick ve son olarak da Colin geldi. Kendi kendine gülümsedi; beş oğlanın da Amerika Birleşik Devletleri'nde olması güzeldi. Hepsinin mesaj bırakmasına izin verdi. Daha sonra onları dinleyerek kendini eğlendirecekti.

Gerçekten, diye düşündü eğlenerek, hiçbir şey bilmeden bu yaşa geldiğini nasıl düşündüler? Yavrular. Onlar sadece yavruydı.

Maureen'in de beklediği gibi, oğulları kendileriyle değil de Vivian'la kaldığı için onu biraz daha sıcak karşılamışlardı. Ama Maureen'in dönüşünden birkaç gün sonra Franci annesinin evine doğru yürüdüğünde çok şaşırdı. Öğleden sonraydı,

Rosie kreşten eve dönmeden önce. Maureen kapıyı açtığında neredeyse utangaç bir ifadeyle "Merhaba," dedi.

"Franci! Çalıştığını sanıyordum!"

"Öyleydim. Bu sabah sekizde çıktım, biraz kestirdim ve Sean Rosie'yi eve getirmeden önce seni yakalayabileceğimi düşündüm. Belki de biraz sohbet etmeliyiz. Yalnız başımıza."

"Elbette," dedi Maureen ve müdahale etmemesi, görülüp duyulmaması, işlerin önüne geçmemesi için nasihat almaya hazırlandı. "Lütfen," dedi kapıyı açarak. "Size bir fincan kahve ya da başka bir şey hazırlayabilir miyim?"

"Hayır. Sadece Rosie'yle bu kadar çok vakit geçiremediğin için üzgün olduğumu söylemek istedim. Keşke buna gerek olmasaydı."

"Ah, Franci," dedi Maureen kendini durduramadan. "Bu gerekli miydi?"

Franci evin içine girdi. "Ben de öyle düşünmüştüm, evet," dedi nazikçe. "Dört yıl önce tanıdığım Sean ile bu Sean gerçekten çok farklı adamlar. Ama bu bir yana, bunun çoğu benimle ilgiliydi. Onu o kadar çok seviyordum ki, her şeyi bilmesine ve yine de çekip gitmesine dayanamıyordum. Daha da kötüsü, istemeye istemeye erkek olup benimle evleneceği ama hayatından nefret edeceği düşüncesi idi." Başını iki yana salladı. "Hangi yöne gideceğini bilmiyordum Maureen. Elimdeki gerçeklerle yapabileceğimin en iyisini yapmak zorundaydım. Bunun sana neye mal olduğu için çok üzgünüm."

Maureen, Franci'nin ellerinden birini tuttu. Yumuşak bir şekilde gülümsedi. "Keşke böyle olmasaydı ama seni suçlamıyorum Franci. Bunun geçmişte kalmasına ve artık önümüze bakabilmemize çok sevindim. Rosie ile harika bir iş çıkardınız. O harika bir çocuk."

"O halde bunu bana karşı kullanmayacaksın?" Franci sordu.

"Elbette hayır, sevgilim," diyerek onu kucakladı. Maureen ona sıkıca sarıldı. "Tabii ki hayır! Ancak benim oğlum..." Geri çekildi ve Franci'nin gözlerinin içine baktı. Maureen'inkiler dans ediyor, kahkahalar köşelerde küçük kırıksıklıklar yaratıyordu. "Onu cezalandırmak için çok mu geç?"

Franci de onunla birlikte güldü. "Sanırım öyle," dedi.

"Farklı olmasına sevindim. Sanırım biraz büyümesi gerekiyordu. Belki bu onun hatasıydı, belki de benim. Belki de çocukken çok fazla şey yapmasına izin verdim. Her neyse, tüm bu suçlamalar için çok geç. Şu anda onarılması gereken bir aile var. Sen ve Sean bu işi çok iyi yapıyorsunuz. İkinizle de gurur duyuyorum."

Luke ve Shelby Rosie'yle tanışmışlardı, ama çok kısa bir süre önce; son birkaç haftadır herkes Rosie'nin büyük Riordan klanına yavaş yavaş alışmasına odaklanmıştı. Dahası da vardı; Shelby'nin tüm ailesi Virgin River'daydı. Luke büyük bir parti vermek istemiş ve sadece kendi ailesini değil, Walt Booth, Muriel St. Claire, Paul ve Vanessa Haggerty ile iki küçük çocuklarını da davet etmişti. Ve tabii ki herkes kadar ailesinin bir üyesi olan Art da vardı. Bu, Luke ve Shelby'nin düğününden sonraki ilk Riordan buluşmasıydı ve bu kez Franci, Rosie ve Vivian da davetliydi.

Franci'nin çalışmadığı bir Cumartesi günü, hepsi Luke'un evinde toplandı ve kraliyet ailesi Franci ve Rosie'den daha büyük bir coşkuyla karşılanamazdı. Luke'un nispeten küçük evini dolduracak kadar aile vardı. Tüm kadınlar çok büyük bir jambon ve pirzola eşlik edecek yemekler getirdi. Mobilyaların yerlerinin değiştirilmesi gerekti ve Kasım ayında hava iyice soğuduğu için ocakta ateş yanıyor, ev güzel günlerin gürültüsü ve çocukların kahkahalarıyla çınılıyordu.

Soğuk Rosie'yi etkilemedi; balık tutmak, balık tutmak ve balık tutmak istiyordu. Önce Sean onu Art ile birlikte götürdü, sonra Luke götürdü, sonra Franci götürdü ve en sonunda Maureen'e sıra geldi. Yemek yemek yerine balık tutmak istiyordu; kestirmek yerine balık tutmak istiyordu. Ona sadece annesinin ya da babasının izniyle balık tutabileceği ve yanında bir yetişkin olmadan asla balık tutamayacağı söylendi. Ciyakladı ve içeride kalmakla ilgili küçük bir kriz geçirdi,

Elleri, ayak parmakları ve burnu parlak pembe olmasına rağmen. Ancak nöbeti sona erer ermez bitkin bir halde bayıldı.

Öğleden sonra geç saatlerde, herkes tatlıya geçmeden önce büyük yemeğin oturmasına izin verirken, çocuklar kanepelerde huzur içinde uyudular. Kadınlar yemek masasının etrafında toplandı, Art biraz daha balık tutmak için uzaklaştı ve Riordan kardeşler ile Walt ve Paul verandada bira ve purolarını yudumladılar.

Herkesin aklındaki konuyu açan Luke oldu. "Şimdi ne olacak, Sean?"

"Herkes tahmin edebilir. Ne yapmalıyım - Hava Komuta ve Kurmay'da bir yer açılana kadar ailem olmadan uzak bir yere ya da yabancı bir üsse gitmeliyim. Ama MPC'deki işportacıları dolaşıp beni bir ya da iki yıl idare edecek ve geleceğimde bir filo olacak bir iş aradım. Belçika'da bir ataşelik pozisyonundan Güney Kaliforniya'daki yüksek çölde bir test pilotluğu işine kadar her şey ilginçti." Öksürdü. "Kum havuzunda bolca boş zaman önerdiler."

"Franci ne diyor?"

"Gerçek bir sorum olduğunda ona haber vermemi ve bir cevap bulmaya çalışacağını söylüyor." Hepsi güldü. "Dinleyin, çok açık değil mi? Onlardan uzak kalmak istemiyorum ama şu anda annesinden, evinden ve işinden ayrılmasını istemek çok şey istemek olur ve bir aileyi yanıma alabileceğim bir yere gidebileceğimi bile bilmiyorum. O kadar çok topu havada tutmaya çalışıyorum ki, hangi ucun yukarıda olduğunu bilmiyorum. Ve Aralık ayının ilk günü işe geri dönmek zorundayım. Beale'e. Her an emirlerim kesilebilir."

"Hayalindeki iş nedir?" Luke sordu.

"Hava Komutanlığı ve Kurmay Başkanlığı, filo komutanı olarak Beale'e geri dönüyorum," dedi. "Yükseltilmemin bedelini ödemek için muhtemelen Pentagon'da ya da MPC'de biraz zaman geçirmem gerekecekti. Kafama koymuştum, sonuna kadar gidecektim.

-En azından tam bir boğa olarak emekli ol." Walt'a baktı, o da

Ordudan üç yıldızla emekli oldu. "Doğruyu söylemek gerekirse, gözüm bir ya da iki yıldızdaydı. Efendim. Şimdi, emekliliğimi yaşayabileceğimden pek emin değilim."

"Franci'yle her şey yolunda mı?" Aiden sordu.

"Annem Franci'nin annesiyle dört kapı ötede yaşarken mi? Buna rağmen oldukça iyi durumda olduğumuzu söyleyebilirim. Bir kişi daha işimize karışırsa muhtemelen mahvoluruz." Güldü ve başını salladı. Birkaç dakika sessizlik oldu ve Sean sonunda, "Dört yıl önce Rosie'den haberim olmadığı için pişmanım, ama nasıl tepki vermiş olabileceğimi düşünmek beni dehşete düşürüyor. Yirmi sekiz yaşında dünya tatlısı bir adam olduğumu sanıyordum ama-"

Walt Booth kolunu onun omuzlarına doladı. "Evlat, bahse girerim bu verandada geriye dönüp birkaç şeyi değiştirmek istemeyen tek bir adam bile yoktur. Sadece ailen için doğru olanı yap. Yardım edebileceğim bir şey olursa söylemen yeterli."

"Arayacağınız bir iyilik var mı, efendim?" Sean sordu.

"Bunu biraz düşüneceğim evlat, ama sorun şu ki... bunlar ordu için iyilik olacak."

Sean başını salladı. "Son zamanlarda şansım bu şekilde yaver gidiyor."

Adamlar eve geri döndüğünde, Rosie kanepede uyuduğu yerden fırladı ve "Baba? Şimdi balığa mı gidiyorsun?"

On iki

Ellie Baldwin kendisiyle gurur duyuyordu. Noah ile birlikte satıcının emlakçısıyla görüşmelerine rağmen Noah ağzını bile açmamıştı. Ellie mülkü araştırmış ve evin yapısal yeterliliğini kontrol etmesi için Paul Haggerty'yi tutmuştu. Paul hemen işleri halletti ve onlara fiyatı dörtte bir oranında düşüren notlarla dolu bir dosya verdi. Emlakçıya, bu paranın ev sahibinin evde yapması gereken kapsamlı onarımlar için harcanacağını söyledi.

Tabii ki teklifleri kabul edildi; satıcı para çukurunu boşaltmak için sabırsızlanıyordu. Mülkün kapanışının hemen yapılması planlanmıştı ve bu Ellie'yi çok heyecanlandırmıştı. Noah'ya neden pazarlıklara daha fazla dahil olmadığını sordu. "Sen durumu kontrol altına almıştın ve benim hakkımda kesinlikle haklısın, geri adım atabilirdim. Ellie, çok yakında ne kadar zeki olduğunu kabul etmek zorunda kalacaksın."

Mülkün kapanışına kadar satış konusunda gergin kaldı. Bir haftadan az olmuştu ama Ellie'ye bir ay gibi gelmişti. Satıcı evin tamamına sahipti ve Noah'ın da teminat olarak bir tür emeklilik güveni vardı. İpotek onayı bir bankacının rüyasıydı ve kapanış hızla gerçekleşti.

O Cuma sabahı son belgeleri imzaladıktan sonra tapu şirketinden ayrıldıklarında ve eski ev tamamen onların olduğunda, Noah'ın kollarına uçtu ve heyecandan neredeyse onu yere seriyordu. Adam onu tutarken güldü. "Vay canına! O çöp yığını ev için bu kadar minnettar olacak tanıdığım tek kadın sensin!"

"Noah, bir gün burası Virgin River'daki en güzel ev olacak. Biraz zaman alacak ve sıkı çalışmamız gerekecek ama olacak. Bekle ve gör!"

"Hadi şimdi evlenelim. Ruhsatımız var. Trevor'ın biyolojik babasına onu evlat edinmesi için yasal evrakları göndermeden önce evlenmemiz gerekiyor, o yüzden bu işi halledelim. Bugünden bir hafta sonra Cuma akşamı için bir duyuru yayınlayacağız." Sırıttı. "İngiltere'de buna düğün ilanı diyorlar. Grace Valley'den Harry Shipton'ı arayıp nikâhı kıymasını isteyebiliriz-"

"Noah! George ne olacak? George'un bizimle evlenmek isteyeceğini düşünmüyor musun?"

"Umarım sağdıçım olabilmesi için kısa sürede kaçabilir. Hadi yapalım, Ellie."

"Bu kadar hızlı mı?" diye sordu. "Yapmak istediğin bu mu? Pek de düğün gibi olmayacak," dedi endişeyle. "Sen kasabanın papazısın. Muhtemelen daha fazla çaba göstermelisin." "Küçük ve hoş bir tören yaparız, akşam da yemek yeriz.

bodrum-"

"Bodrum katında mı? Ama henüz masa ve sandalyelerimiz yok. Mutfak bir potluck için hazır olabilir ama düğünümüz için temizlik yapacak gönüllüleri toplamak bana doğru gelmiyor. Bu insanları sadece birkaç aydır tanıyoruz. Onlardan faydalanmak istemiyorum. Sadece on misafirimiz varsa, akşam yemekleri için çalışmalarını istemeyiz."

"O zaman Jack'e soralım. Kasabadaki partilerin çoğunun orada yapıldığını duydum."

"Sanırım bunu yapabiliriz," dedi. "Bunun için Jack'e para ödeyecek miyiz?"

"Onunla bu konuyu konuşacağım. Jack için uygunsa benim için de uygun," dedi. "Peki ya sen Ellie? Plan yapmak için daha fazla zaman ister misin? Daha süslü yapmak için? Daha önce hiç gerçek bir düğün yapmadığını biliyorum."

Böyle bir şeyi hiç beklememişti. Ah, her genç kız ihtişamlı giysiler giyip bir günlüğüne kraliçe olacağı o özel olayın hayalini kurar ama Ellie onun durumunda bunun

sadece bir rüyaydı. Fakir bir kızdı, basit bir papazla evlenmişti; çocuklarından başka ailesi yoktu. Şu anki hayatı her zamankinden daha iyiydi; açgözlülük yapmayacaktı. "Seninle evlenmek başıma gelebilecek en güzel şey. Çok mutluyum, Noah. Düğün-cenaze kıyafetini giyecek misin?"

Başıyla onayladı. "Kocaman beyaz bir elbise mi giyeceksin?" diye sordu sırtarak.

"Hayır. Ben Virgin River'daki en beklenmedik bakireyim. Vanessa bizden çok daha önde - benim için mükemmel bir elbisesi olduğunu söyledi, sanki kendim için almışım gibi görünmesini sağlayacak kadar göğüs dekoltesi varmış."

Cebini karıştırdı ve bir yüzük çıkardı. "Bunu takacak mısın?"

Elmas, elmaslara göre büyük değildi ama Ellie'nin bakış açısına göre muazzamdı. En çılgın rüyalarında bile mücevher beklemezdi. "Bu gerçek mi?" diye sordu bir solukta. Adam başını sallayınca, "Bunu karşılayabilir miyiz?" diye sordu.

"Ellie, hiçbir şeye gücümüz yetmez!" Güldü.

"Noah, aklını mı kaçırdın? Böyle bir şeye ihtiyacım yok! Çamaşır makinesini tercih ederim!"

Büyük eliyle çenesini tuttu, yüzünü yukarı kaldırdı ve şöyle dedi: "Ellie, seni seviyorum. Senin özel bir şeye sahip olmanı istiyorum. Keşke daha özel olsaydı -sen dokuz karatlık bir kadınsın." Omuz silkti. "Bu bir leke. Çıplak gözle zor görürsün."

"Bu inanılmaz."

Ona bir öpücük verdi. "Böyle basit şeyler için bu kadar minnettar olmayı nasıl başarıyorsun bilmiyorum ama bunu asla hafife almayacağımı bilmeni isterim. Bu paha biçilemez. Sen bir mücevhersin!"

Kollarını adamın boynuna doladı ve onu kendine yakın tutarak öptü. "Sen çılgın bir vaizsin," dedi. Ve sonra gülümsedi. "Tamam o zaman. Harry müsaitse, ben yaparım. Ama o kulübeyi düzene sokana kadar geceyi Fitches'lerin garajında geçireceğiz."

"Senin yanında olduğu sürece nerede uyuduğum umurumda değil," dedi.

Virgin River özellikle son dakika düğünleri ve barda doğaçlama partiler gibi konularda çok iyiydi. Harry Shipton'ın Cuma gecesi bir düğün yapmasını engelleyecek kadar sosyal bir hayatı yoktu ve bunu yapmaktan memnundu. Ellie Vaiz'e onlar için küçük bir düğün pastası bulup bulamayacağını sorduğunda, sırtışı o kadar büyüktü ki yüzünün çatlayacağından korktu.

Noah bunu Pazar ayininde ilan etti, her hafta birkaç kişi artıyordu, öyle ki artık kilisede elli kadar kişinin olması alışılmadık bir durum değildi. Jack barın ön kapısına Ellie Baldwin ve Papaz Noah Kincaid'in evliliğini kutlamak için Cuma gecesi kapalı olacaklarını ve giriş ücretinin kapalı bir yemek olduğunu belirten bir ilan astı. Hemen yanına da Noah karavan için satılık ilanı asmıştı.

"Peki siz iki aşk kuşu balayına nereye gidiyorsunuz?" Jack sordu.

"Bir çekiç ve bir kova çiviyle sokağın aşağısında," dedi Noah. "Her şeyden önce, Ellie çocukları içermeyen bir balayını düşünmez bile..."

"Bu amacımızı boşa çıkarmaz mı?" Jack sordu. "Benim sorum da buydu," dedi Noah.

Jack güçlü bir elle Noah'ın omzuna vurdu. "Evlendikten sonra çizgi filmlerin nedenini açıklayacağım. Yan etkileri var ama buna değer." Noah'nın alnı şaşkınlıkla kırıştı. "'Her şeyden önce' dedin... İkinci bir şey var mıydı?" Jack sordu.

"Ellie o eski ev için çok heyecanlı, oraya girip temizliğe ve onarıma başlamak için sabırsızlanıyor. Doğrusunu söylemek gerekirse ben de biraz heyecanlıyım."

"Bir süre için yeterince tamirat yapmadın mı?" Jack sordu. "Kendini o eski kilisenin içine attın."

"Çok yardım aldım," dedi, "ama şimdi bununla gurur duyuyorum. Ne kadar parlak değil mi? O kiliseye girerken utanmanıza gerek yok. Bir çöplükte bile bu kadar derin olamayacağımdan değil, ama bu kilise parlıyor!"

"Noah, sende en çok sevdiğim şeylerden biri alçakgönüllülüğün." Jack barın üzerine ücretsiz bir bira koydu. "Gevşe biraz. Karavanın gitmesine izin mi veriyorsun?"

Birayı kaldırarak, "Sadece bu kadar haneye bakabilirsin Jack," dedi.

"Benzin fiyatları böyleyken satmayı mı bekliyorsunuz? Bu ekonomi tuvaletteyken?"

"Hayır," dedi Noah. "En azından bir seyahat aracı olarak değil. Ama fiyatı bir daire için uygun."

"Fiyatı nedir?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Noah. "Ama duyduğumda anlayacağım."

George Davenport, Nuh'un Virgin River'daki eski kilisenin peşine düşmesinden yana değildi; çocuğun orada harcanmasından korkuyordu. Ama itiraf etmeliydi ki, şimdi durum pek de öyle değildi. Noah geliyordu. Bu genç papaz için üç aşamalı bir başarıydı. Öncelikle kilisenin onun ilgisine ihtiyacı vardı ve bir kez işlevsel bir bina olduğunda insanlar gelmeye başladı. Noah en iyi yaptığı şeyi yaptı; onlara ilham verdi. İkincisi, kasaba onu kucaklamıştı ve George daha özel, daha besleyici bir küçük kasaba gördüğünü sanmıyordu. Ama üçüncüsü ve muhtemelen en önemlisi, Noah kendine iyi bir kadın bulmuştu.

Noah'nın Ellie ve çocuklarıyla yuva kurduğunu görmek George'u çok mutlu etti. Birlikte iyidiler; harika bir dengeleri vardı. Noah, Ellie'nin hayatında ihtiyaç duyduğu istikrar ve bağlılığa sahip gibi görünüyordu ve Ellie de Noah'ın hayatında ihtiyaç duyduğu kıvılcıma sahipti. Birlikte Ellie'nin çocuklarına iyi ebeveynlik yapacaklardı. Ve şimdiden iyi bir ilişki kurmuşlardı.

Jo ve Nick Fitch'in geniş ailesi ve topluluğun çekirdeğinde yer alan sağlam dostluklar.

Tüm bunlara ek olarak George, Virgin River'ı ziyaret etmeyi sevdiğini fark etti. Yetmiş yaşında daha az ders veriyor, daha çok seyahat ediyor ve daha sık sosyalleşiyordu. Elli yaşında Presbiteryen bir papaz olarak emekli olmuş ve o zamandan beri üniversitede tutsak kalmıştı. Yaşlanmamak için meşgul olmaya çalışıyordu ama daha fazla oyunun onu daha uzun süre genç tutacağını düşünmeye başlamıştı.

Noah onu arar aramaz George iki dersini asistanına devretti ve çantasını hazırladı. Washington'dan Virgin River'a gitmek hoşuna gitmişti; uzun ve güzeldi. İnsanlardan hoşlandığı kadar yalnızlıktan da her zaman hoşlanmıştı.

Kasabaya vardığında soğuk bir kasım gününün akşam yemeği saatiydi; güneş batmıştı ve Jack'in evinin penceresinden hoş bir ışık sızıyordu. Noah ile karşılaşabileceğini düşünerek önce oraya gitti.

"Bakın kedi ne getirmiş," diye seslendi Jack barın arkasından. "Düğün için geleceğini duydum. Hiç vakit kaybetmedin, değil mi?"

George sırtı ve ceketini kapının yanındaki askıya astı. Noah'yı görüp göremeyeceğini anlamak için hızla etrafına bakındı ama gördüğü şey onu şaşkına çevirdi. Yaklaşık bir ay önce burada katıldığı düğündeki o göz alıcı kızıl saçlı kadın ailesiyle birlikte yemek yiyordu. Onu hemen Luke Riordan'ın annesi Maureen olarak tanıdı. Kendini toparlayamadan ona baktığını fark etti. Luke, Shelby ve Art'la birlikte ateşin yanındaki bir masada oturuyordu.

George gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve bara gitti. Elini uzattı ve Jack'i selamladı. "Noah'yı burada yemek yerken bulabileceğimi düşünmüştüm."

"Bu sabahtan beri onu görmedim," dedi Jack. "Eğer yakında ortaya çıkmazsa, bahse girerim onu Fitch'lerin evinde bulacaksın. Arabayla mı geldin?"

"Çok uzun bir günün ardından ilk durağım burası."

"Sana içecek bir şeyler getireyim," diye teklif etti Jack. "Ne içersiniz?"

"Bugünlük şoförlüğüm bitti. Güzel bir viskiye ne dersin? Buz ve su lütfen."

"Tamamdır, George. Eğer ilgilenirsen, Vaiz ekşi olmayan lahana turşusunda domuz bonfilesi hazırladı. Bütün gün biranın içinde kaynatıyor ve bu dünyanın dışında bir şey. Bu onun en iyi yemeklerinden biri." Jack, George'a bir içki hazırlamak için arkasını döndü, ama Jack'te olduğu gibi o da konuşmaya devam etti. "Yani, bir düğün yapıyoruz. Sonrasında burada parti var. Herkes bu konuda oldukça heyecanlı. Ellie kasabaya geldiğinde papazımızı bulacağını asla tahmin edemezdim."

"Takma işini Noah'ın yapmadığına emin misin?" George sordu. "Şimdi sen söyleyince emin olmadım."

George biraz sohbet etmeyi başardı ama akli başka yerdeydi. Maureen'le Luke ve Shelby'nin generalin evindeki düğün resepsiyonunda tanıştıklarını hatırlıyordu. İlk aklına gelen elli yaşlarında çok güzel bir kadın olduğuydu ama Luke'un annesi olduğunu, yani altmış yaşının üzerinde olduğunu öğrenince nutku tutuldu. Onu hemen oracıkta etkilemek için elinden geleni yaptı ama kadın düğünle meşguldü. Tüm asker oğullarının orada olması da dikkatini dağıtmıştı; onları uzun zamandır görmemişti.

George onu tekrar görmeyi umuyordu ama bu kadar şanslı olabileceğinden şüpheliydi. O Phoenix'te yaşıyordu, oğulları her yere dağılmıştı ve sadece Luke Virgin River'daydı ve onun Virgin River'ı onunla aynı zamanda ziyaret etme şansı neydi? Hayal kırıklığı içinde onu daha yakından tanıma fikrinden vazgeçmişti.

"George?" Jack sordu.

"Hm?" dedi, dikkatini toplayarak. "Özür dilerim, Jack. Aklım başka yerdeydi herhalde."

"Dedim ki, neden gidip onlara merhaba demiyorsun. Riordan'lara."

"Sanırım aklımı okudun."

"Hayır, George. Gözlerini takip ettim." Jack başını Riordan'ların masasına doğru eğdi.

George sadece güldü; kolay kolay utanmazdı. "İyi fikir. Noah gelirse, onu bir süre meşgul edebilir misin bir bak."

George masalarına yaklaştığında Luke hemen ayağa kalktı. "Efendim," dedi elini uzatarak. George bu Riordan çocuklarının haylaz oldukları izlenimini verdiklerini ama kadınlara ve büyüklerine karşı davranışlarının kusursuz olduğunu hatırladı. George, Luke'un neredeyse kırk yaşında olduğundan şüpheleniyordu ama belli ki sıkı bir eğitimle yetiştirilmişlerdi. Muhtemelen ebeveynleri, rahipleri ve askeri patronları tarafından.

"Luke, Shelby," dedi George başını sallayarak ve Luke'un elini tuttu. "Evlilik hayatı nasıl gidiyor?"

"Mükemmel, efendim. Teşekkürler."

"Art, nasılsın? Ve Bayan Riordan, sizi tekrar görmek harika."

Maureen kaşlarını hafifçe çatarak ona baktı. "Bağışlayın, tanıştığımızı biliyorum ama hatırlayamıyorum-"

"George Davenport," dedi başını hafifçe sallayarak. "Papaz Kincaid'in bir arkadaşı. Noah'nın kilisedeki ilk düğünü olduğu için Shelby ve Luke'un düğünü için şehirdeydim. Muhteşem bir olaydı."

"George, lütfen otur," dedi Luke. "Bir süre ziyaret et."

"Teşekkürler, sakıncası yoksa." George bir sandalye çekti

boş bir masadan alıp Maureen'in yanına oturdu, böylece Maureen kendisi ile Art arasında sıkışmış oldu. "Seni bu kadar çabuk kasabaya geri getiren nedir?" diye sordu ona.

"Ben, ah, ziyarete geldim."

"Harika," dedi. "Umarım uzun bir ziyaret olur."

Luke yerine oturdu ve bunu yaparken kıkırdadı. "Şu anda burada bir kardeşim var-Sean. Onu sağdıcım olarak hatırlayabilirsin. Bölgede genç bir kızı olduğunu yeni keşfetti. Annem bizi ziyaret ediyor ve ilk kez onunla tanışıyor."

Torunum Rosie, üç buçuk yaşında ve çok akıllı."

"Ne kadar harika!" dedi George coşkuyla. "Hayatınızın en güzel anlarını yaşıyor olmalısınız!"

Maureen onun tepkisinden çekinerek ince bir kaş kaldırdı. "Ondan hoşlanıyorum, evet."

"İlk mi? Sanırım çok geçmeden diğer çocuklar da sürüye katılacak."

"Umarım sadece evli olanlar," dedi Maureen. "Torunlarınız var mı, Bay Davenport?"

"Bu kadar resmi olmayalım. Ben George. Sadece üvey torun. Aslında benim hiç çocuğum olmadı. Noah şimdiye kadar sahip olduğum oğluma en yakın şey, ama ben onun öğretmeni olarak başladım. Seattle Pacific Üniversitesi'nde profesörüm. Onu birkaç yıldır tanıyorum. Cuma gecesi onun sağdııcı olmak için buradayım. Umarım hepiniz düğüne gelirsiniz."

Luke, Shelby'nin elini tutarak, "Bunu kaçırmazdım," dedi. "Ve... Maureen?" George dikkatle sordu.

"Emin değilim," dedi kaçamak bir ifadeyle.

"Gelmeye çalışın," dedi. "Bu Virgin River insanları nasıl iyi vakit geçireceklerini biliyorlar. Aslında benim bir fikrim var. Sağdıçlık görevlerimi aradan çıkardıktan sonra yemeğe gitmeyi öneriyorum. Sizi sahil kasabalarından birinde güzel bir yere götüreceğim, gerçi Vaiz'in yemeklerini geliştirmek zor olacak. Ama tüm bu gençlerden uzakta biraz zaman geçirmeyi hak ediyoruz, öyle değil mi?"

"Affedersin, George?" diye sordu. "Sanırım evliydimiz?"

"Aslına bakarsanız iki kez. Uzun zaman önce boşandım ve yakın zamanda dul kaldım. Karım birkaç yıl önce öldü. Belki de bir akşam seçip telefon numaralarımızı değiştirmeliyiz," diye önerdi.

"Çok nazıksınız ama hayır. Ben erkeklerle çıkmam."

"Gerçekten mi?" diye sordu, kızın hemen reddetmesine şaşırarak.

"Peki neden?"

"Ben bir dulum," dedi. "Bekar bir kadınıam."

"Ne tesadüf. Ve ben bekâr bir adamım. Özgür düşünmeyi severim ama evli olsaydım sizi yemeğe davet etmezdim. Yeni mi dul kaldınız?" George göz ucuyla Luke'un kısı kıs güldüğünü ve başka tarafa baktığını gördü.

"Evet," dedi Maureen.

"Ah, özür dilerim," dedi. "Yıllar geçtiği izlenimine kapılmıştım. Kocanı ne zaman kaybettin Maureen?"

Bu şekilde zor durumda bırakıldığı için biraz şok olmuş görünüyordu. Aklını başına toplamaya çalıştığı belliydi. Elini uzattı. "Sizi tekrar görmek çok güzeldi Bay....George. Bir süre oturup ziyaret etmenize sevindim. Başka bir işim çıkmazsa belki bu hafta sonu düğünde görüşürüz. Yola çıksam iyi olacak, Eureka'ya gitmem gerekiyor."

O ayağa kalktı ve George da kalktı. "Eureka? Oğlunla birlikte Virgin River'da kalmayacak mısınız?"

"Torunumun hemen aşağısındaki sokakta bir arkadaşımda kalıyorum, böylece onu anaokulundan sonra almakta özgür oluyorum. Çoğu öğleden sonrayı birlikte geçiriyoruz. Gerçekten, seni görmek güzeldi." Luke'a döndü. "Ben Viv'lere dönüyorum, Luke. İyi geceler Shelby. İyi geceler Art. Yemek için teşekkürler, her zamanki gibi harikaydı."

"Seni görmek de harika," dedi George. "Noah'ın düğününe gelmeye çalış. Eğleneceğinizi garanti ederim."

Luke, Shelby'ye annesini arabasına kadar geçirirken George'la ilgilenmesini işaret etti ama bunu yapmak için oldukça hızlı hareket etmesi gerekiyordu. Maureen bardan çıkarken ceketini silkiyordu, belli ki gitmek için çok acelesi vardı.

"Hey, hey, hey," diye arkasından seslendi Luke kahkahalar atarak. "Anne!" Maureen durdu ve ona döndü. "O da neydi öyle?"

Sadece başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Affedersiniz?"

"O! Yeni dul kalmadın! Onu başından savdın. Kesinlikle."

"Ah şu," dedi. "Kimseyle çıkmakla ilgilenmiyorum."

"Neden, Tanrı aşkına? George çok hoş birine benziyor. adam. Ve o tam olarak Stranger Danger değil-Noah onu yıllardır tanıyor. Düşünümüze gelmişti. Belki ikiniz de eğlenirsiniz."

Elini onun yanağına koydu. "Çok tatlısın Luke," dedi. "Sadece ilgilenmiyorum."

"Ama neden? George'da hoşlanmadığın bir şey mi var?"

"Pek sayılmaz," dedi, ilgisizmiş gibi başını sallayarak. "Bir erkekle çıkmak istemiyorum." Titredi. "Şimdi gitmem gerek. Yolumuz uzun ve üşüyorum."

Bir saniye boyunca ona baktı. Ona doğru eğildi ve yanağından öptü. "Geldiğin için teşekkürler anne. Dikkatli sür."

Kadının arabasına binip ondan uzaklaşmasını izledi ve bunun nedenini öğrensem iyi olacak diye düşündü! Luke'un bildiği kadarıyla, söyleyebildiği kadarıyla, anne ve babasının iyi bir ilişkisi vardı. Oğullarının önünde açıkça fiziksel ya da sevgi dolu davranmıyorlardı ama -bilinen bir gerçektir ki- annesi çok gergindi. On yıl içinde beş oğulları olduğu için, özel hayatlarında çok fiziksel olduklarını varsayıyordu. Babasının ısrarı üzerine annesine her zaman büyük bir hürmet ve saygıyla yaklaşırdı; adam ona tapardı. Bir şeye ihtiyacı olduğunda, sadece parmağını şıklatması yeterliydi ve adam onun için oradaydı. Ona şövalyem derdi, ama bunu usulca, sessizce söylerdi.

Sorun neydi? Eğer iyi bir evlilik geçirdiyse, en azından iyi bir adamla akşam yemeği fikrine sıcak bakması gerekmez miydi? Şimdi biraz düşününce, annesinin altmışlı yaşlarının başında bir kadına göre çok güzel olduğunu fark etti; olduğundan en az on yaş daha genç görünüyordu. Güzel bir vücudu, kıvrak bir zekâsı, mükemmel bir sağlığı ve olumlu bir tavrı vardı. Mantıken, yıllar önce biriyle çıkmış, muhtemelen de yeniden evlenmiş olmalıydı.

Aiden, diye düşündü Luke. Aiden kadınların içini dışını biliyordu.
Gerçekten. Bunu çözecekti.

Maureen George'u kesinlikle hatırlıyordu ama onu fark ettiğini belli etmek istemiyordu. Bir ay önce onunla tanıştığı anda onu yakışıklı, çekici ve eğlenceli bulduğundan şüphelenirse çok utanırdı. Çünkü hayatında bir daha asla bir erkek olmasını istemiyordu, kesinlikle istemiyordu. Romantizm genç kızlar içindi, onun yaşındaki kadınlar için değil.

Sonunda hayatta olmak istediğı yerdeydi. Kendi teninde rahattı. Bağımsızlığına güveniyordu. Her zaman meşguldü, kendini iyi hissediyordu ve aynada kendine bakmaktan çekinmiyordu... tabii tamamen giyinik olmak şartıyla. Oğulları, tamamen yerleşmiş olmasalar da, en azından bir zamanlar oldukları kadar anlamsız ve olgunlaşmamış değillerdi.

Torun sahibi olmak istiyordu ve artık bir torunu vardı, hem de küçük bir kız. Her zaman kendi küçük kızının olmasını istemişti ama altıncı çocuğa bir türlü cesaret edememişti. Eğer Shelby ve Luke bunu kabul ederlerse, ikinci torununun yolda olduğunu öğrenecekti. Sallantılı ilk üç aylık dönemi atlatana kadar haberi gizli tutuyor olmalılar; pek çok çift bunu yapar.

Ve Vivian, Sean'ın ailesini bir araya getirme ve koruma çabalarına müdahale etmeden Rosie'nin yanında olabilmek için kelimenin tam anlamıyla onu kurtarmaya gelmişti.

Viv fırtınada bir liman olmanın ötesine geçmiş, iyi bir arkadaş olmuştu. Çok fazla ortak noktaları olmamasına rağmen Maureen ondan hoşlanıyordu. Maureen golf, briç ve kilise gibi şeylerle meşgul olurken, Vivian tam zamanlı çalışıyor, kızına ve torununa yardım ediyor ve bir erkekle görüşüyordu. Maureen, Vivian'dan çok daha eski kafalıydı; bekâr olmayı seçmiş bir kıza yardım etmek ve onu desteklemek konusunda asla bu kadar iyi bir iş çıkaramazdı.

Anne. Ama Maureen kendisinden yaklaşık on yaş büyüktü ve Vivian da genç bir kadinken dul kalmış, bekâr bir anneydi.

Maureen Viv'in evine döndüğünde, ev arkadaşının Rosie'yi yatağına yatırmak üzere olduğunu gördü.

"Merhaba," dedi Viv. "Biraz geç çıkarsın diye düşünmüştüm. Umarım iyi vakit geçirmişsinizdir."

"Elbette. Bu gece bebek bakıcılığı yapacağımızı bilmiyordum," dedi Maureen. "Ben olsam evde kalırdım."

"Son dakikada oldu. Sean ve Franci dışarıda güzel bir akşam yemeği yemeye karar verdiler ve benim de planım yoktu, bu yüzden Rosie'yi burada tutacağımı söyledim. Eğer gece kalmasına izin verirlerse, benimle birlikte yatabilir. Ama onun için geleceklerinden oldukça eminim."

"Büyükanne Mo-ween, bana bir hikaye anlatır mısın?" Rosie sordu.

Vivian torununa, "Senin zaten bir hikayen vardı," diye hatırlattı.

"Ama bir tane daha içmenin zararı olmaz," dedi Maureen. "Sadece kısa bir tane, sonra biraz uyu. Tamam mı?"

On beş dakika sonra Maureen Viv'in derli toplu, rahat, küçük oturma odasına geri döndü. Vivian ateşi yakmış ve televizyonu kapatmıştı; Maureen kanepenin kendi izini taşıyan köşesine kıvrılmıştı, kucağında da kitabı vardı. "Hava çok soğuk olmaya başladı," dedi Maureen. "Ateş güzelmiş."

"Shelby ve Luke nasıl?"

Maureen gülümsedi. "Hala haberlerini vermediler. En azından benim için."

"Bazen en son anneler öğrenir. Bazen kendilerine saklamalarını istediğimiz şeyleri bize söylerler."

"Hm," diye onayladı Maureen. Viv'in sehпасından bir dergi aldı.

"İstersen televizyonu aç," dedi Vivian. "Okumama engel olmaz."

"Ben iyiyim. Sessizlik güzel," dedi.

Vivian kitabını bir kenara bırakıp "Sorun nedir Maureen?" diye sorduğunda bir on dakika daha geçmişti.

"Ha? Hiçbir şey! Hem de hiç. Neden böyle düşündün ki?"

"İğne oyası yapmıyorsun. Aylık bir tıp dergisi olan ve muhtemelen seni hiç ilgilendirmeyen o dergiye bakmıyorsun. Sen de saksağan değilsin ama genelde bundan çok daha konuşkansın." Gülümsedi. "Okurken bile."

Maureen dergiyi tekrar sehpanın üzerine fırlattı. Gülümsedi ve "Kaba mı davrandım?" diye sordu.

"Vücudunuzda kaba ya da başka bir şekilde takdir edilmeyen bir kemik yok. Peki, sorun nedir? Oğullarına kızgın mısınız?"

Maureen içini çekti. "Her zamankinden daha fazla değil. Bu gece çok kaba bir şey yaptım Viv. Bir yalan söyledim ve sanırım yanıma kâr kaldı ama bu kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı. Sadece içinde bulunduğumu düşündüğüm durumdan hoşlanmadım."

Vivian koltukta bacak bacak üstüne atarak biraz öne doğru oturdu. "Hayal bile edemiyorum, bir yalanın ağzında aside dönüşeceğini düşünmüştüm!" Neredeyse mutlu bir şekilde sıırttı. "Anlat!"

"Oldukça aptalca. Luke'un düğünü için burada bulunduğum sırada tanıştığım bir beyefendi tekrar ziyaretime geldi ve o küçük Virgin River barında karşılaştık. Onunla tanıştığımı hatırlamıyormuş gibi davrandım. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Muhtemelen biraz sert davrandığı içindir."

"Güçlü mü?" Viv sordu. "Pas verdi mi?"

"Tanrım, hayır, kalp krizi geçirirdim! Tanrıya şükür daha flört etmeye bile başlamamıştı. Ama benimle tekrar karşılaştığı için mutlu olduğunu söyleyebilirdim ve daha sonra onu reddetmek zorunda kalmaktansa hemen cesaretini kırmanın en iyisi olduğunu düşündüm. Meğer cesareti yeterince kırılmamış ve beni yemeğe davet etmiş."

Viv uzun bir süre sessiz kaldı. Kaşları birbirine yaklaştı ve gözleri şüpheyle kısıldı. "Peki sorun ne?" diye sordu sonunda.

"Onunla yemeğe çıkmak istemiyorum."

"Ah," dedi, koltuğa geri oturarak. "Senin tipin değil mi?"

"Vivian," dedi Maureen şaşkınlıkla. "Benim bir tipim yok!"

Viv yine sessiz kaldı. "Anladığımı sanmıyorum Maureen. Hepimizin hoşlandığı ve hoşlanmadığı şeyler vardır. Görünüşü seni rahatsız mı ediyor?"

"Öyle değil, o aslında yakışıklı. Muhtemelen benden biraz daha yaşlı ama yine de yakışıklı."

"Görgüsüzlük mü?" Viv sordu. "Kötü nefes mi? Kaygan takma dişler mi? Sizi rahatsız eden ne?"

"Hiçbir şey, o iyi biri. Çekici ve cazibeli. Ama ben erkeklerle yemeğe çıkmam."

"Neden olmasın?" diye sordu, tamamen şaşırmış bir halde.

"Ben bekâr bir kadıyım. Belli bir yaşta bir dulum. Daha yaşlı kadın!"

"Maureen, erkeklerin ilgisini düzenli olarak çekmelisin. Sen çok çekici bir kadınsın!"

"Hayır, asla," dedi. "Hem de hiç. Ama zaten böyle bir şeyin olabileceği yerlerde hiç bulunmam. Daha çok kilise işleriyle ya da apartmanlarda yaşayan kadınlarla vakit geçiriyorum. Golf, tenis, briç, ara sıra yemek. Eğer erkeklerle karşılaşırsam, onlar da eşleriyle birlikte oluyorlar."

"Ama senin yaşında olup da birileriyle çıkan arkadaşların yok mu? Boşanmış ya da dul olup erkek arkadaşları ya da erkek arkadaşları olan arkadaşların?"

Maureen kızgın bir ses çıkardı. "Evet ve bazıları düpedüz gülünç davranıyor! Birlikte golf ve tenis oynadığım bazı kadınların erkekleri kovaladıklarını gördüm, sanki onlar... onlar..."

"Azgın mı?" Viv gülümseyerek sordu.

Maureen şok olmuştu. "Gerçekten, bu korkunç bir kelime!" "Ah, kardeşim," dedi Viv gülerek. "Hemen döneceğim."

Maureen, Vivian dönüp Maureen'e bir kadeh şarap verene kadar mutfakta ne yaptığını merak etmek zorunda kaldı. "Ben zaten bir kadeh şarap içtim. Daha önce. Yemekten önce."

"Bilmem gereken özel bir tıbbi durumun mu var?" Vivian kaşlarını kaldırarak sordu.

"Hayır, sadece ben-"

"Bir günde iki kadeh şarap seni öldürmez. Hatta üçüncüye karar verirken kimseye söylemem. Seninle konuşmamız gerek."

"Konuşma mı?" Maureen sordu.

Vivian kendi bardağıyla birlikte koltuğa geri döndü ve başını salladı. "Annen artık müsait olmadığına göre, Tanrı ruhunu şad etsin. Biliyor musun, bana oğullarının seni namuslu bulduğunu, senin de kendini namuslu bulduğunu söylediğinde seni o kadar ciddiye almamıştım. Almalıydım. Maureen," dedi ciddiyetle. "Tutucu olmak başka, yaşamayı bırakmak bambaşka bir şey!"

"Benim için yaşamayı bıraktığımı söyleyemezsiniz! Ben çok aktifim! Doğru, ben biraz... Oğlum Aiden bana 'kolalı' diyor. Ama ben bunu ahlaklı biri olarak görüyorum."

"Uh-huh. Belki de her şeyi masaya yatırmalıyız, kızım. Ahlaki değerlerle gergin korkular arasındaki farkı konuşalım. Çünkü-"

Maureen'in yüzü biraz kızardı. "Oğlunuzun bir kadından çocuk sahibi olmadan önce onunla evlenmesini dilemek tutucu bir korku mu?"

"Keşke ben de öyle olsaydı. Daha doğrusu, keşke kızım Sean'a Rosie'den bahsetseydi de öyle kaçıp gitseydi. Anlıyorum, çok korkmuştu ve kalbi kırılıyordu. Yine de... Ama bu konumuzun dışında. Diğer insanların ne yapmasını istediğimizin bizimle hiçbir ilgisi yok. Bu ahlaklı olmak değil, yargılayıcı ve affetmez olmaktır."

Maureen, "Hayatımda bir gün bile yargılayıcı ya da affetmez olmadım," diye itiraz etti.

"Biliyor musun? Sana kesinlikle inanıyorum. Öyle olsaydınız kızımı ve torunumu kucaklayamazdınız. Demek ki kendin için ahlaki lif dediğin şey, ağır nişasta ya da ahlaki kabızlığa daha yakın! Aksi takdirde o hoş, yakışıklı, çekici adamla akşam yemeği yer ve

arkadaş olabilirsiniz. Ve daha iyi arkadaş olabileceğiniz ihtimaline açık bırakın. Ve hatta daha iyi arkadaşlar."

Maureen umutsuzca başını salladı. "Sen ve ben tamamen farklı geçmişlerden geliyoruz, Viv. Ben rahibe olmayı planlıyordum!"

Viv'in gözleri şokla açıldı ama çok kısa sürdü. "Çok iyi bir rahibe olurdun, orası kesin. Seni çocuklarıyla gördüm, şımarıyorlar bile. Ama belli ki bir şey manastırla ilgili fikrini değiştirmiş..."

"Patrick Riordan, Sr., kocam. Ben pes edip onunla çıkana kadar peşimi bırakmadı, sonra da onunla evlendim. Ve hayatımdaki tek erkek o oldu. Tek erkek. Başka bir erkek hayal edemiyorum..."

"Onu çok sevmiş olmalısınız."

"Tabii ki düşündüm ama bunun konuyla hiçbir ilgisi yok. Bir erkekle ilişki düşünmek için fazla olgunum. O günler geride kaldı. Gençken ve bedenim-" Durdu, sözünü bitiremedi.

"Ne? Maureen, çok güzelsin! Vücudun inanılmaz! Spor yapıyorsun, zekân çok hızlı ve kendine çok güveniyorsun."

Maureen homurdandı. "Tabii ki kendime güveniyorum. Hem de kıyafetlerim üzerimdeyken!" Şarabından bir yudum aldı. "Patrick hayatımdaki tek kocaydı ve öyle de kalacak."

Vivian usulca, saygıyla güldü. "Maureen, sana tekrar evlenmeni önermem bile. Karışmamın bazı sınırları var." Kanepede öne doğru kayarak arkadaşına yaklaştı. "Sanırım çıktığın kız arkadaşların seni haberdar etmiyorlar, sana içeriden bilgi vermiyorlar-"

"Aşk hayatları hakkında bir şey duymak istemediğimi biliyorlar," dedi, sesinde bir parça hüzün vardı. "Ben eski okuldanım, Vivian. Kişisel şeyler hakkında konuşmadığımız bir okuldan."

"Şimdi bunu yapacağız Maureen," dedi. "Sana yetişkin aşkı hakkında bazı şeyler söylemek istiyorum. Bu daha kolay Maureen. Ve daha iyi. Daha fazla zaman, daha fazla şefkat, daha fazla sabır var. Bedenlerimiz eskisi gibi değil ve işler her zaman yirmili yaşlarımızda çocukken olduğu gibi planlandığı gibi gitmiyor. Bazen ereksiyona ya da kayganlaşmaya yardımcı olacak küçük bir yardıma ihtiyaç duyulur; ancak bunların hepsi harika bir şekilde tatmin edici olabilen yakınlığın bir parçasıdır. Maureen, hiç kimsenin vücudu kırk yıl önceki gibi değil ama sana söylüyorum, muhtemelen mükemmel bir şekilde çalışıyor."

Maureen bir an bunu düşünür gibi oldu ve yanaklarının kızarmasına neden oldu. "Çok hoş bir beyefendi arkadaşınız olmalı," dedi sadece.

"Carl çok hoş bir adam ve seni sorma zahmetinden kurtaracağım, çünkü cesaretini toplayamayacaksın- biz samimiyiz. Aslında benden biraz daha genç, ben elli beş yaşındayım, o ise elli. Tıbbi sorunları olmayan elli yaşındaki erkekler genellikle hala oldukça erkeksidir. Biz kadınlar için menopoz semptomları seks hayatımızı zora sokar - çok kururuz. Ama bu tamamen normaldir ve kolayca düzeltilebilir. Carl ve ben iş ve aile yükümlülüklerimiz nedeniyle çok fazla yalnız zaman geçiremiyoruz, ancak bu yaşta olmanın güzel yanı... baskı yok. Telaşsız, sade bir sevgi çok ödüllendirici. Ve merak ediyorum, bir erkeğin vücudundaki en sıcak erojen bölgenin ne olduğunu biliyor musunuz?"

Maureen eliyle yüzünü yelpazeledi. "Sanırım bu onun, bilirsin, penisi..."

"Hayır," dedi başını sallayarak. "Tıpkı kadınlarda olduğu gibi

-Bu zihin. İnsanlar birbirlerinden hoşlandıklarında, Maureen, gerisi ellili ve altmışlı yaşlardaki bir kadın için de yirmili yaşlardaki bir kadın için olduğu kadar doğaldır."

"Carl konusunda şanslısın."

"Onunla tanışman için sabırsızlanıyorum," dedi Vivian. "Ama Maureen, ben bir erkek arayışında değildim, Franci ve Rosie'yle meşguldüm. Ayrıca, onun için çalışıyordum."

Karısının son günlerinde, Tanrı onu korusun. Ofisin geri kalanıyla birlikte onun acısını paylaşıyordum. Karısı öldükten bir yıl kadar sonra bana çıkma teklif ettiğinde çok şaşırmıştım."

"Ama onu tanıyordunuz, onun yanında rahat olmalıydınız."

"İyi bir adam karşınıza çıktığında, en azından bir göz atmayı kendinize borçlusunuz."

Ama Maureen sadece başını salladı. "İtiraf etmeliyim ki, sadece sana karşı kendimi tamamen savunmasız hissettiğim tek alan bu. Neyse ki neredeyse hiç olmuyor. Ama nereden başlayacağımı bilemiyorum..."

"O zaman sana söyleyeyim," dedi Vivian. "Yemeğe çıktığınızda, eğer iyi davranışları varsa, hem size hem de garsonlara karşı nazikse, keyifli bir arkadaşsa, başladınız demektir. Hepsi bu kadar. Arkadaşlık, dostluk, sevgi, her seferinde bir gün. Bizim yaşımızdaki ve hayat tecrübesi olan kadınların saçmalıklara ayıracak zamanı yoktur; bizim öze ve samimiyete ihtiyacımız vardır. İlişki yüzde yüz olumlu olmadığı anda, her zaman iyi bir kitap bulabiliriz." Gülümsedi ve Maureen'in sandalyenin yanındaki sehpanın üzerinde duran iğne işlerine baktı. "Ya da dikiş dikmek."

Maureen şarabını yudumladı ve neredeyse bitmek üzere olduğunu gördü. "Sanırım neden bahsettiğini biliyorsun."

"Ben bir doktor asistanıyım. Bizim yaşımızdaki hastaların menopozla ilgili her türlü ikilemini görüyorum. Bazıları cinsel açıdan yeniden doğuyor ve kocalarını yıpratıyor, bazıları eski libidolarını özlüyor ve onu yeniden bulmak için yardım istiyor. Diğerleri ise kocalarının onları rahat bırakmasını diliyor. Kadın asistan olduğum için benimle erkek asistanlardan veya doktorlardan daha sık konuşuyorlar ve bu hastalarla ilişki kurabilen kadın jinekologlara çok sayıda yönlendirme yapıyorum. Sadece kendi randevu deneyimime dayanarak konuşmuyorum, ki bu da yıllar içinde nispeten az olmuştur." Vivian Maureen'in bardağına baktı. "Bu gece burada olduğumuz için sana yarım bardak daha vereyim."

"İyi fikir," dedi Maureen bardağı uzatarak. "Çünkü birkaç sorum var. Ve eskiden beri yakın arkadaşlarımdan bazıları bana Mo der."

"Gerçekten mi? Hiç de Mo'ya benzemiyorsun. Soruları duymak için sabırsızlanıyorum."

"Neden her yaştan bir erkeğin, çıplak göğüsleri kucağına kadar sarkan bir kadından nasıl etkilenebileceğiyle başlamıyoruz? Tanrım, bu mantıklı bir soru!"

"Muhtemelen her yaştan bir kadının düz poposunu veya göbeğini nasıl görmezden gelebildiğini merak ediyordur. Ama erkeklerin en çok neyden çekindiklerini biliyor musunuz? Saçları! Saçları seyrelince çılgına dönüyorlar!"

Sean ve Franci uyuyan kızlarını almak için uğradıklarında Vivian ve Maureen ateşin önünde yere oturmuş, ellerinde dumanı tüten sıcak çikolata fincanları, üstlerinde krem şanti, liseli kızlar gibi gülüyor ve suçlu gibi görünüyorlardı.

On üç

Sean her geceyi Franci'nin evinde geçiriyordu ve Franci bu konuda rahattı, Rosie'nin ikisinin aynı yatakta uyumasından dolayı travma yaşamayacağına ikna olmuştu. Aslında Rosie ikisinin arasında uyumaktan hoşlanıyor gibiydi.

Franci ve Rosie kendi okullarındayken Sean genellikle Luke'a kulübelerde yardım eder, ayak işlerini yapar ya da Franci'nin küçük evinin etrafındaki işlerle uğraşırdı. Şükran Günü'nden hemen sonra Beale'e dönmeden önce Franci'nin evinin eksiksiz bir şekilde onarıldığından emin olmak onun göreviydi. Eğer uzaklara giderse, Luke ona göz kulak olacaktı.

Franci ona "Bekâr bir kadın olarak gayet iyi idare ettim," dedi. "İhtiyacım olduğunda nasıl tamirci çağıracağımı biliyorum."

"Kardeşimi aramak da aynı derecede kolay," dedi Sean. "Luke sadece daha ucuz değil, eğer aramazsan gücenir."

Bu Pazar gecesi Franci'nin yapması gereken işler vardı; dönem sonu yaklaştığı için Pazartesi günü birkaç zorlu dersi vardı. Bu yüzden Sean, Rosie ile banyo ve yatma zamanı görevlerini üstlenirken, Franci yatağında oturmuş, dizüstü bilgisayarını dizlerinin üzerinde dengede tutarak ders planını mükemmelleştiriyordu.

Sean Rosie'yi küvete soktukten sonra Rosie'nin sabun şarkısı dediği şarkıyı söylediler: "Eğer küçük bir kalıp sabun olsaydım, herkesin saklandığı yere kayarak giderdim..." Birçok ayeti vardı ve Sean artık hepsini biliyordu. Sonra Rosie'nin en sevdiği kitabı okumak için yatağa gitti: Herkes Kaka Yapar. Rosie tamamen yerleştğinde, Sean Luke'u aradı.

"Hiçbir şeyi bölmüyorum, değil mi?" Sean sordu.

"Şaka mı yapıyorsun?" Luke dedi ki. "Shelby çoktan uyudu. Bok gibi hissediyor."

"Yine mi?" Sean sordu. "Tanrım, sorun nedir?"

"Tahmin etmediniz mi? Henüz kimseye söylemek istemiyor ama hamile."

"Luke!" diye bağırdı Shelby'nin gür ve sert sesi arka plandan.

"Sadece Sean!" Luke geri bağırdı. "Uyuduğunu sanıyordum!"

Sean telefonda kıkırdadı. "Görünüşe göre siz ikinizin üremek için çok uğraşmanıza gerek yok. Buna dikkat etmek isteyebilirsiniz."

"Şaka yapmıyorum. Anneme henüz söyleme. Shelby birkaç ayı atlatmak istiyor. Her sabah ağlasa ve her gece saat yedide uykuya dalsa da emin olmak istiyor."

"Tamamen anlaşılabilir," dedi Sean. "Yarın Rosie'yi anaokuluna bıraktıktan sonra görüşürüz."

Sonra bir süre evin içinde sessizce dolaştı, Franci çalıştığı için oturma odasındaki televizyonu bile açmadı. Çöpü çıkardı, gazeteyi tekrar karıştırdı, Harry'nin saçlarını kanepeden fırçaladı, evdeki dengenin ve huzurun tadını çıkardı. Rosie'yi kontrol etti; küçük kuş ağzı açık, mışıl mışıl uyuyordu. Onu uyurken izlediğinde hep şöyle düşünürdü: O benim! Ve birkaç hafta önce bu fikir onu dehşete düşürürken, şimdi içini merakla dolduruyordu. Huşu ile. O, hak etmediği bir mucizeydi.

Franci'yi saat dokuza kadar yalnız bıraktı, sonra bir kâse vanilyalı dondurma hazırlayıp ona götürdü. "Biraz ara verebilir misin?" diye sordu.

"Her şeyi halledebilirim," dedi ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Bu benim için mi?" diye sordu dondurmaya uzanırken.

"Evet, hanımefendi."

"Çok iyi çalışıyorsun. Evde yakışıklı bir uşak olması hoşuma gidiyor."

Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. "Daha fazla evde olamayacağım bebeğim. Ama her gün arayacağım ve uçmadığım ya da arka arkaya birden fazla gün izinli olmadığım her an burada olacağım."

Onun yanağına dokundu. "Bizim için endişelenme, Sean. Biz iyi olacağız. Bunun geçici olduğunu düşünüyorum. Hava Kuvvetleri'nin bundan sonra senin için ne planladığını öğrendikten sonra daha kalıcı planlar yapacağız."

"Sam Amca'nın bana sahip olduğu gerçeği göz önüne alındığında, mümkün olduğunca kalıcı."

"Homurdanma. Bu iyi bir hayat. Ve seninle gurur duyuyorum. Personel dosyanın her yerinde general yazıyor, Sean. Sonuna kadar gidebilirsin ve gitmelisin de."

"Beale'e dönmeden önce birkaç şey söyleyeceğimden emin olmak istiyorum. Şimdilik yapabileceğim her şeyi yaptım Fran. Üniversite vakfını kurdum, yeni bir vasiyetname hazırladım, yeni bir hayat sigortası poliçesi yaptırdım, Askeri Personel Merkezi'ndeki çocuklar üzerinde cazibemi kullandım." Derin bir nefes aldı. "Rosie'ye her zaman yanında olamayacağımla ilgili bir şey söylemem gerekiyor. Çalışmak zorunda olduğumu söylersem beni anlar mı?"

Franci gülümsedi ve başını salladı. "Benim çalıştığımı, büyükanne'nin çalıştığını anlıyor. Senin 'tatilde' olduğunu biliyor." Gözleri parlıyordu. "Seni çok özleyecek. Ben de öyle." "Jake'in izin konusunda benimle çalışacağını düşünüyorum, özellikle de kısa boylu olduğum için." Bu, uyarı yapılmadan görev yeri değiştirilebilen kişiler için kullanılan bir terimdi. Kısa adam uzun vadeli ya da gerçekten önemli projeler alamaz; onları bitiremeyebilir.

"Franci, muhtemelen bir süreliğine uzaklara gideceğim. İrtibatta kalmanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Sanırım böyle bir şeyi anlayabilir mi?"

"Bunu atlatmasına yardımcı olabilirim," dedi. "Biliyorsun, senin hava kuvvetlerinde olman benim için hiçbir zaman sorun olmadı, değil mi?" diye sordu. "Orduyu seviyordum, işimi seviyordum. Sadece böyle bir işi ailemle birlikte yapmak istemedim ve aile benim için çok önemliydi." Omuz silkti. "Birdenbire."

Güldü ve dizini ovdu. "Evet, heyecanlandım, lastiği unuttum ve aile senin için çok önemli oldu. Dinle, bunu prova edecek ve doğru söyleyecektim ama mesele şu. Nasıl bir adam olduğumdan utanıyorum Franci. Sonsuza dek benimle kalmanı bekleyen bencil, egoist bir pisliktim ama buna değmesini istemedim. Kendimi dünyanın adamı sanıyordum ama aptal bir çocukmuşum. Hamile olduğunu bilmediğim için çok kızgındım ama bilseydim nasıl tepki verirdim diye düşünmek beni çok korkutuyor. Franci, gerçek şu ki, muhtemelen senden hamileliği sonlandırmanı isterdim ve bunun bize neye mal olacağını düşündüğümde, neredeyse dizlerimin üzerine çöküyorum. Şu anda dünyam o kadar büyük ki - Geniş Keşke Rose kollarını boynuma dolayıp bana aptal baba dediğinde, kalbim neredeyse göğsüme sığmıyor. O Rosie sadece bir fikir değil. Hayal gücüm aşırıya kaçsa bile hayal edebileceğimden çok daha fazlası."

Franci bir an sessiz kaldı. Sonra bir kaşık dolusu dondurmayı onun dudaklarına götürdü. "Biliyorum," dedi. "Kendini harika bir aptal babaya dönüştürdün."

Dondurmayı yuttu. "Eskiden olduğum adam için beni affetmeni istiyorum... Eğer yapabilirsen."

"Seni kızımızla gördüğümde affetmiştim. Şimdi her şey farklı."

"Daha önce evlenmeyi önerdiğimi biliyorum ama sen benim peşimdeydin. Ben sadece yapılacaklar listemdeki maddeleri kontrol etmeye çalışıyordum. Artık öyle değil. Seninle evlenmek istiyorum çünkü sen hayatımdaki en önemli şeysin. Sen kalbimin atışısın Franci, çocuğumun annesi, en iyi arkadaşım ve geleceğimsin. Seni her şeyden çok seviyorum. Rosie'yi de çok seviyorum. İkiniz için de hayatımı feda ederim."

"Sean..." dedi fısıltıyla, gözlerinden yaşlar geliyordu. "Çok özür dilerim, o sırada kafam kışımdaydı. Eğer tüm o zamanı tekrar yaşayabilseydim."

Sana tamamen beyinsiz olmadığımı göstermek için. Seni seviyorum bebeğim. Seni ve Rose'u."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Biz de seni seviyoruz."

"Benimle evlenir misin?" diye sordu. Sırıttı. "Benimle birlikte ölür müsün? Hayatımızı karı koca olarak mı geçireceğiz?"

"Tabii ki yapacağım. Belli ki tek başına bir işe yaramıyorsun." "Bir düşün planlayabiliriz ya da hızlıca yapabiliriz ya da karar vermek için bekleyebiliriz

Sipariş aldığımda, bu size kalmış. Ne isterseniz. Ama hemen bir lisans alalım ki hazır olalım, çünkü resmi bir sözleşmeye ihtiyacım var. Sevgilin ve en iyi arkadaşın olmanın yanı sıra yasal ortağın da olmak istiyorum. Ve sana bir yüzük alalım. Benim adımı almayı düşünür müsün, bebeğim? Ve onu Rosie'ye vermeme izin verir misin?"

"Hı-hı," dedi, yanağından aşağıya koca bir gözyaşı süzülürken.

"Bunlar sadece ayrıntı, tatlım-ama önemli olan kısım tam şu anda, artık bir aile olduğumuza karar verdiğimiz andır."

"Biz artık bir aileyiz," dedi.

"Vay be," dedi. "Muhtemelen evet diyeceğini düşünmüştüm ama aklımın bir köşesinde kanıtlamam gereken daha çok şey olduğuna dair küçük bir endişe vardı. Teşekkür ederim." Ona doğru eğildi ve dudaklarını kendi dudaklarıyla kapadı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar. "Seni çok seviyorum. Ehliyeti ve yüzüğü bu hafta alalım, ne dersin?"

Elindeki kâseyi komodinin üzerine koydu. "Dondurmamın çorba olduğunu düşünüyorum, bu yüzden kapıyı kapatmalı ve kıyafetlerimi çıkarmalıyım. Sen ne dersin?"

Kocaman sırıttı. "Sanırım seninle evli olmayı çok seveceğim."

Ellie Baldwin, ev sahibesi ve arkadaşı olan Jo Fitch'ten baş nedimesi olmasını istedi ve Jo, "Teklif edildiğim için çok heyecanlıyım ama gelin annesi olmayı tercih ederim. Vanessa ya da Brie'ye sorun ve önemli gününüz için bazı özel gelin annesi şeyleri yapmama izin verin."

"Ne gibi?" Ellie sordu.

"Senin ve benim arkadaşlarımdan bazılarını bir araya getirip kiliseye çiçek koymak, kendimi ve çocukları giydirmek, belki de resepsiyon için barı süslemek istiyorum..."

"Jo, bu kadar zahmete girmeni ve masraf yapmanı istemiyorum," dedi Elly. "Benim için zaten çok şey yaptın. Hayatımı kurtardın ve çocuklarımı geri aldın."

"Ama bak, işte bu yüzden! Bir anne böyle yapar! Ve sen benim kızım gibisin." Ellerini tuttu. "Bırak beni."

Ellie de, "Tabii, olur, sadece delirme." dedi.

Jo da şöyle dedi: "Sen gelinsin, sen benim işime karışma, ben de delirmeden bu işi güzelce halledeyim. Sadece bana izin ver.

-Bu benim tek şansım."

Cuma günü öğleden sonra Vanessa, Ellie'ye büyük gün için krem rengi, kıvrık yakalı bir kokteyl elbisesi giydirdi. Vanni ise Paul'le evlenirken giydiği soluk yeşil şifon elbiseyi giymişti. Jo'nun evinde giyindiler; normalde Ellie her gün kiliseye yürüyerek giderdi, ama o gün elbiselerini ve saçlarını taze, ayakkabılarını temiz tutmak için Vanni'yle birlikte arabayla gideceklerdi. Ellie talimatlara uyarak kilisenin bodrum katına açılan yan kapıdan içeri girdi ve zamanı geldiğinde üst kata, kutsal alanın fuayesine çağrılana kadar bekledi. Çocuklarının ne giydiğini ilk kez o zaman gördü.

Jo Ellen, Danielle ve Trevor'ın giymesi için özel kıyafetler almıştı; Jo pahalı olmadıklarında ısrar ediyordu ama Ellie'nin onlar için aldığı her şeyden daha pahalı ve daha güzellerdi. Hayatları boyunca! Danielle fırfırlarıyla göz kamaştırıyor, Trevor ise ilk takım elbisesinin içinde gururla duruyordu. "Düğünden sonra bunları nerede giyecekler?" diye sordu her zaman pratik olan Ellie Jo'ya.

Jo, "Büyüyene kadar istedikleri sıklıkta kilisede giyebilirler," diye cevap verdi. Ve sonra Jo

Ellie ve Vanni'nin güzel buketleri Ellie için bir sürpriz oldu.

"Oh, Jo!" Ellie'nin nefesi kesildi. Gözleri yaşardı; çiçeklerin fiyatını kontrol etmiş ve Jo'dan sadece uzun saplı bir gül almasını istemişti. "Oh, ne kadar güzel!" Ellie'nin elinde soluk sarı güller, dantelli eğretili otları, bebek nefesi ve beyaz krizantemlerden oluşan bir buket vardı.

"Çiçekleri gördüğünde onaylayacağını biliyordum."

"Ama çok fazla şey yapmaman gerekiyordu!"

Jo başını salladı. "Çok fazla şey yapmadım. Her şeyi doğru yaptım." Sıcak bir şekilde gülümsedi. "Bugün mutlu bir gün. Gözyaşı yok."

"Onlar kilisedeki çiçeklerle birlikte gidiyor, anne!" Danielle söyledi.

"Kilisedeki çiçekler mi?"

"Çok güzel," dedi Vanni. "Görene kadar bekle."

"Arkadaşlarından bazıları bize yardım etti," dedi Jo. "Brie, Shelby, Muriel..."

"Ben de!" Danielle söyledi. "Çok yardım ettim!"

Vanni yumuşak bir parmakla Ellie'nin kızarıklığını düzeltti. "Gergin misin?" diye sordu.

"Noah'la evlenme konusunda mı? Oh, kahretsin, piyangoyu kazandım! Çocukların o süslü kıyafetleri mahvetmesi hakkında mı? Emin olabilirsiniz!"

Jo Ellen mavi şifon elbisesiyle kesinlikle göz kamaştırıcı görünüyordu ve çocuklarıyla, yeni ailesiyle gurur duyuyordu. "Hayatımda daha güzel bir gelin gördüğümü sanmıyorum," dedi Ellie'ye. "Nick, hazır mısın? Çünkü sanırım zamanı geldi."

Kolunu Ellie'ye uzatarak, "Hadi herkes yukarı çıksın," dedi.

Yukarıda, mabedin kapalı çift kapısının arkasında durduklarında Jo çocuklara şöyle dedi: "Yerlerimizi alma zamanı geldi. Hemen ardından Vanni koridordan aşağı inecek, Nick ve anneniz de onu takip edecek. İçeri girmeye hazır mısınız?"

Böylece Jo ve çocuklar kapıdan geçip kiliseye girdiler.

Vanni Ellie'ye doğru eğildi ve yanağından öptü. "Harika bir gün geçir, tatlım. Ve evlilik hayatında nice mutlu yıllar. Bu daha iyi iki insanın başına gelemezdi."

"Teşekkür ederim, Vanni. Hiç senin gibi bir arkadaşım olmamıştı."

"Burada bir sürü arkadaşın var, Ellie. Bu kasabada mı? İnsanlar nazik, cömert ve sevgi dolu olduğunda hemen fark ederiz. Bizimle yaşamaya geldiğin gün bizim şanslı günümüzdü." Tam o anda kaydedilen müziğin temposu biraz yükseldi ve Nick Ellie'nin eline uzanarak onu kolunun kıvrımına sıkıştırdı. Çift kapı açılıp Ellie koridorda yürümeye başladığında Vanni, "Ön tarafta görüşürüz," dedi.

Ellie Nick'e baktı. "Bunun sadece küçük bir şey olması gerekiyordu. Koridorda yürümek gibi bir şey beklemiyordum. Hiç pratik bile yapmadık."

Nick gülerek, "Bence bu doğal bir şey," dedi.

Ellie, "En iyi tarafı da, bu konser için piyano çalmaya çalışmıyorum," dedi. Ve o anda mabedin kapıları yakışıklı ve takım elbiseli Jack ve Vaiz tarafından tekrar açıldı. Ellie orada durmuş, kilisenin içine ilk kez bakıyordu. Nefes nefese kaldı ve Nick'in koluna daha sıkı sarıldı. Kilise sadece Pazar ayinlerinde olduğundan çok daha fazla insanla dolu değildi, aynı zamanda çiçekler ve mumlarla doluydu. Kasım ayının erken karanlığı kiliseyi karartmıştı ama mum ışıkları her yerde parıltıyordu. "Bunu kim yaptı?" diye fısıldadı şok içinde.

Nick gururla, "Ben ve Jo Ellen, çocuklar, müstakbel kocan, arkadaşların," dedi.

Sağ tarafa baktı ve en arka sırada serseriler kampından bazı çocuklar oturuyordu, Nuh'un sadece düzenli olarak ziyaret ettiği değil, aynı zamanda kiliseye getirdiği adamlar. Gülümsedi ve her zamankinden biraz daha temiz ya da şık giyimli olmadıklarını fark edince bir kahkaha attı, ama onları orada görmek onu çok etkilemişti. Pazar günlerinin müdavimlerinin yanı sıra, kasabadan tanıdığı insanları da gördü.

Dr. Cameron Michaels, karısı ve ikiz bebekleri; Luke Riordan'ın kardeşi Sean ve kız arkadaşı, kızı ve annesi; Jack's Bar'da tanıştığı bazı komşular; Rick adında genç bir adam ve nişanlısı Liz; Dan Brady ve daha önce hiç görmediğı bir kadın. Hope McCrea da oradaydı - bu yaşlı kocakarı daha önce kilisenin sahibiydi ama daha önce kiliseye resmi olarak hiç ayak basmamıştı. En önde de Noah'nın evlat edindiğı köpeğın hayatını kurtaran Dr. Nate Jensen ve nişanlısı Annie vardı.

"Vay canına," diye fısıldadı.

Nick, "Ellie, gözlerini dikip bakma," dedi. "Sadece Noah'ya gülümse. O seni bekliyor. Sanki sonsuza dek bekleyecekmiş gibi görünüyor."

"Ama yapmadı," diye fısıldadı gözyaşlarını toplayarak.

Kilisedeki çiçekler ve mumlar Ellie için büyük bir sürpriz olmuştu ama düğündeki ve sonrasında Jack'in evindeki insan sayısı Noah'ı da şaşırtmıştı. Sanki kasabanın yarısı oradaydı ve tipik düğünlerin aksine, Noah ve Ellie'nin daha önce hiç tanışmadığı insanlar da vardı. Bu insanlar hediyeler ve tencere yemekleri getirmişler, tebriklerini sunmuşlar ve sanki Ellie ve Noah'ı sonsuza dek tanıyacaklarmış gibi eğlenmişlerdi. Mutlu çift ne bu kadar çok sayıda konuk ne de bu kadar çok düğün hediyesi bekliyordu. Noah'ın farkına vardığı şey, herkesin papazı olmayabileceğiydi -herkesin kendine özgü inanç ve mezhep tercihleri vardı- ama onlar herkesin komşularıydı. Bu farkındalık tarif edilemez bir memnuniyet getirdi.

Bar renkli flamalar, kiliseden gelen çiçekler, Ellie ve Noah'ın isimleri ve tarihle kabartılmış peçetelerle süslenmişti. Etkinliğin en önemli parçası Vaiz'in pastasıydı; iki katlı beyaz bir şaheserdi ve Vaiz'in gözleri parlıyordu. "Bunu daha sık yapmaya başlayacağım," dedi gururla. "Sanırım bir yeteneğim var."

Bu sadece üstü kapalı yemeklerin ve iyi dileklerin sunulduğu sıradan bir toplantıydı, ancak Vaiz hoparlörlerini

Evinin müzik seti çalıyordu ve hareket edecek yer olmamasına rağmen dans ediliyordu. Atılacak bir jartiyer yoktu ve Ellie buketini vermek istemedi ama kimse buna aldrmıyor gibiydi.

Virgin Nehri partilerinin tipik özelliği olarak insanlar erken ayrılmaya bağladı. Yolculuğu olanlar ilk ayrılanlar olurken, onları izin günü olmayan çiftçiler, çiftlik sahipleri ve üzüm bağcları takip etti. Sean Riordan ailesini Eureka'ya geri götürmek üzere erkenden ayrıldı. Noah, arkadağı George'un vedalağırken Maureen Riordan'ın eline eğildiğini ve bir saraylı gibi dudaklarını değdirdiğini görünce gülümsedi. Nick ve Jo, Ellie'nin çocuklarını yatmaları için eve götürdüler ama barda sıkı bir grup kalmığtı - iyi bir parti için uykusuzluğa katlanmaya hazır olan fanatikler. Akėam geç saatlere doğru erkekler verandada konyak ve puolarını yudumlarken Jack'in ısıtıcıları onları Kasım gecesinin soğuğuna karėı ısıtmak için yanıyordu. Kadınlar içeride ateğin bağında oturuyor ve birlikte gülüyorlardı. Ve nihayet, saat on bir civarında, herkes evinin yolunu tuttu.

Ve sabahın nde, Fitch'lerin garajının üstündeki küçük dairede -bu gece, balayı sitinde- hiç uyumamığtı. Noah sırt üstü yuvarlandı ve "Aman Tanrım, seni seviyorum!" diye inledi.

"Sen bir manyaksın," dedi Ellie. "Seksi bu kadar çok seven bir erkekle hiç tanışmamığtım."

Noah güldü. "Bu çok hoğ, Ellie. Bu beni rahatlatacak."

"Gerçekten mi?" diye ısrar etti. "Sonunda yetti mi?"

"ėimdilik," dedi. Gözleri kapalıydı ama yüzünde bir dudaklarında gülümseme.

Karnının üzerinde yuvarlandı, bir dirseğinin üzerine çıktı ve onun güzel gözlerine baktı. "Peki, evli seks sinsi seksten daha mı iyi?"

Parmaklarını kadının şakaklarındaki saçlarda gezdirdi. "Evet, benim için yle. Benim için yle." Sonra bağını ağağı çekti ve onu derinden öptü, kalbi tamamen ona aitti. Hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu.

"Benim için de öyle," diye fısıldadı. "Artık uyuyabilir miyiz?"

Onu kendine doğru çekti, başı koluna yaslandı ve ona sıkıca sarılarak uykuya daldılar. Ama uzun sürmedi. Ellie kalkmış, duşunu almış ve sabah ilk iş olarak kot pantolonuyla sweatshirt'ünü giymişti. Taze kahve kokusu küçük odayı doldurdu ve Noah'yı iterek uyandırdı. "Hadi, serserilik etme, çocuklara herkes uyanır uyanmaz yeni evi kurcalamaya başlayacağımıza söz verdim."

Yüksek sesli bir iniltiyle yuvarlandı ve elinin tersiyle gözlerini kapattı. "Neyin var senin?" diye sordu.

"Çok heyecanlıyım." Güldü. "O ev bir haftadır bizim ve henüz hiçbir şey yapacak vaktimiz olmadı! Evlenir evlenmez hemen oraya gideceğimizi söylemiştin."

Tekrar inledi ve yuvarlandı. "Benim doğru anımla senin doğru anın arasında en az birkaç saat var... Muhteşem bir düğün gecesinin etkisinde değil misin?"

Kıkırdadı. "Artık değil. Haydi, Noah. Tembellik etme."

"Tembel diyor," diye mırıldanarak kendini yataktan dışarı sürükledi. "Genç ve enerjik bir kadınla evlenmenin bir uyarısı olmalı..."

Aşağıya, Jo ve Nick'in mutfağına indiler; çocuklar yeni kalkıyordu, bu yüzden biraz daha kahve ve kahvaltı için konuştular. Herkes normal bir tempoda hareket etmeye başladığında Ellie heyecandan yerinde duramıyordu. Noah'nın kamyonetinin arkasına birkaç şey yükledi - süpürge, paspas, bezler, deterjan, fırçalar, çöp torbaları. Jo, Nick'le birlikte çocuklarla birlikte arkadan geleceklerine söz verdi. Böylece, evlilik hayatlarının ilk resmi gününde, Ellie ve Noah yeni evlerine doğru yola çıktılar.

Ellie ve Noah ağır iş makinelerinin sesini görmeden önce duyabiliyorlardı ama ikisi de tek kelime etmedi

Çünkü bunun kendileriyle bir ilgisi olabileceğini düşünemiyorlardı. Bir sonraki fark ettikleri şey ise, evlerine giden yolun park etmiş arabalar ve kamyonlarla dolu olması nedeniyle gitmenin zor olduğuydu.

"Bu da ne böyle...?" dedi Ellie. Noah eski kamyonetini yaklaştırdı ve ağaçların arasından çıktıkları anda ikisi de bir an için afalladı. Arazileri tam bir arı kovani gibiydi. Birisi çiftlik büyüklüğünde büyük bir çim biçme makinesini arazide gezdiriyordu. Merdivenleri eve dayamış adamlar vardı; daha fazla adam çatıya çekiçe vuruyordu ve zemin seviyesinde insanlar kesilen parçaları tırmıklıyor, çöpleri taşıyor, eski boyayı kazıyor, tahtaları değiştiriyor ve sundurma korkuluklarını zımparalıyordu.

George verandada durmuş, marangoz önlüğü giymiş, evindeymiş gibi görünüyordu. Noah verandanın basamaklarını çıktı. "Neler oluyor burada?"

"Görünüşe göre arkadaşların işe başlaman için sana yardım etmeye karar vermişler. Merak etme Noah, yapacağın çok iş olacak." Sonra sırtıttı.

Paul Haggerty bir omzunun üzerinde bir düzine kadar uzun süpürgeyi dengede tutarak Noah ve Ellie'nin arkasından yürüdü. "Günaydın Noah, Ellie," dedi yanlarından geçerken.

Evin içinde Muriel'i bir merdivenin üzerinde, oturma odasını yemek odasından ayıran masif meşe kemerden yılların beyaz boyasını yavaşça çıkarmak için sıvı bir kimyasal karışım kullanırken buldular. Kemerin doğal ahşabının yaklaşık iki metrelik kısmı açıktaydı. Walt da aynı işi trabzan üzerinde yapıyordu. "Merhaba Ellie," diye seslendi Muriel merdivendeki yerinden. "Eski evimdeki en güzel ahşabın boyasını çıkarmak zorunda kaldım ve sana söyleyeyim, bittiğinde harika görünüyor! Boyanıp verniklendiğinde buna bayılacaksın. Çabuk olmayacak ama buna değer. Eğimli merdivenler için yapabileceğimiz bir şey yok. Her basamağın aşınmadan dolayı değiştirilmesi gerekecek ama bu zor bir iş değil. Yapabilirim."

Ellie'nin ağız açık kaldı. Bu kadın filmlerde oynamış, Oscar'a aday gösterilmiş ve televizyonda en çok straplez gece elbiseleri ve ışıltılı mücevherler içinde görülmüştü. Ve onun için merdivenlerindeki tahtaları değiştirmekten mi bahsediyordu? Bu gerçek olamazdı.

Luke Riordan mutfaktan kolları yırttığı buruşuk, eski, çürümüş duvar kâğıtlarıyla dolu olarak çıktı. Bunları boş yemek odasına attı. "Günaydın," dedi. "Art," diye bağırarak mutfağa geri döndü. "Bu çöp yığınını kamyonetimin arkasına koyabilir misin? Eve giderken çöplüğe uğrayacağım."

"Vay canına," dedi Ellie. "Kimin fikriydi bu?"

"Bilmiyorum," dedi Walt. "Paul, bu kimin fikriydi?"

"Emin değilim. Jack'in olabilir mi?"

Vaiz mutfaktan çıktı. "Benim," dedi öfkeyle. "Sanırım bu benim fikrimdi. İşe yaradığı zaman burada yardımlaşırız. Hava daha da soğumadan sizi çalışır hale getirmeliyiz. Çatlayan ya da kırılan tüm pencere camlarını değiştirmeliyiz ve şöminelerin temizlenmesi gerekiyor. Sanırım yeni bir fırına ihtiyacınız olacak, orada tek başınasınız. Bu işi yapan birini tanımıyorum ama Clear River'dan bir arkadaşım bu öğleden sonra gelip oturma ve yemek odalarındaki bacalardan elli yıllık kurumu çıkaracağını söyledi. Bunu bağış olarak yapacak, sadece yardım etmek için. Muhtemelen senden isteyeceği bir şey vardır, Noah. Dügün, cenaze ya da vaftiz gibi bir şey... Genelde o kadar cömert değildir."

Noah sadece güldü. "Umarım bir cenaze töreni planlamıyordur. Kulağa hiç hoş gelmiyor."

"Ellie, bazı ölçüler almalısın," dedi Muriel. "Mutfakta hangi boyutta aletlerin çalışacağına bak ve belki panjurlar için pencereleri ve alan halıları için zeminleri ölç. Burayı yaşanabilir hale getirmek için fazla bir şeye gerek yok. Ama güzelleştirmek için? Bu altı aylık bir proje olacak. Ama ben yardım edebilirim. Bu işleri yapmayı seviyorum."

Ellie Muriel'in merdivenine doğru yürüdü ve ona baktı. Muriel'in üzerinde iş tulumu, botlar, yırtık pırtık uzun kollu bir sweatshirt, eldivenler ve bir kasket vardı. "Muriel," dedi hayretle. "Sen bir film yıldızısın."

"Aynı zamanda çok iyi bir marangoz, boyacı ve tadilatçıdır. Evini neredeyse tek başına ne hale getirdiğini görmelisiniz," dedi Walt.

"Çok yardımcı oldun Walt," dedi Muriel. "Elbette gizli amaçların vardı ama bu benim için sorun değildi. Bir ara restore edilmiş evimi görmeye gel, Ellie. Gösteriş yapmayı seviyorum."

Walt, "Vanni yardım etmek için burada olmak istiyordu ama çocuklarla uğraşüyor ve ayak bağı oluyorlar," dedi. "Bu adamların çoğunun bütün hafta çalışması gerekiyor ama birkaçımızın boş vakti var ve hafta sonundan sonra buraya dönecekler. Ben. Muriel. George."

"Biri beni mi aradı?" George kafasını kapıdan içeri uzatarak sordu.

"Hayır, George. İşinin başına dön," dedi Walt.

Ellie arkasını döndü ve yüzünü Noah'nın göğsüne yasladı. Kollarını ona doladı ve omuzlarının titrediğini hissetti, burnunu çektiğini duydu. Eğildi ve yanağından öptü. "Ağlama," diye fısıldadı.

Başını kaldırdı. "Çok harikalar. Nasıl bu kadar harika olabilirler?"

Gülümsedi. "Sanırım pratik yapıyorlar."

On dört

Maureen Riordan, oğlu Luke'tan, hafta sonu Kincaid'lere bir çalışma partisi düzenleyerek sürpriz yapan komşularının toplantısını duydu. Bu fikir onu çok etkilemişti. Kulağa ailesinin zamanındaki gibi geliyordu - ahır toplama ve benzeri şeyler. Pazartesi sabahı arabasıyla Virgin River'a gitti. Luke'la bir fincan kahve iti, sonra onun talimatlarına uyarak ne kadar ilerleme kaydedildiğini görmek için eski eve doğru yola ıktı.

Evin dışında sadece eski püskü bir kamyonet vardı. Sonra içeriden gelen bir testere sesi duydu. Bir an için etrafı kurcalamanın o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşündü. Belli ki testereyi bir erkek çalıştırıyordu ve o yalnız bir kadındı. Ama topluluğun kendilerinden birine yardım etmek için bir araya geldiği bir yerde tehlike olabilir miydi? Evin içinde sadece başka bir iyi komşu olmalı. Dışarısı soğuk olmasına rağmen kapı açık duruyordu.

n kapının hemen içinde, oturma odası olması gereken yerde, dairesel bir testerenin başında kalasları kesen George Davenport'tan başka kim olabilirdi ki? Bir nefes verdi. Ondan kaçmak işe yaramayacaktı. Cuma gecesi düğün partisinde ondan uzak durmaya çalışmıştı ama adam onu seçmiş, iltifat etmiş, havadan sudan konuşmuş ve hatta elinin tersini bile pmşt! Bu adamla başa çıkmak için sadece iki seçenek varmış gibi görünüyordu. Onunla yüzleşmek ya da şehri terk etmek.

Ve işe orada duruyordu, çok gr olmayan beyaz saçları eğri büğrü ve diken diken, kot pantolon ve sweatshirt giymişti,

talaşla kaplıydı. Yüzü bronzdu ama Seattle'dan geldiğini söylememiş miydi? Bulutlu, kasvetli Seattle'dan mı? Kendine rağmen adamın omuzlarının geniş, poposunun sağlam ve bacaklarının uzun olduğunu fark etti. Onun yaşındaki bir adamın geniş omuzları ve sağlam poposuyla ne işi vardı? Gömleksiz nasıl görüldüğünü merak etti ve bunu düşündüğü için bile dehşete kapıldı!

Bu düşünce onun ses çıkarmasına neden olmuş olmalıydı çünkü adam ona doğru döndü. Yakışıklı yüzünü bölen gülümseme parlaktı. Kaygan takma dişleri yoktu; dişleri beyaz ve sağlamdı. Yıllar boyunca diş fırçalama ve diş ipi kullanma konusunda iyi davranmış olmalıydı, muhtemelen tek ortak noktaları da buydu.

"Bayan Riordan," dedi. "Sizi buraya getiren nedir?"

"Merak," dedi. "Oğlum Luke bana hafta sonu buradaki tüm faaliyetlerden bahsetti ve bunun o kadar harika bir şey olduğunu düşündüm ki kendim görmek istedim." Eve daha da yaklaştı. "Ne yapıyorsun?"

"Yeni merdivenler için tahtaları kesiyorum. Noah da sabahki randevularının bir kısmını halledince gelecek. Merdivenleri kuracağız ve bugün ve yarın Muriel zımparalama, boyama ve vernikleme işlerine yardım edecek."

"Muriel?" Maureen sordu.

"Muriel St. Claire ile tanıştınız, değil mi? Kendisi çok iyi bir ahşap ustası ve şehrin dışında eski bir çiftlik evini tamamen restore etti. Walt Booth'un evinin hemen yanına taşındı, bu şekilde tanıştılar. Geçen yıl çok popüler oldular."

"Ateşli eşya mı?" dedi. "Bir yıl boyunca mı?" Kaşlarını çatı. "Sanırım uzun zamandır bir çift olduklarını sanıyordum." Tanıdığı pek çok kadın hayatının ilerleyen dönemlerinde romantizmle tanışmış olsa da Maureen bu fikre hiçbir zaman alışamamıştı. Viv ona romantizmin sadece çok gençlere özgü olduğu fikrinden kurtulmasının tam zamanı olduğunu söylemişti. Yine de, Muriel ve Walt yaşındaki çiftlerin bir araya geldiğini düşündüğünde

tutkulu olmaktan çok pratik olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

"Anladığım kadarıyla oldukça yeni," diye devam etti George. "Walt birkaç yıl önce dul kaldı. Ve Muriel bana hiç güvenmemiş olsa da, film paçavraları onun birkaç kez evlenip boşandığını söylüyor." Sırıttı. "Walt Booth'la karşılaştığı günün -ki kendisi yaşlı bir savaş köpeğidir- hayatının en şanslı günlerinden biri olduğunu düşünüyor olmalı."

"George, muhtemelen sana bir özür borçluyum," dedi Maureen. "Bir hafta kadar önce Jack'lerde karşılaştığımızda olabileceğim kadar dostça davrandığımı sanmıyorum. Gerçek şu ki, Luke'un düğününde seninle tanıştığımı hatırlıyorum. Neden seni hatırlamıyormuş gibi davrandığımı bilmiyorum. Bu şekilde naz yapmak bana göre değil."

"Bunu biliyordum, Bayan Riordan," dedi. Kadın şaşkına dönmüştü.

"Biliyor muydunuz?"

Nazikçe gülümsedi. Nazikçe. "Bunu gözlerinde gördüm," diye açıkladı, sonra kendi gözlerini ileri geri kaydırarak göz temasını kesti ve ne gördüğünü gösterdi. "Ve seninle tanıştığım anda bundan daha açık sözlü olduğunu biliyordum. Sizi rahatsız ettiysem özür dilerim."

Aslında şimdi biraz rahatsızdı. Kendini savunmasız hissediyordu, daha itiraf etmeye fırsat bulamadan ortaya çıkmıştı. "Ve bir süre önce dul kaldım."

"Evet, bunu ben de biliyorum. On iki yıl falan mı?" diye sordu.

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Peki bunu nereden biliyorsun?" diye sordu, sesindeki kızgın tonu saklamak için fazla çaba sarf etmedi.

"Şey, ben sordum," dedi omuz silkerek. "Bir erkek bir kadına ilgi duyduğunda böyle yapar. Onun hakkında sorular sorar."

"Öyle mi? Peki, başka ne öğrendin?"

"Utanç verici bir şey değil, yemin ederim. Sadece uzun süredir dulsun, beş oğlun da orduda, Phoenix'te yaşıyorsun ve herkesin bildiği kadarıyla şu anda özel biriyle görüşmüyorsun."

Özel mi? diye düşündü. Kesinlikle böyle bir niyeti olmadığı halde hiç kimseyle görüşmüyordu. "İlginç," dedi. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Ben Noah'ın bir arkadaşım. Bir öğretmen." Kıkırdadı. "Ve belli ki boş zamanım var."

"Bu çok fazla bir bilgi değil," dedi.

Arka cebinden bir bez çıkardı ve alnındaki talaş ve terin bir kısmını sildi. "Bana istediğin her şeyi sorabilirsin. Ben açık bir kitabım."

"Ne zamandır öğretmensiniz?" diye sordu, güvenli bir konudan başlayarak.

"Yirmi yıl oldu ve bazı değişiklikler yapmayı düşünüyorum. Yetmiş yaşındayım ve her zaman emekliliğin beni yaşlı bir bunağa dönüştüreceğini düşünmüştüm ama bunu yeniden düşünüyorum. En çok keyif aldığım şeyleri yapmak için daha fazla zamanım olsun istiyorum ve neyse ki küçük bir emekli maaşım ve bir miktar birikimim var. Ayrıca, katı bir program uygulamaktan yoruldum."

"Emekli mi olacaksın?"

"Yine." Güldü. "İlk kez elli yaşında emekli oldum ve üniversitede yirmi yıl çalıştıktan sonra tekrar emekli olabilirim. Benim gibi kadrolu bir ihtiyarın kendilerine yer açtığını görmek isteyecek o kadar çok genç profesör var ki."

"Peki daha önce öğretmen miydiniz?" "Presbiteryen bir papazdım," dedi.

"Oh! Şaka yapıyorsun!" dedi kadın.

"Korkarım ki gerçek bu."

"Ben Katolik'im!"

Güldü. "Senin için ne güzel."

"Benimle dalga geçiyorsun," diye suçladı.

"Senin şokunla dalga geçiyorum," dedi. "Katolik olmayan hiç arkadaşın yok mu?"

"Tabii ki. Hem de çok. Ama-"

"Çünkü çok sayıda Katolik arkadaşım var. Yahudi, Mormon ve diğer inançlardan da. Yıllarca her Perşembe öğleden sonra bir rahip arkadaşımınla golf oynardım. Bırakmak zorunda kaldım. Hilekârın tekiydi."

"Değildi!"

"Haklısın, değildi. Bunu sadece seni kızdırabilir miyim diye görmek için söyledim. Kimse bir kızıl kadar güzel kızdıramaz. Aslında, yeni bir cemaate transfer oldu. Arada bir ondan haber alıyorum. Eskiden şu papaz-haham-papaz şakalarıyla çok iyi vakit geçirirdik. Uzun süre golf oynayan bir haham aradık. Hiç bulamadık."

"Bazı şeyleri çok ciddiye almıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Artık gençliğimdeki kadar değil. Gurur duyuyorum bu arada. Akşam yemeği için bir gece seçmeye ne dersin?"

"Hiç evlendiniz mi?" diye sordu.

"Bunu daha önce de sormuştun. İki kez," dedi. "Bu beni bir yemek arkadaşı olarak diskalifiye eder mi?"

Doğrusu, onun cevabına dikkat edemeyecek kadar sarsılmıştı. "Dul musun?"

"Evet. İkinci eşim birkaç yıl önce kanserden öldü. Onu severdiniz; çok hoş, eğlenceli bir kadındı. İlk karım hayatta ve iyi durumda. Beni otuz beş yıl önce terk etti. Onu hiç sevmezsiniz. Neredeyse hiç kimse sevmezdi. Seviyor." Kaşlarını çattı ve başını salladı. "Gerçekten, tanıdığım en zor kadınlardan biriydi. Yine de güzeldi. Çok güzeldi. Ama çok... Ah, boş ver. Onun hakkında şikâyet etmeyi çoktan geçtiğimi sanıyordum."

"Boşanmış mı?" dedi. "Boşanmış bir bakan mı?"

"Rahiplerin, bakanların ve hahamların kendi hayatlarında ne kadar çok gerçek sorunla uğraştıklarını görseniz şaşırırsınız. Şimdi..."

"Biliyor musun, sen tuhaf bir adamsın," dedi. "Neden benimle akşam yemeği yemek istiyorsun?"

"Bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm," dedi. "Güçlü ve eğlenceli bir kişiliğe sahip çarpıcı bir kadınsınız. Aslında bugün daha da eğlencelisiniz. Ne kadar komik sorularınız ve endişeleriniz varmış gibi görünüyor. Katolik kilisesinin inançları dışında biriyle çıkan cemaat üyeleri için bir tür cezası var mı?"

"Lafı dolandırma," dedi. "Ben eski kafalıyım. Ben büyürken, kimse inançları dışında biriyle çıkmayı düşünmezdi bile. Elbette, kızların gittiği bir Katolik okulunda okumak bunu garantiliyordu. Ayrıca ben sıradan bir Katolik değildim. Kısa bir süreliğine papaz adayıydım."

"Peki, şimdi." Sırıttı. "Peki, şimdi, ne?" diye sordu.

Omuz silkti. "Çok dindarsın, değil mi? O zaman anlaşmazlıklarımızdan daha fazla ortak noktamız olduğu ortaya çıkıyor." Sırıttı. "Ben kendi adıma bunun işe yaramamasına sevindim, ama bu bir yandan nasıl bu kadar sofistike, diğer yandan da bu kadar eski kafalı görünebildiğini kesinlikle açıklıyor. Bu davet hakkında biraz daha düşünmek ister misin?"

Derin bir iç çekti. "Öğleden sonralarımı ve akşamlarımı yeni bulduğum torunumla geçirmeyi seviyorum. Tabii ki her akşamı onunla geçiremem. Bu da oğlumun Rosie ve annesiyle kaliteli zaman geçirmesine engel oluyor. Ama-"

"Ah. Ama akşamları onun için açık tutmayı seviyorsun. Anlaşılabilir. Güzel, yavaş bir öğle yemeğine ne dersin? Kulağa nasıl geliyor?"

"Öğle yemeği söz konusu olmamalı," dedi, kendini şaşırtarak.

"Bravo! Yarın mı?"

"Peki ya bu evdeki işiniz?"

"Bu eski evde bolca vakit geçireceğimi tahmin ediyorum," dedi George. "Şükran Günü'ne kadar kalmayı planlıyorum. Ayrıca, bir erkeğin çok yönlü olması gerekir. Hep çalışıp hiç oynamamak iyi değildir, bilirsiniz."

"Çok ısrarcısın, değil mi?"

"Kesinlikle," diye kabul etti. "Şimdi, en azından sana Maureen diyebilir miyim? Yoksa bu Bayan Riordan meselesini sonsuza dek sürdürmek zorunda mıyım? Sanki evli bir kadınla çıkmaya çalışıyormuşum gibi görünüyor!"

Kendine rağmen güldü. "Oğullarım şaşkına dönecek."

"Neden?"

"Gerçeği bilerseniz iyi olur. Kocam öldüğünden beri bir erkekle çıkmadım. Aslında onunla tanışmadan önce de pek kimseyle çıkmamıştım."

"Nedense bu beni hiç şaşırtmadı Maureen. Senin kadar zor randevulaşılan bir kadınla daha önce karşılaşmadım. Sen ve ben iyi vakit geçireceğiz." Ve sonra ona gülümsedi.

Maureen, George Davenport'un birlikte öğle yemeği yiyeceklerini kaç kişiye söylediğini bilmiyordu ama bundan kimseye bahsetmeye gerek görmedi. Kendi kendine sır saklamadığını, sadece sorun yaratmadığını söylüyordu. Gerçek şu ki, yemekten önce ya da sonra hiçbir soruya cevap vermeye dayanamıyordu. Gergindi, heyecanlıydı, biraz korkuyordu, hayal kırıklığına uğramaktan korkuyordu... ve hayal kırıklığına uğramamaktan daha da çok korkuyordu. Bütün sabah Vivian'ın küçük evini toparlayıp George'un onu alması için hazırlanırken midesi bulanıyor ve zihninde olası senaryoları gözden geçiriyordu. Ya George çok sert çıkarsa? Ya da ona asılırsa? Ya da onu öpmeye çalışırsa? Ya da daha kötüsü, ya çok sıkıcı biri olduğu ortaya çıkarsa ve onu bir daha asla görmek istemezse, öğle yemeği ya da başka bir şey için?

Tüm o telaşlar ve olasılıklar onu kucağına aldıktan birkaç dakika sonra yok olmuştu. "Ferndale'e gittin mi Maureen?" diye sordu ona.

"Buralarda pek bir yere gitmedim."

"Güzel!" George gürlledi. "Aslında turistik yerleri görmemiş olman iyi oldu demek istemedim, sadece sana bazılarını gösterebilecek olmam iyi oldu. Burası çok güzel küçük bir kasaba. Restore edilmiş ve yenilenmiş Viktorya dönemi evleri ve binaları harika. Çok sayıda dükkan var ve kasabanın hemen dışında bir tepenin üzerine inşa edilmiş muhteşem bir mezarlık var. Eski ve ilginç bir yer. Kasabadaki büyük eski kiliselerden biri büyük bir yatak ve kahvaltıya dönüştürülmüş. I

Kasabada yürüyüp dükkanları gezeriz diye düşündüm. Bagaja bir piknik sepeti ve soğutucu koydum; eğer hava güzel olur ve güneş batmazsa, nehrin yukarısındaki tepede oturup kraker, şarap, peynir ve meyve yiyebiliriz. Arkada bir battaniye var. Serin olur ama çok da soğuk olmaz."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi. Mükemmel, diye düşündü - çok süslü değil.

"Bu sizi idare eder mi? Öğle yemeği için pek uygun değil ama isterseniz sonrasında sizi tatlı yemeye götürebilirim. Kasabada restorani olan harika bir eski Viktorya dönemi oteli var."

"Sanırım bunu çok düşünmüşsünüz," dedi. "Çok çıkıyor musunuz?"

"Sanırım öyle diyebilirsiniz," diye cevap verdi. "Arkadaş olduğum kadınlar var ve bazı ilgi alanlarımızı paylaşıyoruz. Yıllardır tanıdığım, gazetede yemek eleştirmeni olan bir komşu kadın var ve bazen beni eleştirdiği restoranlara davet ediyor - ne büyük bir fırsat! Yemekler hakkında söylediğim tek bir kelimeyi bile dinlemiyor ama ben tüm bu deneyimi seviyorum. Katılmak zorunda kaldığım üniversite partilerine davet edebileceğim bir meslektaşım var - o da bekar ve genellikle bir randevusu olmuyor. Genelde kadın olan birkaç arkadaşım var ve eğer yapacak bir şey arıyorsam onlardan birini arayabilirim." Döndü ve ona doğru baktı. "Maureen, kimseyle romantik bir ilişkim yok. Benim yaşımdaki bir erkeğin çapkın olabileceğini düşünmek ne kadar saçma olsa da, sana söz veriyorum, değilim."

"Ben-" demek istemedim.

Sırıttı ve onun elini tuttu. "Tabii ki yaptın ve sadece cesaretlenmekle kalmadım, aynı zamanda gururum okşandı!"

"Olma ama," dedi. "Öyle demek istemedim."

Ve sonra ona güldü.

George arabayı Ferndale'e doğru sürdü, ama çıkış noktasını geçip tepeye çıkan bir arka yola saptı. Güzel görünümlü dört atın bulunduğu bir ağılın karşısında durdu.

"Bu noktadan ilk geçtiğimde aklıma gelen şey şuydu

mükemmel bir piknik alanıydı. Piknik için biraz sert olduğunu biliyorum. Rahat edecek misiniz? Arka koltukta fazladan bir ceketim var."

"Bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi.

"Dışarıda olmayı seviyorum." "Güzel, benimle gel. Sen sepeti ve battaniyeyi al.

Ben de soğutucuyu alayım. Şu patikadan biraz yukarı çıkalım, manzarayı görene kadar."

Maureen bir süre onu takip etti, sonra durduğunda arkasını döndü ve iç çekti. Tepe keskin bir eğimle aşağı iniyor, nehir ve vadi altlarında uzanıyordu. "Bu çok güzel," dedi.

"Öyle değil mi?" diye onayladı. Soğutucuyu yere bıraktı, battaniyeyi serdi, dizlerinin üzerine çöktü ve yanında getirdiği şeyleri açmaya başladı. Yıllanmış bir Gouda, biraz yumuşak Brie, çedar ve Muenster vardı. İki küçük kutu kraker koydu ve soğutucunun kapağını masa olarak kullanarak üzümleri, elmaları, bir poşetten dilimlenmiş kivileri ve küçük bir plastik kavun toplarını yaydı.

"George, biraz zahmete girmişsin," dedi. "Neredeyse yemek pişiriyordun!"

"Ben de kötü bir aşçı değilim. Bir bardak merlot alır mısın? Ya da soda veya şişe su?"

Şarabı seçti ve onun şerefine kadeh kaldırdı. "Israrcı olmana sevindim," dedi. "Bu harika."

Keyifli piknikleri sırasında birbirleri hakkında bilgi edindiler. Nasıl olup da hiç çocuk sahibi olmadığını. "İstiyordum ama ilk eşimle çocuğumuz olmadı, ikinci eşimin de ilk evliliğinden bir çifti vardı ve yaşı nedeniyle daha fazlasını istemiyordu. İlk eşim yeniden evlendi ve bir oğlu oldu, bu yüzden hamileliği engelleyen şeyin fizyolojik sorunum olduğundan şüpheleniyorum. Tanrı her zaman benim kıcıımı kurtardı. Korkunç bir ilişkiydi."

George beş oğul yetiştirmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedi. "Savaş gibi," diye cevapladı. "Kocam iyi bir babaydı ama uzun saatler ve çok fazla mesai yapıyordu. Sözlerimi anladıklarından emin olmam gerektiğini erkenden öğrendim.

ya da ben lanetlenmiştim. Arkamdan bana infazcı dediklerini biliyorum. şimdi bana ne dediklerini Tanrı bilir!"

Arkadaşlarından, hobilerinden, en sevdikleri yemeklerden ve kitaplardan, çıkmak istedikleri seyahatlerden, evlerinden ve evlerinde neleri sevdiklerinden bahsettiler. Toplum hizmetlerinden bahsettiler; adam aşevini ve yemek kampanyalarını seviyordu, kadın kilisede bir yas grubunu yönetiyordu ve düzenlenen her bağış kampanyasında görev alıyordu. Sonunda eşleri ve ölümleri hakkında konuştular. Maureen'in kocası konjestif kalp yetmezliği geliştirmişti ve tedavi görmesine rağmen teşhisten sonra uzun süre yaşamadı. "Sanırım semptomlarını çok uzun süre görmezden gelmeye çalıştı ve ben peşini bırakmasam da doktora gitmedi. Erkekler görmez, bilirsiniz. İyi eşler de dırdır ederek onları kızdırmak istemez. Eğer her şeyi baştan yapmak zorunda olsaydım, onu kaçırtır ve tam bir muayene için doktora götürürdüm."

"Hiç şüphesiz," dedi George. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Karısı hakkında sorular sordu. "şey, benzer bir durum. Doktoru bir sorun olmadığından emin olmak için kolonoskopi yaptırması gerektiğini söyledi. Bir insanın elli yaş civarında yaptırması gereken bir şey. Ama Mary inatçıydı - bu ona korkunç geliyordu ve erteledi. Ne de olsa kendisinde hiçbir belirti yoktu. İkimizin de fark etmediği şey, belirtiler ortaya çıktığında çok uzun süre beklemiş olabileceğinizdi. Ameliyat oldu ve kemoterapi gördü, bu da ona bir yıl kazandırdı." Ona küçük bir gülümseme verdi.

Elini kapatarak kendini şaşırttı. "Zaman çok şey kolaylaştırıyor. O zamanlar yapabileceğimin en iyisini yaptım, sen de öyle."

Öğleden sonra erken saatlerde piknik eşyalarını topladılar ve evleri görmek için mahalleleri gezmek, oylanmak, konuşmak ve gülmek üzere Ferndale'e doğru yola çıktılar. Dondurma yediler, vitrinlere baktılar ve sonunda kasabanın eteklerindeki dik mezarlık tepesine tırmandılar. Maureen mezar taşlarından çok etkilendi ve birçoğunu okudu. Birden saatine baktı ve henüz mezarlığa varmadığını fark etti.

saate dikkat ediyordu. "Aman Tanrım!" dedi ve çantasından cep telefonunu çıkardı. "Rosie!"

"Sadece üç kişi," dedi George.

"Ama onu bugün saat üçte alacağıma söz vermiştim!"

"Seni üç buçukta orada bulabilirim. Onu kaldırımda bırakmayacaklar, değil mi?"

"Hayır, çalışan ebeveynler için altıya kadar açıklar ama..."

Dikkatini çekmek için kızın bileğini sıkıca kavradı. "Maureen, kreşi ara ve yolda olduğunu söyle. Zararı yok."

"Sean. Sean'ı aramalıyım. Franci'lerde Rosie'yi eve getirmemi bekliyor olabilir."

"O zaman ara onu," dedi George usulca. "O güvende Maureen. Ve sen de benimle gezintiye çıkarak kötü bir büyükanne olmadın."

Hemen sustu. Sonra cep telefonuna baktı ve Sean'ı aradı. "Merhaba Sean, benim. Öğle yemeği için dışarıdaydım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Rosie'yi almak için saat üç buçukta orada olabilirim, tamam mı? Yarım saat sonra Franci'de görüşürüz. Hayır, ben yoldayım." Aramayı sonlandırdı ve telefonu çantasına geri koydu. "Koşup onu alacağını ve acele etmemem gerektiğini söyledi. Ama gitsem iyi olacak."

"Elbette," dedi George. Mezarlığın ortasındaki bir eğimde durdular ve George ona yaklaştı. Kızın çenesini kaldırarak yeşil gözlerinin içine baktı. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadın çünkü biz eğleniyorduk. Bu da randevunun başarılı geçtiği anlamına geliyor." Ona doğru eğildi ve dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Şimdi rahatla ve seni eve götürüyüm."

Ve bir anda, tamamen plansız ve hazırlıksız bir şekilde, Maureen kollarını George'un boynuna doladı ve dudaklarını onunkilere yapıştırdı. George, kendisini dengeleyen büyük bir mezar taşına çarpmadan önce birkaç adım geriye doğru tökezledi. Sonunda kollarını ona dolayabildi ve ona tutunabildi. O da onu öptü ama öpücükler arasında pek bir şey yoktu. Şaşırtıcı olan bu jestti.

Gitmesine izin verdi.

"Peki," dedi. "Bunu yapacağın zaman beni uyarmalısın. Tepeden aşağı inebilirdik, o zaman birkaç kırık kalçayı açıklamak zorunda kalırdık. Bu, kreşe biraz geç kalmaktan daha karmaşık bir durum."

"Bana ne oldu bilmiyorum," dedi.

"Önemli değil. Sadece çok geçmeden tekrar üzerine geleceğinden emin ol. Bu hoşuma gidiyor." Elini uzattı. "Gel hadi. Seni aşağı indireyim. Yavaşça."

Kasım ayının sonu yaklaşırken, Franci ve Sean Rosie'ye babalarının Şükran Günü'nden sonra uçuş işine geri dönmek zorunda olduğunu söylediler. Bu, sadece birkaç gün izinli olduğunda ziyaret edebileceği anlamına geliyordu. Noel'i birlikte geçirmeyi umduğunu ama bunu yapabileceğinden emin olmadığını açıkladılar. "Ama fırsat buldukça seni arayacağım ve seninle telefonda konuşacağım. Bazen her gün."

Rosie de "Tamam." diye cevap verdi.

Ona daha büyük bir sorundan, Sean'ın muhtemelen yeni yıldan kısa bir süre sonra bir yere tayin edileceğinden bahsetmekten kaçındılar. Belki de aile kurmasına izin verilmeyecek bir yere.

Evlilik cüzdanlarını almışlardı ve Franci için çok güzel bir yüzük yapılıyordu ama planları gelecek hakkında daha fazla bilgi sahibi olana kadar beklemek zorundaydı.

Franci, Sean hayatına ilk girdiğinde hissettiği korku ve öfkeyi geride bırakmıştı; artık ne kalbinin tekrar kırılacağından endişe ediyordu ne de dört yıl önce ayrıldıkları için hâlâ kızgındı. Bu düşüncelerin hepsi şimdi unutulmuştu ve onsuz yaşamayı nasıl başardığını merak ediyordu. Aynı şekilde, bunu nasıl başardığını da bilmiyordu, ama harika bir babaya dönüşmüştü - sevecen, sadık ve rolünde tamamen rahat.

"Eskiden hep kavga etmez miydik?" diye sordu ona.

"Çok fazla tartışmışız gibi görünüyordu ama ayrıldıktan sonra düşünebildiğim tek şey aramızda olan şeylerdi," dedi. "Bildiğim şu, bebeğim. Sanırım artık her şeyi yoluna koyduk. Hava kuvvetlerine atanma konusunda bazı engellerimiz olabilir ama bundan sonra başaracağız."

"Sana Rosie'den bahsetmediğim için özür dilerim," dedi ona. "Söylemem imkânsız olduğu için özür dilerim," diye cevap verdi.

Maureen her gün kendini çok yabancı bir bölgede buluyordu. Viv dışında kimseye tek kelime etmeden, Şükran Gününden önceki birkaç hafta boyunca George Davenport ile birkaç öğle yemeği saati geçirmişti. O da kendisi gibi hafta sonu tatilinden sonra Seattle'a dönüyordu. "Dönem sonu," dedi. "Gerçekten orada olmam gerekiyor. Ama Noel için burada buluşmaya ne dersin?"

"Bu hoşuma giderdi," dedi.

"Phoenix'teki o daireye ne kadar bağlısın?" diye sordu.

"Benim için mükemmel," dedi omuz silkerek. "Çim biçmek ya da kar küremek zorunda değilim."

"Ama hoşuna gidiyor mu?"

"Elbette. Yaşadığın yeri seviyor musun?"

"Yirmi yılı aşkın süredir iyi bir yuva oldu ama ben ileriye düşünüyorum. Mary'nin yetişkin çocukları taşındı ve Noah dışında tek ailem onlar. Seattle'daki o evde daha fazla kalacağımı sanmıyorum. Ya da üniversitede de. Bir sonraki adım için hazırım. Daha taşınabilir bir yaşam tarzı-daha fazla özgürlük ve seyahat."

Gülümsedi ve "Belki Phoenix'i ziyaret edersin" dedi.

"Belki gelirim. Misafir odanı kullanmama izin verirsin, değil mi?"

Sırıttı ve başını salladı. "Sitede şehir dışından gelen misafirler için ayırabileceğimiz misafir daireleri var."

Kaşlarını kaldırdı ve "Benimle yalnız kalmaktan korkmuyorsun, Maureen" dedi.

"Hiç de değil, ama dedikodu yapmayacağım."

"Senden harika bir rahibe olurdu," dedi ona. Ve sonra güldü.

Ama onun kendisini öpmesine izin verdi. Küçük, şefkatli öpücükler - bu yeterliydi. Ama tamamen hazırlıksız olduğu bir şey onun için gerçekleşmeye başlamıştı. George'u hayatına sokması sadece pratiklik ya da arkadaşlık için değil, George ona yaklaştığında, ona kısa bir süre dokunduğunda, dudaklarını dudaklarına değdirdiğinde içinde titreşen küçük sarsıntılarla ilgiliydi. Altmışlı yaşlarındaki bir kadının kendini genç bir kız gibi hissedebileceğini hiç düşünmemişti.

Vivian'ın olgun aşk hakkında söylediklerini hatırlıyordu; daha yavaş, daha tatlı, daha şefkatli ve çok tatmin ediciydi. Bu tür düşünceler onu ürpertiyordu.

Bugün için George'la uzun bir öğle yemeği daha planlamıştı. Aiden Şükran Günü haftası için ortaya çıkmadan ve Maureen yeniden ailesine odaklanmadan önce birlikte geçirdikleri zamanı en iyi şekilde değerlendiriyorlardı. Vivian'ın evinin önünde bir korna sesi duyduğunda çok şaşırdı. Kendisi için korna çalanın George olamayacağını düşünerek pencereye gitti. O, her şeyden önce bir beyefendiydi. Çok nazikti.

Ama orada, evin önünde Nuh'un eski karavanı duruyordu ve George kapının dışında duruyordu. Ağzı hafifçe açık, evin dışına doğru yürüdü.

"George, bu ne?"

"Aslında seni başka bir pikniğe götürmek istiyorum, bu sefer okyanus kıyısında, ama bu soğuk rüzgarda işkence olur. Bu yüzden Noah'ın karavanını haftalık temizlik işlerine götürmek için gönüllü oldum - tuvaletleri boşaltmak, içme suyunu doldurmak, düzenli olarak yapılması gereken her şeyi yapmak gibi. Karavanı otel odası olarak kullandığım için bu iş bana vermekten çok mutlu oldu. Ama karavanı çalmak istememin asıl nedenini söyleyeyim: Seni okyanusa götüreceğim ve piknik yapacağız. Ama içeride oturacağız."

Büyük pencerenin yanındaki masaya oturup sıcak ve rahat olacağım. Ve yalnız."

Kız sırttı ve bunun kızca bir gülümseme olduğunu biliyordu. "Seninle bu kadar özel bir araca binmeli miyim bilmiyorum."

"Komşuların konuşmayacağından emin olabilirsin! Şimdi ceketini ve çantanı al, evi kilitle ve gidelim."

"Bir dakikaya geliyorum," dedi. Kadın geri döndüğünde adam sürücü koltuğundaydı. Yukarı tırmanıp içeri girdi ve onun yanındaki koltuğa oturdu. Adam büyük aracı caddeden aşağı sürerken, kadın koltuğunda döndü ve içeriği görmek için boynunu bükte. "Ne kadar şirin bir mutfak," dedi. "Öğle yemeği için bize ne yaptın?"

"Paket servis," dedi. "Zamanımı yemek hazırlamakla harcamak istemiyorum. Nasıl bir his? Buraya gelmek?"

Dışarı baktı. "Bunu sevdim. Yüksekte olmak harika bir şey. Yoldaki tüm büyük arabalar beni hayal kırıklığına uğrattı. Büyük SUV'lar, kamyonlar, minibüsler ve benzerleri. Onların arkasında olmaktan ve yolun yukarısında neler olup bittiğini görememekten hep nefret etmişimdir. Bu çok güzel."

"Sadece banyo, mutfak, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi, ebeveyn yatak odası ve oturma odası değil, aynı zamanda TV ve radyo yayını için bir uydu ve altında depolama alanı da var. Ve bu eski bir karavan. Pek tamirci sayılmam, o yüzden umarım sorunsuz çalışır."

"Ah, George, bozulursa ne yaparız?" diye endişelendi.

"Noah'ı ara," dedi. "Alet çantasıyla birlikte gelir. Bu şeyi yıllardır kullanıyor. Sence de çok şık değil mi?"

"Evet," dedi. "Manevra yapmak zor mu?"

"Hiç değil. İstersen denemene izin verebilirim."

"Hayır, teşekkürler." Güldü. Bir elini konsolun üzerinde gezdirdi. "Ama eğlenceli, George. Hakkını vermeliyim, sen her zaman eğlencelisin."

"Teşekkür ederim Bayan Riordan," dedi. "Mesele şu ki, bundan sonra ne yapacağıma karar verdim. Evime geri dönmek zorundayım."

Üniversite tabii ki. Gelecek dönem, programımı azaltıyorum. Daha fazla özgürlüğe ihtiyacım var. Dışarı çıkacağım, gizlice emekliliğe yaklaşacağım. Kendime bunlardan bir tane alacağım!" diye haykırdı direksiyona vurarak. "Mary'nin oğulları evli ve çocukları var - harika çocuklar, üstün üvey oğullar. Biri Teksas'ta, diğeri Florida'da yaşıyor. Evimi satılığa çıkaracağım ve okul bitmeden emekli olup seyahat etmeye başlayacağım. Bu ülkeyi teker teker gezeceğim ve o çocuklara uğrayacağım. İkisinin de harika eşleri var. Birinin üç, diğerrinin iki çocuğu var ve üvey baba olmama rağmen bana dede yerine baba diyorlar. Seyahat ederken ara sıra onları ziyaret edeceğim, sonra başka yerlere gideceğim, sonra tekrar uğrayacağım. Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun?"

Gülümsemesi canlıydı. "Kulağa harika geliyor. Bundan keyif alacaksın. Belki seni ara sıra Virgin River'da bile görebilirim."

"Ya da sen de gelebilirsin," dedi. "Her yerde askerler var. Onları da kontrol edebiliriz. Ve inan bana, içlerinden birkaçı evlenip çocuk sahibi olunca diğerrleri de sıraya giriyor. Bunu milyonlarca kez gördüm. Ev için bir teklif alır almaz - ki bu iyi bir ev ve bunalımlı bir ekonomide bile iyi bir fiyat getirecektir - kaliteli bir karavan için alışverişe başlayacağım. İnternette resimlere bakıyordum. Maureen, bu şeylerin ne kadar yüksek teknolojiye sahip olduğunu tahmin bile edemezsin! Artık genişletilebilir kenarları, iki kişilik duşları, dondurucuları, oturma odasında ve yatak odasında büyük ekranları, Whirlpool küvetleri var - adını sen koy! Tekerlekli bir jakuziye ne dersin Maureen?"

Ona doğru baktı. Fikrinden dolayı o kadar heyecanlıydı ki, aslında biraz kızarmıştı ve kendini bunun yüksek tansiyon olmadığını umarken buldu. Eğer fırsatını bulursa bunu da soracaktı. Ama onun gelecekteki karavanıyla ilgili tüm bu saçmalıklarından sonra söyleyebildiği tek şey, "Benimle gelir misin?" oldu.

"İkimiz için de mükemmel bir çözüm," dedi. "Birlikte zaman geçirecek, birlikte eğleneceğiz. Ailelerimizi göreceğiz, seyahat edecektik..."

"George, bu çok çirkin. Birkaç öğle yemeği yedik-" "Ve birkaç tane daha yiyeceğiz! Ayrıca e-posta göndereceğiz, telefonda konuşacağız."

Virgin River'ın yanı sıra Phoenix ve Seattle'da da ara sıra bir araya geliyoruz. Önümüzdeki altı ayı, görüldüğümüz kadar iyi uyum sağlayıp sağlamadığımızı anlamakla geçireceğiz."

"Uzun mesafe mi? Ara sıra ziyaretler mi?" diye şüpheyle sordu. "Emin olmak için hesaplarımı incelemek için sana zaman verir."

Emekliliğin için dolandırılmayacaksınız." Kendi şakasına güldü ve dizini tokatladı. "Tabii ki, beş kaslı ve aşırı korumacı oğlunla benim gibi tehlikeli bir adama karşı nispeten güvendesin." Ona baktı ve yüzünde şakacı bir ifade belirdi. "Genç değiliz Maureen. Birbirimizden etkilendiğimizden ve anlaştığımızdan emin olmalıyız ama çok fazla zaman kaybetmemeliyiz. Her gün çok değerli." Maureen'in eline uzandı ve onu sıktı. "Senden çok etkileniyorum. Seni birkaç yıllığına süslü bir karavanda yalnız bırakmayı çok isterim."

Ona güldü; böyle bir kız gibi davranıyor olmaktan nefret ediyordu. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bundan sonra ne yapacağımı merak ediyordum. Birkaç tatmin edici kariyerim oldu ama sonsuza kadar vaaz vermeye ve öğretmenlik yapmaya devam edemem, sıkılırım. Bir noktada tekrar emekli olmalıyım. Mary'yi kaybettiğimde zamanımı aktivitelerle doldurdum-arkadaşlarla yemeğe çıkmak, sinemaya gitmek, yeni bir oyuna katılmak gibi. Mary ile çok güzel bir hayatım vardı. Onu çok seviyordum, eminim siz de Patrick'inizi seviyordunuz. Onu özlüyorum. Ama birlikte vakit geçirebileceğim en iyi arkadaşımı da özlüyorum. Maureen, bunun ayaklarını yerden kesmeyeceği garanti, ama sen yıllardır tanıştığım ve gerçekten böyle bir arkadaş olabilecek ilk kadınsın! O kadar çok ortak noktamız var ki, inanılmaz!"

"Bir çarkı kaydırılmışsın," dedi. "Elimizde hiçbir şey yok Ortak! Ben Katolik'im, sen Presbiteryen! Ben neredeyse bir rahibeydim, sen bir papazdın!"

"On yıl içinde beş oğlu olan neredeyse bir rahibeyim ve bilginiz olsun, hala papazlık yapıyorum."

"Phhhhtttt," diye seslendi. "Tenis, golf ve briç oynamayı severim!"

"Koşu yapıyorum," dedi. "Tenis öğrenebilirim. Golfü her zaman sevmişimdir ama briç beni çok sıkıyor."

Bir kahkaha patlattı. "Beni de sıkıyor," dedi. "Ama kadınlar briç için toplanıyor ve ben de onlarla oynuyorum. Ama George, bu kadar kısa süredir tanıdığım bir adama bağlanacak değilim ve-"

"Tabii ki hayır, Maureen! İşte teklifim. Devam edelim! Bu ne kadar zor olabilir ki? İletişim kuralım, ziyaret edelim, birbirimizi tanıyalım ve daha da iyisi, fırsat buldukça birlikte kaliteli zaman geçirelim. Sen o küçük torununu ziyaret etmek isteyeceksin, ben de Nuh'un yoldan çıkmaması için ona göz kulak olmalıyım! Altı ay sonra kendimizden ve ilişkimizden daha emin olacağız. Ve inanın bana, altı ay yetmiş yaşındaki bir adamdan çok şey ister!"

Gözlerini kısmıştı. "Sağlığın nasıl?"

"Mükemmel! Doktordan kaçan Mary'nin başına gelenlerden sonra, her altı ayda bir iyi bir sağlık kontrolünden geçiyorum. Gerçi kolesterol ilacı kullanıyorum. Ama bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorum. Babam seksen sekiz yaşına kadar yaşadı."

"Kolesterol ve yüksek tansiyon ilacı kullanıyorum."

"Söylemiyor musun?"

"İşe yarıyor." Omuz silkti.

"İnanılmaz değil mi? Doktorum, bu şeyleri bulup tedavi edebildiğimiz sürece, öldürülmemizin oldukça zor olacağını söylüyor!"

Maureen başını salladı ve güldü. Bu çılgınca fikirle kapıdan içeri adım atmasına izin vermeyecekti ama onunla eğleneceğini de biliyordu. Yığınla eğlence. "Bu fikri rahibime danışmam gerekecek," dedi.

"İşinize nasıl gelirse," diye kabul etti. "Ama hangi fikirden bahsediyorsun? Beni daha iyi tanıma fikrinden mi, yoksa işler yolunda giderse karavanda bana katılma fikrinden mi?"

Cevap vermedi. Alt dudağını çiğnedi ve genç bir anneyken kilise rahibine gidip bebek sahibi olmaya devam edemeyeceğini söylediği zamanı düşündü - buna uygun değildi! Aklını ve bedenini kaybetmeden önce doğum kontrolü için onun onayını -kilisenin onayını- istemişti. Adam pek yardımcı olamadı ve kadın zaten doğal doğum kontrolünü -döngüsünü zamanlamak, vesaire- iki adil aşı yapmıştı. Adları Sean ve Patrick Jr. idi. Farkında olmadan dilini şaklattı. Bu otuz yıldan fazla bir süre önceydi ve o zamandan beri kilisede bu konularda ilerleme kaydedilmişti. Ama itiraf etmeliydi ki o zamanlar bazı kurallara katlanmak zordu.

"Bunu söylediğimi unut," diye cevap verdi. "Dışarıdan yemek için ne aldın?"

"Harika, yağlı şarküteri sandviçleri, lahana salatası, tatlı çay ve kek. Kulağa nasıl geliyor?"

Ona gülümsedi. "Senin bildiğinden daha iyi."

George karavanı okyanus kıyısında manzaralı bir yerde yoldan çekti. Masaya oturup sandviçlerini yediler ve Amerika Birleşik Devletleri'nde görmedikleri ve ziyaret etmek istedikleri tüm yerler hakkında konuştular. Maureen Arizona'da yaşıyordu ve Büyük Kanyon'a hiç gitmemişti; George karavan macerasını Kanada ve Alaska'ya kadar uzatmak istiyordu. Her şey bir fantezi, bir rüya gezisi gibi gelmeye başlamıştı.

"George," dedi. "Ya birimiz hastalanırsa?" diye sordu.

"Afrika'nın vahşi doğasına gitmiyoruz," dedi omuz silkerek. "Bir hastanede durabiliriz. Bir doktora görünürüz ya da-" Ama sonra ona gülümsedi. "Ama canımız isterse gitmeliyiz."

"Ne yapmalıyım?"

"Afrika'ya gitmek. Ve belki uzun bir gemi seyahati..."

Sandalyesine geri oturdu. "Yıllardır bunun hayalini mi kuruyordun?"

Başını iki yana salladı. "Tam tersi. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum. Genç değilim, önümde birkaç yıllık seyahat var, sonra muhtemelen yerleşik hayata geçmem gerekecek.

ve ara sıra seyahat etmekten mutlu ol. Senin daha uzun zamanın var sanırım. Ama gerçek, Maureen? Tüm bu eğlenceli fikirler seninle tanışana kadar aklıma bile gelmemişti. Mary de böyle şeyler düşünürdü ama hiçbir zaman harekete geçemedik. Rahmetli eşim ne derdi biliyor musun? Torunlarının 'Büyükanneyi gören var mı?' demesini sağlamak onun hedefiydi." Kendi kendine güldü. Sonra ayıldı. "Çok özür dilerim. Rahmetli karımın söylediği şeylerle sizi baştan çıkarmaya çalışmak büyük bir gaf."

Ama Maureen buna bayıldı. Herhangi bir şey tarafından baştan çıkarılmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki! Bir erkek tarafından, yaşamak tarafından, eğlenmek tarafından, risk ve şans tarafından ve cesaret tarafından! Dairesini satmayı, yıllarca cilaladığı, şımarttığı ve koruduğu tüm o değerli mobilyalardan kurtulmayı çok isterdi - o süslü dairede asla iyi görünmeyi başaramayan mobilyalardan! Oğullarına onlar için sakladığı hatıraları vermeyi çok isterdi! Eski okul resimleri, karneler ve kilden el izleri. Peki ya annesinin ve kayınvalidesinin bıraktığı küçük porselen ve kristal biblolar? Öldükten sonra onlarla ne yapacaktı? Cennete mi götürecekti? Oğlanlar çocukluklarından kalma tüm Noel süslerini, bebeklik resimlerini, okul projelerini alabilirdi; eşleri de büyük büyükannelelerinin gümüşlerini ve tabaklarını alabilirdi. Yalnız gecelerde oturup bunları okşadığı falan yoktu! Büyük Kanyon'u görmeyi tercih ederdi!

Torundan toruna sürüklenmeyi düşündü. onları karavanda gecelelemeye götürmek, alışveriş gezilerine çıkmak ve onlara Avrupa'dan, Asya'dan, Afrika'dan hediyeler almak!

Altı ay demişti George. Gerçekten göründükleri kadar uyumlu olup olmadıklarını görmek için altı ay. Birden güldü. Patrick, Sr., onu kazanmak için bundan daha uzun süre çalışmamıştı!

"Komik mi? Seni gücendirdim mi?" George sordu.

Karavanın masasının üzerinden iki elini birden tuttu. "Hiç de değil. Sanırım Mary'yi severdim. Arkadaş olabilirdik. Presbiteryen olmasına rağmen!"

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi. "Ama Maureen, sakın onun gibi olduğun izlenimine kapılma. Rahmetli eşime benzediğin için dikkatimi çekmedin! Aslında pek çok açıdan çok farklısın. Bunu sana başka bir gün anlatırım. Karını kız arkadaşınla tartışmak görgüsüzlüktür." Kaşlarını hafifçe çattı. "Yüzünde tuhaf bir ifade var. Onunla ilgili tüm bu konuşmalar seni rahatsız mı ediyor? Karavan önerim seni üzdü mü?"

"Hayır, hiç de değil," dedi. Ona çok hızlı bir şekilde çok fazla bilgi vermek niyetinde değildi, ama doğrusu, bazı şeyleri dört gözle bekliyordu. Eğlenceli, heyecan verici, daha önce hiç aklına gelmemiş fantastik şeyler... ve bunları birlikte yapacağı harika biri. Birden, son birkaç yıldır halinden memnun olsa da, uzun zamandır gelecek için heyecan duymadığını fark etti. Aslında, en son ne zaman böyle hissettiğini hatırlayamıyordu.

On beş

George'un karavan fikrini ortaya attığı gün Maureen, Vivian ve Carl ile akşam yemeğine davet edildi. Aslında bu davet George'a da yapılmıştı ama Maureen çifte randevuya pek hazır değildi, her şey çok yeniydi. Onlara güzel bir akşam yemeği hazırlamayı teklif etmişti ama Vivian kabul etmedi. "Carl harika bir aşçıdır ve bunu çok sever. Çocuklarının bu akşam için planları var ve gelirken markete uğrayacak," demişti. "Bir kez olsun misafir ol."

Rosie ile birkaç saat oynadıktan sonra Maureen akşam yemeği için Vivian'a geri döndü. Vivian ve Carl çoktan mutfağa girmişlerdi; Carl ocakta bir şeyler kızartıyor, Viv de kesme tahtasında dilimleme ve doğrama işleriyle uğraşıyordu.

"Mo!" dedi mutlu bir şekilde, işinden dönüp ellerini havluya silerken. "İşte buradasın. Carl'la tanış. Dr. Johnson."

Carl ocaktan dönüp elini uzattığında Maureen kendini çok uzun boylu, çok yakışıklı bir siyah adamla yüz yüze buldu. "Carl Johnson," dedi adam, sanki Maureen adını duymamış gibi.

"Nasılsınız?" dedi elini tutup ona bakarak. İlk aklına gelen Vivian'ın onun siyah olduğundan bahsetmiş olabileceğiydi. Böyle bir ikilemdeyken ağzından kaçırdı: "Johnson mı? Sen İsveçlisin!"

Fantastik, derin, harika bir kahkaha atarak başını geriye attı. "Viv seni seveceğimi söyledi! Afro-Amerikalı, Koreli, Amerikan yerlisi ve beyaz," dedi.

"Benim için bir zevk. Ne zamandır Eureka'dasınız?" Maureen sordu.

"Yirmi yıldan fazla oldu. Rahmetli eşim Fort Bragg'liydi ve sonunda muayenehaneyi burada açtık. Çocuk yetiştirmek için iyi bir yer, bir oğlum ve bir kızım var."

"Vivian bana öyle söyledi," dedi. "Yemeğe yardım edebilir miyim?" "Hakkında duyduklarıma bakılırsa, oturmak senin için zor olacak."

Beş dakika bile boş durmayın, ama kahvaltı barına bir tabure çekin ve bizimle ziyaret edin. Buna bayılacaksınız," diye söz verdi ve tekrar ocağa döndü. "Bir kadeh şaraba ne dersin?"

"Mükemmel," diye kabul etti. "Beyaz ve belki kuru bir şey?"

"Kırmızı senin için daha iyi," dedi. "Merlot'a ne dersin?"

"Çalışma saatleri sona erdi Carl," diye azarladı Vivian, bardakları çıkarıp Maureen'e kendi içtiği şarabı doldururken.

Maureen kadehini aldıktan sonra, "Şimdi ikinizin nasıl tanıştığını dinlemek istiyorum" dedi.

Carl'ın Maureen'in hemen sevdiği gürleyen bir kahkahası vardı. Gerçekten güzel bir adamdı; karışık geçmişi tenine yoğun kremalı kahve rengini veriyordu ve iri, koyu gözlerinde hafif, neredeyse egzotik bir çekiklik vardı. Boyu 1.80'in üzerindeydi, belki de 1.80'e kadar çıkabilirdi, Vivian ise ortalama 1.80 boyundaydı. Kadın minyon, adam iriydi; adam koyu kahverengi, kadın ise soluk sarışındı. Yine de birbirleri için mükemmel görünüyorlardı. Mutfakta birlikte çalışırken şakalaşıyor, şakalaşıyor ve birbirlerini sevip okşuyorlardı.

"Nasıl tanıştığımız oldukça sıkıcı. Ortağım Vivian'ı işe aldı. Muayenehane çok yoğun olmaya başlamıştı ve dördüncü bir doktor getirmek yerine bir asistanda karar kıldık."

"Franci ile buraya taşınmadan önce yıllarca Santa Rosa'da bir kadın sağlığı kliniğinde çalıştım. İlçenin büyüklüğü göz önüne alındığında burada iyi bir asistan pozisyonu bulma şansımın çok yüksek olduğunu düşünmüyordum. Ama sonunda tüm eyaletteki en iyi doktor muayenehanesinde en iyi işi buldum."

Carl ocaktan döndü ve sırtıttı. "Bu konuda biraz önyargılı olabilir. Küçük güzel bir antrenmanımız var. İyi işler çıkarıyoruz."

"Yani, ortağın onu işe aldı ve sonra ne oldu?" Maureen cesurca sordu.

Hem Vivian hem de Carl dönüp bir an için tüm dikkatlerini Vivian'a verdiler, sanki Vivian'ın sorusunu merak etmişlerdi. Sonra Carl cevap verdi: "İyi bir uyumumuz vardı ama birlikte çalışmaya başladığımız sırada eşim çok hastaydı ve kısa bir süre sonra da öldü. Dürüst olmak gerekirse, o sırada başka bir şeye odaklanamıyordum. Karımın ölümünden bir yıl sonra Vivian'a gerçek bir randevu teklif ettim. O zamandan beri çıkıyoruz, bir yıldan biraz fazla oldu. Ama karım gideli sadece iki yıl oldu ve henüz yirmisinin altında olan çocuklarım bu duruma pek alışamadı. Özellikle de on dokuz yaşındaki kızım. Beni başka biriyle hayal edemiyor ve ben de ona bolca zaman tanıyorum." Sonra genişçe gülümsedi, kolunu Vivian'a doladı ve onu kendine çekti. "Bolca zaman, ama sonsuza kadar değil. Üniversitede ikinci yılında ve yakında sadece çocukların değil herkesin bir hayatı olduğunu konuşacağız."

Carl şaşırtıcı derecede güzel bir gulaş hazırladı ve akşam yemeğinden çok sonra yemek masasının etrafında oturup sohbet edip gülüştüler. Carl masayı topladı ve kahve ile birlikte peynirli kek dilimleri servis ederek güzel zamanlarını uzattı. Temizlik zamanı geldiğinde Vivian ve Carl, Maureen'in mutfaka girmesine izin vermediler. Maureen'i televizyon seyretmesi, kitap okuması ya da oya yapması için oturma odasına götürdüler ve birkaç dakika içinde ona katılacaklarına söz verdiler.

Kendisinin olan sandalyede otururken, bağımsız ve mutlu bir şekilde yaşamış olmasına rağmen, bir şekilde hayatının çok dar olmasına izin verdiğini düşünürken buldu kendini. Pek çok arkadaşı vardı ama bunlar aslında tanıdıktı - yıllardır tanıdığı insanlardı,

Ama hiçbirisi Vivian'ın birkaç hafta içinde olduğu kadar yakın hissetmemişti. Sürekli meşguldü, her gün bir şeyler yapıyordu ama hiçbir şey onu gerçekten harekete geçirmiyordu. Hiç riske girmemiş, en ufak bir cüretkârlık denememişti. Vivian'ın siyah bir adama aşık olduğunu görñnce şaşırmiş ve utanmıştı.

Ya da neredeyse rahibe olan bir kadının bir papazla birlikte karavanla ÷lkeyi gezmesine ne dersiniz?

Sonunda onu kıskançlıkla dolduran şey mutfakta duydukları oldu. Suyun akması durduğunda, bulaşıklar ve çatal bıçak takımları saklanırken duyduğu sessiz sohbet seslerini ve yumuşak kahkahaları duyabildiğinde, hayatında bunu özlüyordu. Derin ve romantik bir ilişki, aşk ve şefkat, kahkaha ve macera.

Vivian'ın kıkırdadığını ve Carl'ın mırıldandığını duydu. Altı ay birdenbire çok uzun bir süre gibi görñndü ve o anda kendine bir söz verdi.

Altmışlı yaşlarımdayım; aydınlanmak için geç kaldım. Bu vesileyle durmaksızın mutlu, gülñnç derecede cüretkâr, aşırı derecede açık fikirli ve tutkuyla iyimser olmaya yemin ediyorum.

şükran Gñnü haftasının başlangıcında, özellikle Pazar gñnü öğlen saatlerinde, Jack's Bar ellerinde bozulmayan gıda maddeleriyle dolu çantalar ve kutular taşıyan insanlarla doluydu. Jack ve Vaiz birkaç haftadır şükran Gñnü sepetleri için bağış topluyorlardı. Jack yiyecekleri Harry & David tarzı şık bir sepette güzel bir aranjmanla sunma fikrinden hoşlanmıştı ama akıllarındaki şey için bu pratik değildi. Bunun yerine bir nakliye mağazasına gidip sağlam kutular satın aldı.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca Jack ve Vaiz'in barda üzerinde şükran Gñnü Sepetleri için Bağış yazan bir kavanozları vardı. Bozulmayan hindi konservesi almak için fazlasıyla para toplamışlardı.

jambon ve biraz elma ve portakal. Projelerinin bu ilk yılında, ihtiyaç sahibi birey ve ailelere on beş kutu yiyecek ulaştıracaklarını tahmin ediyorlardı. Noah Kincaid ve Mel Sheridan yardıma ihtiyacı olan kişilerin bir listesini çıkarmayı başarmışlardı. Eğer bu yiyecek kutularını hazırladıktan sonra ihtiyaçları artarsa, Mel daha fazla isim bulmakta zorlanmayacaktı; sosyal yardım konusunda en deneyimli kişi oydu.

Jack kutuların stoklanmasına nezaret ediyordu - sebze kutuları, süt tozu, hazır patates ve pirinç, sos karışımı, kutu dolması, hatta kızılıcık konserve. Şükran Günü menüsüne pek uymayan ama insanların bütçeleri kısıtlıysa sahip olmaktan mutlu olacakları şeyler de vardı: meyve kokteyli, konserve domuz eti ve fasulye, acı biber karışımı, mercimek, börülce, tavuk çorbası. "Kokteyl sosisleri mi?" diye sordu küçük bir konserveyi kaldırarak. "Kim muhtaç bir aileye kokteyl sosis verir ki?"

"Bunu yapmış olabilirim," dedi Hope McCrea, büyük siyah gözlüklerini burnunun üzerine iterek.

"Teneke kutu şişiyor," dedi Jack.

"Kokteyl sosislerini yemeyeli uzun zaman oldu," diye yanıtladı Hope, pişmanlık duymadan.

Jack kutuyu çöpe attı. "Üzgünüm Hope. İlk denememizde birini öldürme riskini göze alamayız." Dollar Store'dan küçük konserve açacaklarıyla dolu bir çanta çıkardı. Onları karısına, Noah ve Ellie'ye, Vaiz ve Paige'e, Mike ve Brie'ye dağıttı. George Davenport da tabii ki yardım etmek için hazırды. "Bunlardan birinin her kutuya girdiğinden emin olun. Mel, bebekli aileler için olan kutularla ilgileniyor musun? Çocuk bezi, mama ve bebek maması var."

"Ben ilgileniyorum," dedi. "Noah ve benim gördüğümüz en muhtaç insanlar ya küçük çocuklu aileler ya da yaşlılar. Değil mi Noah?"

"Doğru," diye onayladı.

"Yardıma ihtiyacı olan on beşten fazla aile var, ha?" dedi Jack ve bu bir soru değildi. "Biz de

Bunu yıllardır yapıyorum. Vaiz, neden bunu daha önce hiç yapmadık?" diye sordu.

"Çünkü diğer her şeyi biz yapıyoruz," dedi Vaiz. Ve bu doğrudu; nerede yardıma ihtiyaç duyulursa, onlar da ellerini taşın altına koymaya çalışıyorlardı. Jack ve Vaiz'i arabaların ve kamyonların kaputlarının altında ya da bar stoklarını satın alırken dul kadınlar ve genç anneler için yiyecek toplarken görmek alışılmadık bir durum değildi. İstenildiğinde klinikte Mel ve Cameron'a yardım ediyorlardı ve elbette dağlarda her türlü arama ve kurtarma faaliyetinde hazır bulunuyorlardı. Geçen kış bir okul otobüsü yoldan çıkıp dağın yamacından aşağı kaymış ve kasabanın tüm erkekleri acil müdahale ekiplerine yardım etmek için anında orada hazır bulunmuşlardı. Olay yerine ilk giden Jack, ikinci giden de Vaiz'di.

Noah Vaiz'in sözlerine güldü. "Görebildiğim kadarıyla bu kasabadaki insanlar ellerinden geldiğince yardım eli uzatıyorlar. Komşular sayesinde evim neredeyse yaşanabilir durumda. Bu yıl içinde hindi pişiremeyebiliriz ama Noel'de orada olacağız. Çocukların kendi evlerinde Noel Baba'ları olacak." Barın etrafına bakındı. "Bu yiyecek kutularını teslim etmek için gemide kim var?"

Bütün eller havaya kalktı ve Noah tekrar güldü. "O zaman sanırım iş hızlı ve kolay bir şekilde halloluyor! Sadece kapı eşiğine bir şey bırakmayın; bir yetişkinin eline vermeniz gerekiyor, aksi takdirde vahşi yaşam içine girebilir. Eğer yetişkin yoksa, ikinci kez gideriz. Perşembe gününe kadar Şükran Günü olmadığını biliyorum ama bence şimdi dağıtmak daha pratik. İmkânı olanlar bunu başka türlü yiyemeyecekleri bir tatil yemeği için saklamaya çalışabilir, imkânı olmayanlar ise..." Durakladı. "Bekleyemeyecek durumda mısınız?" dedi sonunda.

"Kendi kasabamızda böyle bir projeyi başlatmak için şehirli bir vaizin gerekmesinden biraz utanıyorum," dedi Jack. "Biz de bu işin içinde olmalıydık. Noel için hemen başlıyoruz. Sonra da gelecek yıl için bayram sepetlerine başlayacağız."

Temmuz'da. Ve Hope, sakın eski sosislerinden birini sepete atma."

"Kimin sosis havasında olduğunu asla bilemezsin," dedi gözlerinde bir parıltıyla.

Jack, "İçinde yaşadığınız o anıt mezarın içini görmek için her şeyimi verirdim," diye mırıldandı.

"Tavana kadar küçük kokteyl kutularıyla dolu," dedi.

Barın kapısı açıldı ve Dan Brady ile Cheryl Creighton içeri girdi. Dan büyük bir kutu taşıyordu, Cheryl ise iki poşet tutuyordu. "Şükran Günü sepetlerine bir şeyler eklemek için çok mu geç kaldık?" Dan sordu. "Bunu daha önce halletmek istiyorduk..."

"Zamanında geldiniz, sorun yok. Aslında, eğer doğru hesapladıysak, bize fazlalık getiriyor olabilirsin, bu da listemize birkaç aile ekleyebileceğimiz anlamına geliyor," dedi Jack. Dan'in elindeki kutuya baktı ve koyu renkli bir sıvı kavanozu çıkardı. "Kuru erik suyu mu?" dedi.

"O şeyi içmeyeceğim. Asla," dedi Dan.

"Jack," dedi Noah sesindeki kahkahayla. Elini Jack'in omzuna koydu ve hafifçe salladı. "Gerçekten, insanların katkılarını yargılayamazsın." Ama biraz daha güldü.

"İğrenç ama besleyici," dedi Cheryl. "İçinde bir sürü vitamin var. Eskiden çalıştığım kamyoncu lokantasına uğradım ve sahibiyile konuşarak büyük boy konserve ürünler aldım.

-Dan'in kamyonetindeler. Muhtemelen onları yemek dağıtımında kullanmanın bir yolunu bulabilirsin."

Jack öylece durmuş, yüzünde bir gülümsemeyle Cheryl'a bakıyordu. "Burada olman çok güzel," dedi. "Jack, Dan'e gülümseyerek, "Seni o deliyle takılmaya iten neydi bilmiyorum," dedi. Ama burada olman gerçekten çok güzel. Teşekkürler."

Parmaklarını Dan'inkilere geçirerek hak iddia etti ama Jack'e gülümsedi. "Teşekkür etmene gerek yok."

"Evini satışa çıkardın mı?" Jack sordu.

"Yaptım. Emlakçı kolay satılacağını düşünüyor. Dan çok güzel yapmış."

"Satıldıktan sonra bazen uğrayacak mısın?" Jack sordu. "Belki sana yemek ısmarlamama izin verirsin?"

Güldü. İçki içtiği günlerde Jack onu kapıdan içeri almazdı. "Burada yemek servisi mi yapıyorsunuz?" Kolunu Dan'ın beline doladı, o da kolunu Dan'ın omuzlarına koydu. "Evet, arada bir uğrarım, sadece bir merhaba demek için."

"Çok isteriz Cheryl," dedi Vaiz. "Eğer başka bir planınız yoksa Perşembe günü gelin."

"Hafta içi devlet üniversitesinde çalışıyorum."

Dan güldü ve onu sıktı. "Bu hafta olmaz, tatlım. Bugün Şükran Günü."

Bir an için irkilmiş görünüyordu. "Şükran Günü'nde de açık mısınız?" diye sordu.

"Birkaçımız bir araya gelmeyi severiz," dedi Preacher. "Ve gerçek bir yemek şovu yapıyorum. Bunu kaçırmamalısınız. Saat dörtte."

Franci son birkaç haftadır o kadar meşguldü ki T. J. Brookner'ı bir an bile aklına getirmemişti. Bazen üniversitedeyken, kısa süreli flörtlerini ve ayrıldıklarında T.J.'in söylediği sert sözleri düşünüyor ve "Ucuz atlattık!" diye düşünüyordu. Sean ortaya çıkmasaydı, T.J. ona yemek siparişi verirken, neyi sevip sevmeyeceğini söylerken orada ne kadar kalabileceğini merak ediyordu. Daha fazla devam etmediği için minnettardı, özellikle de onun inanılmaz öfkesiyle yüzleştği için. Bu çok ürkütücüydü.

Ve sonra, aniden ve tesadüfen, adamın yepyeni bir boyutuyla karşılaştı.

Üniversitenin ağırlık odasında kısa bir antrenman yaptıktan sonra eve gitmeden önce duş alırken, tam kurulandığı sırada dolapların arasından birkaç kadın sesi duyuldu.

"Gitmiş, duyduğuma göre," dedi biri. "Açığa alınmış ve muhtemelen kovulacak. Tanrı interneti korusun, ha?"

"Duyduğum gibi miydi?" diye sordu başka bir kadın sesi. "Suçüstü mü yakalandınız? Bir dadı kamerası tarafından mı?"

"Kelimenin tam anlamıyla pantolonu aşağıdayken," dedi ilki. "Fantastik olmalı. Buna ne dersiniz? Bunca yıldır sırf biraz yakışıklı olduğu ve kızlar onunla flört ettiği için dedikodu kurbanı olduğunu iddia ediyordu. Zavallı, zavallı Profesör Ateşli, on sekiz yaşında iki çıplak sarışınla kasete yakalandı."

İki kadın da kıkırdadı. Franci'nin nefesi kesildi ve havlusunu yere düşürdü.

"Hikâyeye göre bu üçlü ilişki Cabo'daki son dalış gezisinde başlamış. Sanırım kızların kontrolünün kendisinde olduğunu sanıyordu ama meğer kızlar sürücü koltuğundaymış! İçlerinden birinin gizli kamerası varmış ve filmi internete koymuş. Sitedeki yorumlara bakılırsa, onlar ilk değilmiş. Bu olay uzun zamandır devam ediyor."

Franci daha iyi duyabilmek için seslere yaklaştı. Cabo mu? diye düşündü. Peki ya "arkadaş sistemi"? Birkaç arkadaşı varmış gibi görünüyordu. Cabo gezisinde Franci'nin erkek arkadaşı olması gerekiyordu. Bu kadarı da fazla.

"Bence o bir pislik, ama bu kadar büyütülecek ne var? Yasalara aykırı falan mı?"

"Neyin yasalara aykırı olduğunu bilmiyorum - söylenenlere göre hepsi rıza göstermiş, ama dekan onun bir okul gezisinde öğrencilerle yatmasından hoşlanmamış. Bu tür şeylerle ilgili bir politika var-öğrencilerle yatmak yok. Dedikodular da oldukça kötü - yıllardır kız öğrencileri cinsel açıdan uygunsuz durumlara yönlendiriyormuş. Buradaki eski dostlar, birinci sınıf kızlarından elini çekemediği için karısının onu terk ettiğini söylüyor."

"Genç kadınlardan hoşlanan ilk erkek o değil..."

Soyunma odasının kapısı açılıp iki kadın dışarı çıkınca sesler kesildi. Ve Franci düşündü ki

Umutsuzca, söylediği her kelimeye inandım.

Franci kot pantolonunu ve sweatshirt'ünü çekti. Oradan çıkmak için o kadar acelesi vardı ki sütyenini çantasına tikiştirdi ve çorapsız botlarını giydi. Saçlarını kurutmadan spor salonundan çıktı ve soğukta ıslak bir kafayla dışarı çıktı. Engelleyemediği görüntüler aklına geldikçe midesi altüst oldu ve çalkalandı. Taze genç kadınlar, savunmasız öğrenciler, kırk yaşlarında bir adam, bir eğitimden tarafından istismar ediliyordu. Not karşılığında seks ticareti mi yapıyordu?

Bana güvenilirlik kazandırırıyorsun, demişti ona. Güzel ve zeki bir kadın sevgilisi olduğunda kimse onun hakkında dedikodu yapmıyordu.

Yani, tüm ilişkide onun kontrolcü doğasından çok daha fazlası vardı. O bir yemden başka bir şey değildi. İhlal edilmiş hissediyordu.

Eve sersemlemiş bir halde gitti.

Arabayı çok hızlı sürüyordu; Sean'a ulaşmak için sabırsızlanıyordu. Ona söylememek aklına bile gelmemiştir! Eve girdiğinde, Sean yemek masasında oturmuş, gazeteyi önüne yaymıştı. "Rosie nerede?" diye sordu, daha merhaba bile demeden.

"Annem onu alacak ve markete uğrayacaklar. Maureen yemek yapıyor. Hey, bembeyaz olmuşsun." Ayağa kalktı. "Sorun nedir? Kaza falan mı geçirdin?"

Uzun bir süre ona baktı. Tüm hikâyeyi orada anlatmayı düşündü ama onun yerine kollarına girdi. "Ucuz atlattık," dedi. "Tut beni. Sana her şeyi sonra anlatırım."

"İyi misin?"

Daha yakına sokuldu. T.J. hakkında olması gerektiği kadar çok şey bilmediğini huzursuzca fark etti ama Sean hakkında her şeyi biliyordu. Onun güçlü ve zayıf yönlerini biliyordu. Ona hiç yalan söylememiştir. Sean'ı bir ay önce ilk gördüğünde, onun hayatını mahvetmek için yeniden ortaya çıktığını düşünmüştü. Kelimenin tam anlamıyla

yüzünü yeniden düzenledi. Şimdi, rahatlamak ve destek almak için onun kollarına koşuyordu. En iyi arkadaşı. Güvenebileceğini bildiği bir adam. "Artık iyi olacağım," dedi.

Aiden Virgin River'a Salı günü geç saatlerde geldi ve Pazar gününe kadar kalmayı planlıyordu. Oraya varalı çok olmamıştı ki ailesindeki ilişkilerin oldukça hızlı bir şekilde değiştiğini fark etti. Kavgacı ağabeyini, güzel ve seksi genç karısının üzerine titreyen, her zaman onun elinin altında olan, yumuşak huylu biri olarak buldu. Onu yatak odasında dolu bir çamaşır sepetiyle boğuşurken gördüğünde, sepeti ondan alıyordu. Tabak almak için en üstteki dolaba uzanmak üzere dolapların yanına bir tabure çekmişse, onu kaldırıp tabağı alıyordu. Aiden, Luke'un Shelby'nin etini kesip kesmediğini görmek için onlarla birlikte akşam yemeği yemek için sabırsızlanıyordu.

Aiden, Shelby'yi bir an yalnız yakaladı ve "Sence ne zaman doğuracaksın?" diye sordu.

"Nasıl tahmin ettin?"

"Luke'un hiç böyle davrandığını görmemiştim; sevecen, koruyucu, tatlı."

"Can sıkıcı, iğrenç ve babacan. Elimde bir tarih yok, henüz doktora gitmedim. Ama Luke'un planladığı gibi düğün gecesi olduğundan şüpheleniyorum."

Aiden güldü. "Bunu izlemek isteyeceksin. Tabii altı tane istemiyorsanız."

"Oh, iki tane olabilir ama altı değil." Sırıttı. "Kes, kes."

Aiden sırtarak, "İleri görüşlü bir kadına hayran olmak gerek," dedi. "Tebrikler."

"Sanırım artık bunu gizli tutmanın bir anlamı yok, artık sen ve Sean ikiniz de biliyorsunuz. Sean biliyorsa, Franci de biliyordur. Ve eğer Maureen'e yakında söylemezsek, kendini dışlanmış hissedecek."

"Maureen'den bahsetmişken, seni deli ediyor mu?" Aiden sordu.

Shelby başını salladı. "Burada bizimle kalmadığı için kendimi çok suçlu hissediyorum ama o akıllı biri. Uzun süre aynı çatı altında kalan iki kadın eninde sonunda bir güç mücadelesine girecektir. Ama Maureen ve Vivian öyle değil, aralarında özel bir bağ var gibi görünüyor. Luke onların iki tuhaf yaşlı kadın olduğunu söylüyor," dedi kıkırdayarak. "Gerçekten de yaşam koşulları gayet iyi gidiyor gibi görünüyor."

"Övgüyü bana verebilirsin," dedi Aiden. Shelby gülererek, "Alçakgönüllülüğüne bayılıyorum," dedi.

"Cidden, ona tavsiyem ayak altında dolaşmamasıydı. Anneler ve kızları hakkında pek bir şey bilmiyorum - belki uzun süreli ziyaretlerde iyi gidiyorlardır. Şunu söyleyebilirim ki hepimiz annemize taparız -benim daha fazla hayranlık duyduğum bir kadın yoktur- ama onunla en fazla dört günden fazla yaşamak istemem. Onunla nasıl başa çıkacağın konusunda o kadar endişeli değildim, Shelby. Luke'un birkaç gün sonra onu boğacağından korkuyordum."

"Ama neden?"

"Maureen dünyadaki diğer herkesle iyi geçinir. İnsanları nasıl rahatlatacağını, onları nasıl rahat ettireceğini bilir. Ama oğullarıyla ilgili yüksek beklentileri var. Kendini tutabilmek için çok çaba sarf ediyor ama sonuçta hayatlarımızı nasıl yaşamamız gerektiği konusunda her zaman bir fikri var. Hiçbirimiz onun istediği gibi davranmadık."

"Ne? Ama bu doğru olamaz! Hepinizle gurur duyuyor!"

"Uh-huh." Aiden güldü. "Birkaç küçük şey dışında. Luke kötü evliliğinden sonra uzun süre bağlanmaktan kaçındı. Colin'in on beş yaşından beri şu ya da bu şekilde kadın sorunları var. Biriyle sadece üç aylığına evlendiğim için beni tamamen hayal kırıklığına uğrattı - sadece çaba göstermediğimi düşünüyor. Sean'ın bir çocuğu var çünkü kendini adamayı reddetti. Ve Patrick, onun gururu, neşesi ve bebeği, bir kadınla evlenmeyi düşündüğü söyleniyor."

Sadece Katolik olmayan bir kız değil, kendine agnostik diyor. Annemin neredeyse rahibe olacağını biliyor muydun?"

"Bunu duydum, evet. Bu bazı şeyleri açıklayabilir."

"İnanın bana, Maureen'den daha liberal rahibeler tanıyorum..." Güldü ve başını salladı.

"Kardeşin aslında onun için endişeleniyor. Seninle konuşmayı planlıyor. Belki sen bir şekilde yardımcı olabilirsin. Onunla en iyi anlaşılan senmişsin gibi görünüyor."

"Ne oldu?"

"Bir şey olmayabilir. O sırada gerçekten fark etmemiştim bile. Yerel bakanımızın hoş bir arkadaşı, hepimiz Jack's'te yemek yerken konuşmak için durdu ve Maureen onu tamamen başından savdı. Ona yemeğe çıkma teklif etti ve Maureen yalan söyleyerek hayır dedi çünkü yakın zamanda dul kalmıştı. Çok hoş bir adam; yakışıklı, komik ve Maureen'den sadece birkaç yaş büyük. Luke ona bunu söylediğinde Maureen kesinlikle biriyle çıkmayacağını, sadece sosyal olmak için bile çıkmayacağını söyledi. Bütün bunlar genç kızlar içinmiş."

Aiden'in kara kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Bu doğru mu? Bunu hiç düşünmemiştim ama ara sıra dışarı çıktığını ve bize bundan bahsetmediğini varsaymışım. O böyledir.

-O kadar özel olabiliyor ki neredeyse gizemli. Burnumu sokmak istemezdim ama her zaman bir şeyler yapıyor olmasını gerektirecek kadar meşguldü. Belki de tüm zamanını kilisede gönüllü işler yaparak ya da diğer dullarla takılarak geçirdiğini düşünmekten nefret ediyordum. Annem güzeldir ve çok eğlenceli olabilir. Yeniden evlenmemesine hep biraz şaşırmışımdır. Babam öldükten sonraki ilk birkaç yıl, hemen biriyle birlikte olmadığı için rahatladığımı itiraf etmeliyim."

"Rahatladın mı?"

"Yalnızlıktan dolayı böyle aceleci bir hareket yaptığını ve bunun bir hata olduğunu görmek istemedim. Ama on iki yılın ardından annemi tek başına görmek daha da zorlaşıyor."

"Yalnız değil," dedi Shelby. "Milyonlarca arkadaşı ve yapacak çok işi var ama romantizm için çok yaşlı olduğuna inanıyor."

Gülümsedi. "Geçen yıl seksen üç yaşındaki annesi ikinci kez evlenen bir hastam vardı. Dantelli beyaz bir gelinlik giymişti." Kıkırdadı. "Ve ortopedik ayakkabılarını. Hastam annesinin bir ay boyunca biraz kızardığını söyledi. Gerçek aşk. Annemin kapalı olmasındansa böyle bir şeye açık olduğunu düşünmeyi tercih ederim."

"O zaman onunla konuşmayı deneyecek misin? Hassas davranacak mısın?"

"Hassas davranmaktan başka seçeneğim yok. Annemin kişisel bir şey hakkında konuşacağı tek zaman, ikimizden biriyle ilgili olduğu zamandır." Kolunu Shelby'ye doladı ve onu sıktı. "Maureen için endişelenme, Shelby. Bence hayatından memnun. Daha tatmin edici bir hayattan kaçınıyorsa, günün sonunda bu onun seçimi." Aiden kendi kendine, eğer Shelby hayatın ona ne kadar çok şey verebileceğinin farkında bile değilse, belki de şanslı olan odur, diye düşündü. Aiden ise kendisi için neyin eksik olduğunun fazlasıyla farkındaydı.

Şükran Günü'nden bir gün önce Maureen, Luke'un evinde yemek yapmayı planladı. Markete gitti, ihtiyacı olan tüm malzemeleri topladı ve sonra Virgin River'a gitti. Sean, Şükran Günü'ndeki büyük akşam yemeğinden önce amcası Aiden ile tanışabilmesi için Rosie'yi bir günlüğüne anaokulundan ve kreşten uzak tutuyordu. Maureen en çok sevdiği şeyi yapacaktı - ailesiyle vakit geçirecek ve onlara özel tatil ikramlarını yapacaktı. Bunu daha iyi hale getirecek tek şey Paddy ve Colin'in de onlara katılabilmesiydi ama ikisi de izin alamamıştı. Şükran Günü'nü George'la paylaşmak çok hoş olurdu ama tabii ki o da Noah ve ailesiyle birlikte olacaktı.

Luke'un kulübe kompleksine girdiğinde, Aiden elinde bir fincan kahveyle verandada bekliyordu. Aldıklarını arabada bıraktı ve onun yanına gitti. Adam fincanını verandanın demirine koydu ve kollarını ona doladı, gülerek

sarıldım. "Harika görünüyorsun," dedi. "Sanırım büyükanne olmak seninle aynı fikirde!"

Ondan uzağa doğru eğildi. "Hiçbir fikrin yok, Aiden. O kesinlikle harika biri."

"Ben de öyle duydum. Çok geçmeden burada olur. Sean arayıp yolda olduklarını söyledi. Onlardan önce gelmene şaşırdım."

"Erken kalktım," dedi. "Arabada yiyecek bir şeyler var. Getirmeme yardım eder misin?"

"Şaka yapıyorsun, değil mi? İçeri gir ve ben onları getirirken sen de bir fincan kahve iç."

Tüm malzemeler mutfak tezgâhına boşaltıldıktan sonra Maureen ve Aiden kahvaltı barında oturup kahve içerek gecikmiş ziyaretlerini gerçekleştirdiler. Sadece ikisi vardı, bu nadir görülen bir şeydi. Luke ve Art'ın ayak işleri vardı ve Shelby de okuldaydı.

"Bana şu ana kadarki ziyaretinizden bahsedin," dedi Aiden. "Franci ve Sean arasında işler nasıl görünüyor?"

Bir kaşını kaldırdı. "Kardeşinle konuşmadın mı?"

"Birkaç kez, ama ben sizin görüşlerinizi duymak istiyordum."

"Eğer ilişkilerinde en ufak bir kusur varsa, evli olmamaları dışında, bunun ne olduğunu hayal bile edemiyorum. Sözümü geri alıyorum - tek kusur herkesin biraz gergin olması, hava kuvvetlerinin Sean'ı bir sonraki sefer nereye ve ne zaman göndereceğini merak etmesi. Bunun dışında çok mutlu görünüyorlar."

"Ben de çok geçmeden nakil emirleriyle karşı karşıya kalacağım," dedi. "Sean'ın zamanı geçti. Her an bir haber alabilir ve bir iki ay içinde her şey yeniden değişebilecekken Francine ve Rosie'yi evlerinden ve rutinlerinden koparmak istemiyor."

"Ya sen Aiden?" diye sordu. "Ne bekliyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok. Yüksek riskli gebelik uzmanlığı bursu için başvurduğum ama bahardan önce haber alamayacağım."

Aiden dedi ki. "Sean'ın ailesi için, kalıcı bir görev alana kadar, Franci'nin bulunduğu yerde, kendi evinde, sevdiği bir işte ve Rosie'ye yardım edebilecek bir anneyle kalması en iyisi."

Maureen, "Rosie, Beale'e geri döndüğünde Sean'ı özleyecek," dedi. "Her günü birlikte geçiriyorlar."

Aiden kıkırdarak başını salladı. "Bir çocuğa bağlanmak istemeyen adam için çok fazla."

"Ailenin en inatçı iki erkeği," dedi. "Luke ve Sean, Batı dünyasının büyük playboyları. Sizleri her zaman koro çocukları gibi gösterdiler ve ikisi de genç ve güzel kadınlar tarafından tamamen evcilleştirildi. Bu konuda hiç aceleleri de yoktu - bunu görecektim kadar uzun yaşadığım için mutluyum. Patrick genç ve aynı kadının adının iki kereden fazla anıldığını duydum ama Colin'i merak ediyorum."

"Bunu bir kenara yazmak isteyebilirsin anne," dedi Aiden. "Blackhawk'ta bir başka homurtu daha - onu evcilleştirmek için gerçekten özel bir kadın gerekir. Oldukça kaba saba biri."

"Luke'tan daha mı fazla?" diye sordu, tek kaşını kaldırarak.

"Luke'un Shelby ile karşılaşması için milyonlarca mum yakmış olmalısın. O türünün tek örneği."

"Ya sen, Aiden?" diye sordu dikkatle.

Sandalyesine geri oturdu ve bir nefes aldı. "Ben de ilginç bir geçiş dönemi yaşıyorum anne ve bunun kadınlarla ilgisi var. Bağlanmaktan kaçınmadığımı biliyorsun, ama transfer için olgunlaştım ve donanmanın gemide genel tıp subaylarına ihtiyacı var ve uzmanlık alanımdan uzakta, büyük, gri bir gemide iki yıl geçirmeye meyilli değilim. Denizde doğru kadını bulmam da pek mümkün değil. Eğer burs vermezlerse, seçeneklerimi gözden geçirmek zorunda kalabilirim."

"Emekli olamazsın," diye işaret etti.

"Doğru, çok erken. Ancak ayrılabilirim." "Peki ne yapacaksın?" diye sordu.

"Tıp, tabii ki. Kadın doğum, tabii ki. Belki sivil olarak yaparım."

"Nerede, Aiden?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi. "Bu aşamada sadece düşünüyorum."

"Peki şimdi hayatında hiç özel bir kadın yok mu?" diye sordu.

Ona doğru eğildi. "Hayır, anne. Maalesef. Artık neredeyse herkesi kapsadığımıza inanıyorum. Neredeyse. Bir de sen varsın."

"Ben mi?" diye sordu şaşkınlıkla, hafif bir kızarıklık boynuna doğru ilerliyordu. Yüzüne doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyor ve kızıl saçlı tenine lanet okuyordu.

"Sen. Luke bana çok tuhaf bir şeyden bahsetti. Görünüşe göre yakın zamanda dul kaldığını iddia ederek son derece hoş, ilgili bir adamı atlatmışsın."

"Ah, o mu?" dedi gülerek ve konuyu kapattı. "O Presbiteryen papazın arkadaşıydı, kısa bir sürelğine ziyaret için şehre gelmişti. Onunla tekrar karşılaştım ve bunun için özür diledim. Beklediğim gibi nazik davrandı. Unutuldu gitti. Ama Luke'u ne ilgilendirir ki?"

"Bu sadece Luke'un endişesi değil anne. Sanırım her zaman çok meşgul olduğun için, hiçbirimiz erkeklerle hiç sosyalleşmediğin, onlardan kasten kaçtığın fikrini düşünmedik bile. Kendi adıma konuşacak olursam, arada sırada biriyle çıktığını sanıyordum. Da gideli birkaç yıl olduğunda, evlenmek istediğin bir adam bulman için kendimi hazırlamıştım - onu kaybettiğimizde çok gençtin. Ama Luke'a söylediklerin ortalığı karıştırdı. Karşı cinsle en sıradan arkadaşlıklara bile ilgi duymuyormuşsun gibi geliyor. Bana bunun nedenini söyle."

"Bu kadar saçmalama!" dedi hafifçe öfkelenerek. "Oğlumla bu konuda konuşmayacağım!"

"Neden olmasın? Her birimizden kadınlar hakkında en ufak bir bilgi kırıntısı bile koparıyorsunuz."

"Ve sen bana bir kemik bile atmıyorsun!"

"Bunun nedeni, Luke ve Sean yakın zamanda yakalanana kadar bu konuda mevcut olan bilgilerin bir annenin kulakları için tasarlanmamış olması. Kendiniz söylediniz, en azından oğullarınızdan birkaçı Batı dünyasının playboylarıydı. Onların flört deneyimleriyle ilgili ayrıntılar sizi kalbinizden vururdu."

"Kötü olduğunu biliyordum," dedi başını sallayarak. "Sanki benden bir şey saklıyorlarmış gibi. Bazen onları kimin yetiştirdiğini merak ediyorum!"

"Ama bunların hepsi eski haberler. Peki ya sen?" "Peki ya ben?"

"Hiç kimseyle çıkmayı reddediyor musun? Bir daha asla bir erkekle tanışmamaya mı karar verdiniz? Daha da önemlisi, bu fikre bir şans bile vermemeye mi karar verdiniz?"

"Kendini duyuyor musun?" Maureen sordu. "Bunun senin için ne önemi var ki? Ya da Luke için?"

"Ve Sean, hatta Patrick. Sadece Colin kendi aşk hayatı dışında kimsenin aşk hayatıyla ilgilenmeyecek kadar kalın kafalı."

"Bana bunu uydurduğunu söyle!" dedi dehşetle. "Benim olası aşk hayatımdan bahsetmiyorsun!"

Aiden kahvaltı barının üzerinden ona doğru eğildi. "Anne, altmışlı yaşlarının başında çok çekici bir kadınsın. Zeki ve enerjiksiz ve bildiğim kadarıyla sağlığınız da mükemmel. Ve eğer biri bilseydi, ben bilirdim - her doktor randevunuzun ve kan testinizin ayrıntılarını bana iletirsiniz, çünkü ben sizin resmi ikinci görüşünüzüm."

Yüzünü buruşturdu. "Sınavlarını geçmeye çalışırken yeterince mızızlanmanı dinledim ve bu hakkı kazandım, değil mi?"

"Bir kez bile şikayet etmedim," dedi. "Kolesterol seviyeni ve tansiyonunu tam olarak bildiğim için mutluyum - aileden birinin bilmesi gerekir. Çok yaşlanana kadar dolu dolu ve mutlu bir yaşam sürmen için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım. Ama anne, sen daha çok gençsin."

ve normal bir heteroseksüel varoluştan vazgeçmek için hayati önem taşır. Hayatın bu kısmından hala tam anlamıyla keyif alabilirsiniz."

Kadın bembeyaz kesildi. Fısıltıyla, "Bunu az önce annene söylemedin," dedi.

"Ben bir kadın doktoruyum. Bunu ellili ve altmışlı yaşlarındaki pek çok kadına söylüyorum. Merak ediyorsanız diye söylüyorum, yetmişli yaşlarda da. Aslında klinik bir durumda ben çok daha açık sözlü oluyorum ve umarım sizin doktorunuz da öyledir. Şimdi, asıl soruya geri dönelim. Biriyle çıkma fikrini aklınızdan bile geçirmeyeceğinize dair saçma ve keyfi bir karar mı verdiniz?"

Tam o kritik anda Luke'un evinin kapısı açıldı ve kırmızı bukleleri çılgınca zıplayan Rosie uçarak içeri girdi. "Büyükanne," diye bağırarak Maureen'e doğru koştu ve kendini onun kucağına attı. "Şimdi balığa mı gidiyoruz?"

"Aklın fikrin balıkçılıkta," dedi Maureen. "Benimle turta pişirmek istersin diye düşünmüştüm!"

"Balık tutuyorum!" dedi Maureen'i boynundan sıkarak.

"Pekâlâ, pekâlâ. Önce amcanla tanışmanı istiyorum. Aiden." Rosie'yi kucağında çevirdi. "Rosie, bu Aiden. Ve Aiden, bu da Rose."

"Çok isterdim Rose," dedi sırtarak.

Aiden güldü ve ona bir el uzattı. "Ben de öyle duydum. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Şimdi balık tutuyoruz!" dedi. Sean eve girdi. "Baba! Şimdi balığa mı gidiyoruz?"

"Kısa keselim. Bugün Luke'a geleceğimizi söylediğimden beri duyduğum tek şey bu. Tabii onun balıkçılıktan anladığı nehre ekmek atıp alabalık tutmak. Bir şey tutmamıza daha yıllar var."

Maureen, "Biraz hamur açmayı sen balık avına çıktıktan sonraya saklayacağım, Rosie," dedi. Rosie'yi kucağından indirdi ve dolabı karıştırarak Luke'un ekmeğinden aldı ve Rosie'ye birkaç dilim uzattı. "Unutma, nehir kenarına sadece annen ya da babanla gideceksin."

Aiden onunla gideceğini söyledi ve o ceketini alırken Sean ve Rosie kapıdan çıkıp yola koyuldular. Aiden ceketini silkti ve Maureen'e, "Bu konuşmaya daha sonra devam edebiliriz," dedi.

"Hiç sanmıyorum," dedi. "Siz çocuklar bir grup yaşlı kadından daha kötü dedikodu yapıyorsunuz ve bence kendi işinize bakmanın tam zamanı."

Ona doğru eğildi ve yanağından öptü. "Evet, sana iyi şanslar."

On altı

Arkadaşları arasında Vaiz olarak bilinen John Middleton için Şükran Günü'nün özel bir önemi vardı. Annesi, o henüz on yedi yaşındayken bu günlerde vefat etmişti ve o günden sonra uzun yıllar boyunca tatiller yaklaştığında, elinden geldiğince onları atlatmaya çalışmıştı. Tüm sezon sona erdiğinde her zaman rahatları. Ancak Virgin River'ı ve eşi Paige'i bulduktan sonra hayatındaki her şey değişti ve tatilleri heyecan ve ruhla dört gözle beklemeye başladı. Şükredecek çok şeyi vardı.

Her Şükran Günü'nde Vaiz büyük bir hindi yemeği hazırlar ve başka işi olmayanlar için barı açık tutardı. Jack's Bar'da arkadaşlara ve içeri girebilecek yabancılara ücretsiz olarak büyük bir akşam yemeği servis etmek gelenek haline gelmişti. Preacher Şükran Günü misafirlerini ağırlamak için yeni evini kullanabilirdi ama aynı şey olmazdı. Ayrıca bu çok önemli günde seyahat eden ya da yolda kalmış yabancılara açık olma fikri hoşuna gitmişti.

Mel Sheridan ve Dr. Michaels bu yıl tatillerini değiş tokuş ediyorlardı. Cameron ve karısının yeni ikizleri olduğu için Noel'de ailelerine birkaç gün ayırmak istiyorlardı, bu yüzden Mel ve Jack Şükran Günü için Sheridan ailesinin Sacramento'daki evine gideceklerdi. Ancak Vaiz'in yılın en büyük yemeği için misafir sıkıntısı çekilmeyecekti.

O ve Paige bardaki masaları bir araya getirerek uzun ve geniş bir masa oluşturdular. Paige masayı su kabakları ve renkli yapraklarla dolu bir boynuzla süsledi. Turuncu mumlar da masanın üstünü ve altını yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Her bir yer sofrasında inşaat kâğıdından bir hindi vardı.

kendisi ve oğlu Christopher tarafından yaratıldı. Preacher uzun masaya baktığında gülümsedi ve "Burayı çok güzelleştirmişsin bebeğim" dedi.

Saat dörtte hindi fırından çıktı ve kesilmeden önce yarım saat bekletildi. Garnitürler hazırды ve ordövrler barın üzerindeydi. Bir cabernet nefes alıyordu, bir chardonnay soğutulmuştu, çocuklar ve kanaatkârlar için meyve suyu ve gazlı içecekler soğuktu, su bardaklarının hepsi doluydu, kahve hazırды. Vaiz gururla biraz şişinerek odaya baktı.

İlk gelenler Rick ve Liz'di, Rick'in büyükannesi Lydie'nin bara girmesine yardım ediyorlardı. Ardından köşedeki dükkândan Connie ve Ron ve ilk kez Connie'nin kız kardeşi, Liz'in annesi geldi. Sokağın aşağısından iyi arkadaşlar olan Joy ve Bruce ve hemen arkalarından Hope McCrea geldi. Çok geçmeden Cameron ve Abby, bebekleri Julia ve Justin ve bir çocuk odası açmaya yetecek kadar bebek eşyasıyla geldiler. Vaiz kendi küçük kızı Dana Marie'ye sarıldı ve bir çocuk odası açtıklarını fark edince kıkırdadı.

Kapı tekrar açılıp Dan Brady ve Cheryl içeri girdiğinde yüzü güldü. Gelmelerini umuyordu ama Cheryl'in onların arasında rahat olup olmadığını bilmesine imkân yoktu. Yeni keşfettiği ayıklığa alıştıktan sonra Virgin River halkının ona hiç de tepeden bakmadığı fikrine alışması biraz zaman almıştı. İşin aslı, Preacher herkesin onunla gerçekten gurur duyduğunu biliyordu.

Paige ve Vaiz ordövrleri ve içecekleri elden ele dolaştırdı ve yaklaşık yirmi dakika süren ziyaretin ardından kadınlar arasında tüm mezeleri ortaya koymak, küçük çocukları mama sandalyelerine yerleştirmek ve herkesin oturması için yer bulmak için çılgınca bir koşuşturma yaşandı. Vaiz ancak o zaman büyük bir tepsinin üzerinde, etrafı pişmiş elma ve maydanozla çevrili asil kuşu getirdi. Onu masanın başındaki yerinin önüne koydu ve kesmeye hazırlanırken tüm ooh ve ahh'ları içine çekti.

Tam o anda barın kapısı açıldı ve girişte bir adam durdu. Saçları çok uzundu ve biraz yıpranmış görünüyordu, ceketinin yakası yıpranmıştı. "Ah, pardon. Açık olduğunuzu sanıyordum."

"İçeri gel, içeri gel," dedi Vaiz. "Tam zamanında geldin."

"Oh, hayır," dedi adam başını sallayarak. "Gördüğüm kadarıyla

tatil yemeği yiyoruz. Arabada da ailem var. Trinity County'deki kayınvalideme dönüyorduk ve araba tekliyordu, bu yüzden bir süre durmaya karar verdik. Ama kaputun altına bir göz atacağım ve yola devam edeceğiz."

Dan Brady ayağa kalktı. "Aileye içeri gelmelerini söyle kardeşim. Yemek için bize katıl ve sonra arabaya bir göz atalım. En azından seni iyi çalışır halde göndeririz."

"Ben, ah... Arabada çocuklar için biraz sandviçimiz var.

."

"Sizi ve ailenizi aramızda görmekten memnuniyet duyarız. Lütfen, lütfen. Kimse böyle özel bir bayramda yemeğe, içkiye, hatta araba tamirine para ödemez. Bu bir aile günü," dedi Vaiz. "İçeri gelin ve herkesle tanışın. Bize katılın. Onur duyarız."

Riordan'ların evinde Luke, Şükran Günü yemeği için birkaç uzun katlanır masa ve katlanabilir sandalyeler satın almıştı. Art'ın yardımıyla mobilyaları yeniden düzenleyerek kadınların yemek masalarını kurabilmeleri için yer açtı.

Shelby kayınvalidesine, "Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir," dedi.

"Ne saçmalık! Kuşu doldurmuşsun ve çok güzel kızarıyor! Şimdiye kadar harika bir iş çıkardın."

"Amcam Walt benimle konuştu, kendisi harika bir aşçıdır. Yeterince tabağımız yok, bu yüzden kuzenim Vanni annesinin bazı tabaklarını ve masa örtülerini getiriyor. Şık bir yemek olmayacak, hepsi birbiriyle uyumsuz tabaklar, sofra takımları ve-

"Sevgilim," dedi Maureen, onu sakinleştirmek için bir elini koluna koydu. "Bunu daha mükemmel hale getirmek için yapabileceğin tek bir şey bile düşünemiyorum."

Shelby gülümsedi ve ona doğru eğilerek fısıldadı, "Aklıma bir şey geliyor. Luke'un duyurusunu yapmasına izin vermelisin ama sana bir ipucu vereceğim. Rosie'ye bir kuzen vereceğiz."

Maureen onu kucakladı. "Tebrikler, tatlım. Ne zaman doğuracaksın?"

Shelby omuz silkti. "Tam da Luke'un planladığı gibi, önümüzdeki yaz."

"Peki kendini iyi hissediyor musun?"

"Aslında kendimi bok gibi hissediyorum. Tüh," diye özür diledi. "Yani, biraz yorgunum ve sabah bulantım var ve Luke'a göre pek iyi bir ruh halinde değilim. Yemekten sonra kayınbiraderime biraz danışmak isteyebilirim."

"İyi fikir," dedi Maureen. "Belki bir ya da iki önerisi olur. Şimdi bu evi misafirlerimiz için hazırlayalım!"

İlk gelenler Sean, Franci, Rosie ve Vivian oldu. Viv, Maureen ile birlikte hemen mutfak işlerine koyulurken, Rosie de balığa çıkacak kimse olup olmadığını kontrol etti!

Daha sonra Paul ve Vanni küçük çocukları ve birkaç kutu ilave tabak, çarşaf ve sofrta takımıyla geldi. Hemen arkalarında Walt ve Muriel vardı. Walt'un oğlu Tom Booth ve kız arkadaşı Brenda, Brenda'nın ailesiyle akşam yemeği yiyorlardı ama tatlı için gelmeyi planlıyorlardı. Mutfak kadınlarla doluydu, konuşuyor ve gülüşüyorlardı, general de trafiği yönlendirmeye çalışıyordu.

Art sessizce Luke'a yemeğe ne kadar kaldığını sorduğunda ev insanlarla doluydu. En az bir saat süreceği söylendiğinde -saat dört civarı- sıvışıp yan taraftaki küçük kulübesine gitti ve

oltası ve makarası. Art insanları severdi ama küçük bir eve tıkılmış büyük kalabalıklar onu biraz tedirgin ederdi. Bütün o küçük çocuklar! Art bazen kendisinin biraz sakar olduğunu düşünüyordu; onlardan birine basmaktan korkuyordu!

Geçenlerde Luke ona doğum günü için çok güzel bir saat hediye etmişti ve Luke ne zaman bir yere gitmesi ya da bir şey yapması gerektiğini söylese Art tam zamanında geliyordu. Saatini çok seviyordu! Tıpkı Riordan kardeşlerin yaptığı gibi saatini kontrol ediyor ve zamanı kafasında işaretliyordu. Asla unutmazdı. Hayal dünyasında bir Riordan kardeşti. Cesur, yakışıklı ve cesur.

Nehrin kenarında Art, nehrin sığ ve en dar olduğu en sevdiği noktaya doğru yürüdü. Akıntının ortasına çıkmak için üzerine basabileceği bazı düz kayalar vardı ve oradan atış yapacaktı. Atış yapmak onun için hâlâ yeniydi ve bunu öğrenmek kolay olmamıştı ama Luke sabırlı davranmış ve ona asla aptalmış gibi hissettirmemişti. Luke'la ilgili sevdiği onca şey arasında en sevdiği şey Luke'un ona her zaman bir erkek gibi davranmasıydı.

Düz kayalara bastı -bir, iki, üç- çok yavaş ve temkinli bir şekilde. Çok hızlı gitmezse, bir damla su bile tenis ayakkabılarının üstünü ıslatmayacaktı. Kaymamak için yavaşça ve hafifçe ilerledi. Luke Noel'de deniz gözlüğü alabileceğini söylemişti ve bunun için çok heyecanlıydı.

Art neredeyse nehrin ortasında durdu ve elindeki sineği daha derin olan kısma atıp yavaşça sardı. Eğer bir balık yakalarsa, onu başka bir gün için Luke'un dondurucusuna koyacaklardı. Bugün hindi günüydü.

Balık tutarken Art'ın üzerine her zaman bir hoşnutluk çökerdi. Bu sadece onu rahatlatmakla kalmaz, aynı zamanda bir balık tutup Luke ve Shelby'ye verdiğinde ailesine katkıda bulunduğunu hissedirdi. Haftada yaklaşık iki kez akşam yemeğinde balık yiyorlardı - neredeyse her zaman Art'ın tuttuğu balıklar. Art göz ucuyla kırmızı bir şey gördü. Döndü ve Rosie'nin suyun hemen kenarında durduğunu gördü. Elinde bir avuç ekmek vardı ve parçalarını koparıp suya atıyordu.

Balıkların ona yaklaşıp yaklaşmayacağını görmek için suya bakıyordu. Ayakları ıslaktı ve üzerinde palto bile yoktu!

Tam o sırada suya biraz daha ekmek attı ve dengesini kaybetti!

"Rosie!" Art bağırdı.

Ayak bileklerini aşan suyun içinde durarak kendini düzeltti.

"Rosie, burada tek başına olmaman gerekiyor!" bağırdı.

Art'ın endişesini tamamen görmezden gelerek, "Balık tutuyorum," dedi.

Daha fazla ekmek fırlattı ve tekrar kaydı.

Derin bir havuzun yanında duruyordu! Art için çok derin değildi ama o çok küçüktü! Eğer içine düşerse boğulabilirdi! Kıyıya yakın akıntı Art kadar büyük birini akıntıya kaptırmazdı ama küçük Rosie çaresiz kalabilirdi!

"Sen orada kal!" diye bağırdı.

Oltasını suya bıraktı, hiç düşünmeden sadece Rosie'ye odaklandı. İki hızlı, dev adım attı ama üçüncü adımda büyük, yassı bir kayaya takıldı ve ayakkabısının tabanı kaydı. Sendeledi ve öne doğru düştü. Ellerini uzattı ama çok fazla ivme vardı; yüzüstü nehrin sığ ucuna düştü, başını bir kayaya çarptı ve nehirde yüzüstü yattı.

Hindi fırından çıkıp kesilmeye hazır hale geldiğinde ve Walt sos yapmakta ısrar ettiğinde, Franci Rosie'yi aramaya koyuldu; temizlik yapma ve ellerini yıkama zamanı gelmişti. Onu bir saniye önce Vanni'nin çocukları Mattie ve Hannah'yla birlikte yerde görmüştü ama şu anda görünürde yoktu. Banyoyu ve Shelby'nin yatak odasını kontrol etti ama orada değildi. Franci merdivenlere baktı - yukarı çıkmış olabilir miydi?

Franci koşarak yukarı çıktı ve iki yatak odasına baktı ama Rosie yoktu. Koşarak aşağı indi ve küçük şeytanın saklanıp saklanmadığını merak etti. "Sean," diye seslendi Franci. "Rosie nerede?"

Sean etrafına bakındı. "Banyo?" diye sordu.

Franci başını salladı. Sonra mutfağa baktı. Tezgâhın üzerinde bir somun ekmek duruyordu. Ama plastik poşetin ağzı açıktı. Bu evdeki hiçbir yetişkin onu öyle bırakmazdı; sandviç yapmak için akşam yemeğine çok az kalmıştı. Nefesi kesildi ve kalbi küt küt atmaya başladı.

"Nehir!" diye bağırdı insanlarla dolu oturma odasına doğru. "Tanrım, ekmeği nehre götürdü!"

Sean kapıdan fırladı, Franci de peşinden, ikisi de çılgınca nehre doğru koşuyorlardı. Franci Rosie'nin ağladığını duyabiliyordu ve hızını artırdı. Nehir yakındı; küçük kızının nehrin kenarında durduğunu ve dilimlenmiş ekmeğini tuttuğunu gördü. Sean ona ilk ulaşan oldu. Onu hemen kucağına aldı. "Sean!" Franci suyun içinde yüzüstü yatan Art'ı göstererek bağırdı.

Arkalarından koşma sesleri geliyordu; diğerleri alarmı takip etmişti ve birkaç kişi patikadan aşağıya doğru koşmaya başladı.

Sean Rosie'yi suyun kenarında tekrar ayağa kaldırdı ve Art'ın yanına koştu. Luke ve Aiden dizlerine kadar buzlu suya girip Art'ı kıyıya çekmeden önce ancak oraya varabilmişti. Onu yuvarladılar ve Aiden hemen Art'ın beline sarılıp göğsüne doğru bastırmaya başladı. Art'ın göğsüne bastırarak, "Biri kurtarmayı arasın, acil nakil gerekecek," dedi. Bir nehir suyu kabarcığı yuvarlandı. "Ve battaniyeler. Bir sürü battaniye!"

Rosie Maureen tarafından eve geri götürülürken, diğerleri telefonu kullanmak, havlu ve battaniye aramak için koştururken bir telaş vardı. Aiden kendini Art'ın orta kısmından çekerek yanına diz çöktü ve dudak dudağa öpüşmeye başladı.

Franci, Art'ın diğer yanında diz çöktü. "Seni heceleyebilirim," dedi Aiden'a.

"Ben iyiyim," dedi, iri adamın içine bir nefes daha iterek. "Hadi, Art!"

Sanki emir almış gibi Art öksürdü ve havaya su püskürttü. Tekrar öksürdü; hırıldadı ve nefesi kesildi. Aiden ve Franci birlikte onu yan yatırdılar.

ve uzun süre öksürüp boğulduktan sonra bol miktarda nehir suyu kustu. Art doğrulmaya çalışırken, Luke bir battaniyeyi silkeleyip omuzlarına sarıyordu.

"İşte böyle," dedi Aiden. "Mümkünse yavaş nefes al Art. Öksürerek çıkar."

Art'ın yüzünde dehşete düşmüş bir ifade ve kafasında büyük bir yumru vardı. Konuşacak kadar nefesini toparlamakta zorlanıyordu ve açıkça paniklemişti. Sonunda, güçlükle kullanabildiği bir sesle, etrafına telaşla bakarak, "Rosie? Düştü mü?"

"Hayır, dostum. Sen yaptın. Ama sanırım iyi olacaksın."

Bu onu tatmin etmemiş gibi görünüyordu. "Rosie nerede? Nerede o?"

Luke, Art'ın önünde diz çöktü ve battaniyeyi etrafına çekerek sıkıca tuttu. "Büyükannesi onu sıcak olan eve götürdü."

"Luke," dedi sesi titreyerek. "Çok hızlı adım attım ve bakmadım."

"Bir kaza, dostum," dedi Luke. "Rosie'ye ulaşmaya mı çalışıyordun?"

Başını salladı ve öksürdü. "Sean olmadan balık tutmaması gerekiyor. Düştü mü?"

"O iyi. Yine de kıl payı kurtuldun. Beni çok korkuttun Art."

"Üzgünüm, L-L-Luke," dedi dişleri takırdayarak.

Islak battaniye çekildi ve üzerine kuru bir battaniye sarıldı. Biraz daha iyi nefes alabilecek kadar iyileştiğinde, Luke ve Sean kollarından bir sandalye yaptılar ve ateşin yanına oturabilmesi için onu eve taşıdılar.

"Cameron'ı aradım," dedi Walt. "Nefes almasını ve oturmasını sağladıktan sonra helikopter naklini iptal ettim. Cameron beş dakikadan kısa bir süre içinde burada olacak. Luke, Hummer'ı onun yerine sen kullanabilirsin, böylece o da arkada Art'la birlikte olabilir." Sonra general Art'a doğru eğildi. "Art, sen

Hastaneye gideceğiz ki seni kontrol etsinler, beyin sarsıntısı geçirmediğinden ya da ciğerlerine çok fazla su kaçmadığından emin olsunlar."

"İstemiyorum," diye hırıldadı Art.

"Ben de seninle geliyorum dostum," dedi Luke. "Şimdi yan taraftaki evine gidip sana kuru giysiler bulacağım."

"O-k-k-k-tamam," dedi. Maureen yaklaştı, hâlâ güçlükle yatışan hıçkırıklarla soluk soluğa olan Rosie'yi tutuyordu. Art başını kaldırıp ona baktı. Kaşlarını çattı. "Sean olmadan balık tutmak yok," dedi biraz azarlar gibi bir ses tonuyla.

Döndü ve başını bir saniyeliğine Maureen'in omzuna gömdü, sonra Art'a baktı ve "Mola vermel miyim?" diye sordu. Nefesi acınası bir şekilde kesildi ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü.

"Mola yok," dedi Art. "Ve artık Sean olmadan balık tutmak yok!"

Başını salladı ve büyükannesine sarıldı.

Ön kapı açıldı ve Cameron kafasını içeri uzattı. "Birinin bu soğuk havada yüzdüğünü mü duydum?"

O akşam saat yedide Valley Hastanesi'nde Art'ın tomografisi temiz çıkmış ve göğüs röntgeni iyi çıkmıştı. Neredeyse boğulma nedeniyle zatürre olma tehlikesi vardı, bu nedenle Cameron enfeksiyon için antibiyotik ve ciğerlerini temiz tutmak için solunum tedavileri ile gece hastanede kalmasını istedi.

"Geceyi burada geçirmek istemiyorum," dedi Art, öksürmekten ve boğulmaktan zorlanan sesi hâlâ hırıltılıydı.

"Burada seninle kalacağım," dedi

Luke. "Ama ben Şükran Günü'nü istiyorum Luke!" "Emin olacağım-"

Shelby kafasını uzatarak odaya girdi. Elinde kapalı bir tepsi vardı. "Art, Şükran Günü'nü kaçırmama izin verir miydin?"

sordu. "Yemek yemeyi her şeyden çok sevdiğini bilmiyor muyum?"

Adam ona sırtıttı ve kadın odaya girdi. Tepsiyi yatağının başucuna koydu. "Sıcak su şişesiyle getirdim ama yeterince sıcak değilse hemşireler mikrodalga fırınlarını ödünç almamıza izin verebilirler." Tabakların üzerindeki alüminyum folyoyu çekti. "Sanırım bunu seveceksin!"

Önce patates püresine bir çatal batırdı ve sırtıttı. "Güzelmış. Sen de geceyi burada mı geçireceksin?" diye sordu.

"Muhtemelen hayır," dedi gülerek. "Eğer Luke burada seninle birlikteyse, evde uzanabilir ve tüm yatağa sahip olabilirim." Öne doğru eğildi ve Art'ın başına bir öpücük kondurdu. "Daha dikkatli ol," dedi. "Yaralanabileceğin düşüncesine bile katlanamıyorum!"

Art öpücükten kıpkırmızı kesildi.

"Tak, tak," dedi biri kapıdan. Sean kalçasında Rosie ile odaya girdi. "Keşke Rose bu gece seni görmeden uyuyamasa. Daha önce hiç hastaneye gitmedi."

Hemen arkalarından Franci odaya girdi ve "Ve biz..." dedi. Art'ın önünde cömert bir Şükran Günü yemeği olduğunu görünce sesi kesildi. "Turta." Beş dakika içinde Rosie yatakta Art'ın yanına oturmuş, onunla paylaşmakta sakınca görmediği yemeğini yemesine yardım ediyordu.

Sonra hastane odasının kapısından Walt Booth'un sesi yükseldi. "Ah, bunun orijinal bir fikir olduğunu sanıyordum!" Kendi artık yemek koleksiyonunu getirdi ve arkasında elinde büyük bir turta porsiyonu tutan Muriel güldü.

Sonra Paul elinde daha fazla turta ile geldi. "Bunu Vanni gönderdi," dedi.

Hemen arkasında da Vaiz vardı. "Duyduğuma göre Riordan'ın Şükran Günü yemeğinde küçük bir heyecan yaşanmış," dedi, elinde bardan aldığı birkaç paket servis kartonuyla.

Ve sonunda Aiden ve Maureen küçük odaya doluştular. "Sanırım yemek getirmediğimiz iyi oldu," dedi. "Sadece seni kontrol etmek ve bir arkadaşın olduğundan emin olmak istedik Art. Ama şuna bak, ne kadar çok arkadaşın var."

"Çok fazla arkadaşım var," dedi Art. "Çok fazla."

Şükran Günü'nün ertesi günü çok soğuk olmasına rağmen aydınlık ve güneşliydi. Maureen Vivian'a yapması gereken işler olduğunu ama Franci'nin evindeki akşam yemeğine yardım etmek için bolca vakit bulup döneceğini söyledi. Bu gece Shelby, Luke, Art ve Aiden, Virgin River ve Eureka'dan büyük bir göçle dağılmadan önce bir aile yemeği için geleceklerdi.

Maureen arabasıyla Ferndale'e gitti ve mezarlığa geri döndü. George'un arabasını yolun kenarına park etmiş olarak gördü ve arkasına yanaştı. Tepenin yarısına kadar çıkmış, belli ki bir mezar taşını okuyordu. Onunla karşılaşana kadar dolambaçlı taş merdivenlerden yukarı yürüdü.

Adam döndü ve kollarını açtı, kadın da hemen onun kucağına yürüdü. "Sence mezarlıkta buluşmak uğursuzluk getirir mi?" diye sordu ona.

"Buraya özel bir düşkünlüğüm var," dedi. "Burası tam olarak kontrolünü tamamen kaybettiğin, kendini bana attığın ve beni tutkuyla öptüğün yer. Burayı seviyorum."

"Sanırım senden çok kendimi şaşırttım," dedi. "İmkânsız. Seni yıllarca kovalamak zorunda kalacağımı düşünmüştüm.

bir öpücük almadan önce." Kızın saçlarını kulağının üzerinden geriye doğru okşadı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım. Sen hazır mısın?"

"Yapmamayı tercih ederim," diye itiraf etti. "Ama sorumluluklarım var. İşin iyi tarafı, bu işleri çabucak halledeceğim ve böylece hayatımın bir sonraki bölümüne başlayabileceğim. Bu sonraki aşamayı dört gözle bekliyorum."

"Noel için buraya dönecek misin?" Maureen sordu. "Sana söz vermemiş miydim?"

"Sanırım sözünü tutacağın konusunda sana güvenebilirim," dedi. Sonra kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Hâlâ yarın gitmeyi düşünüyor musun?"

Başını salladı. "Bir gün araba kullanacağım ve Pazar günü derslerden önce kendimi toparlayacağım. Sanırım dünya tarihindeki en zor dönem sonu sınavlarına girebilirim. Bir şeylerle hatırlanmak istiyorum."

"George, hatırlanacaksın. Seni kim unutabilir ki?" "Umarım sen unutmazsın!" Onu alnından öptü. "Sen Eve gittiğinde beni arar mısın lütfen? Güvende olduğunu bileyim diye?" Öğle yemeklerinden birini birbirlerinin iPhone'larına numara yükleyerek geçirmişlerdi. Kızın cep telefonunda, üniversitede ve evde ona ait numaralar vardı.

"Tabii ki. Aiden'dan kurtulduktan sonra."

"Huysuzlanma," dedi onu sıkarak. "Onunla çok keyifli bir yolculuk yapacaksın. Annesine göz kulak olması çok hoş."

"İyi davranmıyor George, aşırı korumacı ve meraklı davranıyor. Biriyle çıkmadığım gerçeğini kalpten kalbe konuşmamız gerektiği fikrine kapılmış! Konuyu o açtı. Anlaşılan oğullarım yalnız kalmamdan endişe duyuyorlar. Daha doğrusu, yalnız kalmaya kararlı olduğum için endişeleniyorlar!"

"Yazıklar olsun sana, Maureen! Genç adama yalnız kalmayacağını söyle!"

"Hayır! Bu onu ilgilendirmez!"

"Sadece inatçılık ediyorsun. Eğer endişeleniyorsa, bu onun içini rahatlatılabilir."

"Aiden'la senin hakkında konuşmaya hazır değilim. Ayrıca, o çocuklardan birine söylediğinde hepsi öğrenecek. Onlar bir grup kızdan daha kötü dedikoducular. Onlar için hiçbir şey kutsal değildir. Onlardan birine itiraf etmemin imkanı yok."

"Çok uzun bir yolculuk olabilir," diye gözlemledi George.

"Tek başıma sürmeyi düşünüyordum. Araba kullanmayı severim. Ve düşüncelerimle baş başa kalmayı dört gözle bekliyordum. Aklımda çok şey var, biliyorsunuz."

"Biliyorum," dedi gülerek. "Ayrıca, rahibinle görüşmek için zamana ihtiyacın var, bakalım seni kutsaması için onu kandırabilecek misin?"

"Bir konuda fikrinizi almak istiyorum," dedi sinsice gülümseyerek. "Yani, dini sanatlar konusundaki eğitiminizin bir Katolik rahibinkine kıyasla yetersiz olduğunun farkındayım..."

"Gerçekten mi?" dedi sesindeki kahkahayla.

"Ama sence bu ileri yaşımda Tanrı senin hakkında kendi kararımı vermem için bana güvenir mi?"

Başını geriye attı ve güldü. "Maureen, cennete giden Lutheran hakkındaki hikayeyi hiç duydun mu?"

"Yaptığımı sanmıyorum..."

"Bakalım doğru hatırlıyor muyum? Hatırladığım kadarıyla Lutherçiler gibi çok kötü bir günahkâr değildi ve iyi işlerine dayanarak cennete gitmeyi başardı. Aziz Peter ona küçük bir tur attırıyordu. Muhteşem bahçelerden, görkemli köşklerden, nefes kesici şelalelerin ve gökkuşaklarının yanından geçiyorlardı. Muhteşem bir parkta bir grup insan vardı ve Aziz Petrus, 'Bunlar Baptistler - orada dans etmek ya da kart oynamak yok' dedi. Daha da yürüdüler ve büyük bir kutlama, gürültülü bir parti gibi görünen bir şeyin yanından geçtiler ve Aziz Petrus, 'Metodistler. Her şey serbest. Biraz daha ileride bir grup insan ziyarete gelmiş, sohbet ediyor, gülüyor ve iyi vakit geçiriyorlarmış. Lutherci nedenini sorunca, Aziz Petrus şöyle demiş: 'Bunlar Katolikler. Burada yalnız olduklarını sanıyorlar' demiş."

Güldü ve koluna şakacı bir tokat attı.

George ciddileşti. "Maureen, kalbinin sesini dinlemelisin. Sen iyi bir kadınsın ve Tanrı seni seviyor." Neredeyse utangaç bir şekilde gülümsedi. "Ve sanırım ben de seni seviyorum."

"Seni tekrar görmem için uzun bir ay geçmesi gerekecek," dedi hüznle.

"Rosie'yi özleyeceksin, değil mi?"

"Korkunç bir şekilde. Noah ve Ellie'yi de özleyeceksin."

"Ve çocuklar. Noah'nın babası olmasam da kendimi babası gibi hissediyorum, onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Şu anda hayatı ne kadar sevdiğini bildiğim için ondan uzak kalmak o kadar da zor değil. Ama senden uzakta olmak zor olacak." Onu derinden, sevgiyle öptü. "Dikkatli seyahat et, tatlım. Aiden'ın üzerine fazla gitme."

Aralık ayı boyunca Maureen çok özel bir Noel'e hazırlanmakla meşguldü. Rosie ve cinsiyeti henüz belli olmayan yeni Riordan bebek için hediye alışverişi yaparken, "Noel işte budur, çocuklar!" diye düşünmeye devam etti. Rosie ile haftada birkaç kez telefonda konuşuyor ve onunla planlar yapıyor, onu heyecanlandırıyordu. "Kaliforniya'ya geldiğimde birlikte alışveriş yapacağız ve Noel ışıklarına bakacağız," demişti torununa. "İstersen annen ve baban için hediye almana yardım ederim. Ve tüm aile için birlikte Noel kurabiyeleri pişirebiliriz."

Maureen Sean'la konuşmuştu; haftada yaklaşık dört gününü -sadece üç gecesini- Beale'de geçiriyordu. Eureka'da Franci ve Rosie'yle geçirdiği uzun hafta sonları neredeyse hiç gitmemiş gibi görünüyordu. Noel tatilinde izinli olacaktı. Ve annesine Franci'nin artık nişan yüzüğünü taktığını, yakında düğün planları yaptığını bildirdi. Bunu kendisi daha iyi hesaplayamazdı.

Colin ve Paddy'den haber almıştı; Noel'de en azından birkaç günlüğüne Virgin River'a geleceklerdi. Colin Fort Benning, Georgia'dan, Paddy ise Virginia'dan geliyordu.

George'la da telefonda konuşuyordu, hatta ailesindeki herhangi biriyle konuştuğundan daha sık konuşuyordu ve her gün büyük seyahat planları için yeni fikirleri oluyordu. George'a göre Noah, Ellie ve çocuklar yeni evlerinde Noel'e kadar taşınabilecek kadar ilerleme kaydetmeyi başarmışlardı.

George ise Ellie'nin yeni boşalttığı Fitch'lerin garajının üstündeki misafir odasını kullanmayı planlıyordu. "Eminim zamanımın çoğunu Noah ve ailesiyle ve seni torunundan uzaklaştırabildiğimde seninle geçireceğim, ama Noah'a göre evinin daha gidecek çok yolu var ve beni topaklı bir kanepede dışında koyacak yerleri yok."

"Virgin River'a ne zaman varacaksınız?" diye sordu ona.

"Erken geliyorum. Okuldaki işim biter bitmez Virgin River'a gideceğim. Noah'nın ev konusunda yardımına ihtiyacı olabilir. Ve Maureen, evimi satışa çıkardım."

"Yaptın mı!" diye haykırdı. "O zaman gerçekten yapıyorsun!" "Gerçekten **y a p ı y o r u m**. E-postanı kontrol et, sana gönderdim.

karavan resimleri! Birbirimizi gördüğümüzde sana son alışveriş gezimin broşürlerini göstereceğim."

"Ama henüz bir taahhütte bulunmadınız, değil mi?" diye sordu.

"Ev satılana kadar olmaz. Ve önümüzdeki dönemi bitirmek istiyorum. Ve tabii ki senin fikrin benim için önemli. Tüm bunlardan sonra, çapalar havaya!"

Noel arifesi Cuma gününe denk geldiği için Maureen Virgin River'a bir önceki Cumartesi günü varmayı planlıyordu. Aiden'la Sacramento'da buluşmayı ve yolun geri kalanını onunla birlikte gitmeyi kabul etmişti. Bu ziyaretinde Luke'la kalmaya karar verdi. Tatil haftası olduğu için kulübelerin hepsi dolu değildi. Luke'u birkaç erkek kardeşinin onunla birlikte evde kalabileceğine ve Maureen'in de kulübelere birinde kendine ait bir yeri olabileceğine ikna etmek için çok fazla tartışmak gerekmemiştir.

Maureen Şükran Günü'nden hemen sonra Aiden'la birlikte California'dan eve döndüğünde, Maureen onun biriyle çıkmayı reddetmesi konusuna geri dönmüştü. Maureen ona hiçbir şeyin gerçeklerden daha farklı olamayacağını, hoşlandığı biriyle karşılaşarsa kesinlikle onunla arkadaşlık edeceğini söylemişti. Sonra da konunun kapandığını söylemişti!

Sacramento'dan Virgin River'a dönüş yolculuğu çok daha ilginç olacaktı.

Sacramento'ya vardığında oğlu onu bekliyordu. Oraya önce varmış, araba kiralama işini halletmiş ve havaalanının bagaj bölümünde onu bekliyordu. Yola çıkıp kuzeye doğru ilerlediklerinde, trafik oldukça seyrekti, "Sana söylemem gereken birkaç şey var, Aiden" dedi.

"Kahretsin," dedi ona bir bakış atıp gülümseyerek.

"Dairemi satmayı düşünüyorum. Noel'den sonra satışa çıkarabilirim. Kırk yılı aşkın süredir cilaladığım, tozunu aldığım ve sakladığım tüm mobilyaları ve hatıraları paylaşacağım elbette. Özellikle almak istediğin bir şey var mı?"

"Bekle, bekle, bekle," dedi. "Her şeyden kurtuluyor musun?"

"Her şey değil," diye düzeltti. "Ama kesinlikle Illinois'den gelen mobilyalar, annemden ve babanızın annesinden kalan kristal ve porselenler ve kesinlikle çocukluğunuzdan kalan ve güvende tuttuğum her şey. Bence artık kendi beşinci sınıf karnelerinizin ve balo resimlerinizin sorumluluğunu almanızın zamanı geldi."

"Anlıyorum," dedi ihtiyatla. "Peki neyin üzerine oturacaksın?"

Uyumaya devam mı?"

"Şey, bu oldukça uzun bir hikaye, ama kısa versiyonu şu ki, çıkmayı hiç reddetmedim. Aslında Virgin River'da tanıştığım centilmen bir arkadaşımın epeyce randevum oldu. George Davenport - Luke'un beni başından savmakla suçladığı, Papaz Kincaid'in o hoş arkadaşı."

Aiden bir an sessiz kaldı. "Evleniyor musun yoksa?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Hayır." Güldü. "Bu çok erken olur. Onu sadece kısa bir süredir tanıyorum. Gerçi Şükran Günü öncesinden beri onunla her gün konuşuyorum ve ikimiz de Kaliforniya'dayken birkaç uzun öğle yemeği yedik."

"Pekâlâ, biraz geriye gidelim. Ne de olsa onu başından savmadın ve-"

"Oh, ama yaptım! Aslında kabaydım ve özür diledim, öğle yemeği yedik ve birbirimizi tanımaya başladık. Ve ondan gerçekten hoşlandığımı fark ettim. Çok iyi biri. Görünüşe göre pek çok ortak noktamız var."

"Ama daireni satmayı düşünüyorsun," dedi Aiden. "Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Seyahat," dedi. "Ailelerimizin ne kadar dağınık olduğu hakkında konuşmaya başladık. Onun birkaç yetişkin, evli ve çocuk sahibi üvey oğlu var - onu büyükbabaları olarak gören çocuklar. Benim oğullarım da ülkenin dört bir yanında. Sean ve Luke şu anda aşağı yukarı aynı yerde olabilirler ama bu geçici bir durum. Rosie ve yolda olan bir bebekle birlikte... Ama bu işin sadece bir kısmı; tüm torunları görebilmek. Büyük Kanyon'dan Yellowstone'a kadar hiç görmediğim o kadar çok şey var ki! Artık gençleşmiyorum, biliyorsunuz."

"Ve sen bu George'la seyahat etmeyi mi planlıyorsun? Bir kez tanıştığım bu adamla mı?"

"Noel tatilinde onu herkesle tanıştırmayı planlıyorum," diye sakince cevap verdi. "Virgin River'da olacak, Noah'nın ailesini ziyaret edecek ve siz çocuklar onunla tekrar tanışmak için buralarda olacaksınız."

"Ne güzel anne," dedi Aiden alaycı bir tavırla. "Onu tanıştıracaksın ve sonra da onunla birlikte kaçacaksın, öyle mi? Gezip görmeye mi? Bizim hiç tanımadığımız, seninse zar zor tanıdığın bu adamla mı?"

"Lütfen, saçmalama." Güldü. "Sean ya da Luke'un aşırı tepki verebileceğini düşünmüştüm ama hayatımın bitmeyen kısmı hakkında bana ders veren senin sakin ve meraklı kalacağını düşünmüştüm."

"Pekâlâ, işte sakin ve meraklı. Bizi bu adamla tanıştırmayı ve sonra da onunla seyahate çıkmayı mı planlıyorsunuz?"

"Tam olarak değil. Birbirimizi sadece kısa bir süredir tanıyoruz. Yapacağım şey onu tanımaya devam etmek olacak. Ben onu Seattle'da ziyaret edeceğim, o da beni Phoenix'te ziyaret edecek ve bir ya da iki kez Virgin River'da buluşacağız. O bir profesör."

biliyor ve dönemini bitiriyor. Ayrıca e-posta gönderiyor ve telefonda konuşuyoruz. Haziran'da dönem bittiğinde fikrimizi değiştirmemiş olursak, o zaman birlikte seyahat edeceğiz."

"Anlıyorum," dedi Aiden sakince. "O halde evleniyorsunuz?" "Tam olarak bilmiyorum," diye yanıtladı.

"Bu bir şey

Ama gerçekten Aiden, şu anda böyle bir taahhütte bulunmak için çok acelem yok. Bununla birlikte, haklı olduğunu düşünüyorum - seyahat etmek gibi her zaman yapmak istediğimiz şeyleri ertelemek için biraz fazla yaşıyoruz. Ayrıca Sosyal Güvenlik yardımları, emeklilik maaşları gibi pratik hususlar da var. Bunu ciddi ciddi düşünmem gerekecek." Sonra omuz silkti. "Haziran ayına kadar bu konuda kararımı vermemiş olabilirim. Suyu biraz test etmek isteyebilirim. Anlarsın ya? Birlikte çok zaman geçirdiğimizde aramızdaki uyumun iyi olup olmadığını görmek için. Ziyaretler, telefon görüşmeleri ve e-postalar kadar iyi."

Aiden'in yüzü kızarmaya başlamıştı. "Yani daireni satacak, mobilyalarını elden çıkaracak ve seyahate mi çıkacaksın? Ya yürümezse?"

"Sanırım, üzgünüm, yürümedi demek zorunda kalacağım. Sonra da sizlerden birinin yakınında bir daire ya da küçük bir ev bulacağım. Esnek olmaya çalışıyorum. Çamura saplanıp kalmaktan biraz yoruldum."

"Anlıyorum. Hayatın boyunca biriktirdiğin parayı uçak biletlerine mi harcayacaksın? Otel odalarına mı?"

"Hayır, Aiden," dedi gülerek. "George güzel, yeni bir karavan alıyor. Etrafa bakıyor, bana çeşitli modellerin resimlerini gönderiyor. Virgin River'a broşürler getiriyor. Bu yeni karavanlar mı? Yaşadığım apartman dairesi kadar büyük ve modernler!"

"Anne! Aklını mı kaçırdın sen?"

"Aslında bu macerayı düşünmeye başladığımda, kendimi bu kadar kapattığım için aklımı kaçırdığıma karar verdim. Son on iki yıldır sadece zamanı işaretliyordum. Çok meşgulüm, biliyorsunuz."

Hayatımda çok fazla heyecan yok. Pek bir şey beklediğim söylenemez. Siz çocuklar fırsat buldukça ziyaret etmek konusunda harikasınız ama her birinizin üç günlük bir sınırı olduğu gözümde kaçmadı. Yıllardır bu kadar heyecanlanmamıştım!"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum anne. Bu ani oldu, biraz çılgınca ve-"

Saatine baktı. "Fikrini düzeltmen için dört saatimiz var. George hakkında bilmek istediğim her şeyi öğrenmek için altı ayı olan tek kişi ben değilim, siz ve kardeşleriniz de öyle. Eminim sorularınızı yanıtlamaktan büyük mutluluk duyacaktır."

"Harika." Aiden somurttu.

"Önce seninle konuşmak istememin bir nedeni var, Aiden. Sen ailemizde her zaman mantığın sesi oldun. Sanırım bunu babamdan almışsın, o da böyleydi. Şimdiye kadarki en iyi tatillerden birini geçirmek üzereyiz! Rosie ile ilk tatilimiz, yazın yeni bir bebek geliyor, Luke evlendi, Sean nişanlandı, tüm oğullarım bir arada. Bunun, benimle uzun bir hafta sonundan fazlasını geçirmeye zahmet etmeyecek bir grup aşırı korumacı yavru tarafından bir sürü yüksek drama ile mahvedilmesine izin vermeyeceğim. Biraz arkadaşlığa hazırım! Biraz eğlenceye hazırım! George'u istediğin kadar tanıyabilirsin, ne istersen sorabilirsin ama umuyorum ki kardeşlerini bu kadar ileri gitmekten alıkoyabilirsin." Arabayı sürerken uzanıp onun omzuna dokundu. "Sana güveniyorum, Aiden."

Bir şeyler homurdandı. Homurdandı ve homurdandı.

"O da ne tatlım?" diye sordu.

"Dedim ki, on iki yıldır kimseyle çıkmayan rahibe özentisi bir iffet abidesinden, hiçbirimizin tanımadığı yaşlı bir adamla Winnebago'ya binip günah içinde yaşamayı planlayan çılgın bir kadına dönüştün ve onu tavsiye etmek için sahip olduğu tek şey Presbiteryen bir papazın arkadaşı olması! Ve sen benden bu fikri kardeşlerime satmamı mı bekliyorsun?"

Kendini tutamadı ve kahkahayı bastı. "Rahibe özentisi iffetsiz mi? Kulağa acınası gelse de sanırım bununla yaşamak zorundayım. Ve George sadece bir papazın arkadaşı değil, Aiden. Görünüşe göre, o da papaz olarak atanmış. Presbiteryen."

Aiden dikiz aynasını kontrol etti, sinyalini yaktı ve otoyolun kenarına çekti. Arabayı park etti ve Maureen'e doğru döndü. Uzun bir süre ona baktı. Ve sonra, "Kimsin sen ve anneme ne yaptın?" dedi.

Sean 23 Aralık akşamı saat on sularında Franci'nin evine geldi. Saat dörtte aramış, Beale Hava Kuvvetleri Üssü'ndeki işlemlerini bitirdiğini ve en kısa zamanda yola çıkacağını söylemişti. Geldiğinde ön kapının kilidi açıktı ve içeri girdi, çantasını kapının hemen içinde yere attı.

Saniyeler içinde onun kollarındaydı. "İyi misin?" diye sordu ona.

"Ben iyiyim," dedi. "Her şeyi hallettim. Beale'e geri dönmeme hiç gerek yok. 15 Ocak'ta San Francisco'dan Irak'a gidiyorum. Ama çok şanslıyız Fran, altı aylık bir görev, ardından Hava Komuta ve Kurmay Koleji'nde bir yıl. Bundan çok daha kötü olabilirdi. Kimseye söyledin mi?"

Başını iki yana salladı. "Rosie bile mi?"

"Bunu birlikte yapmalıyız."

Sean bir hafta önce emirlerini aldı ve ilk söylediği kişi Franci oldu. BM barışı koruma gözetleme görevinde bir U-2 uçurmak üzere Irak'a gidecekti. Temmuz ayından beri orada bulunan uçak komutanlarından birinin yerini alacaktı. Ardından, Hava Kuvvetleri Hava Komuta ve Kurmay Koleji'ndeki yedek pozisyonu yükseltilmişti ve Alabama'da bir yıl ikamet edecekti ki bu çok zor bir yerdi. Her şey

bunun bir hediye olduğunu düşündü. Bir yıllığına Irak'a gönderilebilirdi; ACSC slotunu tamamen kaybedebilirdi. Neredeyse hırsızlık yapıyormuş gibi hissediyordu.

"Nakliyeciler geldi, evimdeki her şeyi depoya koydular," dedi Sean. "Emlakçının evi satmaya çalışması için talimatları var ve doksan gün geçmesine rağmen satış olmazsa, şirketinin mülk yönetimi bölümü evi kiralayacak. Senin yapabileceğin bir şey yok. Bunun dışında, hiç düşündün mü?"

"Evet," dedi başını sallayarak. "Sen gitmeden önce evlenelim."

"Hüzünlü olmasını istemiyorum," dedi. "Üzücü değil, hayatımın en mutlu günü olacak. Ama güzel bir düğün planlayacak vaktin yoksa..."

"Bir elbise aldım," dedi genişçe gülümseyerek. "Bir elbise aldım, bir liste yaptım, Virgin River'daki papazı aradım ve ona gizlilik yemini ettirdim. Yarın kahvaltıda Rosie'ye siparişlerinizden ve düğünümüzden bahsedeceğiz."

"Emin misiniz? Bunu bir şey olacağından korktuğum için önermiyorum. Hiçbir şey olmayacak, dünyanın o bölgesindeki en güvenli, en korunaklı uçaklardan biriyle uçuyor olacağım. Ama eğer bir cipin önüne çıkar ve kendimi öldürtürsem, hava kuvvetlerinin senin ve Rosie'nin icabına bakmasını istiyorum."

Parmaklarını adamın şakağındaki koyu sarı saçlara sürttü. "Sana bir şey olmasından endişe etmiyorum. Korkmuyorum. Sadece karın olmak istiyorum." Sırıttı. "O kâğıt parçasını istiyorum."

"Annem çok mutlu olacak," dedi.

"Annen ailenin altını üstüne getiriyor," dedi ona. "Seni bilgilendirmek için sabırsızlanıyorum. Bütün kardeşlerin burada ve annenin planları var-"

"Oh, zaten biliyorum," dedi. "Aiden aradı ve beni bilgilendirdi. Rosie'nin yeni planları hakkında rol yaparak Aziz Maureen'in Noel'ini mahvetmememiz için kesin emir aldık. Ayrıca, annem ya da babam hakkında konuşmak istemiyorum."

Bu gece kardeşlerim var," dedi ve onu kendine doğru çekti. "Gidip Rosie'yi öpmek, mışıl mışıl uyuduğundan emin olmak ve sonra seni yalnız yakalamak istiyorum. Tek başına, kapı kapalı."

Colin ve Patrick ayın yirmi üçünde Virgin River'a vardılar ve Maureen'in önerdiği macera hakkında biraz homurdandılar, hatta bir iki kez Maureen'in resmen aklını tamamen yitirdiğini öne sürdüler. Ama yirmi dördünde George Luke'un evine ilk ziyaretini yaptı ve bu çılgınca fikir hakkında şakalaşmaya başlamaları uzun sürmedi, bu fikir bazı şeyler gerçekleşene kadar kimsenin tam bir ciddiyetle kabul etmeyeceği bir fikirdi; apartman dairesinin satılması, bir karavanın satın alınması, bu çılgın planların somutlaşması gibi. George'u çabucak kabullenmelerinin nedeni George'un doğal zekâsı ve cazibesi değil, Maureen'in o varken çok farklı olmasıydı. George onu yumuşatmıştı; gülümsemesi neredeyse kız gibi olmuştu ve İnfazcı aşık bir kadına dönüşmüştü. Birkaç saatlik genel dostluktan sonra Colin, George'un elini sıktı ve "Adamım, yaşlı kızı yumuşatman için seni yıllar önce işe almalıydık" dedi.

"Bunu duydum," dedi Maureen mutfaktan.

Ertesi gün herkes Luke'un evinde toplanmışken Rosie paltosu açık, bukleleri uçuşarak kapıdan içeri daldı. Büyükannesini bulmak için etraftaki herkese baktı. Onu mutfakta gördüğünde ciyakladı ve yanına koştu. "Büyükanne Moween! Annem ve babam düğün yapıyor! Sonra da babam Iwack'e gidecek! Bu çok önemli!"

Havada ölüm sessizliği vardı. Oturma odasındaki adamların hepsi yavaşça ayağa kalktı.

Maureen Rosie'nin buklelerini düzeltti. "Bu doğru mu?" diye sordu.

"Uh-huh. Iwack'e gitmeden önce kendimize bir takvim alacağız ve o gelene kadar her gün X işareti yapacağım.

Eve. Uçağıyla gidiyor. Uçağıyla mı? Büyük uçakla mı? Bu çok önemli bir iş!" Bir an için konuşmayı kesti ve etrafındaki insanlarla dolu odaya baktı. Büyükannesine usulca, "Amcalar mı?" diye sordu.

"Öyleler," dedi Maureen. "Ve sizinle tanışmak için çok hevesliler." Yumuşak bir şekilde güldü. "Bir odaya her zaman yetenekle giriyorsun Rosie, hakkını vermeliyim."

Kapı açıldı ve Franci, Sean'dan önce eve girdi. Durgun, sessiz kalabalığa baktılar, Rosie kollarını Maureen'in boynuna dolamıştı. Sean gülümsedi. "Sanırım haberleri aldınız," dedi. Bir kolunu Franci'nin omuzlarına doladı. "Rosie gibi bir kıza sahip olmak kasaba tellalından daha iyidir. Eğer birkaç gün daha kalabilersen, bir düğün olacak."

27 Aralık günü barın kapısında Jack's'in özel bir parti için saat 17:00'de kapatılacağını belirten bir duyuru vardı. Paige ve Preacher bütün gün çalışarak tüm süslemeleriyle birlikte harika bir pizola yemeği hazırladılar. Preacher güzel, iki katlı beyaz düğün pastası üzerinde sanatını konuşturdu. Maureen ve Shelby saat beşte bardaydı ve kendi yaptıkları çam dalları, çobanpüskülü ve beyaz güllerle süslenmiş orta süsleri yerleştiriyorlardı. Riordan kardeşler bar stoğuna eklemek üzere şarap ve şampanya almak için vadiye özel bir sefer düzenlerken, Ellie ve Noah Baldwin de bar ve büfe masasını süslemek için geniş, gümüş kurdeleler, beyaz kağıt güvercinler ve küçük pırıltılı ışık şeritleriyle geldiler. Bar bir düğün resepsiyonu için dönüştürüldü.

Saat 19:00'dan biraz önce insanlar en güzel açık hava takım elbiselerini, paltolarını ve pelerinlerini giyerek barın dışında toplanmaya başladı. Jack saat tam yedide Noel ağacının ışıklarını yaktığında, ellerinde küçük yanan mumlar tutan altmış kişi vardı.

Noah hassas bir zamanlamayla, Virgin River'ın kırmızı, beyaz, mavi ve altın rengiyle süslenmiş, askeri birlik armalarıyla bezenmiş çok özel ağacının önünde yerini aldı. Elinde İncil'i, Riordan'lar, arkadaşları ve komşularından oluşan zorlu bir grubun önünde duruyordu. George Maureen'in elini tutarken Vivian da kolunu Carl'inkine dolamıştı. Bu alışılmadık düğün için hiç sandalye yoktu; tören uzun sürmeyecekti ve ortam mükemmeldi. Ağacın etrafında yaklaşık beş sıra derinliğinde geniş bir yarım daire oluşturdular.

Barın kapısından ilk olarak Shelby ve Luke çıktı; Luke damatlığını giymiş, Shelby ise siyah kürk süslemeli ve siyah çizmeli, leylak rengi, diz hizasında yeni bir palto giymişti. Çobanpüskülü ve beyaz güllerden oluşan bir buket taşıyordu. Ardından gelin, damat ve çiçekçi kız geldi. Franci, beyaz kürk yakalı ve manşetli güzel bir tam boy beyaz palto ve süper kısa saçlarını tamamen örten uyumlu bir kürk şapka giymişti; biraz daha büyük bir çobanpüskülü ve gül buketi taşıyordu. Ayaklarında beyaz yüksek topuklu botlar vardı. Rosie'nin de ona uygun kısa bir ceket ve küçük beyaz çizmeleri vardı. Sean, şapkasıyla birlikte hava kuvvetlerine ait mavi elbisesi içinde göz kamaştırıyordu.

Gelin ve damat, Rose'un elinden tutarak verandadan aşağıya, görkemli ağacın önüne doğru yürüdüler ve Shelby ile Luke'un arasında durdular. Teker teker eğilerek Rosie'nin yanaklarına küçük bir öpücük kondurdular ve ardından Rosie, teyzesi Shelby'nin yanında durmak üzere kenara çekildi. Böylece Sean ve Franci karşı karşıya, ülkelerine hizmet eden kadın ve erkeklere saygılarını sunmak üzere süslenmiş ağacın önünde birbirlerinin ellerini tutarak durdular.

Tam bu sırada hafif bir kar yağmaya başladı, taneler mum ışığında parıldayarak yere düşüyordu.

Nuh.... "Sevgili Sevgililer.... burada çok özel bir adam.... kadın ve çocukla kutsal bir evlilik yapmak üzere toplanmış bulunuyoruz" dedi.

TEŞEKKÜRLER

Henderson Bölgesi Halk Kütüphaneleri'nden arkadaşım Michelle Mazzanti'nin sürekli ve özverili erken okumaları ve harika önerileri için derinden minnettarım. Size tahmin edemeyeceğiniz kadar çok güveniyorum.

Kate Bandy ve Sharon Lampert, sevgili dostlarım, sağ kolum ve sol kolum, erken okuduğunuz, kitap işinde benimle seyahat ettiğiniz ve kitapçılarda elden kitap sattığınız için teşekkür ederim.

Colleen Gleason, seni korkunç zeki yazar seni, eleştirdiğin, beyin fırtınası yaptığın, ilk taslakları okuduğun ve en harika önerilerde bulunduğun için derin minnettarlığımı sunarım.

Bana yardımcı olan, moral ve profesyonel destek veren harika bir ekibim var ve siz olmasaydınız kendimi kaybederdim. Berland PR Ajansı'ndan Nancy Berland, Liza Dawson Associates, Inc. şirketinden Liza Dawson ve MIRA Books'un Genel Yayın Yönetmeni Valerie Gray'e teşekkür ederim. Sizler gerçek tanrıçalarsınız.

Berland Ajansı'ndan Jeanne Devlin ve Writerspace.com'dan Cissy Hartley'e teşekkürler. Saatlerce süren yaratıcı çalışmalarınızın meyvelerini topluyorum. Kampımda olduğunuz için çok şanslıyım.

Tüm Harlequin ekibine mütevazı bir takdirle teşekkür etmek istiyorum. Eğlenceli bir işim olduğunu ve tüm ağır işleri sizin yaptığınızı biliyorum ve size son derece minnettarım. Her günümü Virgin River'da geçirmemi sağlayan bu muhteşem fırsat için tüm kalbimle teşekkür ederim.

Sanal Jack's Bar'da çevrimiçi olarak bir araya gelen kadın ve erkeklere teşekkürler - coşkunuz genellikle bulutlu bir günün parlak ışığıdır. Ailem gibisiniz ve arkadaşılığınızdan keyif alıyorum.

çok fazla. Jack's'in arkasındaki beyin gücü Ing Cruz'a özel teşekkürler - siz bir cevhersiniz!

Ve son olarak, yorum ve önerileriyle, kişisel hikayeleri ve cesaretlendirmeleriyle yazan binlerce okuyucuya teşekkürü bir borç bilirim. Her e-postayı çok ciddiye alıyorum ve yazmaya zaman ayırmanızın benim için ne kadar önemli olduğunu asla bilemezsiniz.

Tanrı seni korusun.

Robyn Cunn

ISBN: 978-1-4268-4763-9

MELEĞİN ZİRVESİ

Telif hakkı © 2010 Robyn Carr'a aittir.

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, bu eserin, yayıncı MIRA Books, 225 Duncan Mill Road, Don Mills, Ontario, Canada M3B 3K9'un yazılı izni olmaksızın, kserografi, fotokopi ve kayıt dahil olmak üzere, şu anda bilinen veya daha sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla veya herhangi bir bilgi depolama veya geri alma sisteminde tamamen veya kısmen herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

MIRA ve Star Colophon lisans altında kullanılan ve Avustralya, Yeni Zelanda, Filipinler, Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi ve diğer ülkelerde tescilli ticari markalardır.

www.MIRABooks.com

İçindekiler

[Kapak](#)

[Övgüsü](#)

[New York Times çoksatan yazarı Robyn Carr ve MIRA](#)

[Books'tan da temin edilebilir](#)

[Başlık Sayfa İthaf](#)

[İçindekiler Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm Üçüncü](#)

[Bölüm Dördüncü](#)

[Bölüm Beşinci](#)

[Bölüm Altıncı](#)

[Bölüm Yedinci](#)

[Bölüm Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm Onbirinci](#)

[Bölüm Oniki](#)

[Bölüm Onüçüncü](#)

[Bölüm](#)

[Onördüncü](#)

[Bölüm Onbeşinci](#)

[Bölüm Onaltıncı](#)

[Bölüm](#)

[Teşekkür Telif Hakkı](#)

— — — —